Vindecare

pentru

MINTE

Ellen G. White

New Covenant Publications International Ltd. Romanian

Drepturile de Autor © 2020. Publicații internaționale al Noului Legământ

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă sau prin orice mijloace, fără permisiunea scrisă expresă a autorului, cu excepția cazurilor de citate scurte încorporate în articole critice și recenzii. Vă rugăm să trimiteți toate întrebările pertinente editorului.

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă sau prin orice mijloace, electronice sau mecanice, inclusiv fotocopiere, înregistrare sau de către un sistem de stocare și extragere a informațiilor - cu excepția unui recenzor care poate cita pasaje scurte într-o recenzie pentru a fi tipărit într-o revistă sau ziar - fără permisiunea în scris a editorului.

ISBN: 359-2-85933-609-1

ISBN: 359-2-85933-609-1

Catalogarea Datelor de Publicare

Editare și Design: Grupul Internațional al Noului Legământ

Tipărit în Marea Britanie.

Prima tipărire 26 mai 2020

Publicat de: Publicații internaționale al Noului Legământ

New Covenant Publications International Ltd.,

Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Accesați site-ul: www.newcovenant.co.uk

Vindecare pentru Minte

Macbeth: Nu poți să te ocupi de o minte bolnavă,
Să smulgi din memorie o durere înrădăcinată,
Să scoți din creierul tău necazurile scrise,
Și cu un dulce antidot de neuitat.
"Să cureți pieptul înțesat de acea materie primejdioasă
Care apasă pe inimă?

Actul V, Scena III

Macbeth, 1606

William Shakespeare

Această pagină a fost lăsată goală în mod intenționat

New Covenant Publications

International Ltd.

Cărți Reformate, Minți Transformate

New Covenant Publications International Ltd.,
Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Email: newcovenantpublicationsintl@gmail.com

Recunoştinţă

Dedicată lui Dumnezeu.

Introducere

New Covenant Publications International leagă din nou cititorul cu planul divin legând cerul și pământul, și consolidează veșnica lege al dragostei. Logoul, Chivotul legământului care reprezintă intimitatea între Cristos Isus și poporul Lui și centralitatea legii lui Dumnezeu. Precum este scris „ „Ieremia 31:31-33; Evreii 8:8-10) Într-adevăr, noul legământ adevereşte despre o răscumpărare, născut de o certă nepotolită și pecetluită cu sânge.

De secole nenumărate, mulți au răbdat nenorociri iritante și asuprire de neînțeles, care au avut scopul pentru a distruge adevărul. În Special în evul întunecat aceasta lumină a întâlnit mari confruntări și întunecat de tradiții omenești și ignoranța populară din cauza că locuitorii pământului au urât înțelepciunea și au încălcat legământul. Ciuma compromisului cu o creștere în răul provocat, o biciuire și o asemenea degenerare neînfrânată care este o inumanitate diabolică prin care multe vieți au fost sacrificate pe nedrept. Cei care au refuzat ca să își predea libertatea conștiinței lor. Cu toate acestea o cunoștință pierdută a fost renăscută în special în vremea Preformației.

Era Preformației al secolului 16 a dat scânteia la un moment de adevăr, o schimbare fundamentală și consecințe tulburătoare precum este reflectat în Contra Preformației. În orice caz prin acest volum putem redescoperi semnificația netăgăduită al acestei singure revoluții din perspectiva Reformatorilor și al altor pioneri curajoși. Din relatările lor putem înțelege bătăliile pustiitoare, motivele care sunt în spatele rezistențelor fenomenale și intervențiilor supranaturale.

Mottoul nostru „Cărți Reformate, Minți Transformate” accentuează deosebirea între genul literaturi foarte diferit compus într-o eră critică și impactul ei. De asemenea rezonează urgența reformării personale, naștere din nou și transformare. În timp ce mașina de imprimat al lui Gutenberg împreună cu agenția de traducere au împrăștiat principiile credinței Reformate în urma cu 500 de ani. Presa digitală și media Online ar comunica în toate limbile lumina adevărului în aceste ultime vremuri.

Cuprins

Capitolul 1 — Importanţa activităţii de cercetare în domeniul minţii 7
Capitolul 2 — Creştinul şi psihologia 11
Capitolul 3 — Pericole în psihologie 16
Capitolul 4 — Influenţele spirituale şi mintea 21
Capitolul 5 — Fanatismul 27
Capitolul 6 — Sănătate şi echilibru 34
Capitolul 7 — Originile psihice ale suferinţelor fizice 39
Capitolul 8 — Mintea şi religia 42
Capitolul 9 — Citadela minţii 46
Capitolul 10 — Capacitatea de a înţelege 49
Capitolul 11 — Studiul Bibliei şi dezvoltarea minţii 55
Capitolul 12 — Perseverenţa 61
Capitolul 13 — Hrana minţii 65
Capitolul 14 — Activitatea fizică 69
Capitolul 15 — Factorii emoţionali 73
Capitolul 16 — Influenţe prenatale 79
Capitolul 17 — Ereditatea şi mediul social 85
Capitolul 18 — Atmosfera de siguranţă din cămin 90
Capitolul 19 — Influenţa părinţilor 98
Capitolul 20 — Atmosfera căminului 103
Capitolul 21 — Preocuparea lui Hristos pentru mintea oamenilor 106
Capitolul 22 — Şcoala şi Profesorul 109
Capitolul 23 — Iubirea — un principiu divin şi veşnic 118
Capitolul 24 — Iubirea în cămin 121
Capitolul 25 — Iubire şi sexualitate 124
Capitolul 26 — Iubirea frăţească 137
Capitolul 27 — Iubirea lui Dumnezeu 140
Capitolul 28 — Respectul de sine 145
Capitolul 29 — Dependenţăşi independenţă 147

Capitolul 30 — Egoismul şi înălţarea de sine 152
Capitolul 31 — Problemele tinerilor 157
Capitolul 32 — Dragostea oarbăşi pasiunea..... 163
Capitolul 33 — Pericole care pândesc tineretul 170
Capitolul 34 — Conştiinţa 175
Capitolul 35 — Influenţa percepţiilor..... 182
Capitolul 36 — Principii motivatoare..... 186
Capitolul 37 — Principii referitoare la studiu şi învăţare..... 191
Capitolul 38 — Echilibrul în educaţie 196

Secţiunea 1 — Activitatea de cercetare în domeniul minţii

Capitolul 1 — Importanţa activităţii de cercetare în domeniul minţii

Cea mai aleasă activitate — Cea mai aleasă activitate în care ar fi putut fi angajaţi vreodată oamenii este aceea de a se ocupa de tratarea minţii. — Testimonies for the Church 3:269 (1873). 1MCP 3.1 Cunoaşterea legilor care conduc mintea şi trupul — Datoria fiecărui om, atât pentru binele său personal, cât şi pentru binele umanităţii, este aceea de a cerceta legile vieţii şi de a le respecta cu consecvenţă şi conştiinciozitate. Acest organism uman, care este cel mai uimitor dintre toate organismele vii, trebuie să fie bine cunoscut de către toţi oamenii. Ei au nevoie să înţeleagă funcţiile diferitelor organe interne, precum şi relaţia de interdependenţă care există între ele şi care asigură o activitate sănătoasă a întregii fiinţe. Oamenii trebuie să studieze influenţa minţii asupra trupului şi influenţa trupului asupra minţii şi să cunoască legile care le coordonează. — The Ministry of Healing, 128 (1905).

Educarea şi disciplinarea minţii — Indiferent cine aţi fi.... Domnul v-a binecuvântat cu facultăţi intelectuale capabile de o dezvoltare extraordinară. Talentele voastre trebuie să fie cultivate cu seriozitate şi perseverenţă. Mintea trebuie să fie disciplinată prin studiu, prin observare şi prin cugetare. Dacă nu veţi exercita toate capacităţile intelectuale de care dispuneţi, nu veţi putea înţelege gândurile lui Dumnezeu. Dar dacă veţi începe să depuneţi eforturi, într-un spirit de temere faţă de Dumnezeu, în umilinţă şi cu rugăciune stăruitoare, capacităţile voastre se vor dezvolta şi puterile voastre intelectuale vor fi întărite. O voinţă neclintită şi un obiectiv bine determinat vor face minuni. — Life Sketches of Ellen G. White, 275 (1915).

Posibilităţile unei minţi disciplinate — Autodisciplinarea minţii constituie o necesitate imperativă a fiecăruia.... O minte obişnuită, dar bine disciplinată, va realiza mai mult şi va funcţiona mai bine decât multe minţi care au beneficiat de o pregătire şcolară înaltă şi decât cele mai măreţe talente care au fost lipsite de autodisciplină. — Christ’s Object Lessons, 335 (1900).

Dintre toate lucrările cărora li s-au dedicat vreodată oamenii, locul primordial îl ocupă activitatea desfăşurată în domeniul formării gândirii. Timpul părinţilor este prea preţios pentru a fi risipit în satisfacerea apetitului sau în goana după avere şi modă. Dumnezeu le-a încredinţat un tineret valoros, nu doar pentru a-l face capabil să realizeze ceva în viaţa prezentă, ci şi pentru a-l pregăti să intre în curţile cereşti. — Historical Sketches of the Foreign Missions of the Seventh-day Adventists, 209 (1886) (Temperance, 270).

Utilitatea unui profesor depinde de o gândire bine direcţionată — Utilitatea unui profesor nu depinde atât de mult de cantitatea cunoştinţelor pe care le împărtăşeşte altora, ci mai degrabă de calitatea modelului de gândire pe care îl imprimă elevilor săi. Adevăratul profesor nu este mulţumit cu idei superficiale, cu o gândire indolentă sau cu o memorie

leneşă. El se străduieşte în mod constant să atingă niveluri din ce în ce mai înalte şi metode din ce în ce mai bune. Viaţa sa este caracterizată de o continuă dezvoltare. În activitatea unui asemenea profesor există o prospeţime şi o putere inspiratoare, care îi mobilizează şi îi stimulează pe elevii săi. — Education, 278 (1903).

Profesorul se va lupta pentru atingerea celui mai înalt standard moral şi intelectual — Cunoaşterea de sine reprezintă o mare ştiinţă. Profesorul care se evaluează pe sine în mod onest va îngădui ca mintea să-i fie modelată şi disciplinată de Dumnezeu.

El va înţelege sursa puterii lui.... Cunoaşterea de sine conduce la umilinţă şi la dependenţă de Dumnezeu, dar acestea nu trebuie să înlocuiască eforturile personale în procesul de dezvoltare. Cel care îşi conştientizează propriile defecte nu va cruţa nici un efort pentru a atinge standardul fizic, intelectual şi moral cel mai înalt. Nici unei persoane care se mulţumeşte cu un standard mediocru nu ar trebui să i se permită să se implice în educaţia tinerilor. — Special Testimonies On Education, 50, 15 mai 1896. (Counsels to Parents, Teachers, and Students, 67).

Ştiinţa religiei creştine şi mintea — În religia creştină există o ştiinţă care trebuie cercetată şi cunoscută pe deplin. Pe cât de înalte sunt cerurile faţă de pământ, pe atât de înaltă, de vastă şi de profundă este această ştiinţă, în comparaţie cu orice altă ştiinţă umană. Modul în care oamenii sunt chemaţi să-I slujească lui Dumnezeu nu se află în armonie cu înclinaţiile lor înnăscute. De aceea, mintea lor are nevoie să fie disciplinată, educată şi dezvoltată. Adesea, ca să poată ajunge ucenic în şcoala lui Hristos, omul trebuie să ignore întregul mod de gândire pe care şi l-a format prin practica şi educaţia intelectuală obişnuită, pe parcursul întregii vieţi. Pentru a rămâne statornic în relaţia cu Dumnezeu, simţămintele lui trebuie să fie disciplinate. Atât cei vârstnici, cât şi cei tineri au nevoie să îşi însuşească modele specifice de gândire, care îi vor face capabili să reziste ispitei. Ei trebuie să înveţe să privească înainte şi în sus. Principiile Cuvântului lui Dumnezeu — principii care sunt la fel de înalte precum este cerul şi a căror extindere cuprinde eternitatea — trebuie să fie înţelese în contextul implicaţiilor pe care le au asupra vieţii cotidiene. Fiecare acţiune, fiecare cuvânt şi fiecare gând trebuie să fie aduse în armonie cu aceste principii. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 20 (1913).

Progresul este posibil numai prin înfruntarea obstacolelor — Nici o altă ştiinţă nu o poate egala pe aceea care reproduce caracterul lui Dumnezeu în viaţa cercetătorului. Cei care devin urmaşi ai Domnului Hristos constată că în mintea lor apar noi motivaţii, noi gânduri şi noi imbolduri la acţiune. Cu toate acestea, datorită vrăjmaşului care li se împotriveşte fără încetare şi care îi ispiteşte, provocându-i la îndoială şi la păcat, ei nu vor putea progresa decât dacă se vor angaja în luptă. Predispoziţiile spre rău, ereditare sau cultivate, trebuie să fie învinse. Apetitul şi viciul trebuie să fie subordonate stăpânirii Duhului Sfânt. Iar războiul acesta nu se va sfârşi, până la încheierea acestei fărâme de eternitate. Chiar dacă atacurile care ne asaltează ne provoacă fără încetare la luptă, ele nu

reprezintă altceva decât tot atâtea victorii preţioase de câştigat; iar valoarea triumfului asupra eului şi asupra păcatului este cu mult mai mare decât o poate aprecia raţiunea umană. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 20 (1913).

Printre aceia care se ocupă cu întreţinerea gospodăriei, unii se află într-o permanentă activitate nu pentru că ar avea atât de multe de făcut, ci pentru că nu-şi propun să utilizeze timpul în mod eficient. Prin maniera lor lentă de a lucra, aceştia muncesc mult şi realizează foarte puţin. Dar toţi cei care doresc pot învinge defectele dezorganizării şi lipsei de eficienţă. Ei trebuie să-şi stabilească un obiectiv bine definit, să decidă cantitatea de timp necesară pentru îndeplinirea unei anumite lucrări şi să depună toate eforturile pentru realizarea acesteia în perioada de timp stabilită. Exercitarea voinţei va face ca mâinile să se mişte eficient şi rapid. — Christ's Object Lessons, 344 (1903).

Dezvoltarea tuturor capacităţilor minţii şi ale trupului — Dumnezeu a dăruit fiecărei fiinţe umane un creier. El doreşte ca acesta să fie utilizat pentru slava Sa.... Noi nu avem puteri mintale şi facultăţi intelectuale în exces. Toate capacităţile minţii şi ale trupului — mecanismul uman pe care Domnul Hristos l-a adus la existenţă — trebuie să fie educate şi antrenate, astfel încât să li se confere o cât mai bună utilizare. În vederea fortificării acestor capacităţi, trebuie să întreprindem tot ceea ce este posibil, deoarece Dumnezeu nu este mulţumit decât atunci când noi progresăm în eficienţa colaborării cu El. — Sermon at St. Helena Sanitarium (Predică ţinută la Sanatoriul Sf. Elena) 23 ianuarie 1904. — (Selected Messages 1:100).

Asemănarea dintre un ogor necultivat şi o minte needucată este elocventă. În mintea şi inima copiilor şi a tinerilor, seminţele corupţiei sunt deja semănate şi pregătite să germineze, să se dezvolte şi să-şi aducă rodul lor pervertit; dar pentru cultivarea şi rodirea seminţelor preţioase ale adevărului Bibliei, este necesară cea mai mare atenţie şi purtare de grijă. — The Review and Herald, 9 noiembrie, 1886. (HC 202).

Dobândirea cunoaşterii şi formarea culturii intelectuale — Succesul nostru în dobândirea cunoaşterii şi în formarea unei culturi intelectuale depinde de organizarea judicioasă a timpului. Sărăcia, originea socială umilă sau mediul nefavorabil nu trebuie lăsate să împiedice cultivarea intelectului.... Printr-o muncă perseverentă, un scop bine determinat şi o administrare atentă a timpului, oricine este capabil să dobândească o cunoaştere şi o disciplină intelectuală care pot să-l califice pentru aproape toate poziţiile influente şi importante posibile. — Christ's Object Lessons, 343, 344 (1900).

Înţelegerea problemelor mintale, de o mare valoare în tratarea celor bolnavi — În tratarea bolilor provocate de tulburări nervoase este necesară o mare înţelepciune. O inimă rănită şi întristată şi un suflet descurajat au nevoie de un tratament atent.... Adesea, compasiunea şi tactul se vor dovedi a fi de un mai mare folos pentru pacient decât cele mai performante tratamente medicale, administrate într-o manieră rece şi indiferentă. — The Ministry of Healing, 244 (1905).

Mecanicii, avocaţii, comercianţii şi oamenii din toate ramurile profesionale caută să se instruiască în mod permanent, urmărind să ajungă experţi în domeniul în care îşi desfăşoară activitatea. Oare este posibil ca urmaşii lui Hristos să fie lipsiţi de înţelepciune şi, în timp ce pretind a fi angajaţi în serviciul lui Dumnezeu, să-şi permită să rămână ignoranţi în privinţa căilor şi metodelor pe care trebuie să le utilizeze în lucrarea Sa? Străduinţa de a câştiga viaţa veşnică este mai presus de orice alte considerente pământeşti. Pentru a conduce sufletele la Hristos, este necesar un studiu al minţii şi o cunoaştere a naturii umane. Pentru a şti cum să-i abordezi pe oameni în vederea prezentării marelui subiect al adevărului, este nevoie de precauţie şi de rugăciune fierbinte. — Testimonies for the Church 4:67 (1876).

Cultivarea capacităţilor sporeşte solicitarea serviciilor noastre — Deoarece unii nu sunt exigenţi faţă de ei înşişi şi nu sunt dispuşi să se autocorecteze, ei se pot plafona în tipare greşite de acţiune; dar dacă vor urmări cultivarea deplină a capacităţilor lor, ei vor putea atinge cele mai înalte performanţe ale iscusinţei, în domeniul în care îşi desfăşoară activitatea. Atunci vor descoperi că sunt solicitaţi pretutindeni şi la orice oră şi că sunt apreciaţi pentru vrednicia lor, în tot ceea ce întreprind. — Christ's Object Lessons, 344 (1900).

Putem ajunge aproape de perfecţiunea îngerilor — Omului i-a fost dăruită capacitatea de a se dezvolta într-o măsură nelimitată şi Dumnezeu îi asigură întregul sprijin posibil pentru realizarea acestei lucrări. Folosind toate resursele harului divin, noi putem atinge un nivel de dezvoltare care să ajungă aproape de perfecţiunea îngerilor. — The Review and Herald, 20 iunie, 1882. (HC 218).

Capitolul 2 — Creştinul şi psihologia

Legi ale minţii, stabilite de Dumnezeu — Cel care a creat mintea a stabilit şi legile dezvoltării acesteia [Notă: Există o armonie perfectă între Biblie și adevărata știință. Psihologia este știința care se ocupă cu studiul minții și al comportamentului uman. — Compilatorii.] — Education, 41 (1903). 1MCP 10.1

Adevăratele principii ale psihologiei în Scripturi — Adevăratele principii ale psihologiei se află în Sfintele Scripturi. Omul nu îşi cunoaşte adevărata valoare. Deoarece nu priveşte spre Isus, Autorul şi Desăvârşitorul credinţei sale, omul acţionează în conformitate cu caracterul temperamentului său neconvertit. Cel care vine la Isus, cel care se încrede în El şi face din Domnul Hristos Exemplul său, înţelege semnificaţia cuvintelor: "Le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu". 1MCP 10.2

Aceia care trec prin experienţa unei adevărate convertiri vor înţelege, cu claritate şi discernământ, responsabilitatea care le revine înaintea lui Dumnezeu, pentru a duce până la capăt experienţa mântuirii, cu teamă şi respect; şi vor conştientiza nevoia de a persevera, până la vindecarea definitivă de lepra păcatului. O asemenea experienţă îi va determina să se aşeze, cu umilinţă şi încredere deplină, într-o poziţie de dependenţă faţă de Dumnezeu. — Manuscript 121, 1902. (My Life Today, 176.)

Aceia care trec prin experienţa unei adevărate convertiri vor înţelege, cu claritate şi discernământ, responsabilitatea care le revine înaintea lui Dumnezeu, pentru a duce până la capăt experienţa mântuirii, cu teamă şi respect; şi vor conştientiza nevoia de a persevera, până la vindecarea definitivă de lepra păcatului. O asemenea experienţă îi va determina să se aşeze, cu umilinţă şi încredere deplină, într-o poziţie de dependenţă faţă de Dumnezeu. — Manuscript 121, 1902. (My Life Today, 176).

Mintea consacrată lui Dumnezeu se dezvoltă în mod armonios — Dacă oamenii se supun pe deplin faţă de Dumnezeu, El îi acceptă aşa cum sunt şi îi educă pentru serviciul Său. Primit în suflet, Duhul lui Dumnezeu activează toate capacităţile intelectului. Sub călăuzirea Duhului Sfânt, mintea care este consacrată fără rezerve lui Dumnezeu se dezvoltă armonios şi este întărită astfel, încât să fie capabilă de a înţelege şi de a îndeplini cerinţele Sale. Caracterul slab şi instabil este transformat într-un caracter ferm şi puternic. O atitudine continuă de devoţiune stabileşte o relaţie atât de strânsă între Isus şi ucenicii Săi, încât caracterul creştinului ajunge să fie asemenea caracterului Maestrului său. El va avea o capacitate de înţelegere mai clară şi mai vastă. Discernământul lui va fi mai pătrunzător, iar judecata lui mai echilibrată. Prin puterea dătătoare de viaţă a Soarelui neprihănirii, mintea lui devine atât de ageră, încât va fi în stare să aducă multă roadă pentru slava lui Dumnezeu. — Gospel Workers, 285, 286 (1915).

Înconjuraţi de o atmosferă a păcii — Toţi cei care se află sub îndrumarea divină au nevoie de ora liniştită a comuniunii cu propriile lor inimi, cu natura şi cu Dumnezeu.... Noi trebuie să Îl auzim pe El, vorbind inimii noastre în mod personal. Când orice altă voce este stinsă, când Îl aşteptăm pe Dumnezeu în tăcere, liniştea sufletului face ca vocea lui Dumnezeu să fie distinctă. Îndemnul Său pentru noi este: „Fii liniştit, şi să ştii că Eu sunt Dumnezeu.”

În mijlocul nenumăratelor presiuni, în stresul intenselor activităţi ale vieţii, cel care este împrospătat în felul acesta va fi înconjurat de o atmosferă de lumină şi pace. El va primi un nou flux de putere nu numai fizică, ci şi intelectuală. — The Ministry of Healing, 58 (1905). au fost interpretate de către cei necredincioşi în aşa fel, încât să se considere că boala psihică este cauzată de concepţiile religioase; dar aceasta este o minciună flagrantă pe care, de multe ori, au fost obligaţi să o recunoască. Departe de a fi cauza bolii mintale, religia lui Hristos constituie unul dintre cele mai eficiente remedii ale acesteia; deoarece învăţăturile ei produc o alinare deosebit de benefică pentru sistemul nervos. — Testimonies for the Church 5:443, 444 (1885).

Intrare pe tărâmul păcii — Când sunteţi asaltaţi de ispite, când îngrijorarea, confuzia şi întunericul par să vă împresoare sufletul, priviţi spre locul în care aţi văzut lumina ultima dată. Odihniţi-vă în iubirea şi grija protectoare a Domnului Hristos.... Când intrăm în comuniune cu Mântuitorul, noi păşim pe tărâmul păcii. — The Ministry of Healing, 250 (1905).

Risipirea tuturor temerilor nedorite — Când oamenii se îndreaptă spre truda lor de fiecare zi, când se pleacă în rugăciune, când se culcă în noapte şi când se trezesc dimineaţa, când bogatul sărbătoreşte în palatul său, când sărmanul îşi adună copiii în jurul mesei sărăcăcioase, Tatăl ceresc îi priveşte pe fiecare cu atenţie. Nici o lacrimă nu se scurge neobservată de Dumnezeu şi nici un zâmbet nu se iveşte pe faţă fără a fi remarcat de El.

Dacă am crede pe deplin acest fapt, toate temerile noastre nedorite s-ar risipi. Dacă am încredinţa în mâinile lui Dumnezeu orice povară, mare sau mică, vieţile noastre ar înceta să mai fie atât de împovărate de dezamăgire, cum sunt în prezent. Dumnezeu nu este depăşit de multitudinea grijilor noastre şi nici nu este strivit de greutatea lor. Prin urmare, este privilegiul nostru acela de a ne bucura de o odihnă a sufletului, care pentru mulţi a rămas încă necunoscută. — Steps to Christ, 86 (1892).

Educarea sufletului prin disciplină — Creştini, este Domnul Hristos revelat în noi? Trebuie să ne străduim pentru a avea trupuri robuste şi o minte puternică pentru a nu fi epuizate cu uşurinţă, minte care să privească dincolo de sine şi să înţeleagă cauza şi efectul fiecărei acţiuni îndeplinite. Astfel, vom fi pregătiţi în mod eficient ca să răbdăm greutăţile asemenea unor soldaţi buni. Avem nevoie de o minte care să poată înţelege dificultăţile şi să poată trece prin ele cu înţelepciunea care vine de la Dumnezeu, minte care să poată lupta cu problemele grele şi să le poată învinge. Cea mai grea luptă este aceea de crucificare a eului,

de a răbda dificultatea în experienţele spirituale şi de a ne educa sufletul printr-o disciplină severă. La început, probabil că aceasta nu va produce o satisfacţia prea mare, dar rezultatul de mai târziu va fi pace şi fericire. — Letter 43, 1899.

Fie Dumnezeu, fie Satana conduce — Satana preia controlul fiecărei minţi care nu este aşezată în mod categoric sub controlul Spiritului lui Dumnezeu. — Letter 57, 1895 (Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 79).

Fiecare păcat nutrit diminuează tăria caracterului — Fie ca nimeni să nu se amăgească pe sine cu gândul că păcatele nutrite cu plăcere o anumită perioadă de timp vor fi părăsite cu uşurinţă la un moment dat. Lucrurile nu stau aşa. Fiecare păcat nutrit diminuează tăria caracterului şi măreşte puterea obiceiului; iar rezultatul este degradarea morală, mintală şi fizică. Chiar dacă vă pocăiţi de greşeala făcută şi păşiţi pe căile cele drepte, tiparele formate în gândirea voastră şi familiaritatea cu păcatul vă vor face incapabili să deosebiţi răul şi binele. Folosindu-se de obiceiurile rele care au fost întipărite în existenţa voastră, Satana vă va asalta din nou şi din nou. — Christ's Object Lessons, 281 (1900).

Abilităţile psihologice ale profesorului — Obiceiurile şi principiile unui profesor trebuie să fie considerate ca având o importanţă mai mare chiar decât calificarea sa profesională. Dacă este un creştin sincer, el va simţi că este necesar să se preocupe în mod egal de educarea fizică, mintală, morală şi spirituală a elevilor săi.

Oamenii trebuie să devină noi creaturi — Oamenii sunt destinaţi să devină slujitori ai Împărăţiei lui Hristos. Prin puterea divină care le-a fost încredinţată, ei trebuie să revină la starea iniţială de armonie şi loialitate faţă de Dumnezeu. Prin legile şi iniţiativele Sale, Dumnezeu a prevăzut o cale de comunicare între cer şi spiritul omenesc, care funcţionează într-un mod la fel de tainic precum este acţiunea vântului (Ioan 3, 7.8). Domnul Hristos a declarat: „Împărăţia Mea nu este din lumea aceasta" (Ioan 18, 36). Deşi îşi exercită influenţa asupra guvernelor pământeşti, Împărăţia lui Hristos nu poate îngădui nici un amestec al acestora în lucrurile ei, deoarece prin acesta ar fi afectat însuşi caracterul ei divin.

Atât de sublim este caracterul influenţei spirituale exercitate de Dumnezeu asupra inimilor celor care acceptă lucrarea Sa, încât fiecare om este transformat într-o făptură nouă, fără ca această acţiune să distrugă sau să afecteze vreuna dintre capacităţile personale cu care a fost înzestrat în mod natural. Duhul Sfânt purifică fiecare însuşire şi o face să fie potrivită pentru comuniunea cu natura divină. Cel care este născut din Duh este Duh; când omul este născut de sus, pacea cerească inundă sufletul. — Manuscript 1, 1897. (Letters From Ellen G. White To Sanitarium Workers in Southern California, 3, 8-9).

Binele elimină răul — Părinţi, voi sunteţi cei care decid dacă mintea copiilor voştri va fi inspirată de gânduri înnobilatoare sau va fi inundată de sentimente vicioase. Voi nu puteţi păstra neocupată mintea lor activă şi nici nu puteţi alunga răul. Gândurile rele pot fi eliminate numai prin înlocuirea lor cu principii drepte. Dacă părinţii nu vor sădi în inimile

copiilor lor seminţele adevărului, vrăjmaşul va semăna neghină. Singura cale de prevenire a pătrunderii influenţelor care corup bunele maniere este aceea de a-i instrui pe copii în cunoaşterea unor norme de conduită pozitive şi elocvente. Adevărul este cel ce va proteja sufletul de ispitele neîncetate, care trebuie să fie preîntâmpinate. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 121 (1913).

În fiecare dimineaţă, consacraţi întreaga voastră fiinţă, sufletul, trupul şi spiritul, lui Dumnezeu. Deprindeţi obiceiul de a petrece timp în acte devoţionale şi încredeţi-vă din ce în ce mai mult în Mântuitorul vostru. Puteţi să credeţi cu toată convingerea că Domnul Isus vă iubeşte şi că doreşte să creşteţi şi să atingeţi dimensiunile caracterului Său. El doreşte să vă dezvoltaţi şi să vă întăriţi în toată plinătatea iubirii divine. Astfel, veţi reuşi să cunoaşteţi şi să înţelegeţi valoarea supremă a timpului şi a eternităţii. — Letter 36, 1901. (In Heavenly Places, 227).

Cum poate fi dezvoltată o minte bine echilibrată — Munca este o binecuvântare. Fără muncă, ne este imposibil să ne bucurăm de sănătate. Pentru ca bărbaţii şi femeile să poată avea o minte bine echilibrată, toate capacităţile lor trebuie să fie activate şi utilizate în aşa fel, încât aceasta să se poată dezvolta în mod armonios. — Testimonies for the Church 3:154, 155 (1872).

Singurii care pot interpreta şi utiliza în mod corect cunoştinţele ştiinţifice sunt creştinii, deoarece adevărata valoare a ştiinţei nu poate fi apreciată decât dintr-o perspectivă religioasă. Procedând în felul acesta, oamenii vor ajunge să I se închine lui Dumnezeu, care este Autorul ştiinţei. Numai o minte înnobilată prin harul lui Dumnezeu poate înţelege valoarea autentică a educaţiei. Atributele lui Dumnezeu, aşa cum sunt reflectate în lucrările creaţiei Sale, pot fi recunoscute şi admirate doar în măsura cunoaşterii personale a Creatorului.

Pentru a îndruma tineretul spre izvoarele adevărului şi spre Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii, profesorii nu trebuie să deţină doar o cunoaştere teoretică a doctrinei, ci şi o cunoaştere experimentală a sfinţirii. Cunoştinţa constituie o putere spre bine numai atunci când este asociată cu o pietate veritabilă. Numai un suflet golit de sine va fi cu adevărat nobil. Cei în a căror inimă domneşte Hristos sunt consideraţi înţelepţi în ochii lui Dumnezeu. — Manuscript 44, 1894.

Întreaga fiinţă să fie deschisă agenţilor vindecători ai cerului — Hristos este izvorul vieţii. Mulţi au nevoie de o mai clară cunoaştere a Lui; ei au nevoie să fie răbdători şi amabili şi totuşi nerăbdători să înveţe cum poate fi deschisă întreaga fiinţă în faţa agenţilor vindecători ai cerului. Când strălucirea iubirii lui Dumnezeu va ilumina cămările întunecate ale sufletului, depresia şi nemulţumirea vor dispărea, iar bucuriile satisfacţiei vor oferi vigoare minţii şi sănătate trupului. — The Ministry of Healing, 247 (1905).

Darurile nu se dezvoltă într-o singură clipă — Darurile preţioase al Duhului Sfânt nu sunt dezvoltate într-o singură clipă. Curajul, tenacitatea, umilinţa, credinţa şi încrederea nezdruncinată în puterea lui Dumnezeu de a mântui sunt dobândite pe parcursul unei experienţe care durează ani de zile. Copiii lui Dumnezeu urmează să-şi pecetluiască destinul printr-o viaţă întreagă de eforturi sfinte şi neobosite şi printr-o aderare perseverentă la bine. — The Ministry of Healing, 454 (1905).

Capitolul 3 — Pericole în psihologie

Satana, un cercetător al minţii — Timp de sute de ani, Satana a făcut experimente asupra proprietăţilor minţii umane şi a ajuns la o bună cunoaştere a acestui domeniu. În zilele din urmă, prin acţiunile sale subtile, el creează o legătură între propria sa minte şi mintea umană, căreia îi inoculează gândurile lui personale. Această lucrare este realizată într-o manieră atât de înşelătoare, încât aceia care acceptă călăuzirea lui Satana nu sunt conştienţi că se află sub conducerea şi voinţa celui rău. Marele înşelător speră să dezorienteze mintea oamenilor până acolo, încât aceasta să nu mai poată recepţiona nimic altceva în afară de vocea lui. — Letter 244, 1907. (Medical Ministry, 111.) 1MCP 18.1

Satana este maestrul metodelor subtile — Prin metodele sale subtile, Satana se străduieşte fără încetare să influenţeze mintea oamenilor. Fiind o creaţie strălucită a lui Dumnezeu, Satana este un maestru al psihologiei, dar însuşirile lui nobile au fost angajate în scopul de a se opune şi de a anihila efectele îndrumărilor Celui Prea Înalt. — The Signs of the Times, 18 septembrie, 1893. (Our High Calling, 210.)

El vine deghizat — Noi suntem confruntaţi cu planurile şi metodele distrugătoare ale lui Satana la fiecare pas. Trebuie să ne amintim neîncetat că el vine la noi deghizat, ascunzându-şi motivele şi caracterul ispitelor sale. Pentru ca noi să nu-l putem recunoaşte, Satana apare îmbrăcat în lumină şi învăluit în veşminte imaculate de înger. Dacă nu vom fi extrem de precauţi şi nu vom cerceta cu atenţie planurile sale, vom fi înşelaţi. — Manuscript 34, 1897. (HC 88).

Greşita utilizare a ştiinţelor în domeniul minţii — În aceste zile, când scepticismul şi necredinţa ni se prezintă atât de des îmbrăcate în hainele ştiinţei, trebuie să fim pregătiţi la fiecare pas. Prin aceste mijloace, marele nostru adversar înşeală mii de oameni, pe care îi determină să slujească propriei sale voinţe. Avantajul pe care îl are de pe urma ştiinţelor, a acelor ştiinţe care se ocupă de mintea umană, este imens. În acest domeniu, el se strecoară asemenea unui şarpe, pentru a distruge lucrarea lui Dumnezeu.

Referirea la frenologie, psihologie şi mesmerism, aşa cum sunt asociate aici pentru a descrie maniera în care Satana pune stăpânire pe mintea omenească, poate părea oarecum neînţeleasă celor care nu sunt familiarizaţi cu literatura şi curentele timpului. Lucrările ştiinţifice dedicate psihologiei şi îngrijirii bolnavilor conţin, pe ultimele pagini, liste publicitare privitoare la literatura publicată în domeniu. Una dintre aceste lucrări, *The Water Cure Manual* (Manual de tratament prin folosirea apei), (284 de pagini), publicată în 1850 de către Fowlers şi Wells, conţine la sfârşit o listă cu şaizeci şi cinci de cărţi diferite în domeniul sănătăţii mintale şi fizice şi, printre acestea, douăzeci şi trei sunt dedicate frenologiei, psihologiei, mesmerismului şi clarviziunii. Reproducem aici câteva exemple:.

Elements of Animal Magnetism; or, Process and Practicai Application for Relieving Human Sufferings (Noţiuni de magnetism animal; sau Procesul şi aplicaţia practică pentru alinarea suferinţelor omeneşti).

Familiar Lessons on Phrenology and Physiology (Lecţii obişnuite de frenologie şi fiziologie).

Fascination; or the Philosophy of Charming (Fascinaţia; sau filozofia atracţiei încântătoare) (Magnetism). Expune principiile vieţii.

Lectures on the Philosophy of Mesmerism and Clarvoyance (Prelegeri despre filozofia mesmerismului şi a clarviziunii).

Psychology, or Science of the Soul (Psihologia sau ştiinţa sufletului). Joseph Haddock.

Phrenology and Scriptures (showing their harmony) . Rev. John Pierpont.

Philosophy of Electrical Psyhology (Filozofia psihologiei electrice). John Bovee Dods. , iar utilizarea unor asemenea mijloace va caracteriza eforturile sale până aproape de încheierea timpului de încercare. În acest fel, mii de minţi omeneşti au fost şi sunt otrăvite şi conduse la necredinţă.

Lucrarea sa este aceea de a dezorienta mintea umană — Satana pătrunde în interiorul fiinţei umane până acolo, încât se interpune chiar şi în relaţia dintre Dumnezeu şi om. Obiectivul său este acela de a dezorienta mintea. Diavolul îşi aşterne umbra lui întunecată de-a lungul căilor noastre, pentru ca, în corupţia morală şi în valul de nelegiuire care se află în lume, omul să nu-L mai poată înţelege pe Dumnezeu. Deci, ce avem de gând să facem în această situaţie? Vom permite noi ca întunericul să persiste? Nu.

Nu trebuie să ne descurajăm în faţa nelegiuirii neamului omenesc şi nu trebuie să păstrăm această impresie în permanenţă în mintea noastră. Noi nu trebuie să privim la corupţia lumii.... Ce avem deci de făcut? Care este lucrarea noastră? Să vedem „ce dragoste ne-a arătat Tatăl” (1 Ioan 3, 1). — Manuscript 7, 1888.

Metode subtile în locul atacului deschis şi îndrăzneţ — Dacă Satana ar fi declanşat un atac deschis şi îndrăzneţ împotriva creştinilor, ei ar fi fost determinaţi să apeleze imediat la ajutorul puternicului lor Eliberator, care ar fi pus adversarul pe fugă. De obicei, Satana nu acţionează în felul acesta. El este foarte priceput şi ştie că cea mai eficientă metodă de a-şi atinge scopurile este aceea de a se prezenta în faţa sărmanului om decăzut, luând înfăţişarea unui înger de lumină. Sub această deghizare, Satana acţionează asupra minţii, urmărind să o devieze de pe calea cea dreaptă şi sigură. Dintotdeauna, ambiţia sa a fost aceea de a contraface lucrarea lui Hristos şi de a-şi dovedi puterea şi pretenţiile sale. El înşeală nişte muritori sărmani, determinându-i să interpreteze lucrările şi minunile lui Hristos pe baza unor principii ştiinţifice şi creează impresia că acestea sunt rezultatul îndemânării şi puterii

umane. În felul acesta, Satana încearcă, dacă este posibil, să distrugă credinţa multora în Hristos ca Mesia, Fiul lui Dumnezeu. — The Signs of the Times, 6 noiembrie, 1884.

Obiectivul său special îl constituie mintea celor tineri — Lucrarea specială a lui Satana, în aceste zile din urmă, este aceea de a lua în stăpânire mintea tinerilor, de a corupe gândirea lor şi de a le stârni pasiunile. În calitate de fiinţe morale libere, ei trebuie să-şi controleze gândurile, orientându-le în direcţia cea bună. — Appeal to Mothers, 30. (Our High Calling, 337).

Când omul nu se află sub influenţa directă a Duhului lui Dumnezeu, Satana poate să-i modeleze mintea după propriile lui dorinţe. El distruge toate capacităţile raţionale pe care reuşeşte să le ia în stăpânire. Satana se află în opoziţie totală faţă de Dumnezeu. Opiniile, concepţiile, preferinţele, deciziile, planurile şi realizările sale nu conţin nici cea mai vagă asemănare cu lucrurile pe care Dumnezeu le iubeşte şi le aprobă. Toate lucrările lui Satana sunt motivate de o delectare şi de o plăcere deosebită faţă de toate acele lucruri pe care Dumnezeu le dispreţuieşte. Prin urmare, întreaga existenţă a diavolului este orientată şi dezvoltată împotriva lui Dumnezeu.

Această deosebire radicală între bine şi rău conduce la un război deschis împotriva celor care se străduiesc să umble pe calea Domnului. Ei vor numi lumina întuneric şi întunericul lumină; binele rău şi răul bine. — Letter 8, 1891.

De la Adam şi până în zilele noastre — Satana a perseverat în aplicarea aceleiaşi strategii prin care a înşelat-o pe Eva, până când, în cele din urmă, a reuşit să pună stăpânire asupra minţii tuturor oamenilor care au acceptat minciunile lui. De la Adam şi până în zilele noastre, Satana şi-a păstrat aceeaşi metodă de înşelare prin contrafacere, acţionând asupra minţii omeneşti. — Manuscript 19, 1894.

Aceia care cunosc adevărul reprezintă ţinte speciale — Prin inspirarea unor simţăminte contradictorii şi prin prezentarea unor exemple derutante, Satana acţionează în mod discret, pentru a produce confuzie în mintea acelora care cunosc adevărul. Dacă nu se vor pocăi şi dacă nu vor fi convertiţi, cei care trăiesc vieţi duplicitare, care pretind că îi slujesc Domnului, în timp ce urmăresc să-şi aducă la îndeplinire propriile lor planuri — planuri care obstrucţionează însăşi lucrarea pentru îndeplinirea căreia Domnul Hristos şi-a sacrificat propria Sa viaţă, — vor fi înşelaţi de către vrăjmaşul sufletelor. — Letter 248, 1907.

Satana distrage mintea prin subiecte controversate — El ar fi încântat dacă ar reuşi să distragă mintea, îndreptând-o spre orice subiect prin care ar putea să creeze o divizare a opiniilor şi să conducă poporul nostru la controverse. — Manuscript 167, 1897.

O putere spre bine; o putere spre rău — Atunci când este sfinţită, influenţa unei minţi asupra alteia reprezintă o mare putere spre bine, dar atunci când este exercitată de cei care I se opun lui Dumnezeu, aceasta constituie, în egală măsură, o mare putere spre rău. Satana s-

a folosit de această putere pentru a insinua răul în mintea îngerilor, făcându-i să creadă că el urmăreşte binele universului. În calitate de heruvim strălucitor, Lucifer fusese aşezat într-o poziţie deosebit de înaltă; el era foarte iubit de către fiinţele cereşti, iar influenţa lui asupra acestora era puternică. Mulţi dintre ei au acordat atenţie sugestiilor lui şi i-au crezut cuvintele. „şi în cer s-a făcut un război. Mihail şi îngerii lui s-au luptat cu balaurul. şi balaurul cu îngerii lui s-au luptat şi ei, dar n-au putut birui; şi locul lor nu s-a mai găsit în cer" (Apocalipsa 12, 8). — Letter 114, 1903. (The S.D.A. Bible Commentary 7:973).

Nu trebuie să se acorde încredere gândirii unui singur om — Nu trebuia să se acorde încredere gândirii şi judecăţii unui singur om, deoarece interesele aflate în joc au fost prea mari, iar aceasta nu a fost liberă de slăbiciunile şi de erorile omeneşti. Nu există nici măcar o singură minte omenească atât de desăvârşită, încât să se afle în afara pericolului de a se lăsa influenţată de motivaţii greşite sau de a înţelege lucrurile dintr-o perspectivă eronată. — Letter 41, 1891.

Satana urmăreşte mintea nesupravegheată — Satana urmăreşte cu atenţie momentul în care mintea rămâne fără supraveghere, pentru ca atunci să o poată lua în stăpânire. Noi nu dorim să rămânem în necunoştinţă cu privire la metodele sale şi nici nu dorim să fim cuceriţi prin intermediul acestora. El este satisfăcut să privească picturile care îl reprezintă cu coarne şi copite, deoarece este o fiinţă dotată cu inteligenţă; la început, Satana a fost un înger de lumină. — Manuscript 11, 1893. asupra minţii umane, până când oamenii ar ajunge să fie complet lipsiţi de voinţă şi gândire independentă. — Manuscript 64, 1904.

Siguranţă prin împotrivire — Deoarece sugestiile şi propunerile diavolului urmăresc fără încetare să ne afecteze şi să ne îndepărteze de la încrederea noastră în Dumnezeu, unica noastră posibilitate de a fi în siguranţă este aceea de a nu-i acorda nici cea mai mică atenţie. El se transformă într-un înger de lumină pentru a reuşi să-şi îndeplinească planurile într-o asemenea manieră, încât să nu reuşim să discernem strategiile sale. Cu cât suntem mai şovăitori, cu atât mai eficiente vor fi influenţele rătăcitoare pe care le exercită Satana asupra noastră. Angajarea în discuţii şi tratative cu el este periculoasă. Cu fiecare concesie pe care i-o facem, duşmanul va pretinde mai mult.

Unica noastră posibilitate de a fi în siguranţă este aceea de a-l respinge cu promptitudine, chiar de la prima tentaţie spre neascultare. Prin meritele lui Hristos, Dumnezeu ne-a oferit suficient har pentru a ne împotrivi lui Satana şi pentru a fi mai mult decât biruitori. Împotrivirea înseamnă succes. „Împotriviţi-vă diavolului şi el va fugi de la voi." Împotrivirea trebuie să fie hotărâtă şi perseverentă. Vom pierde tot ce am câştigat, dacă ne împotrivim astăzi, numai pentru a capitula mâine. — The Review and Herald, 8 aprilie, 1880. (HC 95).

Evitarea actelor necugetate — Există unii care se aşează în mod iresponsabil în calea pericolelor şi se expun la ispite din care numai o minune din partea lui Dumnezeu i-ar putea scăpa neafectaţi şi nepătaţi. Acestea sunt acte necugetate, cu care Dumnezeu nu este de

acord. În ispitirea lui Isus, Satana a citat una dintre făgăduinţele referitoare la protecţia lui Dumnezeu. El L-a provocat pe Mântuitorul lumii să se arunce de pe streaşina templului, insinuând că, dacă ar avea încredere în Dumnezeu, nimic nu L-ar putea împiedica să Se arunce. Isus a înfruntat această ispită cu fermitate şi a biruit-o pe temeiul Scripturii: „Este scris, să nu ispiteşti pe Domnul Dumnezeul tău”. Folosind aceeaşi metodă de înşelare, care constă în prezentarea Scripturii ca argument al sugestiilor sale, Satana îi conduce pe oameni în locuri în care Dumnezeu nu le-a cerut să meargă. — The Review and Herald, 8 aprilie, 1880. (HC 95).

Credinţa veritabilă şi încumetarea — Făgăduinţele lui Dumnezeu nu ne-au fost date pentru ca noi să-I pretindem în mod uşuratic să ne ocrotească, în timp ce ne avântăm cu insolenţă în situaţii periculoase, încălcând legile naturii şi sfidând capacitatea de judecată şi prevedere pe care Dumnezeu ni le-a dăruit spre a le folosi. Aceasta nu ar fi o credinţă veritabilă, ci o încumetare.

Mintea oamenilor este condusă fie de îngerii răi, fie de îngerii lui Dumnezeu — Mintea oamenilor este condusă fie de îngerii cei răi, fie de îngerii lui Dumnezeu. Mintea noastră este încredinţată fie conducerii lui Dumnezeu, fie conducerii puterilor întunericului şi ar fi bine să ne cercetăm pe noi înşine, pentru a vedea unde ne aflăm astăzi — sub stindardul însângerat al prinţului Emanuel sau sub steagul negru al puterilor întunericului. — Manuscript 1, 1890 (The S.D.A. Bible Commentary 6:1120).

Numai dacă îngăduim — Satana nu poate atinge mintea sau intelectul, dacă noi nu îi îngăduim aceasta. — Manuscript 17, 1893; The S.D.A. Bible Commentary 6:1105).

Rugăciunea va aduce biruinţa împotriva lui Satana. — Rugăciunea însoţită de credinţă constituie marea putere a creştinului şi va aduce o biruinţă garantată împotriva lui Satana. Acesta este motivul pentru care el ne sugerează gândul că nu avem nevoie de rugăciune. El detestă Numele lui Hristos, Mijlocitorul nostru; şi când noi Îi cerem în mod stăruitor ajutorul, oştirile lui Satana sunt alarmate. Neglijarea rugăciunii contribuie la atingerea obiectivelor sale, deoarece, în aceste condiţii, minunile lui mincinoase au şanse sporite de a fi acceptate. Prezentându-şi tentaţiile înşelătoare, Satana va reuşi să realizeze în ispitirea omului tot ceea ce nu a reuşit să realizeze în ispitirea lui Hristos. — Testimonies for the Church 1:296 (1862).

Capitolul 4 — Influenţele spirituale şi mintea

Religia şi sănătatea — Religia personală este de cea mai mare importanţă. Ioan îi scria lui Gaiu: „Prea iubitule, doresc ca toate lucrurile tale să-ţi meargă bine, şi sănătatea ta să sporească tot aşa cum sporeşte şi sufletul tău” (3 Ioan 2). Sănătatea fizică depinde într-o mare măsură de sănătatea sufletească; prin urmare, fie că mâncaţi, fie că beţi, fie că faceţi altceva, înfăptuiţi toate lucrurile spre slava lui Dumnezeu. Religia personală este exteriorizată prin comportament, prin cuvinte şi prin fapte. Ea determină o dezvoltare care va ajunge până la acea treaptă finală a desăvârşirii, care se bucură de aprecierea Domnului: „Voi aveţi totul deplin în El” (Coloseni 2, 10). — Letter 117, 1901.

Dumnezeu este sursa vieţii şi a bucuriei — Dumnezeu este sursa vieţii, a luminii şi bucuriei universului. Binecuvântările Sale se revarsă asupra tuturor fiinţelor create, asemenea razelor de lumină care emană din soare şi asemenea torentelor de apă care ţâşnesc din izvoare. Ori de câte ori viaţa lui Dumnezeu sălăşluieşte în inima oamenilor, ea se va revărsa asupra celor din jur, oferind binecuvântare şi iubire. — Steps to Christ, 77 (1892).

Satana se foloseşte de influenţa unei minţi asupra alteia — Satana şi-a instaurat împărăţia în aceasta lume încă de la alungarea sa din cer. El depune o activitate neobosită pentru a corupe loialitatea fiinţelor umane faţă de Dumnezeu şi, pentru realizarea acestui deziderat, Satana aplică aceeaşi metodă pe care a folosit-o în cer, şi anume influenţa unei minţi asupra altei minţi. În felul acesta, oamenii devin ispititorii semenilor lor. Ei împărtăşesc simţămintele puternice şi perverse ale lui Satana şi exercită o capacitate copleşitoare de dominare. Sub înrâurirea unor asemenea simţăminte, ei se reunesc în partide, confederaţii şi societăţi secrete care acţionează prin intermediul agenţiilor internaţionale. Dar Dumnezeu nu le va mai tolera multă vreme. — Letter 114, 1903.

Planurile lui Satana sunt alcătuite cu minuţiozitate pentru a determina folosirea capacităţilor în vederea satisfacerii intereselor egoiste. — Asemenea unui vânător, Satana întinde capcane şi curse, special concepute pentru a captura sufletele oamenilor. Planurile sale sunt alcătuite cu minuţiozitate, astfel încât să-i determine pe oameni să-şi utilizeze capacităţile dăruite de Dumnezeu în vederea satisfacerii intereselor lor egoiste, în loc de a le consacra pentru slava lui Dumnezeu. Dumnezeu a prevăzut ca oamenii să fie angajaţi într-o lucrare care le-ar fi adus pace şi bucurie şi le-ar fi asigurat un profit veşnic; dar Satana doreşte ca noi să ne concentrăm eforturile asupra unor lucruri care sunt perisabile şi nu oferă nici un câştig. — The Review and Herald, 1 septembrie, 1910 (HC 200).

Păcătuirea nu a instituit o nouă structură raţională şi afectivă — Nu trebuie să presupunem că, o dată cu păcătuirea lui Adam, Dumnezeu ar fi instituit în constituţia fiinţei umane o nouă structură raţională şi afectivă, deoarece aceasta ar însemna că Dumnezeu S-a implicat în implantarea tendinţelor spre păcat în natura umană. Domnul Hristos şi-a început

lucrarea de convertire îndată ce omul a căzut în păcat, pentru ca, prin ascultare de Legea lui Dumnezeu şi prin credinţă în Domnul Hristos, omul să aibă posibilitatea de a redobândi chipul şi asemănarea cu Dumnezeu. — Manuscript 60, 1905.

Păcatul afectează întreaga fiinţă — Păcatul se extinde asupra întregii fiinţe; şi în aceeaşi măsură acţionează şi harul. — Letter 8, 1891.

Inima pervertită a degradat însuşirile nobile ale sufletului. Toţi aceia care doresc să înveţe ştiinţa mântuirii trebuie să devină elevi umili ai şcolii lui Hristos, pentru ca templul sufletului să poată fi un locaş permanent al şederii Celui Prea Înalt. Dacă vrem să fim educaţi de Hristos, sufletul nostru trebuie să fie golit de toate pretenţiile sale orgolioase, astfel încât Domnul Hristos să-şi poată întipări propriul Său chip în adâncurile lui. — Letter 5, 1898. (HC 105).

Crucea conferă minţii o imagine de sine corectă — Ce anume ar putea face ca mintea omenească să-şi poată forma o corectă imagine cu privire la sine? Doar crucea de pe Calvar. Când privim la Isus, Autorul şi Desăvârşitorul credinţei noastre, orice tendinţă a slăvirii de sine se va prăbuşi în ţărână.

În timp ce privirile noastre se îndreaptă în sus, inima se umple de un spirit al nevredniciei care o conduce la umilinţă. Când contemplăm crucea, suntem înzestraţi cu puterea de a înţelege darurile minunate pe care aceasta le-a pus la dispoziţia tuturor credincioşilor. Dumnezeu în Hristos, dacă este privit ţintă, va risipi mândria omenească, iar în locul înălţării de sine, se va instaura o umilinţă adevărată. — Letter 20, 1897 (HC 114).

Numai Dumnezeu îl poate ridica pe om pe scara vredniciei morale — Unitatea omului cu Hristos este unicul factor care îi conferă valoare în ochii lui Dumnezeu, deoarece, prin neprihănirea lui Hristos, omul este înălţat pe scara vredniciei morale şi Singurul care poate realiza aceasta este Dumnezeu. Onoarea şi măreţia lumească nu deţin o valoare mai mare decât aceea pe care le-a acordat-o Însuşi Creatorul. Înţelepciunea lor este nebunie, iar tăria lor este fragilitate şi slăbiciune. — Letter 9, 1873. (HC 149).

Egoismul şi rezultatele lui — Esenţa imoralităţii este egoismul şi, pentru că fiinţele umane au cedat în faţa puterii egoismului, în lumea de azi se vede lipsa loialităţii faţă de Dumnezeu. Naţiuni, familii şi persoane individuale sunt întru totul animate de dorinţa de a aşeza eul în centrul intereselor lor. Omul urmăreşte cu pasiune să-şi domine semenii. Izolându-se pe sine de Dumnezeu şi de semeni, în egoismul său, omul îşi urmează propriile înclinaţii nestăpânite. El acţionează de parcă binele celorlalţi ar fi dependent de supunerea lor faţă de supremaţia sa. — The Review and Herald, 25 iunie, 1908. (Counsels on Stewardship, 24).

Biruinţa poate fi câştigată — Prin cultivarea unor principii sfinte, omul poate câştiga victoria asupra predispoziţiei spre rău. Dacă se supune Legii lui Dumnezeu, simţurile lui încetează să mai fie denaturate şi deviate; capacităţile lui încetează să mai fie pervertite şi

irosite, prin exercitarea lor în vederea atingerii unor obiective de natură să îl îndepărteze de Dumnezeu. În şi prin harul acordat de Cer, cuvintele, gândurile şi energiile pot fi curăţite; poate fi format un nou caracter, iar degradarea produsă de păcat poate fi învinsă. — Manuscript 60, 1905.

Lipsa de consecvenţă este începutul ispitei — Începutul căderii în ispită constă în păcatul de a-i îngădui minţii să oscileze şi în păcatul unei lipse de consecvenţă în ce priveşte încrederea voastră în Dumnezeu. Cel rău pândeşte neîncetat, pentru a prinde ocazia de a crea o imagine greşită a lui Dumnezeu şi de a ne atrage gândurile spre ceea ce este interzis.

Lucrarea lui Hristos ne solicită să ne angajăm într-o luptă continuă cu răul spiritual din caracterele noastre. Tendinţele naturale trebuie să fie învinse. Apetitul şi pasiunea trebuie să fie stăpânite, iar voinţa trebuie să fie aşezată întru totul de partea lui Hristos. — The Review and Herald, 14 iunie, 1892. (HC 87).

Nimeni nu trebuie să ajungă la disperare datorită tendinţelor ereditare — Satana este întotdeauna pregătit şi vigilent pentru a deruta şi înşela. El foloseşte orice mijloc de încântare, prin care să atragă omul pe calea largă a neascultării. Satana se străduieşte să dezorienteze conştiinţa, inspirându-i simţăminte confuze. El îşi aplică falsele lui inscripţii pe indicatoarele pe care Dumnezeu le-a fixat pentru a călăuzi pe calea cea bună. Tocmai datorită existenţei unor asemenea instrumente ale răului, care se luptă să eclipseze orice rază de lumină îndreptată spre suflet, Dumnezeu a însărcinat fiinţe cereşti, care au misiunea de a-i călăuzi, de a-i păzi şi de a-i conduce pe aceia care urmează să fie moştenitorii slavei. Nimeni nu trebuie să ajungă la disperare datorită înclinaţiilor ereditare spre rău, ci, atunci când Duhul lui Dumnezeu îl convinge de păcat, cel care a săvârşit greşeala trebuie să se pocăiască, să mărturisească păcatul şi să renunţe la rău. Îngerii păzitori sunt pregătiţi să îndrume sufletele cu conştiinciozitate pe căile cele drepte. — Manuscript 8, 1990. (The S.D.A. Bible Commentary 6:1120).

Părtaş la păcat prin asociere — Sufletul care a fost derutat datorită unor influenţe negative şi care, prin asocierea cu alţii, a ajuns să fie părtaş la păcat şi să acţioneze în contradicţie cu voinţa şi caracterul lui Dumnezeu nu trebuie să se descurajeze. „şi tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuia: sfânt, nevinovat, fără pată, despărţit de păcătoşi şi înălţat mai pe sus de ceruri” (Evrei 7, 26). Domnul Hristos nu este doar Preotul şi Mijlocitorul nostru, ci şi Jertfa adusă pentru păcatele noastre. El S-a dăruit pe sine o singură dată pentru toţi. — Letter 11, 1897.

Un remediu pentru fiecare categorie de ispite — Pentru fiecare categorie de ispite, este pregătit un remediu specific. În bătălia împotriva eului şi împotriva naturii noastre păcătoase, noi nu suntem lăsaţi să luptăm singuri, prin intermediul propriilor noastre puteri limitate. Domnul Hristos este un ajutor loial şi atotputernic. ştiind că există o asemenea putere, pregătită şi pusă la dispoziţia noastră, nici unul dintre noi nu ar trebui să se descurajeze sau să fie învins. — The Review and Herald, 8 aprilie, 1884. (HC 88).

Sângele lui Hristos este singura cale de vindecare a sufletului — Legea lui Iehova este foarte cuprinzătoare şi vastă. Isus le-a declarat ucenicilor Săi în mod clar că Legea sfântă a lui Dumnezeu poate fi încălcată nu numai prin cuvinte şi prin fapte, ci şi prin gânduri, simţăminte şi dorinţe. O inimă care Îl iubeşte pe Dumnezeu mai presus de orice nu va fi înclinată să restrângă semnificaţia Legii Sale la nivelul superficial al unor reguli exterioare. Când înţelege forţa spirituală a Legii, sufletul supus şi loial dovedeşte o ascultare deplină, care ia în considerare principiile lui Dumnezeu sub toate aspectele lor. Adevărata putere a Poruncilor va deveni o fortăreaţă a sufletului numai în cadrul unei asemenea ascultări. Atunci, păcatul va părea extrem de respingător. Autojustificarea, înălţarea de sine şi falsul simţământ al valorii personale vor înceta să existe. Siguranţa întemeiată pe propriile merite va dispărea, iar în suflet, se va instaura o profundă convingere cu privire la păcat şi o adâncă insatisfacţie cu privire la sine. Stăpânit de simţământul nevredniciei, sufletul va apela cu disperare la sângele Mielului lui Dumnezeu, ca singura cale de vindecare a sa. — Letter 51, 1888. (HC 140).

Întâmpinând provocarea ispititorului — Satana va veni la tine spunându-ţi că eşti păcătos. Dar tu să nu îi îngădui să-ţi copleşească mintea cu ideea că, datorită faptului că eşti păcătos, Dumnezeu te-a părăsit. Răspunde-i: „Da, sunt un păcătos şi tocmai din această cauză am nevoie de un Mântuitor. Eu am nevoie de iertare şi de înţelegere, dar Domnul Hristos mi-a declarat că nu voi pieri, dacă voi veni la El. În scrisoarea pe care mi-a trimis-o, stă scris că «Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept, ca să ne ierte şi să ne cureţe de orice nelegiuire» (1 Ioan 1, 9). Eu mă voi încrede în Cuvântul lui Dumnezeu şi voi asculta îndemnurile Lui.” Când Satana îţi spune că eşti pierdut, răspunde-i: „Da, dar Isus a venit să caute şi să mântuiască ce era pierdut. Cu cât păcatul meu este mai mare, cu atât mai mare este nevoia mea de un Mântuitor.” — Letter 98b, 1896.

Influenţa religiei — Adevărata religie înnobilează mintea, rafinează gusturile, sfinţeşte judecata şi îl face pe cel ce le are părtaş al purităţii şi sfinţeniei cerului. Ea ne apropie de îngeri şi ne izolează din ce în ce mai mult de spiritul şi de influenţa lumii. Adevărata religie influenţează toate faptele noastre şi toate relaţiile noastre sociale şi ne conferă „duhul unei minţi puternice”, iar rezultatul este fericirea şi pacea. — The Signs of the Times, 23 octombrie, 1884. (Counsels on Health, 629, 630).

Îmbunătăţirea sănătăţii fizice — Când mintea îşi dezvoltă capacităţile şi când voinţa este aşezată de partea lui Dumnezeu, se produce o minunată îmbunătăţire a sănătăţii fizice. — The Medical Missionary, 1 decembrie, 1892 (Misionarul medical), noiembrie-decembrie 1892. (Counsels on Health, 505).

Conştienţa unei conduite corecte este cel mai bun medicament — Conştienţa faptului că avem o conduită corectă este cel mai bun medicament pentru un trup şi o minte bolnave. Simţământul binecuvântării lui Dumnezeu conferă sănătate şi putere. Cel care are sufletul liniştit şi mulţumit în Dumnezeu se află pe calea directă spre sănătate. Gândul că privirile

Domnului sunt îndreptate asupra noastră şi că urechile Sale sunt dispuse să asculte rugăciunile noastre ne oferă o satisfacţie temeinică. A şti că avem un prieten care nu dezamăgeşte niciodată şi căruia Îi putem încredinţa toate secretele sufletului nostru produce o fericire pe care cuvintele nu o vor putea exprima niciodată. — The Signs of the Times, 23 octombrie, 1884. (Counsels on Health, 628).

Iubirea lui Isus înconjoară sufletele cu o atmosferă plăcută — Sufletele acelora care Îl iubesc pe Isus vor fi înconjurate de o atmosferă curată, plăcută. Există oameni care îşi ţin flămânde propriile suflete. Aceştia vor fi mult ajutaţi de un cuvânt plăcut sau de aprecieri sincere. Darurile cereşti, oferite gratuit şi din abundenţă de Dumnezeu, trebuie să fie oferite la fel de către noi celor care sunt în sfera noastră de influenţă. Astfel, noi vom arăta acea dragoste care este de origine cerească şi care se dezvoltă pe măsură ce este folosită pentru binecuvântarea altora. În acest mod, noi Îl slăvim pe Dumnezeu. — Manuscript 17, 1899. (HC 231).

Rezultatele unui singur moment de necugetare — Un singur semnal de alarmă înlăturat din conştiinţă, tolerarea un singur obicei rău, o singură neglijare a înaltelor exigenţe ale slujirii pot fi începutul devierii pe o cale care vă va duce în rândul slujitorilor lui Satana, deşi, în tot acest timp, aţi considerat şi aţi pretins că Îl iubiţi pe Dumnezeu şi cauza Sa. Un singur moment de necugetare, un singur pas greşit pot schimba întregul traseu al existenţei voastre într-o direcţie rea. — Testimonies for the Church 5:398 (1885).

Omul care manifestă o necredinţă arogantă sau o indiferenţă apatică faţă de adevărul divin nu va face altceva decât să culeagă roadele seminţelor pe care el însuşi le-a semănat. Mulţi au trecut printr-o ase-menea experienţă. Cultivând neglijenţa, indiferenţa şi opoziţia faţă de adevăr, ei au ajuns să asculte cu o insensibilitate stoică adevăruri care altădată le tulburaseră sufletele. O răceala ca de gheaţă, o duritate ca de fier, o structură impenetrabilă şi insensibilă ca de piatră — toate acestea îşi regăsesc expresia în caracterul multora care pretind a fi creştini.

Acesta este modul în care trebuie să fie înţeles faptul că Domnul i-a împietrit inima lui faraon. Dumnezeu i-a vorbit regelui egiptean prin intermediul lui Moise, oferindu-i cele mai convingătoare dovezi ale puterii Sale divine; dar monarhul a refuzat cu încăpăţânare să primească lumina care l-ar fi condus la pocăinţă. Dumnezeu nu a exercitat nici o influenţă supranaturală prin care să împietrească inima regelui răzvrătit, ci, datorită opoziţiei sale faţă de adevăr, Duhul Sfânt S-a retras, iar el a fost lăsat în întunericul şi necredinţa pe care şi le-a ales singur. Prin respingerea continuă a influenţei Duhului Sfânt, oamenii se separă de Dumnezeu. Când toate modalităţile de iluminare a minţii lor sunt epuizate, nici o descoperire divină nu îi mai poate smulge din necredinţă. — The Review and Herald, 20 iunie, 1882. (The S.D.A. Bible Commentary 3:1151).

Controlează circumstanţele, în loc să fii tu controlat de ele — Există rele pe care omul le poate atenua, dar care nu pot fi niciodată înlăturate. El trebuie să învingă obstacolele şi să

controleze circumstanţele, în loc de a se lăsa determinat de acestea. Talentele sale trebuie să fie exercitate ori de câte ori este posibil, cu scopul de a instaura armonia şi ordinea, în locul confuziei. Dacă se va ruga, Dumnezeu îi va acorda ajutorul Său. Omul nu este lăsat singur, să lupte împotriva încercărilor şi ispitelor numai prin intermediul propriilor sale puteri. Ajutorul vine de la Cel care este Atotputernic. Isus a părăsit curţile împărăteşti ale cerului, a suferit şi a murit într-o lume degradată de păcat, tocmai pentru a-l învăţa cum să suporte provocările vieţii şi cum să învingă ispita. Viaţa Sa este un model desăvârşit pentru noi. Testimonies for the Church 5:312 (1885).

Să tratăm în mod înţelept diferitele mentalităţi — Nevoia noastră, a tuturor, este aceea de a cerceta aspectele fundamentale ale caracterului şi comportamentului uman, pentru a şti cum să tratăm în mod prudent şi înţelept diferitele tipuri de mentalităţi, astfel încât să putem folosi cele mai bune metode prin care să-i conducem pe oameni la o corectă înţelegere a Cuvântului lui Dumnezeu şi a modului de a trăi o viaţă creştină adevărată. Trebuie să citim Biblia împreună cu ei şi să le îndepărtăm atenţia de la lucrurile trecătoare, îndrumându-i spre acelea care le vor aduce binecuvântări veşnice. Fiecare copil al lui Dumnezeu are datoria de a deveni misionar şi de a se afla în mijlocul celor care au nevoie de ajutor. Dacă cineva este împovărat de ispită, cazul lui trebuie abordat cu atenţie şi tratat în mod înţelept, deoarece sunt în joc interesele lui veşnice, iar cuvintele şi faptele celor ce lucrează pentru el pot fi o mireasmă de viaţă spre viaţă sau un duh de moarte spre moarte. — Testimonies for the Church 4:69 (1876).

Ucenicii lui Isus sunt caracterizaţi de principialitate — Viaţa celor care se află la picioarele lui Isus şi învaţă de la El este condusă de principii statornice şi precise. — The Review and Herald, 20 iunie, 1882. (HC 160).

Capitolul 5 — Fanatismul

Infiltrarea fanatismului — Trăim într-un timp în care fanatismul, în toate formele lui, va căuta orice posibilitate de a se infiltra, atât printre cei credincioşi, cât şi printre cei necredincioşi. În ipocrizia sa, Satana va pătrunde în mijlocul oamenilor şi îşi va prezenta minciunile, folosind orice invenţie posibilă pentru a-i înşela. — Letter 121, 1901. (Medical Ministry, 114.)

Cum acţionează Satana — Din propria noastră experienţă, am ajuns la concluzia că, dacă nu poate să împietrească sufletele în gheţarul indiferenţei, Satana va încerca să le împingă în flăcările fanatismului. Când Duhul Domnului coboară în mijlocul poporului Său, Satana speculează ocazia de a-şi exercita influenţa asupra minţii unora, determinându-i să manifeste, în lucrarea lui Dumnezeu, propriile lor trăsături de caracter. De aceea, există întotdeauna pericolul ca lucrarea lui Dumnezeu să fie afectată, prin decizii izvorâte din propria lor gândire, care conduc la săvârşirea unor fapte lipsite de înţelepciune. Mulţi acţionează pentru atingerea unor obiective cu caracter personal, care nu le-au fost niciodată solicitate de Dumnezeu. — Letter 34, 1889. (Similar cu Testimonies for the Church 5:644.)

Rezultatul cultivării tendinţelor greşite — Există unii, lipsiţi de înţelepciune, care şi-au urmat propria lor cale şi propriile lor păreri, cultivând cu plăcere defectele ereditare şi tendinţele dobândite ale caracterului atât de mult timp, încât, în cele din urmă, au devenit orbi, incapabili de a înţelege şi de a gândi altfel. Ei răstălmăcesc adevăratele principii, înalţă standarde false şi impun cerinţe care nu poartă semnătura cerului. Tocmai în rândul acestora, există unii care se îngâmfă înaintea Domnului şi pretind că sunt neprihăniţi şi că respectă poruncile lui Dumnezeu. — Manuscript 138, 1902.

Lipsa unei corecte imagini de sine — Cei care nu au reuşit să-şi formeze o imagine de sine corectă sunt prinşi în capcana lui Satana. Ei îşi dau importanţă, sunt mulţumiţi de ei înşişi şi inconştienţi de propriile lor limite. Oh, cu câtă durere îi priveşte Domnul şi cu câtă amărăciune ascultă declaraţiile lor vanitoase! Ei sunt îmbătaţi de mândrie. Chiar şi vrăjmaşul este **surprins**, văzând cu câtă uşurinţă se lasă duşi în robie. — Letter 126, 1906.

O umilinţă contrafăcută — Mulţi dintre aceia care pretind a fi creştini manifestă o umilinţă contrafăcută şi inconsecventă. Dorind să-şi învingă eul, unii adoptă o atitudine cât se poate de smerită; dar pentru că încearcă să lupte prin propriile lor puteri, prima adiere de laudă şi apreciere îi face să se umfle de mândrie. Acestora le lipseşte dispoziţia de a se supune întru totul lui Hristos, iar El nu poate lucra prin ei.

Indiferent de realizările voastre, nu vă atribuiţi nici o slavă. Nu urmăriţi să atingeţi obiective duplicitare, încercând să-I slujiţi şi lui Dumnezeu, şi eului personal, în acelaşi timp. Nu acordaţi atenţie eului vostru. Fie ca afirmaţiile voastre să-i conducă pe cei apăsaţi

şi împovăraţi la Isus, Mântuitorul milos. Acţionaţi ca şi când L-aţi vedea pe Isus alături de voi, gata să vă ofere putere în lucrarea de slujire. Dependenţa de Hristos constituie unica voastră posibilitate de a fi în siguranţă. — The Review and Herald, 11 mai, 1897.

Prea multe eforturi pentru obţinerea unui simţământ de fericire — Unii nu sunt satisfăcuţi de desfăşurarea unei adunări decât dacă aceasta le-a oferit posibilitatea de a petrece un timp plăcut şi inspirator. Ei se străduiesc să producă aceste efecte prin trezirea şi incitarea emoţiilor. Dar influenţa unor asemenea adunări nu este benefică. Când valul de fericire a trecut, ei ajung să fie mai deprimaţi decât înaintea adunării, deoarece fericirea lor nu provine dintr-o sursă veritabilă. Cele mai folositoare adunări de înviorare spirituală sunt cele caracterizate de solemnitate şi de o profundă cercetare a inimii; adunări în care fiecare caută să se cunoască pe sine şi se străduieşte să înveţe de la Hristos, în umilinţă şi cu seriozitate. — Testimonies for the Church 1:412 (1864).

Practici ciudate — Printr-un fanatism asemănător celui pe care l-am întâlnit nu demult în mijlocul nostru, în California, însoţit de practici neobişnuite şi pretenţii de exorcism, Satana încearcă să îi înşele, dacă este posibil, chiar şi pe cei aleşi. Aceste persoane care afirmă că au un mesaj special pentru poporul nostru îi vor face pe unii oameni să creadă că sunt posedaţi de un spirit rău. Apoi, după ce se vor ruga pentru ei, vor declara că demonul a fost alungat. Natura activităţii lor este dovedită chiar prin caracterul ei. Mi s-a poruncit să vorbesc poporului nostru şi să-i spun că Domnul nu a fost implicat în aceste practici ciudate şi că, dacă nu sunt avertizate, sufletele vor fi înşelate şi conduse la ruină prin asemenea manifestări, iar adevărul Bibliei va fi răstălmăcit. — Letter 12, 1909.

Un fel de a fi combativ — Unii sunt combativi prin felul lor de a fi. Acestora nu le pasă dacă sunt sau nu sunt în armonie cu fraţii lor. Chiar dacă le face plăcere să intre în controverse şi să lupte pentru ideile personale, totuşi, ei trebuie să renunţe la o asemenea atitudine, deoarece nu dezvoltă un caracter creştin. Luptaţi cu toate puterile voastre pentru a răspunde rugăciunii Domnului Hristos, care a cerut ca toţi ucenicii Săi să fie una, după cum El şi Tatăl sunt una. Nici unul dintre noi nu este în siguranţă, dacă nu experimentează în fiecare zi umilinţa şi blândeţea lui Hristos.

Nu fiţi dictatori în modul vostru de a lucra, nu fiţi severi şi ostili. Predicaţi iubirea lui Hristos şi inimile vor fi îmblânzite şi supuse prin ea. Căutaţi să fiţi uniţi în gândire şi judecată cu fraţii voştri şi să susţineţi aceleaşi păreri. Aşa cum sunt expuse în prezent, concepţiile care favorizează divizările, pe motivul că nu toţi pot avea aceleaşi idei, nu reprezintă lucrarea lui Dumnezeu, ci lucrarea vrăjmaşului. Abordaţi adevăruri simple, asupra cărora puteţi fi cu toţii de acord. Vorbiţi despre unitate; nu deveniţi înguşti, vanitoşi şi rigizi; permiteţi ca perspectiva gândirii voastre să se lărgească. — Manuscript 111, 1894.

Stabilirea unor standarde personale — Mulţi, foarte mulţi se încred în propria lor neprihănire. Ei îşi stabilesc standarde personale şi refuză să se supună voinţei lui Hristos şi să fie îmbrăcaţi cu haina neprihănirii Lui. Caracterele lor sunt modelate în virtutea

preferinţelor şi a voinţei lor personale şi constituie o reprezentare greşită a caracterului desăvârşit şi a neprihănirii lui Hristos. Satana este satisfăcut de viaţa lor religioasă. Aceştia nu numai că sunt ei înşişi înşelaţi, dar riscă să îi înşele şi pe alţii, conducându-i pe căile lor false. Dumnezeu nu este de acord cu ei şi, în cele din urmă, îşi vor primi răsplata alături de marele înşelător — Satana. — Manuscript 138, 1902.

Reacţia unui fanatic — Sunt câţiva ani de când un bărbat, pe nume N., din Red Bluff, California, a venit la mine pentru a-mi încredinţa un mesaj. El credea că Dumnezeu i-a ignorat pe conducătorii bisericii şi i-a încredinţat tocmai lui acel mesaj. Eu am încercat să-i demonstrez că greşeşte. Când i-am expus motivele pentru care noi consideram că nu are dreptate, el a fost cuprins de o mare furie şi a început să strige cu putere. Ne-a produs mari necazuri, deoarece mintea i se dezechilibrase şi a fost necesară internarea lui într-un azil de bolnavi mintal. — Letter 16, 1893. (Selected Messages 2:64.)

Cum să-i trataţi pe fanatici — Slujitorii lui Dumnezeu au datoria de a căuta să cunoască voinţa şi planurile Sale. Iar atunci când veţi fi provocaţi de teoriile ciudate ale unora, nu intraţi în conflict cu ei, ci afirmaţi în mod simplu ceea ce ştiţi. Arma voastră să fie: "Stă scris". Există unii care vor încerca să înşele, întreţesând în mod iscusit capcanele teoriilor lor false. Mulţumim lui Dumnezeu că există, de asemenea, oameni care au fost învăţaţi de El şi care pot să deosebească adevărul de minciună. — Letter 191, 1905.

Controlarea expresiilor şi a simţămintelor — Acesta este un timp în care trebuie să fim deosebit de precauţi şi să verificăm cu atenţie caracterul fiecărei lucrări. Unii vor prezenta solii false şi vor încerca să introducă teorii false. Satana va incita mintea oamenilor, pentru a stârni fanatismul în mijlocul nostru. Am asistat la un asemenea fenomen în anul 1908. Domnul doreşte ca slujitorii Săi să acţioneze cu atenţie, controlându-şi expresiile şi chiar simţămintele. Satana va profita de particularităţile emoţionale şi de modul de exprimare al unora, pentru a provoca o stare de spirit agitată şi pentru a influenţa mintea oamenilor, înşelându-i. — Letter 12, 1909.

Evitarea experimentării unor practici inventate de oameni — Poporul lui Dumnezeu va fi confruntat în mod continuu cu apariţia unor fenomene noi şi ciudate, care se vor manifesta printr-un entuziasm fals şi prin înviorări religioase însoţite de rezultate aflate sub semnul incertitudinii; dar poporul nostru nu trebuie să experimenteze nici o invenţie omenească ce poate conduce la controverse, indiferent de natura acestora. — Manuscript 167, 1897.

Atenţie la aşa-zisa lumină "nouă" şi "minunată" — Sufletul îmi este deosebit de împovărat, deoarece ştiu ce ne aşteaptă în viitor. Aceia care nu au o legătură zilnică, vie, cu Dumnezeu vor fi asaltaţi de toate înşelăciunile care pot fi imaginate. Îngerii lui Satana înfăptuiesc răul cu o mare înţelepciune, inspirând idei ce vor fi considerate de unii drept o lumină mai mare, pe care o vor declara ca fiind nouă şi minunată; deşi, în anumite privinţe, solia ar putea fi adevărată, aceasta va fi amestecată cu fantezia umană, impunând ca punct

de doctrină nişte porunci omeneşti. Dacă a existat vreodată un timp în care să veghem şi să ne rugăm cu o reală seriozitate, acesta este acum.

Multe lucruri aparent bune va trebui să fie cercetate şi analizate cu multă rugăciune, deoarece ele constituie planuri ingenioase prin care Satana urmăreşte să conducă poporul pe o cale care se află atât de aproape de adevăr, încât va fi extrem de dificil de recunoscut caracterul ei. Dar ochiul credinţei poate discerne tot ce deviază de la calea cea dreaptă, chiar dacă abaterea este aproape imperceptibilă. O asemenea învăţătură poate fi considerată întru totul pozitivă la început, însă, după un timp, se va vedea că este foarte departe de calea spre sfinţire şi cer. Fraţii mei, vă avertizez să trasaţi cărări drepte cu picioarele voastre, căci altfel cei slabi se vor rătăci departe de cale. — Manuscript 82, 1894.

Fanatismul este greu de stăvilit — Dacă nu este temperat la timp, o dată incitat, fanatismul este atât de greu de stăvilit, precum este un incendiu care a reuşit să cuprindă o casă în flăcări. Aceia care s-au lăsat absorbiţi de acest curent fanatic [(holy flesh) trup sfânt] ar fi cu mult mai bine să practice meserii obişnuite, deoarece, dacă sunt angajaţi în lucrarea Evangheliei, prin modul lor inconsecvent de a acţiona, Îl dezonorează pe Dumnezeu şi reprezintă un pericol pentru poporul Său. În aceste timpuri în care lucrarea Domnului trebuie să se înalţe neîntinată, mai presus de superstiţiile şi fabulele omeneşti, vor apărea multe asemenea mişcări religioase. Trebuie să fim extrem de atenţi pentru a păstra o legătură atât de strânsă cu Domnul Hristos, încât să nu fim înşelaţi de planurile lui Satana. — The General Conference Bulletin, 23 aprilie, 1901. (Selected Messages 2:35.)

Teorii ingenios concepute care absorb gândirea — Satana acţionează prin numeroase mijloace, pentru a-i determina să se ocupe de teorii ingenios concepute tocmai pe aceia care sunt însărcinaţi să predice Evanghelia. El va face ca aceste teorii să pară a fi de o asemenea măreţie şi importanţă, încât să le absoarbă întreaga gândire; şi, în timp ce consideră că realizează progrese minunate în experienţa lor religioasă, ei nu fac altceva decât să idolatrizeze câteva idei, iar influenţa lor este dăunătoare pentru lucrarea Domnului.

Fiecare pastor trebuie să depună eforturi serioase, pentru a se asigura că ideile lui sunt în armonie cu gândurile lui Hristos. Există unii care selectează, din Cuvântul lui Dumnezeu şi din Mărturii, paragrafe sau fraze izolate şi, întemeindu-se pe acestea, îşi formulează propriile lor concepţii, fără să fie călăuziţi de Dumnezeu. Toate acestea îi produc plăcere vrăjmaşului. Nu trebuie să ne angajăm în mod inutil în dezbateri care pot conduce la dezbinare şi controverse. Nu trebuie să creăm impresia că, dacă ideile noastre particulare nu sunt acceptate, aceasta se datorează faptului că pastorii sunt lipsiţi de capacitatea de a le înţelege.

Există în învăţăturile lui Hristos suficiente subiecte despre care puteţi discuta, iar tainele pe care nici voi, nici ascultătorii voştri nu le puteţi înţelege sau explica, ar fi mai bine să fie lăsate deoparte. Daţi-I lui Isus Hristos Însuşi posibilitatea de a vă învăţa; permiteţi-I ca, prin

Duhul Său, să vă deschidă ochii pentru a înţelege planul minunat de salvare. — Manuscript 111, 1894.

Renunţarea la o mentalitate negativistă (sfat adresat unui pastor) — Dacă ai fi putut vedea rezultatul obiceiului tău de a evidenţia în permanenţă partea negativă a lucrurilor, aşa cum ai făcut-o ani de zile într-o măsură mai mare sau mai mică, ai fi reuşit să înţelegi mai bine cuvintele Mântuitorului din Matei capitolul 18. "Ucenicii au venit la Isus şi L-au întrebat: 'Cine este cel mai mare în Împărăţia cerului?' Isus a chemat la El un copilaş, l-a pus în mijlocul lor, şi le-a zis: 'Adevărat vă spun că, dacă nu vă veţi întoarce la Dumnezeu şi nu vă veţi face ca nişte copilaşi, cu nici un chip nu veţi intra în Împărăţia cerurilor. De aceea, oricine se va smeri ca acest copilaş, va fi cel mai mare în Împărăţia cerurilor. Și oricine va primi un copilaş ca acesta în Numele Meu, Mă primeşte pe Mine. Dar pentru oricine va face să păcătuiască pe unul din aceşti micuţi, care cred în Mine, ar fi mai de folos să i se atârne de gât o piatră mare de moară şi să fie înecat în adâncul mării. Vai de lume, din pricina prilejurilor de păcătuire! Fiindcă nu se poate să nu vină prilejuri de păcătuire; dar vai de omul acela prin care vine prilejul de păcătuire!'" (Matei 18, 1-7.)

Fratele meu, renunţă întru totul la acest mod de gândire negativist. Umileşte-ţi inima înaintea lui Dumnezeu. Atunci, ochii îţi vor fi deschişi şi vei înceta să susţii întotdeauna aspectele negative. "Dacă mâna ta sau piciorul tău te face să cazi în păcat, taie-le şi leapădă-le de la tine. Este mai bine să intri în viaţă şchiop sau ciung, decât să ai două mâini sau două picioare, şi să fii aruncat în focul veşnic" (Matei 18, 8.) Îndepărtează însușirile tale defectuase, oricât de dureros ar fi pentru natura umană să faci acest lucru. "Și dacă ochiul tău" — atât de ager încât să vadă ceva care să critice sau să se opună — "te face să cazi în păcat, scoate-l și leapădă-l de la tine. Este mai bine pentru tine să intri în viață numai cu un ochi, decât să ai amândoi ochii și să fii aruncat în focul gheenei." (Versetul 9.) — Letter 93, 1901.

Credinţa învinge negativismul — Dacă înaintăm în credinţă hotărâţi să îndeplinim lucrarea lui Dumnezeu într-un mod inteligent, vom avea succes. Nu trebuie să ne permitem să ne lăsăm stingheriţi de atitudinea unor persoane care se complac în negativism şi manifestă foarte puţină credinţă. Lucrarea misionară este condusă de oameni cu multă încredere în Dumnezeu şi este pe punctul de a se dezvolta cu putere şi eficienţă. — Letter 233, 1904. (Our High Calling, 236.) 1MCP 44.3

Pericolul unui spirit de independenţă — În biserică au existat întotdeauna oameni caracterizaţi de o tendinţă continuă spre un spirit de independenţă. Ei par a fi incapabili să înţeleagă faptul că acest spirit îi poate pune în pericolul încrederii în sine şi în propria judecată, în locul atitudinii de respect şi înaltă apreciere a sfatului şi a judecăţii fraţilor lor, îndeosebi a acelora care au fost chemaţi de Dumnezeu în conducerea poporului Său. Dumnezeu şi-a învestit biserica cu o autoritate şi o putere speciale, pe care nimeni nu este

îndreptăţit să le ignore sau să le dispreţuiască, pentru că cel care procedează astfel dispreţuieşte însăşi vocea lui Dumnezeu. — The Acts of the Apostles, 163, 164 (1911).

Pacea este obţinută prin cultivarea umilinţei — Sufletul îşi găseşte pacea numai atunci când cultivă umilinţa şi se lasă cuprins de simţământul nevredniciei. Acolo unde guvernează egoismul, pacea lui Hristos nu se va găsi niciodată. Sufletul egocentric şi mândru nu poate creşte în har. Isus a împărtăşit acea condiţie umană, pe care omul trebuie să o îndeplinească pentru ca pacea divină să se poată instaura în inima sa. Aceia care I s-au dedicat lui Isus, dorind să devină ucenici ai Săi, trebuie să se lepede de ei înşişi în fiecare zi, să-şi ia crucea şi să calce pe urmele Sale. Ei trebuie să meargă întocmai pe calea pe care îi conduce exemplul paşilor Lui. — Letter 28, 1888.

Virtutea politeţii creştine — Deşi statornic faţă de principii asemenea unei stânci, Pavel a manifestat fără încetare o atitudine curtenitoare. El era plin de zel în susţinerea convingerilor sale vitale, dar nu era neglijent în cultivarea unei conduite amabile şi politicoase în relaţiile sociale. A fi omul lui Dumnezeu nu înseamnă a fi scuzat pentru lipsa de preocupare serioasă faţă de cultivarea unui spirit al omeniei. — Letter 25, 1870. (Our High Calling, 236.)

Unele persoane se exprimă într-o manieră aspră şi lipsită de politeţe, rănind simţămintele altora, iar apoi îşi scuză comportamentul, afirmând: “Acesta este felul meu de a fi; eu spun întotdeauna exact ceea ce gândesc”. Astfel, ei înalţă această trăsătură negativă a caracterului la rang de virtute. Conduita lor nepoliticoasă trebuie să fie dezaprobată în mod categoric. — The Review and Herald, 1 septembrie, 1885. (Our High Calling, 229.)

Autorul este însărcinat să combată şi să prevină toate formele de manifestare a fanatismului — În 1844, a fost necesar să combatem fanatismul la fiecare pas, dar întotdeauna am fost inspirată de cuvântul care spune: Valul exagerat de emoţie constituie un prejudiciu pentru lucrare. Umblaţi în mod atent pe urmele paşilor lui Hristos. Mi s-a încredinţat un mesaj prin care să previn toate formele de manifestare a fanatismului. Am fost instruită să-i descopăr poporului faptul că, sub influenţa valurilor emoţionale, se realizează o lucrare străină. Există unii care contribuie la crearea unor circumstanţe favorabile introducerii superstiţiilor. Astfel, este închisă uşa pentru propovăduirea unei învăţături doctrinare elocvente. — Letter 17, 1902.

Un pericol iminent — Pe măsură ce se apropie sfârşitul, vrăjmaşul va acţiona cu toate puterile pentru a introduce fanatismul în mijlocul nostru. El s-ar bucura să-i vadă pe adventiştii de ziua a şaptea orientându-se spre extremism într-o asemenea măsură, încât lumea să-i clasifice drept o grupare de fanatici. Mi s-a poruncit să îi avertizez atât pe pastori, cât şi pe laici împotriva acestui pericol. Lucrarea noastră este aceea de a-i învăţa pe oameni, bărbaţi şi femei, să zidească pe o temelie adevărată şi să-şi aşeze cu fermitate picioarele pe un “aşa a spus Domnul” simplu şi evident. — Gospel Workers, 316 (1915).

Subordonarea minţii, o formă de fanatism — Eu m-am exprimat în mod clar cu privire la acea ştiinţă periculoasă care solicită ca o persoană să-şi încredinţeze controlul minţii, pentru a fi condusă de mintea unei alte persoane. Aceasta este o ştiinţă a diavolului.

În 1845, am fost nevoiţi să ne confruntăm tocmai cu un asemenea gen de fanatism. Deşi atunci nu ştiam ce semnificaţie are, am fost chemată să transmit una dintre cele mai categorice mărturii împotriva oricărei activităţi de acest fel. — Letter 130a, 1901.

Cultivaţi o atitudine obiectivă, imparţială şi optimistă — Nu există nici un motiv care să ne îndreptăţească să ne fixăm atenţia asupra erorii, să ne lamentăm şi să suferim, pierzând timp şi ocazii preţioase, în timp ce deplângem greşelile altora. Nu ar fi mai plăcut înaintea lui Dumnezeu, dacă am cultiva o atitudine obiectivă şi imparţială şi am vedea cât de multe suflete Îi slujesc, rezistă ispitelor, Îl slăvesc şi Îl onorează prin darurile materiale şi capacităţile lor intelectuale? Nu ar fi mai bine să ne gândim la puterea minunată a lui Dumnezeu, care înfăptuieşte miracole prin transformarea păcătoşilor sărmani şi degradaţi, care fuseseră plini de necurăţie morală şi au devenit atât de schimbaţi, încât manifestă un caracter asemenea caracterului lui Hristos? — Letter 63, 1893. (Our High Calling, 248.)

Capitolul 6 — Sănătate şi echilibru

Sursa adevăratei fericiri — Există persoane cu o imaginaţie bolnavă, pentru care religia este asemenea unui tiran care îi conduce cu o mână de fier. Aceşti oameni se plâng fără încetare de starea lor decăzută şi suferă datorită unor rele presupuse. În inimile lor nu există iubire; feţele lor sunt mereu încruntate. Râsul inocent al tinerilor sau al altora este privit cu reţinere. Ei consideră că orice formă de recreaţie sau amuzament este păcat şi cred că mintea trebuie să fie tensionată, manifestând o atitudine caracterizată de o permanentă severitate şi apatie. Aceasta este o extremă.

Adevăratele principii ale creştinismului deschid tuturor oamenilor accesul la o sursă a fericirii, a cărei înălţime şi adâncime, lungime şi lăţime sunt incomensurabile. Hristos în noi este un izvor din care curg apele vieţii veşnice. Este un flux necontenit din care creştinul poate să bea cât doreşte, fără a-l epuiza niciodată. — Testimonies for the Church 1:565, 566 (1867).

Un zel care se stinge repede — Noi nu trebuie să provocăm o atmosferă de entuziasm care stimulează zelul pentru un timp, dar care se va stinge foarte curând şi va lăsa în urmă un simţământ de depresie şi descurajare. Avem nevoie de Pâinea Vieţii, care se coboară din cer şi aduce putere sufletului. Studiaţi Cuvântul lui Dumnezeu. Nu vă lăsaţi conduşi de sentimente. Toţi cei care trudesc în via Domnului trebuie să ştie că simţământul nu înseamnă credinţă. Nu este necesar să fim într-o permanentă stare de exaltare. Dar este necesar să avem o încredere statornică în Cuvântul lui Dumnezeu ca trup şi sânge al lui Hristos. — Letter 17, 1903. (Evangelism, 138).

Nevoia de minţi bine echilibrate — În Epistole, se vorbeşte mult despre o credinţă bine întemeiată. Prin aceasta, ar trebui să înţelegem nevoia de precauţie. În experienţa noastră, nu ne este îngăduit să ne lăsăm conduşi de tendinţele fireşti şi de trăsăturile puternice ale caracterului. O asemenea atitudine ar reprezenta în mod greşit principiile înălţătoare şi înnobilatoare ale adevărului şi ar avea un efect derutant asupra altora. Puţini înţeleg pe deplin ce înseamnă temeinicia în credinţă. Aceasta presupune o corectare a oricărei erori posibile în concepţiile şi acţiunile noastre, dacă nu dorim să pervertim Cuvântul lui Dumnezeu.

În aceste timpuri, este nevoie de creştini integri, sănătoşi, cu o minte bine echilibrată. Mulţi dintre aceia care Îl mărturisesc pe Hristos trăiesc o experienţă nesănătoasă. Ei nu pot face faţă nici unei circumstanţe nefavorabile. Orice situaţie în care li se pare că fraţii nu i-au tratat atât de amabil pe cât consideră ei că ar fi trebuit sau în care cred că au fost jigniţi în vreun fel, oricât de vag, îi face să se simtă loviţi şi deprimaţi. Marele Medic, în infinita Sa pricepere, ar putea să le redea o sănătate morală deplină; dar pacientul refuză să urmeze tratamentul prescris. Este posibil ca, o perioadă scurtă de timp, aceşti oameni să aplice

recomandările Cuvântului lui Dumnezeu pentru suferinţele lor, dar fără să devină împlinitori autentici ai îndrumărilor Sale. Ei se reaşează curând sub influenţa tendinţelor lor fireşti şi anulează toate succesele realizate. — The Review and Herald, 28 iulie, 1896.

Toate capacităţile trebuie să fie cultivate — Planul lui Dumnezeu nu este împlinit pe deplin în noi, dacă anumite capacităţi sunt cultivate în detrimentul altora, deoarece fiecare însuşire are o înrâurire asupra celorlalte şi toate însuşirile sunt, într-o mare măsură, dependente între ele. Nici o capacitate nu poate fi utilizată în mod efectiv fără contribuţia tuturor celorlalte şi de aceea este necesară o menţinere atentă a echilibrului. Dacă întreaga preocupare şi putere este orientată asupra unei singure însuşiri, în timp ce celelalte sunt lăsate într-o stare latentă, acea însuşire se va dezvolta excesiv şi va conduce la extreme. Unele minţi sunt pipernicite şi lipsite de echilibru. În mod natural, nu toate minţile sunt constituite în mod asemănător. Unii excelează în anumite aspecte, dar sunt foarte slabi în privinţa altora. Aceste deficienţe, chiar dacă sunt aparente, nu sunt normale şi nici nu ar fi trebuit să existe.

Utilizarea tuturor capacităţilor minţii — Pentru ca bărbaţii şi femeile să poată avea o minte bine echilibrată, este necesară utilizarea şi dezvoltarea tuturor capacităţilor ei. Lumea este plină de oameni a căror formare este unilaterală, datorită faptului că o anumită categorie de aptitudini au fost cultivate, în timp ce altele au degenerat prin nefolosire.

Educaţia celor mai mulţi tineri reprezintă un eşec. Ei studiază excesiv, dar neglijează aspectele care aparţin domeniului practic al vieţii. Aceşti tineri, bărbaţi şi femei, devin în cele din urmă părinţi, fără a înţelege responsabilităţile ce le revin, iar odraslele lor coboară pe scara degradării umane, ajungând pe o treaptă chiar mai joasă decât au fost ei înşişi. În acest fel, rasa umană degenerează cu repeziciune.

Programul de învăţământ, aşa cum este aplicat în şcolile contemporane , nu îi pregăteşte pe tineri pentru a face faţă nevoilor practice ale vieţii. Mintea umană este activă prin însăşi natura ei. Dacă nu este orientată spre bine, ea îşi va exercita capacitatea de acţiune într-o direcţie greşită. Pentru a se asigura o dezvoltare echilibrată a minţii, în şcoli, studiul trebuie să fie asociat cu o activitate practică utilă. — Testimonies for the Church 3:152, 153 (1872).

Mijloacele de dezvoltare se află la îndemâna tuturor — Este nevoie de tineri care să fie oameni ai înţelepciunii, oameni care preţuiesc capacităţile intelectuale dăruite de Dumnezeu şi le cultivă cu cea mai mare atenţie. Aptitudinile se dezvoltă prin exercitare şi, dacă nu este neglijată cultivarea inimii, se va forma un caracter bine echilibrat. Mijloacele de dezvoltare se află la îndemâna tuturor. Prin urmare, atunci când Domnul va veni să culeagă rodul, nimeni nu trebuie să-L dezamăgească, prezentându-I doar frunze. O ţintă bine determinată şi sfinţită prin harul lui Hristos va face minuni. — Manuscript 122, 1899.

Însuşirile minţii conduc trupul — Adevărata educaţie se adresează întregii fiinţe. Ea coordonează utilizarea corectă a tuturor capacităţilor şi ne face în stare să folosim în modul cel mai eficient aptitudinile minţii, ale trupului şi ale inimii. Însuşirile minţii constituie puterile superioare care au rolul de a guverna împărăţia trupului. Conştiinţa şi interesele spirituale trebuie să controleze apetitul şi pasiunile fireşti. Hristos Se află la cârma umanităţii, iar obiectivul slujirii Sale este acela de a ne conduce pe cărările înalte şi sfinte ale neprihănirii. Prin minunatele lucrări ale harului Său, noi suntem meniţi să ajungem desăvârşiţi în El. — The Ministry of Healing, 398, 399 (1905).

O minte bine dezvoltată şi o gândire vastă — Aceia care se află în lucrarea lui Dumnezeu trebuie să se străduiască să devină oameni dezvoltaţi în diverse domenii; aceasta presupune a avea o gândire vastă şi obiectivă; a nu fi oameni ai unei singure idei, cantonaţi într-o manieră unică de lucru, limitaţi de rutină şi incapabili de a observa şi de a înţelege faptul că în mărturisirea adevărului este necesară o diversificare a cuvintelor şi a modului de a acţiona, în raport cu genul de oameni şi circumstanţele pe care le au de întâmpinat. Fiecare lucrător trebuie să depună un efort permanent, pentru a dobândi o gândire bine echilibrată şi pentru a elimina elementele discordante ale caracterului. Acesta trebuie să fie obiectul studiului nostru continuu, dacă dorim să desfăşurăm o activitate folositoare şi plină de succes. — Letter 12, 1887. (Evangelism, 106).

Mintea nu trebuie să fie încărcată cu lucruri nefolositoare — Educaţia, aşa cum este concepută şi aplicată în şcolile contemporane , este unilaterală şi, prin urmare, constituie o eroare. În virtutea preţului plătit de Fiul lui Dumnezeu, noi suntem proprietatea Sa şi, de aceea, fiecare trebuie să dobândească o educaţie în şcoala lui Hristos. Este necesar ca în şcolile noastre să fie angajaţi profesori înţelepţi. Ei sunt însărcinaţi să se ocupe de formarea unor caractere, iar responsabilitatea lor înaintea Dumnezeu este aceea de a trezi în acestea simţământul nevoii de a-L cunoaşte pe Hristos ca Mântuitor personal. Dar dacă nu este el însuşi educat în şcoala lui Hristos, nici un profesor nu va şti cum să procedeze şi nu-i va putea educa pe aceia care reprezintă proprietatea lui Dumnezeu.

Trebuie să vă spun că, în lumina celor ce mi-au fost descoperite de Dumnezeu, eu ştiu că elevii cheltuiesc mulţi bani şi timp, urmărind însuşirea unei cunoaşteri care, pentru ei, reprezintă o pierdere, deoarece nu îi face capabili să îşi ajute semenii şi să îşi formeze un caracter, în virtutea căruia să se poată alătura sfinţilor şi îngerilor din şcolile cerului. În loc de a îngrămădi în mintea celor tineri o mulţime de informaţii care nu trezesc nici un interes şi care, în cele mai multe cazuri, nu le vor fi niciodată de vreun folos, este necesar să li se ofere o educaţie practică. Timpul şi banii sunt risipiţi în dobândirea unei învăţături inutile. Mintea trebuie să fie educată cu atenţie şi înţelepciune, pentru a deveni capabilă să abordeze adevărul Bibliei. Prin creaţiune şi răscumpărare, noi Îi aparţinem lui Dumnezeu. Prin urmare, obiectivul primordial al educaţiei trebuie să fie acela de a ne învăţa cum Îl putem slăvi pe El; iar rezultatul educaţiei, dobândirea capacităţii de a înţelege vocea lui Dumnezeu.

Cuvântul lui Dumnezeu prezintă o unitate în diversitate, asemenea ramurilor Adevăratei Viţe. În paginile lui există o unitate perfectă, supraomenească şi tainică. El conţine înţelepciunea divină care reprezintă temelia adevăratei educaţii; dar această Carte a fost tratată cu indiferenţă.

Stabilirea unor reguli de fier pentru alţii Îl dezonorează pe Dumnezeu — Nici un plan prin care cineva urmăreşte să domine sau să îşi exploateze semenii, chiar şi în cea mai mică măsură, nu va fi niciodată aprobat de Dumnezeu. În momentul în care un om începe să stabilească reguli de fier pentru ceilalţi, el Îl dezonorează pe Dumnezeu şi pune în pericol atât propriul său suflet, cât şi sufletele fraţilor săi. — Testimonies for the Church 7:181 (1902).

Necesitatea echilibrului între diferitele moduri de gândire — Aici suntem adunaţi toţi — cu mentalităţi diferite, educaţii diferite, niveluri de pregătire intelectuală diferite — şi nu ne aşteptăm ca fiecare minte să gândească exact în aceiaşi termeni. Dar întrebarea care se ridică este: Suntem noi, asemenea diferitelor mlădiţe, legaţi de aceeaşi Viţă? Aceasta este direcţia în care trebuie să ne cercetăm şi dorim să o cerem atât profesorilor, cât şi elevilor. Noi dorim să înţelegem dacă suntem cu adevărat altoiţi în aceeaşi Viţă. Dacă suntem, ne putem permite să avem metode diferite, atitudini diferite şi păreri diferite. Voi puteţi înţelege unele lucruri dintr-un anumit punct de vedere, între noi există opinii diferite cu privire la Scriptură, dar nu împotriva Scripturii şi, în acest fel, ideile noastre pot fi diversificate. Gândirea mea se orientează într-o direcţie cu care este familiarizată, iar altul poate aborda o perspectivă care se potriveşte propriilor lui trăsături de caracter, astfel încât să manifeste un interes profund faţă de un anumit aspect, pe care alţii nu îl iau în considerare. — Manuscript 14, 1894.

Caractere la fel de variate precum florile — Noi putem învăţa o lecţie importantă din infinita varietate a plantelor. Nu toate florile au aceeaşi formă şi aceeaşi culoare. Unele au calităţi vindecătoare. Altele sunt întotdeauna plăcut parfumate. Există unii aşa-zişi creştini care cred că datoria lor este aceea de a-i determina pe toţi ceilalţi să fie asemenea lor. Acesta este un plan omenesc, dar nu este planul lui Dumnezeu. În Biserica lui Dumnezeu există loc pentru caractere diferite, precum sunt florile într-o grădină. Iar în grădina Sa spirituală, se află o mare varietate de flori. — Letter 95, 1902. (Evangelism, 99).

Puterile minţii şi ale trupului — darul lui Dumnezeu — Cerinţele lui Dumnezeu trebuie să pătrundă adânc în conştiinţa umană. Bărbaţii şi femeile trebuie să fie sensibilizaţi cu privire la necesitatea stăpânirii de sine, a neprihănirii, a eliberării de orice formă degradată a apetitului şi faţă de orice obicei imoral. Ei au nevoie să fie conştientizaţi de faptul că toate puterile minţii şi ale trupului reprezintă darul lui Dumnezeu şi trebuie să fie menţinute în condiţia cea mai bună posibilă, în vederea slujirii Sale. — The Ministry of Healing, 130 (1905).

Secţiunea 2 — Relaţii fundamentale

Capitolul 7 — Originile psihice ale suferinţelor fizice

Prea puţină consideraţie acordată factorilor cauzali — Chiar şi în cele mai civilizate şi favorizate zone, este acordată mult prea puţină consideraţie cauzelor primare ale mortalităţii, bolii şi degenerării care se manifestă în zilele noastre. Rasa umană se află într-un continuu proces de degradare. — The Ministry of Healing, 380 (1905).

Starea minţii afectează organismul — Relaţia care există între psihic şi trup este deosebit de strânsă. Suferinţa unuia se răsfrânge asupra celuilalt. Starea psihică influenţează sănătatea corpului. Atunci când mintea este liberă şi fericită, conştiinţa unei conduite corecte şi simţământul de satisfacţie generează o stare de bucurie şi de mulţumire, care se reflectă în întregul sistem fiziologic, stimulează circulaţia sanguină şi tonifică organismul. Binecuvântarea lui Dumnezeu constituie o putere vindecătoare, iar aceia care sunt dedicaţi binefacerii altora vor simţi această binecuvântare miraculoasă, atât în inimă, cât şi în viaţă. — Christian Temperance and Bible Hygiene, 13, 1890. (Counsels on Health, 28; vezi de asemenea Testimonies for the Church 4:60, 61 (1876).

Un creier bine hrănit şi sănătos — Creierul este organul şi instrumentul prin care mintea conduce întreaga fiinţă. Pentru ca toate componentele sistemului să fie sănătoase, mai întâi, trebuie să fie sănătos creierul. Iar pentru a avea un creier sănătos, sângele trebuie să fie curat. Dacă, prin obiceiuri corecte în mâncare şi băutură, sângele este menţinut curat, creierul va fi hrănit suficient şi într-un mod benefic. — Manuscript 24, 1900. (Medical Ministry, 291).

Energia electrică a creierului vitalizează organismul — Influenţa minţii asupra trupului şi a trupului asupra minţii trebuie să fie luată în considerare cu o deosebită atenţie. Energia electrică produsă de activitatea creierului vitalizează întregul sistem fiziologic şi, în acest fel, conferă organismului un ajutor extrem de preţios în apărarea împotriva bolii. Aceste aspecte trebuie să fie cunoscute şi înţelese în mod clar. Este necesar, de asemenea, să fie prezentate adevărurile referitoare la puterea voinţei şi importanţa autocontrolului în menţinerea şi recuperarea sănătăţii şi să fie conştientizate atât efectele demobilizatoare şi chiar distrugătoare ale mâniei, nemulţumirii, egoismului sau imoralităţii, cât şi puterile miraculoase, dătătoare de viaţă, care izvorăsc din simţămintele de mulţumire, altruism şi bunăvoinţă. — Education, 197 (1903).

Unii suferă datorită lipsei de putere a voinţei — Pe parcursul călătoriilor mele, am cunoscut multe persoane care sufereau realmente datorită propriei lor imaginaţii. Ceea ce le lipsea acestor oameni era puterea voinţei de a se împotrivi şi de a învinge boala trupului şi a minţii; şi, prin urmare, zăceau în lanţurile suferinţei.

Importanţa unei minţi sănătoase într-un corp sănătos — Puterea mintală şi morală este dependentă de sănătatea fizică. Copiii trebuie să fie învăţaţi că toate plăcerile care au un efect negativ asupra sănătăţii trebuie să fie sacrificate. Dacă sunt educaţi în spiritul renunţării la sine şi al autocontrolului, ei vor fi cu mult mai fericiţi decât dacă li se permite să îşi satisfacă toate înclinaţiile spre plăcere sau spre extravaganţă în îmbrăcăminte....

În multe cămine, sănătatea trupului şi a minţii şi puritatea inimilor nu reprezintă un deziderat de importanţă primordială. Mulţi părinţi nu îşi învaţă copiii să fie folositori şi demni de încredere. Copiilor li se permite orice şi sunt răsfăţaţi, până când li se va părea aproape imposibil să exercite renunţarea la sine. Ei nu sunt educaţi în aşa fel, încât să devină conştienţi că, pentru a trăi o viaţă creştină de succes, dezvoltarea unei minţi sănătoase într-un corp sănătos reprezintă cea mai importantă condiţie. — The Review and Herald, 31 octombrie, 1871.

Copii care sunt supuşi prea de timpuriu unor eforturi intelectuale excesive — O mare parte dintre factorii care se află la originea a numeroase şi diverse suferinţe fizice se regăsesc, într-un mod cât se poate de evident, în sălile de clasă ale şcolilor. Dar în mod deosebit creierul, cel mai delicat dintre toate organele corpului, a fost şi este adesea afectat cu precădere, prin eforturile intelectuale exagerate. În felul acesta, viaţa multor copii este sacrificată pe altarul ambiţiilor mamelor lor. Printre aceia care, în aparenţă, au dovedit că au o constituţie suficient de robustă pentru a rezista unui asemenea gen de tratament, există foarte mulţi care suportă efecte nefaste pe parcursul întregii lor vieţi. Puterile psihice ale creierului ajung atât de slăbite, încât, după ce au ajuns la maturitate, acestor copii le va fi imposibil să suporte un efort intelectual susţinut. Energiile unora dintre cele mai fragile părţi ale creierului par să fie epuizate. Iar trimiterea copiilor la şcoală prea timpuriu nu pune în pericol doar sănătatea lor fizică şi mintală, ci şi integritatea lor din punct de vedere moral. — Healthful Living, 43, 44 (1865). (Selected Messages 2:436).

Boli generate de egocentrism — Mulţi sunt bolnavi din punct de vedere fizic, mintal şi moral, deoarece atenţia lor este orientată aproape în exclusivitate asupra lor înşişi. Ei ar putea fi salvaţi din această stare de lâncezeală dacă în căminul lor s-ar simţi prezenţa tinerilor, cu vitalitatea şi modul lor diferit de gândire, şi a copiilor, cu energia lor neobosită. — Testimonies for the Church 2:647 (1871).

Emoţiile depresive sunt dăunătoare pentru sănătate — În loc de a hrăni supărările şi necazurile, datoria fiecăruia este aceea de a cultiva mulţumirea sufletească. Mulţi nu numai că se consideră nenorociţi, dar, printr-o imaginaţie morbidă, aceştia devin realmente nenorociţi, sacrificându-şi sănătatea şi fericirea. Există anumite circumstanţe în care nu toate lucrurile sunt agreabile, iar pe feţele lor se poate citi o nemulţumire continuă, mai evidentă decât ar putea fi exprimată în cuvinte. Aceste emoţii depresive constituie un factor dăunător din punct de vedere al sănătăţii, deoarece afectează nutriţia, prin încetinirea procesului de digestie. Deşi supărarea şi teama nu pot rezolva nici măcar o singură problemă, ele pot

provoca o mulţime de pagube; dar speranţa şi mulţumirea care luminează calea tuturor celor din jur „sunt viaţă pentru cei ce le găsesc şi sănătate pentru tot trupul lor” (Proverbe 4,22). — The Signs of the Times, 12 februarie, 1885.

Studiul minţii în tratarea bolii — În tratarea suferinţelor fizice, nu trebuie să fie omis efectul influenţelor de natură psihică. Dacă sunt utilizate în mod corect, aceste influenţe constituie unul dintre cele mai eficiente instrumente de combatere a bolii. — The Ministry of Healing, 241 (1905).

Hristos este cel care vindecă — Există o suferinţă a sufletului, pe care nici un balsam nu o poate alina şi nici un medicament nu o poate trata. Rugaţi-vă pentru aceşti bolnavi şi aduceţi-i la Isus Hristos. — Manuscript 105, 1898. (Welfare Ministry, 71).

O atmosferă care conferă sănătate şi vigoare — Mai presus de orice, părinţii trebuie să-şi înconjoare copiii cu o atmosferă de mulţumire, tandreţe şi iubire. Un cămin în care iubirea domneşte şi în care dragostea se reflectă în expresia feţei, în cuvinte şi fapte, este un loc în care îngerii locuiesc cu plăcere. Părinţi, permiteţi ca razele strălucitoare ale iubirii, mulţumirii, satisfacţiei şi fericirii să pătrundă în inimile voastre şi îngăduiţi ca influenţele plăcute ale acestora să invadeze căminele voastre. Manifestaţi un spirit răbdător şi amabil şi încurajaţi-i pe copii să se comporte la fel, cultivând toate acele daruri care vor aduce lumină în viaţa familiei.

O asemenea atmosferă va însemna pentru copii ceea ce înseamnă aerul şi soarele pentru lumea plantelor, favorizând şi dezvoltând sănătatea şi vigoarea minţii şi a trupului. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 115 (1913).

Capitolul 8 — Mintea şi religia

Iubirea lui Hristos umple de viaţă întreaga fiinţă — Iubirea pe care o răspândeşte Hristos umple de viaţă întreaga fiinţă umană. Ea vindecă, prin atingerea sa, fiecare parte vitală a organismului — creierul, inima, nervii — şi activează energiile superioare ale fiinţei; eliberează sufletul de vinovăţia, tristeţea, anxietatea şi îngrijorarea care distrug puterile vieţii; aduce cu sine seninătate şi pace şi inspiră în suflet o bucurie pe care nimic din ceea ce este pământesc nu o poate risipi, o bucurie în Spiritul Sfânt, o bucurie dătătoare de sănătate şi viaţă. — The Ministry of Healing, 115 (1905).

Lucrarea lui Hristos este aceea de a-i vindeca pe cei cu inima zdrobită — Puterea vindecătoare a lui Dumnezeu este prezentă în structura intrinsecă a sistemului natural. Dacă este tăiat un copac, dacă o fiinţă umană este rănită sau îşi fracturează un os, natura începe imediat să repare răul produs. Chiar înainte de a apărea nevoia, agenţii vindecători sunt deja pregătiţi, iar atunci când este afectată o parte a sistemului, toate energiile sunt mobilizate pentru a realiza lucrarea de refacere. Tot astfel este şi în domeniul spiritual. Înainte ca păcatul să genereze nevoia, Dumnezeu a prevăzut şi a pregătit remediul. Fiecare suflet care cedează ispitei este lovit şi rănit de către vrăjmaş; dar, ori de câte ori apare păcatul, Mântuitorul este prezent. Lucrarea lui Hristos este aceea de a-i "vindeca pe cei cu inima zdrobită, de a propovădui robilor de război slobozirea, de a da drumul celor apăsaţi". (Luca 4, 18.) — Education, 113 (1903).

Reţeta Mântuitorului pentru vindecarea suferinţelor mintale şi spirituale — Cuvintele Mântuitorului nostru, „Veniţi la Mine şi Eu vă voi da odihnă" (Matei 11, 28), reprezintă reţeta pentru vindecarea bolilor fizice, mintale şi spirituale. Deşi oamenii au adus suferinţa asupra lor înşişi, datorită propriilor lor greşeli, Hristos îi tratează cu compasiune. Ei pot găsi ajutor în Isus şi El va face lucruri mari pentru aceia care au încredere. — The Ministry of Healing, 115 (1905).

Superioritatea Evangheliei în raport cu ştiinţa şi literatura — Ştiinţa şi literatura nu sunt în stare să aducă în mintea întunecată a oamenilor acea lumină pe care numai Evanghelia glorioasă a Fiului lui Dumnezeu o poate aduce. Singurul care este capabil să realizeze marea lucrare de iluminare a sufletului este Fiul lui Dumnezeu. Nu este de mirare că apostolul Pavel declara cu convingere: "Căci mie nu mi-e ruşine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede". (Romani 1, 16.) Evanghelia lui Hristos se întrupează în cei care cred şi îi transformă în epistole vii, cunoscute şi citite de către toţi oamenii. În acest fel, aluatul neprihănirii dospeşte toată plămădeala. Înţelepciunea cerească ne face în stare să discernem şi să apreciem trăsăturile veritabile ale măreţiei caracterului, deoarece unicul standard, estimat ca

fiind suficient, în ochii lui Dumnezeu este sfinţirea. — The Review and Herald, 15 decembrie, 1891. (Fundamentals of Christian Education, 199, 200.)

Numai Evanghelia poate vindeca relele care aduc blestemul asupra societăţii — Hristos este singurul remediu al păcatelor şi suferinţelor omeneşti. Numai Evanghelia harului Său poate vindeca relele care aduc blestemul asupra societăţii. Nedreptatea manifestată de cei bogaţi faţă de săraci şi ura săracilor împotriva celor bogaţi îşi au rădăcinile în egoism, iar egoismul nu poate fi eradicat decât prin supunerea faţă de Hristos. Numai El poate transforma o inimă înrăită de păcat, într-o inimă iubitoare. Fie ca slujitorii lui Dumnezeu să predice Evanghelia cu puterea Duhului trimis de Hristos; şi să lucreze asemenea lui Isus, pentru binele oamenilor. Atunci omenirea va fi binecuvântată şi înnobilată într-o asemenea măsură, încât rezultatele care se vor manifesta vor depăşi cu mult tot ceea ce ar fi fost posibil de realizat prin intermediul puterilor omeneşti. — Christ's Object Lessons, 254 (1900).

Desăvârşirea poate fi realizată numai printr-o dezvoltare armonioasă — Dezvoltarea minţii constituie obligaţia noastră morală atât faţă de noi înşine, cât şi faţă de societate şi faţă de Dumnezeu. Cu toate acestea, mijloacele folosite în vederea cultivării facultăţilor intelectuale nu trebuie să fie concepute niciodată în detrimentul calităţilor morale şi spirituale. În realitate, nivelul cel mai înalt al desăvârşirii nu poate fi atins decât atunci când însuşirile intelectuale se dezvoltă în armonie cu trăsăturile morale. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 541 (1913).

Lecţia aflată în pilda aluatului va fi înţeleasă numai atunci când mintea noastră se va afla sub călăuzirea Duhului lui Dumnezeu. Aceia care îşi deschid inimile pentru a primi adevărul vor ajunge să conştientizeze faptul că, în procesul de transformare a caracterului, cel mai puternic agent este Cuvântul lui Dumnezeu. — The Review and Herald, 25 iulie, 1899.

Adevărul Evangheliei conferă o apărare sigură — Cunoaşterea şi înţelegerea profundă a învăţăturilor Cuvântului lui Dumnezeu constituie o necesitate vitală pentru fiecare dintre noi. Mintea noastră trebuie să fie pregătită pentru a suporta orice încercare şi pentru a rezista în faţa oricărei ispite, indiferent dacă acestea provin din exteriorul sau interiorul fiinţei. Noi trebuie să ne conştientizăm motivaţiile, pentru a şti de ce credem ceea ce credem şi de ce ne aflăm de partea lui Dumnezeu. Adevărul trebuie să exercite o permanentă supraveghere a inimilor noastre, pentru a ne avertiza şi pentru a ne mobiliza împotriva oricărui vrăjmaş. Toate resursele puterilor întunericului vor fi îndreptate împotriva noastră; iar aceia care sunt indiferenţi şi neglijenţi, aceia care şi-au legat afecţiunile de comorile pământeşti şi care nu s-au dedicat înţelegerii relaţiei dintre Dumnezeu şi poporul Său vor constitui nişte victime sigure. Nici o putere în afara cunoaşterii adevărului, aşa cum este el în Isus, nu ne va putea face capabili să rămânem statornici; dar cel care deţine o asemenea cunoaştere va învinge o mie, iar doi vor pune pe fugă zece mii. — The Review and Herald, 29 aprilie, 1884. (HC 332).

Consacrarea noastră faţă de Hristos aduce pace — Viitorul nostru depinde în întregime de dispoziţia inimii noastre de a-L primi în mod personal pe Isus, Prinţul păcii. Mintea poate găsi linişte şi odihnă numai în şi prin consacrarea fiinţei noastre faţă de Hristos, în care se află plinătatea puterii. Datorită nădejdii mari şi minunate descoperite celui care cunoaşte Marele Dar, inima se va bucura în Dumnezeu, Mântuitorul nostru, şi va primi acea pace, acea mângâiere şi acea speranţă, pe care numai El le poate oferi sufletului. În acest fel, veţi fi atât de plini de mulţumire, încât Îi veţi aduce slavă lui Dumnezeu pentru marea iubire şi pentru harul ce v-au fost dăruite.

O minte preocupată de Hristos descoperă o motivaţie stimulatoare — Dacă am îngădui ca mintea noastră să fie preocupată mai mult de Domnul Hristos şi de lumea cerească, am descoperi un temei puternic şi o motivaţie stimulatoare pentru a ne angaja în bătăliile Domnului. Contemplarea slavei acelei lumi mai bune, care va deveni curând propriul nostru cămin, va face ca influenţa mândriei şi a iubirii de lume să-şi piardă puterea. Atunci când sunt aşezate alături de farmecul lui Hristos, toate atracţiile pământeşti par să aibă doar o mică valoare. — The Review and Herald, 15 noiembrie, 1887.

O cunoaştere care fortifică mintea şi întăreşte sufletul — Noi avem nevoie de acea cunoaştere care va fortifica mintea şi va întări sufletul şi care ne va face să fim oameni mai buni. Educarea inimii este mult mai importantă decât simpla acumulare a cunoştinţelor teoretice. Este bine şi chiar esenţial să ne însuşim o cultură intelectuală apreciată în lumea în care trăim; dar, dacă lăsăm eternitatea în afara intereselor noastre, vom comite o greşeală pe care nu o vom putea repara niciodată. — The Ministry of Healing, 450 (1905).

Mintea şi războiul spiritual — Progresul nostru din punct de vedere al purităţii morale depinde de un mod corect de a gândi şi de a acţiona. „Nu ce intră în gură spurcă pe om, ci ce iese din gură, aceea spurcă pe om”. „Căci din inimă ies gândurile rele, uciderile, preacurviile, curviile, furtişagurile, mărturiile mincinoase, hulele. Iată lucrurile care spurcă pe om” (Matei 15, 11.19.20).

Preocuparea minţii ca mijloc de apărare împotriva răului — Ca mijloc de apărare împotriva răului, preocuparea minţii cu lucruri bune este de o mai mare valoare decât nenumăratele interdicţii disciplinare sau legale. — Education, 213 (1903).

O imaginaţie pervertită produce întunecime — dacă ochiul minţii este îndreptat spre minunăţia tainei neprihănirii şi spre superioritatea valorilor spirituale, în comparaţie cu cele lumeşti, întreaga fiinţă va fi plină de lumină. Dar, dacă imaginaţia este pervertită de fascinaţia splendorii şi a faimei pământeşti, până când ajunge să le considere vrednice de dorit, întreaga fiinţă se va umple de întunecime. Preocuparea pentru comorile lumii degradează şi secătuieşte puterile minţii. — The Review and Herald, 18 septembrie, 1888.

Mintea îndreptată spre Creator, şi nu spre înălţarea de sine — Acolo unde se va acorda atenţia cuvenită cerinţelor importante, implicate de acest principiu , unele metode

uzuale de educaţie vor fi radical schimbate. În loc de a favoriza un spirit de competiţie, apelând la mândria şi la ambiţia egoistă, profesorii se vor strădui să le inspire elevilor lor dragostea de adevăr, frumuseţe şi calitate, să trezească în ei dorinţa de a excela în toate domeniile cărora le sunt dedicaţi. În loc de fi orientată spre atingerea unor simple standarde pământeşti sau de a fi motivată de dorinţa de înălţare de sine, dorinţă care în ea însăşi este degradantă şi înjositoare, mintea va fi îndreptată spre Creator şi va urmări să-L cunoască şi să devină asemenea Lui. — Patriarchs and Prophets, 595, 596 (1890).

Mulţi dintre aceia care Îl ascultau pe Isus erau îndureraţi datorită speranţelor înşelate, mulţi sufereau datorită unor necazuri neştiute de nimeni, mulţi încercaseră să-şi satisfacă dorinţele arzătoare ale inimii, căutând lucrurile lumii şi slava omenească; dar când toate acestea fuseseră obţinute, ei au descoperit că trudiseră numai pentru a ajunge la o fântână crăpată, din care nu îşi puteau alina setea. În mijlocul aparenţei de strălucire şi bucurie, ei erau trişti şi nemulţumiţi.

Deodată, meditaţia lor plină de amărăciune a fost întreruptă de o chemare surprinzătoare: „Dacă însetează cineva”, şi în timp ce ascultau cuvintele care aveau să urmeze, în mintea lor a început să se aprindă scânteierea unei noi raze de speranţă. Duhul Sfânt continua să le prezinte un simbol în care, în cele din urmă, au reuşit să înţeleagă oferta nepreţuitului dar al mântuirii. — The Desire of Ages, 454 (1898).

Necesitatea unirii puterii divine cu eforturile omeneşti — Duhul Sfânt pune la dispoziţie întreaga putere necesară pentru a susţine sufletul care se străduieşte din răsputeri şi luptă ca să reziste în mijlocul situaţiilor disperate, în mijlocul ostilităţii din partea celor apropiaţi, în miezul urii acestei lumi, în amărăciunea conştiinţei propriilor nedesăvârşiri şi greşeli. Unirea puterii divine cu eforturile omeneşti şi o legătură strânsă, necontenită, de la început şi până la sfârşit, cu Dumnezeu, Sursa puterilor infinite, constituie o nevoie imperativă şi absolută. — The Review and Herald, 19 mai, 1904. (HC 151).

Capitolul 9 — Citadela minţii

Centrul de comandă al trupului — Fiecare organ al corpului omenesc a fost realizat în aşa fel, încât să se afle într-o relaţie de subordonare faţă de minte. Mintea reprezintă centrul de coordonare al organismului. — Testimonies for the Church 3:136 (1872).

Creierul coordonează trupul — Există mulţi bolnavi care vor rămâne astfel pentru totdeauna, deoarece nu se lasă convinşi de faptul că suferinţa lor este întru totul nejustificată şi iraţională. Creierul este centrul de comandă al trupului, al tuturor puterilor nervoase şi al tuturor acţiunilor mintale. Fibrele nervoase care pornesc din creier conduc organismul. Prin intermediul acestora, impulsurile nervoase sunt transmise tuturor terminaţiilor nervoase aflate în corpul uman, dirijând activităţile vitale ale fiecărei părţi componente a sistemului. Toate organele sunt coordonate de comenzi trimise de creier. — Testimonies for the Church 3:69 (1872). Centrii nervoşi ai creierului, care se află în legătură cu întregul organism, reprezintă singurul mijloc prin care Cerul comunică cu fiinţa umană şi prin care influenţează aspectele cele mai profunde ale vieţii acesteia. — Testimonies for the Church 2:347 (1870).

Satana se străduieşte să distrugă capacităţile perceptive — Întocmai cum a procedat cu Isus, Satana îl întâmpină pe om cu ispitele sale, înfăţişându-i-se sub forma unui înger de lumină. Obiectivul acţiunilor sale a fost şi este acela de a-l aduce pe om într-o astfel de degradare fizică şi morală, încât să-l poată învinge prin ispitele sale, pentru ca apoi să triumfe asupra condiţiei lui ruinate. Îngăduinţa de sine în satisfacerea apetitului, fără a lua în considerare efectul acesteia, a constituit un domeniu în care ispitele lui Satana s-au bucurat întotdeauna de succes. El ştie bine că este imposibil ca omul să-şi îndeplinească responsabilităţile morale faţă de Dumnezeu şi faţă de semeni, în timp ce îşi distruge capacităţile care i-au fost dăruite de Cer. Creierul este centrul de comandă al trupului. Dacă facultăţile perceptive ale fiinţei umane devin insensibile şi confuze, datorită necumpătării de orice natură, omul nu va fi capabil să discearnă şi să înţeleagă valorile eterne. — The Review and Herald, 8 septembrie, 1874 (Messages to Young People, 236).

Păzirea citadelei — Toţi oamenii trebuie să fie conştienţi de necesitatea de a-şi menţine integritatea naturii morale, prin intermediul unei vegheri neîncetate. Asemenea unor santinele credincioase, ei trebuie să-şi păzească citadela sufletului, fără să considere că şi-ar putea permite vreodată să reducă vigilenţa, chiar pentru o singură clipă. — Testimony for the Physicians and Helpers of the Sanitarium, 65 (1879). (Counsels on Health, 411).

O minte corect educată nu oscilează — Prin intermediul unei practici zilnice şi consecvente, mintea trebuie să-şi însuşească obiceiul de a aşeza conştiinciozitatea şi simţământul responsabilităţii faţă de cerinţele binelui şi faţă de îndatoririle morale mai presus de înclinaţie şi plăcere. Mintea educată în felul acesta nu va oscila între bine şi rău, asemenea unei trestii bătute de vânt; ci, îndată ce va fi confruntată cu diferite probleme, ea

va discerne încă de la început principiile implicate şi va alege soluţia corectă, în mod instinctiv, fără a se angaja în dezbateri lungi ale situaţiei. Deoarece s-a format în spiritul conştiinciozităţii şi al adevărului, o asemenea minte va rămâne loială. — Testimonies for the Church 3:22 (1872).

Originea izvoarelor vieţii sau ale morţii — „Gândiţi-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ" (Coloseni 3, 2). Inima este citadela fiinţei umane. Din ea ţâşnesc izvoarele vieţii sau ale morţii. Nimeni nu este vrednic de părtăşia cu sfinţii, dacă inima lui nu este curată. Oare Acela care cercetează inimile nu ştie cine sunt cei care se complac în păcat, fără să le pese de soarta sufletului lor? Nu există oare un raport al celor mai ascunse secrete ale vieţii fiecăruia?

Am fost nevoită să ascult cuvinte care fuseseră adresate femeilor sau fetelor de către unii bărbaţi — cuvinte linguşitoare, ce urmăreau să amăgească şi să atragă. Asemenea mijloace sunt folosite de Satana pentru a distruge sufletele. Probabil că, procedând astfel, unii dintre voi aţi devenit agenţii lui şi, dacă s-a întâmplat aşa, va trebui să daţi socoteală la judecată. Vorbind despre această categorie de oameni, îngerul declară: „Vieţile lor nu au fost consacrate niciodată lui Dumnezeu. Hristos nu Se află în ei. Adevărul nu există în inimile lor. În schimb, există păcat, înşelăciune şi ipocrizie. Ei nici nu cred şi nici nu trăiesc după Cuvântul lui Dumnezeu". — Testimonies for the Church 5:536, 537 (1887).

Uşurătatea, îngăduinţa de sine, siguranţa — trădători aflaţi în cetate. — Tocmai atunci când s-au aflat în siguranţă şi pace din exterior, israeliţii s-au lăsat atraşi de păcat. Ei au încetat să-I acorde atenţie lui Dumnezeu, au neglijat rugăciunea şi au favorizat un spirit de încredere în sine. Uşurătatea şi îngăduinţa de sine lasă citadela sufletului lipsită de apărare, iar gândurile josnice reuşesc să pătrundă în ea. Fortăreţele principiului au fost dărâmate de către trădătorii din interiorul cetăţii, iar Israel a fost vândut puterilor celui rău.

Tutunul diminuează capacităţile de percepţie ale minţii — Tutunul, indiferent de forma în care este utilizat, are efecte negative asupra organismului. El deteriorează creierul şi diminuează capacităţile de percepţie, astfel încât mintea nu mai poate discerne cu claritate lucrurile spirituale şi îndeosebi adevărurile care înclină să corecteze acest obicei neplăcut.

Cei care folosesc tutunul, indiferent de forma în care o fac, nu sunt curaţi înaintea lui Dumnezeu. Este imposibil să Îl slăvească pe Dumnezeu în trupurile şi sufletele lor, care de fapt Îi aparţin Creatorului, în timp ce se complac în această practică degradantă. Dumnezeu nu îi poate aproba pe cei ce folosesc asemenea otrăvuri lente şi sigure, care le ruinează sănătatea şi le distrug facultăţile minţii. El poate fi îngăduitor şi milos faţă de aceia care, datorită ignoranţei cu privire la răul pe care şi-l provoacă, îşi permit acest obicei dăunător, dar când li se prezintă problema în lumina ei reală, şi ei continuă să-şi îngăduie satisfacerea unei asemenea pofte înjositoare, sunt vinovaţi înaintea lui Dumnezeu. — Spiritual Gifts, 4a:126 (1864).

Sclavi ai alcoolului şi ai drogurilor — Satana se străduieşte la fiecare pas să-i ademenească pe tineri pe calea pierzării; şi, îndată ce reuşeşte să-i corupă, el îi grăbeşte pe drumul decăderii, împingându-i din abuz în abuz, până când victimele sale îşi pierd sensibilitatea conştiinţei şi încetează să mai aibă vreun respect faţă de Dumnezeu. Ei exercită tot mai puţină stăpânire de sine, devin dependenţi de folosirea vinului, a alcoolului, a tutunului şi a opiumului, se prăbuşesc din ce în ce mai adânc în prăpastia degradării şi devin sclavii viciului. Ei dispreţuiesc sfaturile care, cândva, le treziseră respectul; afişează o atitudine arogantă şi se îngâmfă cu libertatea lor, deşi nu sunt decât nişte slujitori ai imoralităţii. În timp ce pretind a fi liberi, zac în robia egoismului, a apetitului şi uşurătăţii. — The Signs of the Times, 22 iunie, 1891. (Temperance, 274).

Pasiunea şi apetitul constituie factori decisivi — Datorită necumpătării, în diferitele ei forme, puterile morale ale unor bărbaţi şi femei cu capacităţi intelectuale deosebite sunt degradate şi, în privinţa multora dintre obiceiurile lor, aceştia se deosebesc foarte puţin de păgâni. Prin practici tradiţionale, prin modă şi printr-o atitudine de indiferenţă faţă de sănătatea fizică, mintală şi morală, Satana se străduieşte în mod constant să distragă atenţia mulţimilor de la lumina mântuitoare. Marele vrăjmaş este conştient că, dacă este condus de apetit şi de pasiune, omul îşi va sacrifica sănătatea trupului şi puterea intelectului pe altarul satisfacerii de sine şi va ajunge rapid la ruină. De asemenea, el ştie foarte bine că, dacă fiinţa umană este condusă de un intelect iluminat şi dacă tendinţele ei instinctuale sunt subordonate puterilor morale, posibilitatea lui de a învinge prin ispite va fi foarte mică. — The Review and Herald, 8 septembrie, 1874. (Messages to Young People, 237).

Ce ar fi putut fi — Dacă, în generaţiile trecute, părinţii şi-ar fi păstrat trupul cu fermitate în subordinea minţii şi dacă nu ar fi îngăduit ca intelectul să le fie înrobit de pasiunile animalice, situaţia actuală a fiinţelor care trăiesc pe acest pământ ar fi fost diferită. — Healthful Living, 38, 1865 (Partea a 2-a). (Selected Messages 2:431, 432).

Învăţaţi-i pe oameni — Vorbiţi-le oamenilor despre necesitatea de a rezista ispitelor care se adresează apetitului. Acesta este un domeniu în care mulţi eşuează. Explicaţi-le cât de strânsă este legătura care există între minte şi trup şi ajutaţi-i să înţeleagă nevoia de a le păstra în cea mai bună condiţie posibilă. — Circulară adresată medicilor şi evangheliştilor, 1910. (Counsels on Health, 543).

Capitolul 10 — Capacitatea de a înţelege

O lucrare care necesită discernământ şi înţelegere — Cea mai frumoasă, dar şi cea mai dificilă lucrare încredinţată vreodată muritorilor este aceea de a se ocupa de mintea omenească. Cei care se implică într-o asemenea activitate au nevoie de o deosebită capacitate de înţelegere şi de un discernământ clar.

O datorie solemnă — Cât de atent ar trebui să se ocupe pastorii, profesorii şi părinţii de sufletele celor care ajung în sfera lor de influenţă, dacă ar lua în considerare preţul nespus de mare al Fiului prea iubit al lui Dumnezeu, plătit de cer, pentru răscumpărarea fiinţei umane. Lucrul cu mintea umană constituie o activitate frumoasă, dar îndeplinirea ei necesită multă responsabilitate şi precauţie.

Cei care se ocupă de educarea tinerilor trebuie să-şi păstreze o stăpânire de sine desăvârşită. Lipsa de răbdare în tratarea unui suflet omenesc sau influenţa nefastă exercitată asupra acestuia, în intenţia de a afirma o supremaţie necuvenită, constituie o greşeală teribilă, deoarece o asemenea atitudine ar putea costa pierderea acelui suflet pentru Hristos. Printr-o călăuzire lipsită de înţelepciune, mintea tinerilor poate ajunge atât de derutată, încât răul produs ar putea rămâne pentru totdeauna irecuperabil. În educarea şi în formarea tinerilor, religia lui Hristos trebuie să deţină un rol preponderent.

Medicul se confruntă cu tipuri variate de mentalităţi — Doctorul __ trebuie să se străduiască să-şi îmbunătăţească zilnic bagajul de cunoştinţe şi să cultive maniere caracterizate de politeţe şi rafinament.... El are nevoie să îşi aducă aminte în mod permanent de faptul că este în legătură cu cele mai variate tipuri de mentalităţi şi că impresiile pe care le oferă vor avea o mare răspândire şi se vor reflecta asupra imaginii întregului Institut . — Testimonies for the Church 3:183, 184 (1872).

Nevoia de răbdare şi de înţelepciune — Aceia care încă rătăcesc în întunecimile erorii trebuie să fie trataţi cu atenţie, fără a se aştepta prea mult de la ei. Datoria pastorilor este aceea de a-şi îndeplini bine responsabilităţile care le revin, cu încrederea că Dumnezeu Însuşi va realiza lucrarea de a descoperi tainele şi de a ilumina, prin influenţa Duhului Sfânt, mintea celor care cercetează adevărul. În timp ce îşi fac datoria, ei trebuie să fie conştienţi de faptul că, fără acest ajutor divin, eforturile lor vor rămâne lipsite de succes. Luând în considerare numărul şi varietatea circumstanţelor care au contribuit la dezvoltarea diferitelor trăsături ale caracterului fiecărei persoane de care se ocupă, pastorii au nevoie de multă răbdare şi înţelepciune. De asemenea, ei trebuie să vegheze în mod strict asupra lor înşişi, pentru ca nu cumva eul personal să dobândească supremaţia, iar Isus să fie pierdut din vedere. — Gospel Workers, 381 (1915).

Iubirea lui Hristos îşi deschide calea spre suflet — Numai Acela care cunoaşte inimile ştie cum să-i conducă pe oameni la pocăinţă. Numai înţelepciunea Sa ne poate asigura succesul în câştigarea celor pierduţi. Dacă îi veţi aborda pe oameni cu o atitudine arogantă şi inflexibilă, gândind despre voi înşivă: „Eu sunt mai sfânt decât ei”, indiferent cât de corectă este logica voastră şi indiferent cât de adevărate sunt cuvintele voastre, acestea nu vor atinge inimile lor. Iubirea lui Hristos, manifestată în cuvinte şi fapte, va deschide calea spre suflet, în timp ce repetarea la nesfârşit a dovezilor nu va realiza nimic. — The Ministry of Healing, 163 (1905).

Cu compasiune şi iubire — Nu toţi oamenii sunt potriviţi în vederea lucrării de corectare a greşelilor altora. Ei nu au înţelepciunea necesară pentru a îmbina spiritul de dreptate cu o atitudine iubitoare şi nu sunt dispuşi să înţeleagă nevoia de a manifesta, în condamnarea credincioasă a greşelilor, iubire şi compasiune duioasă. Unii dovedesc o severitate inutilă şi permanentă, fără a înţelege importanţa îndemnului dat de către apostol: „Căutaţi să mântuiţi pe unii, smulgându-i din foc; de alţii, iarăşi, fie-vă milă cu frică” (Iuda 22.23). — Testimonies for the Church 3:269, 270 (1873).

Celui care este condus de pasiuni fireşti nu i se poate permite nici o participare în cadrul lucrării directe cu mintea omenească. Unui asemenea om nu i se poate încredinţa rolul de a-şi exercita influenţa în activităţi care presupun o relaţie cu aceia pentru care Domnul Hristos a plătit un preţ infinit. Dacă îşi asumă responsabilitatea de a se ocupa de oameni, o persoană impulsivă le va afecta şi le va răni sufletele, deoarece nu are delicateţea şi tactul pe care le oferă harul lui Hristos. Mai întâi, propria sa inimă are nevoie să fie sensibilizată şi supusă de Duhul lui Dumnezeu; inima de piatră nu a devenit încă o inimă de carne. — Special Testimonies, Series A 5:18 (1896). (Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 261).

Calităţi necesare în înţelegerea minţii (sfat adresat colportorilor) — Dificultăţile existente în lucrarea de colportaj sunt mai numeroase decât în multe alte ramuri profesionale; dar tactul, disciplina şi lecţiile învăţate în această lucrare vă vor pregăti şi vă vor face destoinici pentru a vă continua activitatea şi în alte domenii de slujire a sufletelor. aceia care îşi învaţă lecţiile cu dificultate şi sunt neglijenţi şi lipsiţi de sensibilitate în abordarea oamenilor ar manifesta aceeaşi lipsă de tact şi de îndemânare în tratarea minţii şi dacă ar fi angajaţi în lucrarea de slujire pastorală. — Manual for Canvassers, 41, 42 (1902). (Colporteur Ministry, 34).

Confruntarea cu atitudini caracterizate de impulsivitate, nerăbdare, mândrie, egoism şi o apreciere de sine exagerată — Cea mai delicată lucrare încredinţată vreodată muritorilor este aceea de a se ocupa de mintea omenească şi, pentru a fi capabili să-şi îndeplinească misiunea într-o manieră corectă, profesorii au o nevoie constantă de ajutorul Duhului lui Dumnezeu. Printre tinerii care frecventează şcolile, există o mare diversitate de personalităţi şi modele de educaţie. Profesorii se vor confrunta cu atitudini caracterizate de impulsivitate, nerăbdare, mândrie, egoism şi o apreciere de sine exagerată. Unii dintre aceşti

tineri au trăit într-un mediu restrictiv, marcat de o severitate arbitrară, care a dezvoltat în ei un spirit de încăpăţânare şi răzvrătire. Alţii au fost răsfăţaţi de nişte părinţi excesiv de îngăduitori, care le-au permis să-şi urmeze propriile lor înclinaţii. Defectele lor au fost tolerate atât de mult timp, încât au ajuns să le deformeze caracterul. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 264 (1913).

O influenţă care poate produce daune morale ireparabile — Deşi este posibil ca un profesor să deţină calificarea şcolară şi cunoştinţele ştiinţifice necesare pentru a se ocupa de instruirea elevilor, totuşi se ridică următoarea întrebare: S-a stabilit dacă profesorul posedă tactul şi înţelepciunea de care are nevoie pentru a lucra cu mintea umană? Dacă iubirea lui Hristos nu domneşte în inimile instructorilor, ei nu sunt potriviţi să poarte acea răspundere deosebit de serioasă, care le este încredinţată tuturor celor ce se ocupă de educarea tinerilor. Întrucât ei înşişi sunt lipsiţi de o educaţie înaltă, nu cunosc modul în care trebuie să trateze mintea omenească. Inimile lor, nesupuse lui Dumnezeu, luptă pentru supremaţie. A îngădui exercitarea unei asemenea influenţe asupra minţii fragile şi asupra caracterelor uşor influenţabile ale copiilor înseamnă a permite producerea unor răni, ale căror urme nu vor putea fi niciodată îndepărtate. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 193 (1913).

Necesitatea celei mai fine capacităţi de discernământ — În numeroase ocazii şi prin diferite căi, Domnul mi-a arătat cât de atent trebuie să fie realizată lucrarea cu tinerii — o lucrare ce impune exercitarea celei mai fine capacităţi de discernământ între bine şi rău. Toţi cei care sunt implicaţi în educarea şi formarea tinerilor au nevoie de o viaţă trăită într-o relaţie atât de strânsă cu Marele Învăţător, încât întreaga lor activitate să fie marcată de spiritul şi de maniera Sa de lucru. Lecţiile pe care tinerii trebuie să le primească din partea educatorilor le vor afecta viaţa şi caracterele pentru totdeauna. — Gospel Workers, 333 (1915).

Suprasolicitarea conduce la incapacitatea de a lucra pentru alţii — Pentru a exercita asupra elevilor lor o influenţă corectă, care să nu se manifeste doar prin învăţături, ci şi prin intermediul exemplului personal, profesorii ar trebui să acorde ei înşişi atenţia cuvenită legilor sănătăţii, astfel încât puterile lor să fie păstrate în cele mai bune condiţii. Profesorul ale cărui puteri fizice sunt deja slăbite prin boală şi suprasolicitare ar trebui să acorde o atenţie specială legilor vieţii. El are nevoie de timp pentru recreare. Nici un profesor nu ar trebui să-şi asume responsabilităţi care să depăşească sfera activităţilor din cadrul şcolii, deoarece acestea l-ar epuiza din punct de vedere fizic şi intelectual şi ar provoca un dezechilibru al sistemului său nervos. Ca urmare, el ar ajunge incapabil de a se ocupa de mintea elevilor, ceea ce nu ar fi corect nici faţă de el însuşi şi nici faţă de elevii lui. — Christian Temperance and Bible Hygiene, 83, 1890. (Fundamentals of Christian Education, 147).

Înţelegerea diferitelor categorii de nevoi — Mi s-a arătat că medicii care lucrează în cadrul Institutului nostru de sănătate ar trebui să fie oameni ai credinţei şi ai spiritualităţii. Ei

au nevoie să-şi pună încrederea în Dumnezeu. Mulţi dintre aceia care se adresează Institutului suferă de tot felul de boli pe care şi le-au provocat ei înşişi, prin îngăduinţa faţă de propriile lor înclinaţii păcătoase.

Dar există şi o altă categorie de pacienţi, care au trăit o viaţă nesănătoasă, încălcând legile naturale ale sănătăţii din cauza ignoranţei. Ei au fost necumpătaţi în muncă şi în alimentaţie, deoarece au fost educaţi să trăiască astfel, în virtutea unor practici moştenite prin tradiţie. Unii au suportat o serie de tratamente inadecvate, primite din partea multor medici, fără ca starea sănătăţii lor să se fi îmbunătăţit, ci, dimpotrivă, s-a agravat în mod evident. În cele din urmă, aceşti oameni şi-au pierdut orice posibilitate de a-şi câştiga existenţa, fiind daţi afară din servicii, izolaţi de societate şi ignoraţi de familiile lor; iar singura soluţie care le-a mai rămas a ajuns să fie aceea de a se adresa Institutului nostru de sănătate, cu o ultimă fărâmă de speranţă pentru alinarea durerilor lor.

Pacienţii din această categorie au nevoie de simpatie. Ei trebuie să fie trataţi cu cea mai mare delicateţe, avându-se în vedere, cu multă atenţie, necesitatea de a li se explica în mod clar legile fiinţei lor, pentru ca, prin încetarea practicilor nesănătoase şi prin stăpânire de sine, să poată evita suferinţa şi boala, care nu reprezintă altceva decât efectul încălcării legilor naturale ale sănătăţii. — Testimonies for the Church 3:178 (1872).

Adevărul nu trebuie întotdeauna prezentat — Nu toţi aceia care trăiesc în această societate şi care înţeleg lucrurile prin prisma unui mod de gândire lumesc sunt pregătiţi să accepte anumite argumente referitoare la situaţia propriilor lor persoane. Chiar dacă reprezintă adevărul, unele învăţături nu trebuie prezentate fără a se lua în considerare circumstanţele. Există situaţii în care cuvintele pot ofensa. Medicii nu ar trebui să-şi suprasolicite sistemul nervos prin supraaglomerare, deoarece, într-o asemenea stare fizică, nu vor putea să exercite o influenţă care să calmeze mintea, să liniştească nervii şi să răspândească o atmosferă de mulţumire şi fericire. — Testimonies for the Church 3:182 (1872).

Compasiunea ne aduce într-o relaţie mai strânsă cu Domnul Hristos — Faptele bune constituie rodul pe care Domnul Hristos îl aşteaptă din partea noastră — cuvintele amabile, actele de bunăvoinţă, sensibilitatea şi mila faţă de cei săraci, nevoiaşi şi suferinzi. Ori de câte ori inimile voastre simt împreună cu cei împovăraţi de descurajare şi de durere, ori de câte ori mâinile voastre se întind în ajutorul celor nevoiaşi, ori de câte ori îi îmbrăcaţi pe aceia care sunt goi şi ori de câte ori cel străin este binevenit în camera voastră de oaspeţi şi găseşte un loc în inimile voastre, îngerii coboară foarte aproape de voi, iar glasul aprobării divine străbate cerul.

Fiecare act de dreptate, de milă şi de bunăvoinţă răsună în cer asemenea unui cântec. De pe tronul Său, Tatăl priveşte spre toţi aceia care îndeplinesc asemenea fapte de milă şi îi aşează printre comorile Sale cele mai preţioase. „Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oştirilor, Îmi vor fi o comoară deosebită, în ziua pe care o pregătesc Eu” (Maleahi 3, 17). Fiecare faptă de

bunătate faţă de cel nevoiaş şi faţă de cel suferind este considerată ca şi cum ar fi fost îndeplinită pentru Isus personal. Când îi susţineţi pe cei săraci, când simţiţi împreună cu cei îndureraţi şi oprimaţi şi când sunteţi prietenoşi cu cei orfani, relaţia dintre voi şi Isus devine mai strânsă. — Testimonies for the Church 2:25 (1868).

Domnul Hristos pretinde compasiune şi duioşie — Duioşia şi compasiunea sinceră faţă de semeni reprezintă semnul distinctiv pe care Dumnezeu l-a rânduit pentru a face deosebire între aceia care Îl iubesc şi se tem de El şi cei care sunt nepăsători faţă de Legea Sa. Cât de mare a fost simpatia exprimată de Domnul Hristos, prin venirea Sa în această lume pentru a-şi da viaţa ca jertfă pentru o omenire muritoare! Religia lui Isus s-a concretizat în îndeplinirea unei veritabile lucrări misionare medicale. Existenţa Lui s-a manifestat ca putere vindecătoare. Cuvântul Său este: „Milă voiesc şi nu jertfe”. În aceasta constă testul folosit de Marele Autor al adevărului pentru a distinge religia adevărată de cea falsă. Dorinţa lui Dumnezeu este ca misionarii Săi medicali să lucreze cu aceeaşi amabilitate şi compasiune pe care şi Domnul Hristos le-a manifestat atunci când a fost în lumea noastră. — The Medical Missionary, 1 august, 1893. (Medical Ministry, 251).

Toţi oamenii au fost înzestraţi de Dumnezeu cu o personalitate individuală. Aceste deosebiri caracteristice ale fiecăruia dintre noi fac dificilă dezvoltarea unei relaţii armonioase; dar, dacă suntem consacraţi lui Hristos şi dacă voinţa Lui s-a identificat cu dorinţele noastre, asperităţile caracterului nostru vor tinde să fie din ce în ce mai puţin evidente. Asemenea vieţii Mântuitorului, existenţa noastră ar trebui să fie consacrată binelui şi fericirii semenilor. Chiar şi cele mai nesemnificative împrejurări trebuie să fie folosite ca ocazii în care să căutăm să ne exprimăm mulţumirea pentru favorurile pe care le-am primit din partea celorlalţi şi să veghem pentru a nu scăpa nici o posibilitate în care, prin fapte de bunătate amabilă şi prin mici gesturi de iubire, putem să-i încurajăm pe cei necăjiţi, să despovărăm pe cei apăsaţi şi să alinăm durerile celor suferinzi. Un asemenea spirit de amabilitate, care izvorăşte mai întâi în cadrul familiei, se va extinde în relaţiile noastre sociale şi va conduce la ceea ce înseamnă fericirea unei vieţi. Dar neglijarea acestor lucruri mărunte poate conduce la dezvoltarea unei existenţe care este caracterizată de amărăciune şi durere. — Testimonies for the Church 3:539, 540 (1875).

Secţiunea 3 — Dezvoltarea minţii

Capitolul 11 — Studiul Bibliei şi dezvoltarea minţii

Temelia tuturor studiilor — Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să constituie temelia tuturor studiilor, iar cuvintele revelaţiei, cercetate cu atenţie, stimulează şi fortifică atât intelectul, cât şi inima. Pentru a înţelege descoperirea voinţei lui Dumnezeu pentru noi, este necesară o cultivare a intelectului. Aceasta nu poate fi neglijată de nici unul dintre aceia care se consideră ascultători ai poruncilor lui Dumnezeu. Capacităţile minţii nu ne-au fost dăruite de Dumnezeu pentru a fi dedicate unor îndeletniciri ieftine şi frivole. — Manuscript 16, 1896.

Singura călăuză adevărată — Familiarizarea cu Scripturile dezvoltă capacitatea de discernământ între bine şi rău şi întăreşte sufletul împotriva atacurilor lui Satana. Biblia este o sabie a Duhului care nu va da greş niciodată în învingerea adversarului. Ea este singura călăuză demnă de încredere, în domeniul tuturor aspectelor legate de doctrină şi practică. Motivul pentru care Satana deţine o putere atât de mare în dominarea minţii şi a inimii oamenilor este faptul că aceştia nu au făcut din Cuvântul lui Dumnezeu sfătuitorul lor personal şi nu şi-au verificat conduita prin intermediul testului veritabil al Scripturii. Biblia este cea care ne va indica traseul precis, pe care trebuie să-l urmăm pentru a deveni moştenitori ai slavei. — The Review and Herald, 4 ianuarie, 1881 (HC 31).

Definiţia înaltei educaţii — Nu există o educaţie mai înaltă decât aceea de care au beneficiat primii ucenici şi care ne este descoperită prin intermediul Cuvântului lui Dumnezeu. A dobândi o educaţie mai înaltă înseamnă, în mod implicit, a respecta acest Cuvânt; a umbla pe urmele paşilor lui Hristos şi a practica virtuţile Sale. Ea înseamnă renunţare la egoism şi consacrarea întregii vieţi în slujba lui Dumnezeu.

Ce anume inspiră mintea — În Cuvântul lui Dumnezeu se găsesc subiecte destinate celor mai profunde cugetări şi temele celor mai înalte aspiraţii. Prin intermediul acestui Cuvânt, noi putem păstra legătura cu patriarhii şi profeţii şi putem asculta mesajul adresat omului din partea Celui Etern. În Cuvântul Său, putem admira Maiestatea Cerului umilindu-Se, pentru a deveni răscumpărarea şi siguranţa noastră, pentru a veni în ajutorul celui neputincios în lupta cu puterile întunericului şi pentru a câştiga biruinţa în locul nostru. Contemplarea plină de reverenţă a unor asemenea teme ne va sensibiliza, ne va sfinţi şi ne va înnobila inima, oferind putere şi vitalitate minţii. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 52, 53 (1913).

Dezvăluirea sensului existenţei — Ceea ce ne determină să preţuim Biblia, mai presus de orice alte considerente, este faptul că în ea este revelată voinţa lui Dumnezeu pentru oameni. Ea ne dezvăluie atât obiectivul creării noastre, cât şi mijloacele prin intermediul cărora poate fi împlinit sensul existenţei. Biblia ne oferă înţelepciunea prin care putem face viaţa prezentă mai bună şi ne învaţă cum să intrăm în posesia vieţii veşnice. Nici o altă carte

nu poate răspunde întrebărilor minţii şi nu poate satisface căutările inimii. Prin dobândirea unei cunoaşteri a Cuvântului lui Dumnezeu şi prin respectarea principiilor conţinute de acesta, oamenii se pot ridica din cele mai mari adâncimi ale degradării, devenind în felul acesta copii ai lui Dumnezeu şi împreună slujitori cu îngerii fără păcat. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 53, 54 (1913).

Parabolele impresionează şi stimulează mintea — Dumnezeu a prevăzut ca mintea noastră să fie impresionată, deşteptată şi instruită prin intermediul parabolelor Sale sfinte. Natura creată de El contrazice încercările unora de a separa ştiinţa de creştinismul Bibliei. Dorinţa lui Dumnezeu este ca lucrurile din natură, care se adresează simţurilor noastre, să ne atragă atenţia şi să întipărească adevărurile cereşti în mintea noastră. — The Youth's Instructor, 6 mai, 1897.

Acceptarea Bibliei cu o credinţă simplă — Dorinţa lui Dumnezeu este aceea ca omul să-şi exercite capacităţile raţionale, iar studiul Bibliei va înnobila şi întări mintea, aşa cum nici un alt domeniu de studiu nu o poate realiza. Cercetarea Bibliei constituie exerciţiul cel mai bun pentru dezvoltarea minţii umane, atât din punct de vedere spiritual, cât şi din punct de vedere intelectual. Deşi dezvoltarea capacităţilor raţionale este în acord cu voinţa divină, noi trebuie să fim conştienţi de pericolul idolatrizării acestei raţiuni, care este supusă slăbiciunii şi infirmităţii omenescului.

Oricât de mare ar fi capacitatea noastră intelectuală, nici chiar cele mai simple adevăruri ale Scripturii nu pot fi accesibile înţelegerii, decât atunci când manifestăm simplitatea şi credinţa unui copil, dispus să înveţe şi să primească ajutorul Duhului Sfânt. Conştienţa puterii şi a înţelepciunii lui Dumnezeu, precum şi a incapacităţii noastre de a pricepe măreţia Lui ar trebui să ne inspire o atitudine plină de umilinţă. Când deschidem Cuvântul lui Dumnezeu, noi trebuie să trăim acelaşi simţământ de reverenţă pe care l-am avea dacă am păşi în mod personal înaintea prezenţei Sale divine. Când ne apropiem de Biblie, raţiunea trebuie să recunoască o autoritate superioară ei înşişi, iar inima şi intelectul trebuie să se închine în faţa Marelui EU SUNT. — Testimonies for the Church 5:703, 704 (1889).

Nimic din ceea ce aduce confuzie asupra Cuvântului lui Dumnezeu nu ar trebui studiat — Isus Hristos reprezintă standardul de evaluare a existenţei noastre spirituale. El Îl descoperă pe Tatăl. Nimic din ceea ce ar putea aduce asupra minţii o umbră de confuzie în înţelegerea Cuvântului lui Dumnezeu nu ar trebui să se afle printre lucrurile care constituie hrana oferită intelectului nostru. Nici o nebăgare de seamă sau neatenţie nu are voie să fie îngăduită în procesul de cultivare a solului inimii. Mintea trebuie să fie astfel pregătită, încât să ajungă în stare să înţeleagă valoarea şi semnificaţia lucrării şi a cuvintelor lui Hristos, deoarece El a venit din cer pentru a renaşte în om simţământul nevoii de mântuire şi pentru a oferi pâinea vieţii tuturor celor care tânjesc după cunoaşterea spirituală. — Manuscript 15, 1898.

Cea mai nobilă dezvoltare a minţii — Dacă Biblia ar fi studiată aşa cum ar trebui să fie, oamenii ar deveni puternici din punct de vedere intelectual. Subiectele tratate în Cuvântul lui Dumnezeu, simplitatea demnă a expresiilor lui, temele nobile cu care este confruntată mintea conduc la dezvoltarea unor capacităţi în fiinţa umană care nu ar putea fi dobândite prin intermediul nici unei alte lecturi. În Biblie se deschide un domeniu nelimitat pentru imaginaţie. În urma contemplării marilor ei teme, a asimilării imaginilor ei înălţătoare, care nu au nici o semnificaţie pentru cei cu un caracter trivial, gândirea şi sensibilitatea cercetătorului ajung mai curate şi mai elevate decât dacă şi-ar fi petrecut timpul cu citirea oricărei alte lucrări de origine omenească.

Mintea tinerilor nu va atinge niciodată nivelul celei mai nobile dezvoltări, dacă neglijează cea mai înaltă sursă a înţelepciunii — Cuvântul lui Dumnezeu. Motivul pentru care există atât de puţini oameni cu gândire profundă, atât de puţini oameni de o valoare autentică şi stabilă, este lipsa de respect şi iubire faţă de Dumnezeu şi faptul că principiile religioase nu sunt aplicate în viaţă aşa cum ar trebui să fie. — Christian Temperance and Bible Hygiene, 126 (1890). (Fundamentals of Christian Education, 165).

Factorul care decide, fie lărgirea şi dezvoltarea capacităţii intelectuale, fie pipernicirea şi limitarea ei, este determinat de caracterul subiectelor cu care este familiarizată gândirea. Dacă nu este provocată la un efort consecvent şi serios în vederea cercetării şi înţelegerii adevărului, prin compararea Scripturii cu Scriptura, mintea va ajunge în mod sigur la diminuarea puterilor şi la pierderea perspicacităţii. În cercetarea adevărului, ar trebui să ne propunem un obiectiv care să nu rămână niciodată la nivelul unei cunoaşteri superficiale. — The Review and Herald, 28 septembrie, 1897.

Biblia călăuzeşte viaţa în mod corect — Întreaga Biblie reprezintă revelaţia slavei lui Dumnezeu în Hristos. Dacă este primită, crezută şi respectată, Biblia este instrumentul cel mai eficient în lucrarea de transformare a caracterului. Ea constituie o provocare stimulatoare şi o forţă constrângătoare, care trezeşte la viaţă puterile spirituale, mintale şi fizice ale fiinţei şi călăuzeşte viaţa pe căile cele drepte.

Motivul pentru care atât cei tineri, cât şi cei ajunşi la maturitate sunt atât de uşor conduşi în păcat şi ispită este faptul că aceştia nu studiază şi nu meditează asupra Cuvântului lui Dumnezeu aşa cum ar trebui. Lipsa de statornicie şi de putere a voinţei în luarea deciziilor, care se manifestă în caracter şi în viaţă, este rezultatul neglijării îndrumărilor sfinte ale Cuvântului lui Dumnezeu. Ei nu exercită un efort stăruitor, pentru a-şi orienta mintea spre acele lucruri care inspiră o gândire curată şi sfântă şi pentru a o abate de le ceea ce este necurat şi lipsit de adevăr. — The Ministry of Healing, 458 (1905).

Progresul real al sufletului, în neprihănirea şi în cunoaşterea divină, este plănuit în cadrul unui proces de acumulare şi creştere, o creştere constantă în darurile pe care Domnul Hristos le-a adus în mijlocul nostru cu preţul unui infinit sacrificiu. Noi suntem nişte fiinţe limitate, dar am fost creaţi pentru a nutri simţământul infinitului.

Datoria noastră este aceea de a solicita întreaga capacitate intelectuală de care dispunem, în contemplarea lui Dumnezeu şi a minunatului Său plan alcătuit pentru mântuirea noastră. În acest fel, sufletul va fi înălţat deasupra lucrurilor de natură trecătoare şi va fi ancorat în mod ferm în lucrurile eterne.

Gândul că ne aflăm într-o lume care Îi aparţine lui Dumnezeu şi conştienţa faptului că trăim în prezenţa marelui Creator al Universului, care l-a făcut pe om după chipul şi asemănarea Lui, constituie pentru minte un domeniu de meditaţie mai vast şi mai nobil decât orice produs al ficţiunii umane. Gândul că privirile lui Dumnezeu sunt îndreptate asupra noastră, că El ne iubeşte şi că a fost atât de preocupat de soarta omului decăzut, încât L-a dat pe iubitul Său Fiu ca preţ de răscumpărare pentru ca nici unul dintre noi să nu moară asemenea unui nenorocit, este vrednic de cea mai mare consideraţie; şi oricine îşi deschide inima pentru a accepta şi pentru a contempla aceste teme măreţe va înceta să fie satisfăcut de informaţii senzaţionale şi triviale. — The Review and Herald, 9 noiembrie, 1886.

O nouă inimă înseamnă o nouă minte — Cuvintele „vă voi da o inimă nouă” înseamnă „vă voi da o minte nouă”. Schimbarea inimii este însoţită întotdeauna de o înţelegere limpede a aspectelor legate de conduita şi învăţătura creştină. Acurateţea convingerilor noastre cu privire la adevăr este direct proporţională cu înţelegerea Cuvântului lui Dumnezeu. Cel care, într-un spirit de rugăciune, acordă o atenţie deosebită Scripturii dovedeşte o gândire mai clară şi o logică mai precisă, ca şi cum, prin întoarcerea la Dumnezeu, ar fi atins un grad mai înalt de inteligenţă. — The Review and Herald, 10 noiembrie, 1904.

Educarea memoriei ajută mintea — Mintea nu trebuie lăsată să hoinărească. Ea trebuie educată pentru a stărui asupra Scripturilor şi asupra unor subiecte nobile. Aţi putea să vă propuneţi să memoraţi fragmente din Biblie şi chiar capitole întregi, care urmează a fi repetate atunci când Satana vă asaltează cu ispitele sale. Unul dintre pasajele cele mai recomandate în vederea realizării unui asemenea obiectiv este capitolul 58 din Isaia. Ridicaţi un zid de apărare în interiorul sufletului vostru, alcătuit din prescripţiile şi îndrumările date prin inspiraţia Duhului lui Dumnezeu.

Când Satana va încerca să conducă mintea, ademenind-o la preocuparea cu lucruri lumeşti şi frivole, cel mai eficient mod de a rezista asalturilor sale este răspunsul „Stă scris”.... Când Satana va inspira îndoieli, îndemnându-ne să ne întrebăm dacă suntem cu adevărat poporul pe care Dumnezeu îl conduce şi îl pregăteşte pentru a rămâne biruitor în ziua cea mare, noi trebuie să fim pregătiţi să răspundem insinuărilor sale prin expunerea dovezilor clare ale Cuvântului lui Dumnezeu, care confirmă faptul că acesta este poporul rămăşiţei, care păzeşte poruncile lui Dumnezeu şi credinţa lui Isus. — The Review and Herald, 8 aprilie, 1884.

Studiul Bibliei produce o minte bine echilibrată — Aceia care se află sub conducerea Duhului Sfânt vor fi capabili să expună adevărul într-un mod inteligent. Studiul însoţit de

rugăciunea arzătoare după călăuzirea Duhului şi de o consacrare totală a inimii, pentru a fi sfinţită prin adevăr, constituie calea spre împlinirea făgăduinţelor lui Hristos.

Rezultatul unui asemenea studiu va fi dobândirea unei minţi bine echilibrate, deoarece puterile morale, mintale şi fizice ale fiinţei vor fi dezvoltate în mod armonios. Atunci, nu se va mai produce nici o paralizare a capacităţii de cunoaştere spirituală. Puterile intelectuale vor fi întărite, perspicacitatea şi intuiţia vor fi trezite la viaţă, conştiinţa va deveni sensibilă, simţămintele şi capacitatea împreunei simţiri vor fi sfinţite, o atmosferă spirituală mai bună va fi creată şi vor fi primite puteri noi, pentru a face faţă ispitei. — Special Testimonies On Education, 27, 12 iunie 1896. (Fundamentals of Christian Education, 433, 434).

Protecţie împotriva superstiţiei — Dacă învăţăturile acestui Cuvânt ar exercita o influenţă dominantă asupra vieţilor noastre, dacă mintea şi inima ar fi aduse în ascultare de puterea lui conducătoare, relele care există în prezent în bisericile şi familiile noastre nu şi-ar mai găsi locul. Învăţăturile Cuvântului lui Dumnezeu trebuie să conducă mintea şi inima, astfel încât viaţa de cămin să poată deveni o demonstraţie a puterii harului lui Dumnezeu.

Dacă nu ar exista Biblia, teoriile false ne-ar deruta. Mintea ar fi supusă tiraniei superstiţiei şi erorii. Dar, din moment ce cunoaştem istoria autentică a începuturilor lumii, nu ne putem permite să ne împovărăm mintea cu speculaţii omeneşti şi cu teorii nevrednice de crezare. — The Review and Herald, 10 noiembrie, 1904.

Biblia dezvoltă capacităţile intelectuale — Dacă urmărim să ne însuşim acea cunoştinţă ce poate fi obţinută printr-un studiu al Bibliei, capacităţile noastre intelectuale vor fi dezvoltate. Mintea îşi lărgeşte orizontul gândirii şi devine cu mult mai echilibrată în cadrul unui studiu al Bibliei decât dacă ar fi ocupată cu dobândirea culturii generale, obţinute prin intermediul unei literaturi care nu are nici o tangenţă cu Scriptura. Nici o cunoaştere nu este atât de temeinică, de consecventă şi de vastă cum este aceea care poate fi dobândită din studiul Cuvântului lui Dumnezeu. Acesta este adevăratul izvor al oricărei cunoaşteri.

Moise a fost educat în toată înţelepciunea egiptenilor şi totuşi a declarat: „Iată, v-am învăţat legi şi porunci, cum mi-a poruncit Domnul, Dumnezeul meu, ca să le împliniţi în ţara pe care o veţi lua în stăpânire. Să le păziţi şi să le împliniţi; căci aceasta va fi înţelepciunea şi priceperea voastră înaintea popoarelor, care vor auzi vorbindu-se de toate aceste legi şi vor zice: «Acest neam mare este un popor cu totul înţelept şi priceput!»” — The Review and Herald, 25 februarie, 1896. (Fundamentals of Christian Education, 393).

Înzestrarea minţii cu putere — De ce nu am înălţa şi de ce nu am aprecia această carte, această comoară preţioasă, tratând-o ca şi cum ar fi un prieten de valoare? Ea constituie harta care ne călăuzeşte în mijlocul mării furtunoase a vieţii. Ea este ghidul care ne indică drumul către locaşurile cereşti şi ne dezvăluie caracterele pe care trebuie să ni le însuşim, pentru a deveni locuitorii lor. Nu există nici o altă carte a cărei cercetare să înnobileze şi să întărească mintea, aşa ca studiul Bibliei. În ea se află subiecte de cea mai înaltă factură,

destinate să trezească puterile intelectului. Confruntarea facultăţilor noastre intelectuale cu uimitoarele adevăruri ale revelaţiei va înzestra mintea cu o putere pe care nimic altceva nu o poate inspira. Efortul de a înţelege şi de a aprecia marile teme ale Scripturii va lărgi orizonturile gândirii. Noi putem pătrunde în profunzimile ascunse ale tezaurului adevărului şi putem descoperi acele comori preţioase care vor îmbogăţi sufletul.

Aici putem învăţa cum să trăim în adevăr şi cum să murim în siguranţa mântuirii. — The Review and Herald, 4 ianuarie, 1881 (HC 31).

Biblia, o revelaţie a lui Iehova — Această Carte a constituit, de-a lungul tuturor timpurilor, instrumentul revelaţiei lui Iehova. Scrierile divine au fost dedicate scopului de a reprezenta puterea lui Dumnezeu pentru fiinţele omeneşti. Adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu nu constituie exprimarea lipsită de valoare a unor opinii particulare, ci declaraţiile temeinice ale Celui Prea Înalt. Acela care face din adevărurile Scripturii o parte a vieţii sale devine o fiinţă nouă din toate punctele de vedere. Deşi nu i se oferă puteri mintale suplimentare, care să nu fi existat mai înainte, întunericul care i-a învăluit gândurile, datorită păcatului şi ignoranţei, este îndepărtat. — The Review and Herald, 10 noiembrie, 1904.

Capitolul 12 — Perseverenţa

Străduieşte-te şi realizează — Ceea ce conduce la câştigarea victoriei este un studiu serios, o străduinţă fermă şi un efort perseverent. Nu risipiţi nici o clipă şi nici o oră. Rezultatul muncii, al unei munci sârguincioase şi conştiincioase, va fi observat şi apreciat. Aceia care doresc să aibă o minte mai puternică o pot dobândi printr-o lucrare perseverentă. Mintea nu îşi dezvoltă capacitatea şi eficienţa decât prin utilizare. Iar gândirea devine mai perspicace doar dacă este tenace. Cel care îşi va utiliza puterile intelectuale şi fizice în modul cel mai asiduu va atinge cele mai mari rezultate. orice capacitate a fiinţei umane se dezvoltă prin acţiune. — The Review and Herald, 10 martie, 1903.

Calităţile nobile ale minţii nu sunt produsul întâmplării — Indiferent de domeniul de activitate în care se manifestă, adevăratul succes nu este rezultatul norocului, al întâmplării sau al destinului. El este rodul lucrării providenţei lui Dumnezeu şi răsplata credinţei, a responsabilităţii, a virtuţii şi a perseverenţei. Însuşirile nobile ale minţii şi o atitudine morală înaltă nu sunt produsul întâmplării. Dumnezeu este Acela care creează ocaziile; dar succesul depinde de folosirea lor. — Prophets and Kings, 486 (1917).

Indiferent de studiul pe care îl întreprindeţi, vă veţi confrunta cu dificultăţi, dar să nu renunţaţi niciodată la cercetare datorită descurajării. Căutaţi, studiaţi şi rugaţi-vă; înfruntaţi orice dificultate cu tenacitate şi energie; exercitaţi puterea voinţei şi harul răbdării şi apoi cercetaţi din ce în ce mai perseverent, până când mărgăritarele adevărului se vor dezvălui înaintea ochilor voştri în toată claritatea şi frumuseţea lor, cu atât mai preţioase, cu cât greutăţile înfruntate pentru descoperirea lor au fost mai mari.

După ce aţi ajuns la o înţelegere clară a unui aspect al adevărului, încetaţi să vă concentraţi energiile asupra lui şi să fiţi preocupaţi în exclusivitate de el, aducându-l mereu în atenţie, în defavoarea celorlalte; ci alegeţi-vă un subiect nou şi examinaţi-l cu aceeaşi asiduitate. Taină după taină se va dezvălui înţelegerii voastre. Procedând astfel, veţi câştiga o dublă victorie. Nu numai că aţi acumulat o cunoştinţă folositoare, dar, prin eforturile intelectuale depuse, aţi realizat încă un pas pe calea dezvoltării puterilor minţii. Fiecare descoperire care a contribuit la dezlegarea unei taine poate constitui punctul de plecare pentru cercetarea unor noi comori ale adevărului, rămase încă neexplorate. — Testimonies for the Church 4:414 (1880).

Legea minţii — Una dintre legile minţii este aceea că intelectul îşi micşorează sau îşi măreşte capacitatea, în raport direct proporţional cu calitatea preocupărilor cu care este familiarizat. Dacă nu sunt angajate în mod perseverent şi energic în acţiunea de cercetare a adevărului, puterile minţii îşi vor diminua, în modul cel mai sigur, capacitatea de a înţelege semnificaţiile profunde ale Cuvântului lui Dumnezeu. Dar, dacă este solicitată în dezvăluirea şi identificarea legăturilor dintre subiectele Bibliei, prin compararea Scripturii

cu Scriptura şi a lucrurilor spirituale cu lucrurile spirituale, mintea îşi va lărgi orizontul şi se va dezvolta. Pătrundeţi în adâncimile adevărului, nu rămâneţi la suprafaţa lui; cele mai valoroase comori ale gândirii aşteaptă să fie descoperite de către cercetătorul talentat şi perseverent. — The Review and Herald, 17 iulie, 1888. (Messages to Young People, 262).

Mulţi ar fi putut deveni giganţi din punct de vedere intelectual — Mulţi dintre angajaţii noştri ar fi putut deveni până acum nişte giganţi din punct de vedere intelectual, dacă şi-ar fi angajat cu perseverenţă gândirea şi cercetarea spre domenii din ce în ce mai profunde şi nu s-ar fi mulţumit cu atingerea unui nivel de pregătire scăzut. Mulţi dintre tinerii noştri sunt pândiţi de pericolul superficialităţii, pentru că renunţă să se dezvolte şi să ajungă la statura deplină de bărbaţi şi femei desăvârşiţi în Hristos Isus. Ei cred că deţin o înţelegere suficientă a unor subiecte; şi, dacă nu îşi găsesc plăcerea în studiu, nu se vor strădui să pătrundă în adâncimile adevărului, pentru a descoperi toate comorile pe care şi le-ar putea însuşi. — Letter 33, 1886.

Necesitatea disciplinei de sine — Dezvoltarea facultăţilor minţii reprezintă o cerinţă divină. Capacităţile noastre trebuie să fi cultivate într-o asemenea măsură, încât să fim în stare să expunem adevărurile, pentru slava lui Dumnezeu, dacă va fi necesar, chiar şi în faţa celor mai înalte autorităţi omeneşti. Dar, în aceeaşi măsură, avem nevoie de puterea transformatoare a lui Dumnezeu, care să modeleze în fiecare zi inimile şi caracterele noastre. Toţi aceia care pretind că sunt copii ai lui Dumnezeu trebuie să exercite disciplina de sine; deoarece numai în felul acesta voinţa şi intelectul nostru pot fi aduse în ascultare de voinţa lui Dumnezeu. O disciplină de sine fermă va contribui la înfăptuirea cauzei lui Dumnezeu mai mult decât elocvenţa şi decât cele mai strălucite talente. Dacă este bine disciplinată, o minte obişnuită va îndeplini o lucrare mai nobilă şi mai mare decât mintea care a beneficiat de cea mai înaltă educaţie şcolară sau care este dotată cu cele mai mari talente, dar căreia îi lipseşte stăpânirea de sine. — The Review and Herald, 28 iulie, 1896.

Îngerii apără mintea umană — Îngerii cerului se află la lucru pentru a apăra mintea omenească, iar puterea lor este mai mare decât puterea oştirilor întunericului. Există minţi care se preocupă de lucrurile sfinte, dar care nu se află într-o legătură strânsă cu Dumnezeu şi nu au capacitatea de a discerne influenţa Duhului Sfânt. Dacă harul Său nu le va modela caracterul după chipul şi asemănarea lui Hristos, Duhul Sfânt le va părăsi inimile, asemenea apei care se scurge dintr-un vas fisurat. Singura lor speranţă este aceea de a-L căuta pe Dumnezeu cu întreaga lor fiinţă — **minte, inimă şi suflet** — şi de a se strădui să exceleze în ascultarea de legile Sale. Este suficient să-i acordaţi o singură şansă şi Satana nu va ezita să vă răpească imaginaţia şi vă câştige devotamentul. — Manuscript 11, 1893.

Afirmă-ţi personalitatea dăruită de Dumnezeu — Dumnezeu ne-a dăruit capacitatea de a gândi şi de a acţiona; şi numai printr-o acţiune însoţită de precauţie, căutând înţelepciune de la Dumnezeu, veţi deveni capabili de a purta poveri grele. Afirmă-ţi personalitatea dăruită de Dumnezeu. Nu fi niciodată umbra unei alte persoane. Ai

certitudinea că Dumnezeu va lucra în tine, alături de tine şi prin tine. — The Ministry of Healing, 498, 499 (1905).

Dacă ţi-ai fi cultivat mintea în mod corect şi ţi-ai fi utilizat puterile pentru slava lui Dumnezeu, tu ai fi fost pe deplin calificat pentru a duce lumii un mesaj de avertizare. Dar degradarea lumii a afectat atât de mult intelectul tău, încât acesta a ajuns să fie lipsit de neprihănire. Tu nu ţi-ai cultivat capacităţile care ar fi făcut din tine un lucrător plin de succes pentru cauza lui Dumnezeu. Ar fi bine ca, de acum înainte, să-ţi corectezi lucrarea de educare a minţii, îndrumând-o pe căile cele drepte. Dacă acum nu vei deveni înţelept în ceea ce priveşte adevărul, întreaga vină îţi va aparţine în exclusivitate. — Letter 3, 1878.

Un progres continuu — Ceea ce doresc de la tine este ca aspiraţiile tale să fie nişte aspiraţii sfinte, pentru ca îngerii lui Dumnezeu să poată inspira în inima ta un zel sfânt, care să te călăuzească pe calea unui progres continuu şi temeinic şi să te facă să devii o lumină strălucitoare. Dacă întreaga ta fiinţă — cuget, suflet şi trup — este consacrată lucrării lui Dumnezeu, capacităţile tale intelectuale se vor dezvolta din punct de vedere al perspicacităţii şi al puterii. Nu precupeţi nici un efort, pentru ca, în şi prin harul lui Hristos, să atingi cele mai înalte standarde care se află înaintea ta. Tu

poţi deveni tot atât de desăvârşit în sfera ta de activitate, precum Dumnezeu este desăvârşit în sfera Sa. Nu a declarat Domnul Hristos: „vor fiţi dar desăvârşiţi, după cum şi Tatăl vostru cel ceresc este desăvârşit” (Matei 5, 48)? — Letter 123, 1904.

Ocazii care se află la îndemâna oricui — Ocaziile şi avantajele necesare pentru dezvoltarea şi întărirea puterilor morale şi spirituale se află la îndemâna oricui. Mintea poate fi dezvoltată şi înnobilată şi trebuie să fie formată în aşa fel, încât să se poată îndeletnici cu lucrurile cereşti. Dacă însuşirile noastre nu vor fi cultivate până la limita maximă a potenţialului lor, noi nu vom atinge standardul pe care îl solicită Dumnezeu.

Dacă nu este orientată pe căile care duc către ceruri, mintea noastră va deveni o victimă sigură a ispitelor lui Satana şi se va angaja în proiecte şi întreprinderi lumeşti, care nu au nici o legătură cu Dumnezeu. Aceste lucrări vor absorbi tot zelul şi devotamentul şi vor consuma toate energiile şi aspiraţiile febrile, iar diavolul va sta şi va râde, privind cum oamenii îşi risipesc interesul într-un efort atât de asiduu, în lupta pentru atingerea unor obiective pe care nu le vor putea realiza niciodată. Diavolul este mulţumit dacă reuşeşte să alimenteze entuziasmul oamenilor prin iluzii lipsite de fundament, astfel încât aceştia să-şi dedice puterile minţii şi ale trupului unor deziderate pe care nu le vor îndeplini niciodată, deoarece, astfel, capacităţile care Îi aparţin lui Dumnezeu şi de care Dumnezeu are nevoie în lucrarea Sa sunt orientate într-o direcţie greşită şi în vederea atingerii unor scopuri greşite. — Letter 17, 1886.

Vrăjmaşul nu trebuie să împiedice creşterea zilnică — Hotărâţi-vă în mod categoric să atingeţi un standard nobil şi sfânt; puneţi-vă ţinte înalte; asemenea lui Daniel, acţionaţi cu

o voinţă bine determinată, în mod consecvent şi perseverent şi nimic din ceea ce stă în puterea vrăjmaşului nu vă va putea împiedica să creşteţi zilnic. În ciuda inconvenientelor, a schimbărilor şi a încercărilor, voi puteţi progresa fără încetare, atât din punct de vedere al capacităţii intelectuale, cât şi al puterii morale.

Nimeni nu este nevoit să rămână un ignorant, afară de faptul că el însuşi alege să fie astfel. Cunoştinţa trebuie acumulată în mod constant; ea este asemenea unei hrane a minţii. Ca unii care aşteaptă venirea lui Hristos, trebuie să luăm o hotărâre fermă de a ne aşeza sub stindardul biruinţelor spirituale, încetând în mod categoric să ne petrecem viaţa de partea celor învinşi. Fiţi de partea învingătorilor; fiţi oameni ai lui Dumnezeu.

Prindeţi-vă cu putere de braţul lui Dumnezeu şi mergeţi înainte — Deoarece Dumnezeu este Acela care i-a dăruit omului intelectul şi l-a înzestrat cu capacitatea de dezvoltare, noi trebuie să ne prindem cu putere de braţul Său, să îndepărtăm din viaţa noastră orice atitudine caracterizată de frivolitate, neseriozitate şi imoralitate şi să învingem toate defectele caracterului nostru.

Tendinţa naturală a firii umane este aceea de a se angaja pe căile decăderii, dar Dumnezeu a prevăzut o putere care se va uni cu eforturile perseverente ale omului în lupta contra păcatului. Înclinaţiile fireşti pot fi anihilate prin exercitarea voinţei. Dacă se va uni cu ajutorul divin, omul va reuşi să reziste tentaţiilor ispititorului. Este adevărat că ispitele lui Satana se află în armonie cu înclinaţiile fireşti ale fiinţei umane şi, prin intermediul acestora, omul este îndemnat la păcat. Din acest motiv, singura lui şansă este aceea de a se lăsa condus pe deplin de Isus Hristos, iar Isus îl va învăţa cu exactitate ce are de făcut. Din înălţimile tronului Său ceresc, Dumnezeu ne invită să primim o cunună de slavă nepieritoare şi ne îndeamnă să luptăm lupta cea bună a credinţei, ducând până la capăt alergarea noastră, cu răbdare. Încredeţi-vă în Dumnezeu în fiecare clipă. El este credincios şi vă va călăuzi în înaintarea voastră, până la atingerea ţintei finale. — Letter 26d, 1887.

Idealul lui Dumnezeu pentru copiii Săi — Idealul lui Dumnezeu pentru copiii Săi este mai înalt decât cele mai nobile idealuri care ar fi putut fi concepute vreodată de gândirea umană. A fi sfânt, a fi asemenea lui Dumnezeu, acesta este obiectivul care trebuie să fie atins. Înaintea cercetătorului este deschisă calea unui progres necontenit. Obiectivul pe care îl are de realizat, standardul pe care îl are de atins reprezintă chintesenţa binelui, a purităţii şi a nobleţei. În timp ce va avansa cât mai rapid şi cât mai departe cu putinţă în orice domeniu al adevăratei cunoaşteri, eforturile sale vor fi orientate spre idealuri atât de înalte în comparaţie cu interesele trecătoare şi egoiste, precum este cerul faţă de pământ. — Education, 18, 19 (1903).

Capitolul 13 — Hrana minţii

O dezvoltare înţeleaptă sau o utilizare greşită — Dumnezeu nu ne binecuvântează cu talente pentru ca noi să le degradăm printr-o utilizare greşită. Datoria noastră este de a le dezvolta în mod înţelept. Educaţia nu este altceva decât pregătirea ce are scopul de a ne face capabili să utilizăm puterile morale, intelectuale şi fizice, cu care am fost dotaţi, astfel încât să ne îndeplinim îndatoririle zilnice cu cea mai mare competenţă. O lectură nepotrivită are ca urmare o educaţie falsă. Rezistenţa şi forţa intelectuală a creierului pot fi diminuate sau dezvoltate, în funcţie de maniera în care sunt utilizate. — Testimonies for the Church 4:498 (1880).

Păziţi-vă căile de acces ale sufletului — Pentru a rezista ispitei, este necesară îndeplinirea unei lucrări. Toţi aceia care doresc să nu ajungă victime ale capcanelor pregătite de Satana trebuie să-şi păzească bine căile de acces ale sufletului, evitând să citească, să privească sau să asculte ceva care le-ar inspira gânduri nesfinte.

Mintea nu ar trebui lăsată să rătăcească la întâmplare, oprindu-se asupra oricărei teme care i-ar putea fi sugerată de duşmanul sufletelor.

„Încingeţi-vă coapsele minţii”, spune apostolul Petru, „fiţi treji, ... nu vă lăsaţi târâţi în poftele pe care le aveaţi altădată, când eraţi neştiutori. Ci, după cum cel care v-a chemat este sfânt, fiţi şi voi sfinţi în toată purtarea voastră” (1 Petru 1, 13-15).

Caracterul descoperit prin alegerea lecturii — Natura experienţei religioase a unei persoane este dezvăluită de caracterul cărţilor pe care preferă să le citească atunci când se află în momentele sale de relaxare. Pentru a avea un tonus intelectual sănătos, tinerii trebuie să trăiască într-o continuă comuniune cu Dumnezeu, prin intermediul Cuvântului Său. Conducându-ne pe calea mântuirii, prin Domnul Hristos, Biblia reprezintă călăuza noastră spre o viaţă mai nobilă şi mai bună. Paginile ei conţin cele mai interesante şi cele mai instructive relatări istorice şi biografice care ar fi putut fi scrise vreodată. Aceia a căror imaginaţie nu a fost pervertită prin citirea literaturii de ficţiune vor constata că Biblia reprezintă cea mai interesantă carte. — The Youth’s Instructor, 9 octombrie, 1902. (Messages to Young People, 273, 274).

Unele cărţi dezorientează mintea — Multe dintre cărţile îngrămădite în rafturile marilor biblioteci ale lumii contribuie mai degrabă la dezorientarea minţii decât la dezvoltarea înţelegerii. Cu toate acestea, oamenii cheltuiesc sume de bani substanţiale pentru achiziţionarea unor asemenea cărţi şi petrec ani de zile în studierea lor, în timp ce la îndemâna lor se află cuvintele Aceluia care este Alfa şi Omega înţelepciunii. Timpul risipit în cercetarea acestor cărţi ar putea fi folosit mult mai bine, dacă ar fi dedicat acelei cunoaşteri despre care Scriptura spune că este chiar viaţa veşnică. Numai aceia care

dobândesc o asemenea cunoştinţă vor auzi în cele din urmă cuvintele: „Voi aveţi totul deplin în El” (Coloseni 2, 10). — (Pamflet) Words of Counsel 1903. (Counsels on Health, 369).

O înţelegere confuză — Când Cuvântul lui Dumnezeu este ignorat în favoarea altor cărţi, care conduc departe de Dumnezeu, afectând şi împiedicând înţelegerea principiilor Împărăţiei cerului, educaţia obţinută reprezintă o pervertire a ceea ce înseamnă ea de fapt. Nici un cercetător nu-L poate cunoaşte cu adevărat pe Dumnezeu, dacă mintea sa nu a fost alimentată cu o hrană intelectuală curată şi în mod absolut necontaminată de aşa-zisa înaltă educaţie, care este amestecată cu ideile necredinţei. Numai aceia care cooperează cu cerul în planul de mântuire pot înţelege natura adevăratei educaţii, în sensul real al cuvântului. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 15 (1913). , astăzi, ai fi fost cu mult mai capabil să înţelegi acea Carte care, mai presus de orice alte lucrări, este vrednică de a fi studiată şi oferă singurele concepţii corecte cu privire la o educaţie mai înaltă. — Testimonies for the Church 6:162 (1900).

Lectura unor lucrări literare superficiale produce o imaginaţie bolnavă — Mulţi dintre tinerii noştri au fost înzestraţi de către Dumnezeu cu capacităţi superioare. El le-a dăruit talentele cele mai nobile; dar puterile lor au fost degradate, mintea lor a devenit labilă şi confuză şi, ani de zile, nu au realizat nici o creştere în har şi în cunoştinţă, deoarece s-au dedicat satisfacerii apetitului pentru o literatură uşoară. Ei au întâmpinat, în stăpânirea apetitului pentru aceste lucrări literare superficiale, o dificultate la fel de mare cu aceea pe care o simte un beţiv, atunci când încearcă să-şi stăpânească dorinţa după băuturile alcoolice.

Ei au ajuns să fie încântaţi şi mulţumiţi numai de o hrană intelectuală care se aseamănă povestioarelor intens excitante, aflate în lucrări literare cum ar fi Coliba Unchiului Tom. Această carte a avut un rol benefic pentru timpul în care a fost scrisă, deoarece s-a adresat unor oameni care aveau nevoie de o conştientizare a concepţiilor lor false cu privire la sclavie; dar noi ne aflăm la hotarele lumii eterne, unde asemenea povestiri nu sunt necesare în pregătirea noastră pentru viaţa veşnică. — Testimonies for the Church 5:518, 519 (1889).

Cărţi care slăbesc puterile minţii — Romanele de dragoste şi povestirile frivole şi excitante constituie o altă categorie de cărţi care reprezintă un blestem pentru toţi cititorii. Este posibil ca autorul să fi introdus o morală pozitivă şi să fi antrenat sentimente religioase pe întregul parcurs al lucrării; cu toate acestea, în cele mai multe cazuri, Satana se ascunde îmbrăcat în veşminte îngereşti, fiind mai eficace în acţiunea de înşelare şi rătăcire. Mintea este afectată într-o mare măsură de calitatea hranei intelectuale pe care o primeşte. Cititorii de literatură frivolă şi excitantă ajung incapabili de a-şi îndeplini responsabilităţile care le-au fost încredinţate. Ei trăiesc o viaţă iluzorie şi nu au nici o dorinţă de a cerceta Scripturile şi de a se hrăni cu mana cerească. Mintea este slăbită şi îşi pierde capacitatea de a medita asupra marilor teme ale datoriei şi ale destinului. — Testimonies for the Church 7:165 (1902).

Ficţiunea şi gândurile senzuale — Hrana intelectuală pentru care nutresc o adevărată pasiune are un efect poluant şi conduce la apariţia gândurilor murdare şi senzuale. Am simţit o milă sinceră faţă de aceste suflete, atunci când mi-am dat seama cât de mult pierd prin neglijarea ocaziilor de a ajunge la cunoaşterea lui Hristos; cunoaştere în care este centrată speranţa noastră pentru viaţa veşnică. Cât de mult timp preţios este risipit; cât de mult timp care ar fi putut fi petrecut în studiul Modelului absolut al adevăratei bunătăţi! — Christian Temperance and Bible Hygiene, 123, 1890. (Messages to Young People, 280).

Am văzut lampa aprinsă în camera ta în miezul nopţii, în timp ce îţi curgeau lacrimile citind cine ştie ce povestioară fascinantă, stimulându-ţi în felul acesta creierul deja supraexcitat. Acest obicei te-a rupt de viaţa reală şi ţi-a epuizat puterile fizice, mintale şi morale. Tulburările tale de program au creat dezordine în casa ta şi, dacă ai fi continuat să trăieşti în felul acesta, mintea ţi s-ar fi prăbuşit într-o stare de nebunie. Harul pe care l-ai primit din partea lui Dumnezeu a fost în mod greşit folosit; timpul pe care ţi l-a dat Dumnezeu a fost risipit. — Testimonies for the Church 4:498 (1880).

Drogaţi intelectual — Cititorii de povestiri frivole şi excitante devin oameni incapabili de a-şi îndeplini responsabilităţile vieţii de zi cu zi. Ei trăiesc într-o lume ireală. Am văzut copii cărora li s-a permis să-şi facă un obicei din lectura unor asemenea povestiri. Acasă sau în altă parte, aceştia erau lipsiţi de astâmpăr, visători şi incapabili de a conversa pe vreo temă, cu excepţia unor subiecte banale.

Mintea lor era cu totul străină de ideile religioase. Datorită cultivării gustului pentru poveştile de senzaţie, apetitul intelectual este pervertit, iar mintea ajunge să nu mai fie satisfăcută decât dacă primeşte în exclusivitate acest gen de hrană cu totul inconsistentă. Cred că pentru aceia care se complac în citirea acestui gen de lectură nu există o denumire mai potrivită decât cea de drogaţi intelectual. Obiceiurile dăunătoare în domeniul lecturii au asupra creierului un efect similar aceluia pe care obiceiurile nesănătoase în alimentaţie şi băutură îl au asupra trupului. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 134, 135 (1913).

Suprasolicitarea minţii — Studentul care doreşte să parcurgă materia din doi ani de studiu într-un singur an şcolar nu ar trebui să fie lăsat să procedeze aşa în virtutea propriei sale dorinţe. Preluarea unei cantităţi duble de muncă intelectuală înseamnă, pentru mulţi, o suprasolicitare a minţii în detrimentul exerciţiului fizic. Presupunerea că mintea deţine capacitatea de a asimila o supradoză de hrană intelectuală este lipsită de o justificare logică. Suprasolicitarea minţii cu informaţii constituie un păcat la fel de mare ca şi acela al supraîncărcării organelor digestive cu hrană. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 296 (1913).

Cercetaţi hrana intelectuală care vă este servită în conversaţii — Cel mai bun lucru pe care-l poate face un suflet este acela de a cerceta cu atenţie calitatea hranei intelectuale care îi este servită în conversaţii. Când sunteţi abordaţi de către aceia care îşi găsesc o

preocupare substanţială a vieţii în plăcerea de a vorbi şi care sunt întotdeauna pregătiţi cu tot arsenalul necesar pentru a vă determina să le spuneţi ceea ce doresc, invocând formule de genul: „Spune-mi ce ştii şi îţi voi spune şi eu ceea ce ştiu”, opriţi-vă un moment şi întrebaţi-vă în sinea voastră dacă această conversaţie va conduce la întărirea spirituală şi la dezvoltarea unei influenţe spirituale în atmosfera căreia să puteţi mânca trupul şi să puteţi bea sângele Fiului lui Dumnezeu. „Apropiaţi-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă şi scumpă înaintea lui Dumnezeu” (1 Petru 2, 4). Aceste cuvinte spun mult.

Nouă nu ne este permis să fim gâlcevitori, bârfitori sau amatori de poveşti de largă circulaţie; noi nu avem voie să fim purtătorii unei mărturii mincinoase. Dumnezeu ne interzice să ne angajăm în conversaţii uşuratice şi lipsite de sens, în gesticulări sau glume sterile sau în exprimarea unor cuvinte fără temei. El ne va cere să dăm socoteală pentru tot ce vorbim. Orice cuvânt care nu a adus nici un bine, nici pentru vorbitor şi nici pentru ascultători, va fi sancţionat la judecata lui Dumnezeu. Prin urmare, să ne angajăm în conversaţii care conduc la întărirea şi zidirea noastră spirituală. Aduceţi-vă aminte că voi sunteţi preţioşi în ochii lui Dumnezeu. Nici unei conversaţii ieftine şi absurde şi nici unui principiu greşit nu trebuie să i se îngăduie să se strecoare în formarea experienţei voastre creştine. — Manuscript 68, 1897. (Fundamentals of Christian Education, 458).

Sunete, imagini şi influenţe care corup — Aveţi un motiv serios de îngrijorare pentru copiii voştri, deoarece sunt confruntaţi la fiecare pas cu ispite. Ei nu pot evita contactul cu tovărăşiile rele.... Copiii voştri vor vedea imagini, vor auzi sunete şi vor fi supuşi unor influenţe imorale care, dacă nu sunt întru totul supravegheate, le vor corupe inima şi le vor deforma caracterul într-un mod imperceptibil, dar sigur. — Pacific Health Journal, iunie 1890. (The Adventist Home, 406).

Unele tovărăşii sunt asemenea unei otrăvi lente — Dacă glasul meu ar putea ajunge la toţi părinţii care se află în ţară, i-aş avertiza să nu fie îngăduitori faţă de preferinţele copiilor lor în alegerea tovărăşiilor şi a prieteniilor. Părinţii acordă prea puţină importanţă faptului că impresiile dăunătoare exercitate asupra copiii lor sunt cu mult mai uşor acceptate decât impresiile divine; prin urmare, cercul de prieteni în care se integrează copiii trebuie să fie cel mai favorabil posibil, în vederea creşterii în har şi a înrădăcinării, în inima lor, a adevărului revelat în Cuvântul lui Dumnezeu.

Dacă se află în compania acelora ale căror subiecte de conversaţie sunt lipsite de importanţă şi lumeşti, mintea copiilor se va coborî la acelaşi nivel. Dacă sunt martorii unor discuţii în care principiile religioase sunt dispreţuite şi în care adevărul este atacat prin obiecţii tăioase, toate acestea se vor infiltra în mintea lor şi le vor influenţa caracterele.

Privirile aţintite spre Domnul Hristos — Când a luat asupra Sa natura umană, Hristos a legat omenirea cu Sine printr-o legătură a iubirii care nu poate fi ruptă niciodată de către nici o putere, cu excepţia faptului că omul alege în mod personal acest lucru. Satana se va strădui în mod neîncetat să ne determine, prin ademenirile sale înşelătoare, să rupem această

legătură — să facem alegerea de a ne despărţi de Domnul Hristos. Acesta este unul dintre aspectele esenţiale asupra cărora trebuie să veghem, să luptăm, să ne rugăm, pentru ca nimic să nu ne poată amăgi să alegem un alt stăpân; deoarece avem o libertate permanentă de a face acest lucru. Prin urmare, să ne păstrăm privirile aţintite spre Domnul Hristos, iar El ne va apăra. Privind spre Hristos, noi suntem în siguranţă. Nimic nu ne poate smulge din mâna Lui. Printr-o îndreptare constantă a atenţiei asupra lui Hristos, noi suntem „schimbaţi în acelaşi chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului" (2 Corinteni 3, 18). — Steps to Christ, 72 (1892).

Capitolul 14 — Activitatea fizică

Legea acţiunii bazate pe împlinirea supusă a rolului încredinţat — Toate fiinţele cereşti se află într-o activitate continuă, iar Domnul Isus, în îndeplinirea responsabilităţilor practice ale vieţii Sale de zi cu zi, a oferit un exemplu valabil pentru toţi oamenii. Dumnezeu a instaurat în ceruri o lege a acţiunii bazate pe supunere şi ascultare În mod tăcut, dar necontenit, obiectele creaţiei Sale îşi îndeplinesc misiunea atribuită. Oceanul se află într-o neîncetată mişcare. Iarba verde, care „astăzi este, iar mâine este aruncată în cuptor", îşi realizează menirea, îmbrăcând câmpul în frumuseţe. Frunzele sunt spulberate de vânt, şi totuşi nu se vede nici o mână care să le atingă. Soarele, luna şi stelele sunt necesare şi pline de slavă în îndeplinirea lucrării încredinţate lor. Iar omul, cu mintea şi trupul său create după asemănarea lui Dumnezeu, pentru a-şi ocupa locul care i-a fost desemnat, trebuie să fie activ. Omul nu a fost destinat pentru inactivitate şi inutilitate. Lipsa activităţii constituie un păcat. — Letter 103, 1900. (Letters to Physicians and Ministers 29, 30).

Exerciţiul fizic în aer liber — Întregul organism are nevoie de influenţa înviorătoare a exerciţiului fizic în aer liber. Câteva ore pe zi petrecute într-o activitate fizică vor tinde să reînnoiască vigoarea trupului şi să aducă odihnă şi relaxare minţii. — Testimonies for the Church 4:264, 265 (1876).

Inactivitatea, o cauză sigură a bolilor — Lipsa activităţii fizice constituie una dintre cauzele cele mai sigure ale bolilor. Exerciţiul fizic accelerează şi echilibrează distribuţia circulaţiei sanguine, în timp ce lipsa activităţii fizice face ca sângele să circule în mod neregulat, iar modificările din compoziţia lui încetează să se producă. Impurităţile încetează să mai fie eliminate din organism, aşa cum ar fi trebuit să fie, dacă circulaţia sangvină ar fi fost accelerată printr-un exerciţiu fizic serios, dacă pielea ar fi fost expusă unei atmosfere sănătoase şi dacă plămânii ar fi fost hrăniţi cu aer curat şi proaspăt din belşug. O asemenea condiţie de stagnare a organismului aşează o povară dublă asupra organelor excretorii, iar rezultatul care apare este boala. — The Ministry of Healing, 238 (1905).

O practicare regulată şi judicioasă a exerciţiului fizic — Un exerciţiu fizic bine coordonat, folosit în aşa fel încât să se evite abuzul, se va dovedi un agent vindecător eficient. — Manuscript 2, 1870.

Pentru a demonstra că eşti o doamnă, nu este necesar să fii slabă, neajutorată, supravestimentată şi să afişezi o timiditate naivă. Un intelect puternic are nevoie de un trup robust. Rezistenţa fizică şi cunoaşterea practică a modului în care trebuie să fie îndeplinite toate îndatoririle gospodăreşti nu vor constitui niciodată impedimente în calea unui intelect bine dezvoltat; ambele sunt de o importanţă deosebită pentru a fi o doamnă. — Testimonies for the Church 3:152 (1872).

Fără exerciţiu fizic, mintea încetează să funcţioneze normal — Pentru un tânăr, exerciţiul fizic serios şi perseverent constituie un mijloc de întărire atât a creierului, cât şi a oaselor şi a muşchilor. Acesta reprezintă un aspect esenţial în pregătirea pentru profesia dificilă de medic. Dacă exerciţiul fizic lipseşte, mintea încetează să funcţioneze normal. Ea îşi pierde precizia şi rapiditatea care trebuie să se manifeste printr-un randament maxim şi ajunge să fie lipsită de eficienţă. Un tânăr care nu practică exerciţiul fizic nu va deveni niciodată ceea ce Dumnezeu a plănuit ca el să devină. El s-a complăcut atât de mult într-o atitudine delăsătoare, încât a devenit asemenea unui bazin cu apă stătută. Atmosfera care îl înconjoară este încărcată de miasma neplăcută a imoralităţii. — Letter 103, 1900.

Capacitatea de efort intelectual este diminuată atunci când exerciţiul fizic este neglijat — Aceia care sunt implicaţi într-o permanentă activitate intelectuală, indiferent dacă studiază sau predică, au nevoie de o schimbare a programului şi de odihnă. Cercetătorul sârguincios suprasolicită prea adesea creierul, în detrimentul exerciţiului fizic, iar rezultatul este că puterile fizice sunt epuizate, iar capacitatea de efort intelectual este diminuată. În acest fel, studentul eşuează tocmai în îndeplinirea acelei lucrări pe care ar fi putut să o realizeze, dacă ar fi acţionat în mod înţelept. — Gospel Workers, 173 (1893).

Exerciţiul fizic este un agent vindecător — Dacă bolnavii nu au o preocupare pozitivă care să le absoarbă timpul şi interesele, mintea lor va ajunge să se concentreze asupra propriilor lor persoane şi va deveni din ce în ce mai iritată şi mai morbidă. Stăruind asupra simţămintelor lor nefaste, adesea, aceştia consideră că sunt într-o situaţie mai rea decât sunt în realitate şi ajung întru totul incapabili de a face ceva.

De cele mai multe ori, un exerciţiu fizic bine coordonat se va dovedi un agent vindecător eficient. În unele cazuri, acesta este chiar indispensabil în vederea redobândirii sănătăţii. Voinţa se va dezvolta o dată cu munca manuală, iar aceşti bolnavi au nevoie tocmai de stimularea voinţei. Când voinţa este inactivă, imaginaţia se deformează şi rezistenţa împotriva bolii devine imposibilă. — The Ministry of Healing, 239 (1905).

Sistemul „nu face nimic” este periculos — Indiferent de situaţie, sistemul „nu face nimic” este periculos. Ideea că aceia care şi-au suprasolicitat puterile minţii şi ale trupului

sau care au suferit un colaps fizic sau intelectual trebuie să îşi suspende orice activitate, cu scopul de a-şi redobândi sănătatea, constituie o mare eroare. Există cazuri de boală serioasă, în care este recomandată odihna totală pentru o perioadă de timp, dar în situaţia unor invalizi permanenţi, aceasta este foarte rar necesară. — Manuscript 2, 1870.

Inactivitatea constituie cel mai mare blestem pentru majoritatea bolnavilor — Inactivitatea constituie cel mai mare blestem pentru majoritatea bolnavilor. Aceasta este valabil în special pentru aceia ale căror necazuri au fost cauzate sau agravate datorită unor practici nesfinte.

Adesea, medicii recomandă pacienţilor lor să plece într-o călătorie pe ocean, să pornească în căutarea unor ape minerale sau să viziteze diferite locuri pentru o schimbare a climei, cu scopul de a-şi redobândi sănătatea, în timp ce, în nouă cazuri din zece, dacă s-ar alimenta în mod cumpătat şi ar începe să se bucure de exerciţii fizice aducătoare de sănătate, pacienţii s-ar face bine şi ar economisi timp şi bani. — Manuscript 2, 1870. (Vezi The Ministry of Healing, 240 (1905).

Exerciţiul fizic trebuie să fie sistematic (sfat acordat unei mame bolnave) — Domnul ţi-a încredinţat o lucrare pe care nu intenţionează să o îndeplinească în locul tău. Mişcarea fizică reprezintă un principiu în armonie cu legile naturale, pe care ar trebui să-l respecţi fără a ţine cont de simţămintele tale. Tu trebuie să acţionezi în conformitate cu lumina pe care ţi-a dat-o Dumnezeu. E posibil să nu fii în stare să realizezi acest lucru de la început, dar poţi face mult, progresând în convingerea că Dumnezeu îţi va veni în ajutor şi te va întări.

Ai putea să începi exerciţiul fizic prin mersul pe jos şi prin îndeplinirea unor îndatoriri casnice care necesită o muncă uşoară, astfel încât să nu mai fii atât de dependentă de cei din jur. Simţământul că poţi face ceva util îţi va conferi o putere sporită. Dacă mâinile tale ar fi angajate în mai mare măsură într-o activitate practică şi dacă mintea ţi-ar fi mai puţin preocupată în realizarea unor planuri pentru alţii, puterile tale fizice şi mintale ar creşte. Creierul tău nu este inactiv, dar lipseşte o activitate corespunzătoare din partea celorlalte organe ale trupului.

Pentru a constitui un avantaj evident în ceea ce te priveşte, exerciţiul fizic trebuie să fie sistematizat şi orientat asupra organelor afectate, astfel încât, prin utilizare, acestea să fie fortificate. Cura de masaj este foarte benefică pentru acea categorie de pacienţi care sunt prea slăbiţi pentru efectuarea exerciţiilor fizice. Dar faptul că toţi bolnavii se bazează pe acest tratament, devenind dependenţi de el, în timp ce neglijează să-şi pună propriii lor muşchi în mişcare, reprezintă o mare greşeală. — Testimonies for the Church 3:76 (1872).

Solicitarea minţii şi a trupului tinde să prevină gândurile imorale — Solicitarea echilibrată şi proporţională a puterilor minţii şi ale trupului va preveni tendinţa spre gânduri şi acţiuni imorale. Profesorii trebuie să înţeleagă acest fapt. Ei trebuie să-i înveţe pe studenţi că acţiunile şi gândurile curate sunt dependente de maniera în care îşi organizează

programul de studiu. Acţiunile conştiincioase depind de o gândire conştiincioasă. Efortul depus în muncile agricole sau în diferite alte ramuri ale activităţii fizice constituie un minunat mijloc de apărare împotriva suprasolicitării nepermise a creierului. Nici un bărbat, femeie sau copil care nu-şi foloseşte în totalitate capacităţile dăruite de Dumnezeu nu-şi poate păstra sănătatea. Astfel de oameni nu sunt capabili să respecte în mod conştiincios poruncile lui Dumnezeu. Ei nu Îl pot iubi pe Dumnezeu mai presus decât orice şi pe aproapele lor ca pe ei înşişi. — Letter 145, 1897.

Fiecare student trebuie să practice exerciţiul fizic — Fiecare student trebuie să dedice o parte a programului său zilnic în vederea realizării unei munci fizice. Procedând astfel, tinerii vor dobândi îndemânare în îndeplinirea unor îndeletniciri utile, vor cultiva un spirit al renunţării la sine şi vor fi scutiţi de multe practici rele şi degradante, care sunt atât de adesea rezultatul lipsei de ocupaţie. Toate acestea nu constituie altceva decât obiectivul primordial al educaţiei, deoarece, prin stimularea unui spirit activ, a conştiinciozităţii şi a curăţiei morale, noi ajungem în armonie cu Creatorul. — Patriarchs and Prophets, 601 (1890).

Pregătirea fizică şi instruirea religioasă practicate în şcolile evreilor sunt demne de a fi studiate. Valoarea unei asemenea educaţii nu este luată în considerare aşa cum ar trebui. Între minte şi trup există o legătură intimă şi, pentru a atinge un standard înalt al realizărilor intelectuale şi morale, legile coordonatoare ale organismului nostru fizic trebuie respectate. Un caracter bine echilibrat şi puternic poate fi dobândit numai prin exercitarea şi dezvoltarea conjugată atât a capacităţilor noastre intelectuale, cât şi a puterilor noastre fizice. Ce alt domeniu de studiu ar putea fi mai important pentru tineri, decât acela care tratează minunatul organism pe care ni l-a încredinţat Dumnezeu şi legile prin care acesta poate fi menţinut sănătos? — Patriarchs and Prophets, 601 (1890).

Exerciţiul fizic dă viaţă — Dacă trupul este inactiv, sângele circulă în mod lent, iar muşchii descresc în putere şi formă.... Exerciţiul fizic în aer liber, la soare — binecuvântări pe care Cerul ni le-a dăruit tuturor în mod abundent -, va da viaţă şi putere multor bolnavi neputincioşi....

Munca nu este un blestem, ci o binecuvântare. Munca sârguincioasă îi păzeşte pe mulţi, tineri şi vârstnici, ţinându-i departe de capcanele aceluia care „găseşte întotdeauna ceva rău de făcut pentru mâinile lipsite de ocupaţie”. Nimeni să nu se ruşineze de muncă, deoarece munca cinstită este nobilă. În timp ce mâinile sunt angajate în îndeplinirea celor mai obişnuite lucrări, mintea poate fi umplută cu gânduri înalte şi sfinte. — The Youth’s Instructor, 27 februarie, 1902. (HC 223).

Capitolul 15 — Factorii emoţionali

Supunerea faţă de Dumnezeu ne eliberează de sub tirania şi forţa tendinţelor pătimaşe — Supunerea faţă de Dumnezeu înseamnă libertate faţă de sclavia păcatului, eliberare de sub tirania şi puterea tendinţelor pătimaşe ale naturii umane. În felul acesta, omul se poate înălţa ca biruitor al sinelui, biruitor al propriilor lui înclinaţii, biruitor al puterilor, al stăpânirilor şi al "domniilor întunericului acestei lumi" şi ca biruitor al "tainei nelegiuirii, aşezate în locurile prea înalte". — The Ministry of Healing, 131 (1905).

Emoţiile pot fi controlate prin exercitarea voinţei — Partea voastră este aceea de a vă pune voinţa de partea lui Hristos. Când voinţa voastră este supusă voinţei Sale, Isus preia îndată conducerea fiinţei voastre şi lucrează în voi atât dispoziţia favorabilă, cât şi înfăptuirea dorinţelor Sale bune. Natura voastră firească este adusă în stăpânirea Duhului Sfânt. Până şi gândurile voastre ajung să-I fie supuse.

Deşi voi nu sunteţi capabili de a vă controla impulsurile şi emoţiile aşa cum aţi dori, totuşi puteţi să exercitaţi un control asupra capacităţii de a alege şi astfel, în viaţa voastră, se poate realiza o schimbare totală. Când voinţa voastră este aşezată la dispoziţia voinţei lui Hristos, viaţa voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Ea este aliată cu puterea care se află mai presus de orice domnie sau stăpânire a întunericului. Voi ajungeţi în posesia unei puteri care vine din partea lui Dumnezeu şi care vă uneşte într-o legătură fermă cu puterile Sale; şi veţi putea trăi viaţa cea nouă a credinţei. — Manuscript 121, 1898 (My Life Today, 318).

Emoţiile controlate de către raţiune şi conştiinţă — Puterea adevărului ar trebui să fie suficientă pentru a vă susţine şi pentru a vă încuraja în orice nenorocire. Religia lui Hristos îşi dezvăluie adevărata ei valoare tocmai prin faptul că îl face în stare pe cel care o trăieşte să triumfe asupra oricărei suferinţe şi asupra oricărui necaz. Ea aduce poftele, pasiunile şi emoţiile sub controlul raţiunii şi al conştiinţei şi disciplinează gândurile, îndreptându-le pe o cale aducătoare de sănătate. În felul acesta, limba va înceta să mai fie întrebuinţată spre dezonoarea lui Dumnezeu, prin exprimarea unor nemulţumiri şi revendicări păcătoase. — Testimonies for the Church 5:314 (1885).

Îndeplinirea voinţei lui Dumnezeu împotriva simţămintelor şi emoţiilor (sfat adresat unui tânăr) — Nu sentimentele şi emoţiile tale sunt cele care te fac să fii un copil al lui Dumnezeu, ci îndeplinirea voinţei Sale. Dacă voinţa ta este unită cu voinţa lui Dumnezeu, înaintea ta se deschide perspectiva unei vieţi pline de semnificaţie. În demnitatea nobleţei dăruite de Dumnezeu, tu poţi să te remarci ca un exemplu în fapte bune.

Dacă vei proceda astfel, în loc de a contribui la încălcarea regulilor de disciplină, vei ajuta la susţinerea şi afirmarea lor. Vei contribui la menţinerea bunei rânduieli, în loc de a participa la dispreţuirea ei şi de a incita la o viaţă dezordonată, prin propriul tău model de comportament.

În temere de Dumnezeu, îţi spun: Eu ştiu ce poţi deveni, dacă voinţa ta este aşezată de partea lui Dumnezeu. "Noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu" (1 Corinteni 3, 9). Tu poţi să-ţi îndeplineşti lucrarea acum şi pentru totdeauna într-o asemenea manieră, încât să reziste verificării la judecată. Nu ai dori să încerci? Nu ai dori să faci o schimbare fundamentală în viaţa ta acum? Tu eşti obiectul iubirii şi al lucrării de mijlocire a lui Hristos. Nu ai dori să te predai acum lui Dumnezeu şi să vii în ajutorul celor care sunt rânduiţi ca păzitori ai intereselor lucrării Sale, în loc de a le provoca tocmai lor durere şi descurajare? — Testimonies for the Church 5:515, 516 (1889).

Disconfortul şi insatisfacţia, îndepărtate (cuvânt de asigurare adresat unuia care se află în cumpănă) — Când Îl vei primi pe Hristos ca mântuitor al tău personal, în fiinţa ta se va produce o schimbare remarcabilă; vei fi convertit, iar Domnul Isus, prin Duhul Său cel Sfânt, va sta alături de tine. Disconfortul sufletesc şi simţământul continuu de insatisfacţie pe care le ai vor dispărea.

Îţi place să conversezi. Dacă cuvintele tale ar fi îndreptate spre slava lui Dumnezeu, nu ar exista păcat în ele. Dar tu nu simţi pace şi mulţumire în slujba lui Dumnezeu. Cu siguranţă, nu eşti un om convertit şi nu poţi împlini voia lui Dumnezeu, prin urmare, nu poţi primi influenţa înviorătoare şi aducătoare de satisfacţie a Duhului Său cel Sfânt.

Când îţi vei da seama că nu este posibil să fii creştin şi, în acelaşi timp, să faci tot ce doreşti, când vei hotărî să-ţi predai voinţa, supunând-o voinţei lui Dumnezeu, atunci vei putea să răspunzi invitaţiei Domnului Hristos: "Veniţi la Mine toţi cei trudiţi şi împovăraţi, şi Eu vă voi da odihnă. Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi de la Mine, căci Eu sunt blând şi smerit cu inima; şi veţi găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun şi sarcina mea este uşoară" (Matei 11, 28-30). — Manuscript 13, 1897.

Controlul emoţiilor — Dacă vă veţi exercita voinţa astfel, încât până şi gândurile voastre să fie aduse în supunere faţă de voinţa lui Hristos, atunci veţi ajunge să fiţi întru totul satisfăcuţi. Voi trebuie să vă cercetaţi propriile inimi fără nici o întârziere şi să muriţi faţă de sine în fiecare zi. Poate că vă întrebaţi: Cum aş putea să îmi stăpânesc propriile fapte şi cum aş putea să îmi controlez emoţiile?

Mulţi dintre aceia care, în mod declarat, nu au nimic comun cu iubirea faţă de Dumnezeu îşi stăpânesc spiritul într-o măsură considerabilă, fără nici un ajutor special din partea harului lui Dumnezeu. Ei cultivă stăpânirea de sine. Aceasta este o mustrare clară la adresa acelora care ştiu că pot obţine din partea lui Dumnezeu putere şi har şi, cu toate acestea, nu manifestă darurile Duhului. Domnul Hristos este modelul nostru. El a fost smerit şi blând. Învăţaţi de la El şi imitaţi-I exemplul. Dacă dorim să ne bucurăm de un loc la dreapta Mântuitorului, noi trebuie să biruim aşa cum a biruit El, iar ţinta noastră trebuie să fie desăvârşirea. — Testimonies for the Church 3:336 (1873).

Emoţiile sunt la fel de trecătoare ca norii cerului — Să aşteptăm noi oare până când vom simţi că suntem curăţiţi? Nu. Domnul Hristos a promis că, "dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept să ne ierte păcatele şi să ne cureţe de orice nelegiuire" (1 Ioan 1, 9). Argumentul care stă în favoarea voastră înaintea lui Dumnezeu este Cuvântul Său. Nu trebuie să aşteptaţi să simţiţi anumite emoţii minunate pentru a crede că Dumnezeu a auzit rugăciunea voastră, deoarece emoţiile sunt tot atât de trecătoare ca norii cerului. Credinţa voastră trebuie să fie întemeiată pe o bază solidă. Cuvântul Domnului este cuvântul puterii infinite în care vă puteţi încrede, iar El a zis: "Cereţi, şi vi se va da". Priviţi spre Calvar. Oare nu a spus Domnul Isus că El este apărătorul vostru? Nu a declarat El că, dacă veţi cere ceva în Numele Lui, veţi primi? Voi nu trebuie să depindeţi de propria voastră bunătate sau de propriile voastre fapte bune, ci să vă puneţi încrederea în Soarele neprihănirii, în convingerea că Domnul Hristos a îndepărtat păcatele voastre şi v-a atribuit neprihănirea Sa. — The Signs of the Times, 12 decembrie, 1898; Selected Messages 1:328).

Emoţiile nu constituie un mijloc temeinic de supraveghere a poziţiei spirituale — Simţămintele sunt adesea înşelătoare, emoţiile nu constituie un mijloc temeinic de supraveghere a poziţiei spirituale, deoarece sunt schimbătoare şi depind de circumstanţele exterioare. Mulţi sunt derutaţi datorită faptului că se bazează pe propriile lor răspunsuri emoţionale. Testul de verificare a stării spirituale este: Ce anume faci pentru Domnul Hristos? Care sunt sacrificiile tale? Care sunt victoriile pe care le-ai câştigat? Egoismul predomină în viaţa ta, tendinţa de a-ţi neglija datoriile este persistentă, controlarea pasiunilor şi dispoziţia de a te supune cu mulţumire faţă de voinţa lui Hristos sunt departe de a dovedi faptul că eşti un copil al lui Dumnezeu, cu excepţia unei pietăţi ocazionale şi a unei religiozităţi sentimentale. — Testimonies for the Church 4:188 (1876).

Creştinii nu trebuie să asculte de emoţii — Copiii lui Dumnezeu nu trebuie să asculte de propriile lor simţăminte şi emoţii. Când aceştia oscilează între speranţă şi teamă, inima lui Hristos este rănită, deoarece El le-a oferit deja dovezi inconfundabile ale iubirii Sale.... Isus doreşte ca ei să îndeplinească lucrarea pe care le-a încredinţat-o; iar atunci, inimile lor

vor deveni în mâinile Sale asemenea unor harpe sfinte, ale căror corzi, atinse de El, vor vibra în sunetele laudei şi ale mulţumirii faţă de Acela care a fost trimis de Dumnezeu pentru a îndepărta păcatele lumii. — Letter 2, 1914. (Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 518, 519).

Domnul Hristos oferă stăpânirea asupra înclinaţiilor fireşti — Domnul Hristos a venit în această lume şi a trăit în ascultare de Legea lui Dumnezeu, pentru ca omul să poată ajunge la o stăpânire desăvârşită asupra înclinaţiilor sale fireşti, care degradează sufletul. Marele Medic al trupului şi al sufletului oferă biruinţă asupra poftelor ce se luptă pentru supremaţie. El a prevăzut şi a pregătit toate condiţiile favorabile, în virtutea cărora omul să poată ajunge la desăvârşirea caracterului. — The Ministry of Healing, 130, 131 (1905).

Extazul emoţional nu constituie o dovadă a convertirii — Satana îi înşeală pe oameni, determinându-i să creadă că, dacă au trăit un sentiment de extaz şi răpire emoţională, sunt convertiţi. Dar experienţa lor nu produce nici o schimbare. Acţiunile lor sunt aceleaşi de mai înainte. În vieţile lor nu se observă nici o roadă bună. Ei se roagă des şi lung şi fac referire în permanenţă la simţămintele pe care le-au trăit atunci şi atunci. Dar ei nu trăiesc o viaţă nouă. Experienţa lor nu depăşeşte nivelul superficial al sentimentelor. Ei clădesc pe nisip, şi când vânturile vor bate, clădirile lor spirituale vor fi spulberate. — The Youth's Instructor, 26 septembrie, 1901. (The S.D.A. Bible Commentary 4:1164).

Simţămintele de nelinişte sunt bune uneori — Simţămintele de nelinişte, de înstrăinare sau de singurătate ar putea fi spre binele vostru. Tatăl vostru ceresc doreşte să vă ajute să descoperiţi în El prietenia, iubirea şi mângâierea, care vor satisface cele mai arzătoare căutări şi năzuinţe ale sufletului.... Unica sursă de siguranţă şi fericire constă în a-L face pe Hristos Sfătuitorul vostru permanent. Voi puteţi fi fericiţi în El, chiar dacă nu aţi avut niciodată vreun alt prieten în această lume mare. — Letter 2b, 1874. (HC 259).

Domnul doreşte să neliniştească mintea — Hristos vede cum oamenii sunt atât de absorbiţi în griji lumeşti şi în probleme profesionale, încât nu mai au nici un timp pentru a se apropia de El şi pentru a se împrieteni cu El. Pentru ei, Cerul este un loc ciudat, deoarece l-au pierdut de mult din vedere. Nefiind obişnuiţi cu lucrurile cereşti, ei se plictisesc când aud vorbindu-li-se despre ele. Acestor oameni nu le face plăcere ca mintea să le fie deranjată cu lucrurile privitoare la nevoia lor de mântuire, aşa că preferă să se preocupe de ceea ce le produce amuzamentul. Dar Domnul doreşte să le neliniştească mintea, astfel încât să fie determinaţi să ia în considerare realităţile eterne. El este preocupat în mod stăruitor de soarta lor. fiecare om va ajunge să-L cunoască, foarte, foarte curând, indiferent dacă doreşte sau nu. — Manuscript 105, 1901.

Nu vă lăsaţi absorbiţi de examinarea emoţiilor personale — Nu este înţelept să privim spre noi înşine, examinându-ne emoţiile personale. Dacă vom face acest lucru, vrăjmaşul ne va confrunta cu dificultăţi şi ne va aduce în faţa unor ispite care urmăresc să ne slăbească credinţa şi să ne distrugă curajul. Examinarea propriilor emoţii şi supunerea faţă de simţămintele personale sunt foarte strâns legate de cultivarea îndoielii şi de provocarea confuziei. Noi trebuie să ne îndepărtăm atenţia de la noi înşine şi să ne îndreptăm privirile spre Domnul Isus. — The Ministry of Healing, 249 (1905).

Secţiunea 4 — Dezvoltarea personalităţii

Capitolul 16 — Influenţe prenatale

Importanţa influenţelor prenatale — Efectul influenţelor prenatale este privit de către mulţi părinţi ca fiind o problemă trecătoare, dar Cerul nu îl consideră astfel. Mesajul transmis prin îngerul lui Dumnezeu şi prezentat de două ori în maniera cea mai solemnă ne demonstrează că acestui aspect trebuie să i se acorde cea mai mare atenţie din partea noastră. — The Ministry of Healing, 372 (1905).

Procedând astfel, sănătatea ei fizică va fi îmbunătăţită. Organismul ei se va umple de viaţă, iar sângele nu va circula lent şi insuficient, aşa cum s-ar întâmpla dacă ar ceda unei stări depresive şi triste. Atât sănătatea ei mintală, cât şi cea fizică sunt înviorate de echilibrul şi bucuria sufletului. — The Review and Herald, 25 iulie, 1899. (Counsels on Health, 79).

Simţămintele mamei modelează înclinaţiile copilului nenăscut — Gândurile şi simţămintele mamei vor avea o influenţă puternică asupra moştenirii pe care o dă copilului ei. Dacă permite ca mintea să-i fie preocupată de simţămintele personale, dacă este îngăduitoare faţă de propriul ei egoism, dacă este irascibilă şi capricioasă, înclinaţiile copilului ei vor demonstra acest fapt. Pe această cale, mulţi au primit ca patrimoniu ereditar o sumă de înclinaţii spre rău aproape de nebiruit. — The Signs of the Times, 13 septembrie, 1910. (Temperance, 171).

Influenţa prenatală a păcii sufleteşti — Femeia care aşteaptă să devină mamă ar trebui să-şi păstreze sufletul în atmosfera iubirii lui Dumnezeu. Mintea ei are nevoie de pace; sufletul ei trebuie să-şi găsească liniştea în iubirea lui Isus, prin încrederea în cuvintele Domnului Hristos. Ea trebuie să-şi amintească faptul că o mamă este o împreună lucrătoare cu Dumnezeu. — The Signs of the Times, 9 aprilie, 1896. (The Adventist Home, 259).

Tatăl trebuie să cunoască legile sănătăţii — Resursele fizice ale unei mame ar trebui menajate cu duioşie. În loc de a epuiza puterile ei preţioase în munci istovitoare, grijile şi poverile ei ar trebui uşurate. Adesea, soţul şi tatăl nu cunoaşte legile funcţionării organismului uman, de înţelegerea cărora depinde bunăstarea şi sănătatea familiei lui. Absorbit în lupta pentru existenţă sau prins în goana după avere şi copleşit de dificultăţi, el lasă în grija soţiei şi mamei toate celelalte responsabilităţi care suprasolicită capacitatea ei fizică în cele mai critice perioade, conducând-o la extenuare şi boală. — The Ministry of Healing, 373 (1905).

Copii jefuiţi de mobilitatea intelectuală — Dacă mama este privată de purtarea de grijă şi de înţelegerea de care are nevoie, dacă se îngăduie ca ea să-şi epuizeze puterile, datorită suprasolicitării sau a unei atmosfere de anxietate şi tristeţe, copiii ei vor suferi de lipsa puterii vitale, a mobilităţii intelectuale şi a echilibrului sufletesc pe care ar fi trebuit să le primească drept moştenire. Situaţia ar fi cu totul diferită, dacă viaţa mamei lor ar fi

luminoasă şi voioasă, dacă mama ar fi scutită de solicitări, de munci istovitoare şi de îngrijorări, pentru a favoriza transmiterea unei constituţii robuste copiilor, astfel încât, prin resursele de energie moştenite, aceştia să fie capabili să-şi croiască drumul în viaţă. — The Ministry of Healing, 375 (1905).

Nevoile mamei nu trebuie să fie neglijate — Este inadmisibil ca nevoile fizice ale mamei să fie neglijate. De ea depind două vieţi, de aceea, dorinţele ei ar trebui să fie privite cu amabilitate şi nevoile ei, împlinite cu generozitate. Dar, în acelaşi timp, mai presus de orice altceva, ea însăşi este obligată să evite, în dietă şi în toate celelalte privinţe, tot ce i-ar putea slăbi puterile fizice şi mintale. Prin porunca lui Dumnezeu Însuşi, viitoarei mame îi este încredinţată responsabilitatea cea mai solemnă de a exercita stăpânirea de sine. — The Ministry of Healing, 373 (1905). de la stilul de viaţă simplu pe care l-au avut înainte. Ele vor înţelege în mod serios faptul că o altă viaţă este dependentă de viaţa lor şi vor manifesta precauţie în toate obiceiurile şi în special în dietă. — Testimonies for the Church 2:382 (1870).

Odrasle nevinovate aflate în rândul celor suferinzi — Mulţi copii se nasc afectaţi de boli datorită satisfacerii poftelor nesănătoase ale părinţilor lor. Organismul nu are nevoie de toate acele alimente variate pe care mintea le solicită cu intensitate. O mare eroare, pe care femeile creştine trebuie să o evite, este concepţia că tot ce le trece prin minte trebuie să ajungă în stomac. Nu trebuie să i se permită imaginaţiei să decidă asupra nevoilor trupului. Aceia care manifestă îngăduinţă faţă de pretenţiile gustului vor plăti preţul dureros al încălcării legilor sănătăţii, care conduc fiinţa umană. Iar problemele nu se vor opri aici; odraslele lor nevinovate se vor afla printre cei suferinzi. — Testimonies for the Church 2:383 (1870).

Unii sfătuitori lipsiţi de înţelepciune vor recomanda mamelor să-şi satisfacă orice dorinţă şi orice impuls, ca şi cum acestea ar constitui o condiţie esenţială pentru bunăstarea copiilor lor. Un asemenea sfat este fals şi înşelător. Prin porunca lui Dumnezeu Însuşi, asupra viitoarei mame este aşezată responsabilitatea cea mai solemnă de a exercita stăpânirea de sine. Care este vocea de care vom asculta — vocea înţelepciunii divine sau vocea superstiţiei omeneşti? — The Signs of the Times, 26 februarie, 1902.

O viitoare mamă trebuie să-şi formeze obiceiul de a renunţa la sine — Mama care doreşte să devină un bun educator al copiilor ei trebuie ca, înainte de naşterea lor, să-şi formeze obiceiul autocontrolului şi al renunţării la sine; deoarece ea le va transmite copiilor propriile ei trăsături de caracter, atât calităţi, cât şi defecte. Vrăjmaşul sufletelor înţelege aceste aspecte cu mult mai bine decât mulţi părinţi. El îşi va îndrepta atenţia asupra mamei, ştiind că, dacă aceasta nu va reuşi să reziste ispitelor lui, prin intermediul ei, îl va putea afecta pe copil. Singura speranţă este în Dumnezeu. Orice mamă poate alerga la El pentru a primi har şi putere. Iar rugăciunile ei nu vor fi în zadar. El o va face capabilă de a le transmite copiilor ei calităţile de care vor avea nevoie pentru a avea succes în viaţa aceasta

şi pentru a câştiga viaţa veşnică. — The Signs of the Times, 26 februarie, 1902. (Counsels on Diet and Foods, 219).

Firea suspină sub povara blestemului acumulat — Firea suspină fără încetare sub povara blestemului acumulat prin păcatele generaţiilor trecute. Cu toate acestea, lipsiţi de consideraţie şi grijă, bărbaţii şi femeile generaţiei prezente sunt toleranţi şi necumpătaţi prin supraalimentare şi prin consum excesiv de băuturi alcoolice, lăsând astfel drept moştenire generaţiei viitoare o serie de boli, un intelect slăbit şi o conştiinţă morală coruptă. — Testimonies for the Church 4:31 (1876).

Pofte nesatisfăcute, dorinţe nesfinte transmise tinerilor — Caracteristicile mintale şi fizice, înclinaţiile şi gusturile le sunt transmise copiilor din partea ambilor părinţi.... Consumatorii de băuturi alcoolice şi tutun pot să le transmită copiilor lor, şi o fac, poftele lor mereu nesatisfăcute, sângele lor intoxicat şi nervii iritaţi. Dorinţele nesfinte şi bolile respingătoare ale celor lipsiţi de cumpătare şi stăpânire de sine constituie adesea moştenirea ereditară pe care o primesc odraslele lor. şi, deoarece puterea copiilor de a rezista împotriva ispitelor este mai mică decât fusese aceea a părinţilor lor, fiecare generaţie tinde să decadă din ce în ce mai mult. — Patriarchs and Prophets, 561 (1890).

De regulă, fiecare om necumpătat care are copii transmite în constituţia acestora propriile lui înclinaţii şi tendinţe rele. — The Review and Herald, 21 noiembrie, 1882. (Temperance, 170).

Dumnezeu avea o lucrare importantă pe care copilul făgăduit lui Manoah urma să o îndeplinească şi, pentru a-i asigura calităţile necesare în vederea acelei misiuni, trebuia ca atât mama, cât şi copilul să fie deosebit de atenţi în respectarea prescripţiilor divine privitoare la stilul de viaţă.... Copilul avea să fie influenţat spre bine sau spre rău prin intermediul obiceiurilor mamei. Dacă dorea să contribuie la bunăstarea copilului ei, mama trebuia să fie principială şi cumpătată şi să exercite un spirit de renunţare la sine. — Christian Temperance and Bible Hygiene, 38, 1890. (Temperance, 90).

Atât taţii, cât şi mamele sunt implicaţi în asumarea acestei responsabilităţi — În asumarea acestei responsabilităţi sunt implicaţi atât tatăl, cât şi mama şi, prin urmare, amândoi ar trebui să ceară cu ardoare harul divin, pentru ca influenţa exercitată de ei să poată fi aprobată de Dumnezeu. Întrebarea oricărui tată şi a oricărei mame ar trebui să fie: „Ce să facem pentru binele copilului care urmează să se nască?” Mulţi au privit influenţa prenatală cu indiferenţă, dar instrucţiunile pe care Cerul le-a adresat celor doi părinţi evrei — şi pe care le-a repetat de două ori în maniera cea mai explicită şi mai solemnă — ne dezvăluie modul în care Creatorul tratează această problemă. — The Signs of the Times, 26 februarie, 1902.

Pecetea pornirilor pătimaşe ale părinţilor este imprimată în caracterul copiilor — Prin îngăduinţa de sine, unii părinţi favorizează dezvoltarea propriilor lor înclinaţii fireşti,

determinând astfel o slăbire a facultăţilor morale şi intelectuale. Caracterul spiritual este sufocat de pornirile senzuale, iar copiii lor manifestă aceleaşi predispoziţii accentuate ale firii, deoarece însuşirile părinţilor sunt imprimate în caracterul copiilor încă de la naştere.... Intelectul acestor copii este subdezvoltat, memoria lor este deficitară.... Păcatele părinţilor vor apărea în viaţa copiilor datorită faptului că părinţii le-au transmis pecetea propriilor lor porniri pătimaşe. — Testimonies for the Church 2:391 (1870).

Satana poate afecta caracterul copiilor mai mult chiar decât caracterul părinţilor lor, deoarece, influenţând mintea părinţilor, Satana va reuşi să imprime în copiii lor propriile lui trăsături de caracter. În felul acesta, copiii se vor naşte cu porniri fireşti extrem de accentuate, în timp ce capacităţile lor morale vor fi slab dezvoltate. — Testimonies for the Church 2:480 (1870).

Raţiunea trebuie să exercite un control în ce priveşte numărul de copii în familie — Aceia care dau naştere unui număr din ce în ce mai mare de copii, în timp ce, dacă şi-ar fi consultat raţiunea, ar fi trebuit să ştie că labilitatea fizică şi mintală constituie o moştenire ereditară inevitabilă, sunt nişte călcători ai ultimelor şase porunci din Legea lui Dumnezeu.... Ei contribuie la degenerarea progresivă a rasei umane şi la decăderea societăţii şi, în felul acesta, fac rău aproapelui lor. Dacă Dumnezeu este atât de exigent în privinţa respectului faţă de drepturile aproapelui, oare nu acordă aceeaşi consideraţie atunci când este vorba de o relaţie atât de apropiată şi de sfântă cum este aceea din cadrul familiei? Dacă nici o vrabie nu cade la pământ fără a fi observată de El, oare este Dumnezeu indiferent faţă de situaţia copiilor care se nasc în această lume, suferind de boli fizice şi mintale, într-o măsură mai mare sau mai mică, pe tot parcursul vieţii lor? Nu le va cere El socoteală acestor părinţi, cărora le-a dăruit capacitatea de a se controla, pentru faptul că s-au lăsat conduşi de pasiuni fireşti, fără a-şi exercita facultăţile superioare ale minţii, în timp ce, ca rezultat al comportamentului lor, generaţiile ulterioare sunt obligate să poarte stigmatul tarelor lor morale, mintale şi fizice? — Healthful Living, 30, 1865. (Selected Messages 2:424).

Transmiterea unor resurse vitale degradate — Adesea, în relaţiile intime din cadrul familiei, unii bărbaţi şi femei care sunt bolnavi nu urmăresc altceva decât satisfacerea propriei lor plăceri egoiste. Ei nu tratează cu seriozitate această problemă, nu gândesc dintr-o perspectivă nobilă, în virtutea unor principii înalte, şi nu iau în considerare rezultatele care pot apărea în existenţa urmaşilor lor, ci îşi degradează puterile fizice şi mintale, contribuind la decăderea treptată a societăţii. — Healthful Living, 28, 1865. (Selected Messages 2:423).

Diferenţele de vârstă între parteneri — Căsătoria între bărbaţi şi femei care prezintă diferenţe majore de vârstă constituie a altă cauză a degenerării manifestate în generaţia contemporană, în privinţa puterilor fizice şi a capacităţilor morale.... În multe situaţii, copiii rezultaţi din aceste căsnicii sunt dezechilibraţi din punct de vedere mintal şi au o constituţie fizică slabă. Deseori, în acest gen de familii, apar trăsături ciudate şi insuportabile de

caracter. Mulţi dintre copiii lor mor prematur, iar cei care ajung la maturitate, în numeroase cazuri, sunt deficitari din punct de vedere al puterilor fizice, mintale şi morale.

În felul acesta, este adusă pe lume o categorie de fiinţe care reprezintă o povară pentru societate. Iar părinţii sunt într-o mare măsură răspunzători pentru caracterele dezvoltate în copiii lor, caractere care se transmit din generaţie în generaţie. — Healthful Living, 29, 30, 1865. (Selected Messages 2:423, 424).

Dumnezeu ne va considera răspunzători pentru neglijenţa din perioada prenatală — În loc de a respecta sugestiile propriilor lor conştiinţe, unele femei s-au lăsat adesea conduse de impulsuri fireşti. Dacă ar fi tratat cu consideraţie responsabilităţile înalte care le-au fost încredinţate, s-ar fi implicat în relaţiile intime ale căsătoriei într-o manieră care să prevină posibilitatea de a întipări în odraslele lor degradarea morală şi predispoziţia pasionată pentru satisfacerea poftelor denaturate, cu preţul sănătăţii şi chiar al vieţii. Dumnezeu le va cere socoteală în modul cel mai serios pentru caracterul moral şi pentru constituţia fizică transmisă în felul acesta generaţiilor viitoare....

Foarte mulţi din această categorie s-au căsătorit şi au lăsat ca moştenire copiilor lor tarele propriilor lor debilităţi fizice şi trăsăturile lor morale pervertite. Satisfacerea pasiunilor animalice şi a senzualităţii grosolane a devenit o caracteristică a personalităţii urmaşilor lor, care au decăzut din generaţie în generaţie, mărind povara mizeriei umane până la un stadiu îngrozitor şi grăbind degradarea rasei. — Healthful Living, 27, 28 (1865). (Selected Messages 2:422, 423).

Părinţii pregătesc şi transmit trăsăturile esenţiale ale existenţei copiilor — Ceea ce sunt părinţii, aceea vor fi şi copiii lor, dar într-o măsură cu mult mai mare.

Constituţia fizică a părinţilor, predispoziţiile şi gusturile lor, înclinaţiile lor mintale şi morale sunt reproduse într-un grad mai mare sau mai mic în copiii lor. — The Ministry of Healing, 371 (1905).

Dacă energiile vitale sunt risipite prin îngăduirea gusturilor degradate şi a pasiunilor fireşti, milioane de vieţi sunt ruinate, atât pentru lumea prezentă, cât şi pentru lumea viitoare. Părinţii trebuie să-şi aducă aminte că aceste tendinţe fireşti cultivate vor asalta existenţa copiilor lor. De aceea, pregătirea copiilor pentru a rezista cu succes în bătălia împotriva răului trebuie să înceapă încă înainte de naştere.

Responsabilitatea îi este încredinţată în mod special mamei. Mama, prin al cărei sânge aducător de viaţă este format şi hrănit copilul, oferă nu numai elementele nutritive, ci şi influenţele mintale care contribuie la modelarea caracterului şi a minţii. — The Ministry of Healing, 371, 372 (1905).

Părinţii le-au conferit copiilor pecetea propriului lor caracter — Părinţii le oferă copiilor amprenta propriului lor caracter; şi dacă anumite trăsături sunt dezvoltate în mod

inadecvat în personalitatea unuia dintre copii, iar un altul manifestă un aspect nedorit al caracterului, cine ar putea fi atât de răbdător, de înţelegător şi de blând, dacă nu tocmai părinţii? Cine ar putea fi la fel de stăruitor în cultivarea trăsăturilor preţioase ale caracterului dezvăluit în Isus Hristos, în caracterul copiilor, dacă nu tocmai părinţii?

Mamele nu apreciază nici pe jumătate privilegiile şi posibilităţile de care dispun. Ele nu par să înţeleagă faptul că pot fi, în cel mai înalt sens al cuvântului, nişte misionare, împreună lucrătoare cu Dumnezeu în efortul de a imprima trăsături armonioase în caracterul copiilor lor. Aceasta este marea povară a lucrării încredinţate lor de Dumnezeu. Mama este slujitorul lui Dumnezeu pentru încreştinarea familiei ei. — The Review and Herald, 15 septembrie, 1891.

Responsabilitatea părinţilor cu privire la influenţele prenatale — Obiectivul principal care trebuie urmărit în creşterea copiilor este o constituţie fizică robustă, care să pregătească într-o mare măsură calea pentru dezvoltarea mintală şi morală. Sănătatea fizică şi cea morală se află într-o relaţie extrem de strânsă. Cât de imensă este responsabilitatea care se află asupra părinţilor, dacă ne gândim la faptul că stilul de viaţă cultivat înainte de naşterea copiilor lor are o implicaţie foarte mare în dezvoltarea caracterelor acestora după naştere! — Healthful Living, 32 (1865). (Selected Messages 2:426).

O zi a judecăţii pentru părinţi — Ce scenă va fi aceea în care părinţii şi copiii lor se vor întâlni la judecata finală! Mii de copii, care au fost nişte sclavi ai apetitului şi ai viciilor degradante, ale căror vieţi au fost ruinate moral, vor sta faţă în faţă cu părinţii care i-au născut într-o asemenea stare. Cine altcineva va trebui să poarte responsabilitatea pentru această situaţie, dacă nu părinţii? Oare Domnul i-a făcut pe aceşti copii atât de corupţi? O, nu! Cine, deci, a realizat această lucrare îngrozitoare? Nu păcatele părinţilor au fost cele care s-au transmis în copii sub forma gusturilor şi a pasiunilor pervertite?

Oare nu tocmai aceia care şi-au neglijat propria educare, în conformitate cu prescripţiile date de Dumnezeu, sunt cei care au realizat o asemenea lucrare? Cum este de sigur faptul că aceşti părinţi există, tot atât de sigur este faptul că ei vor fi nevoiţi să se prezinte la judecată înaintea lui Dumnezeu. — Christian Temperance and Bible Hygiene, 76, 77 (1890). (Fundamentals of Christian Education, 140, 141).

Ferice de părinţii ale căror vieţi reflectă caracterul divin — Ferice de părinţii ale căror vieţi sunt reflectări veritabile ale caracterului divin, astfel încât făgăduinţele şi poruncile lui Dumnezeu să trezească în copiii lor respectul şi închinarea; ferice de părinţii ale căror duioşie, dreptate şi îndelungă răbdare reprezintă pentru copil iubirea, dreptatea şi îndelunga răbdare ale lui Dumnezeu şi care, învăţându-l pe copil să-i iubească, să-i asculte şi să aibă încredere în ei, îl învaţă să-L iubească, să-L asculte şi să aibă încredere în Tatăl ceresc. Părinţii care îi oferă unui copil asemenea daruri îl înzestrează cu o comoară mai preţioasă decât bogăţiile tuturor veacurilor — o comoară care rămâne pentru eternitate. — The Ministry of Healing, 375, 376 (1905).

Capitolul 17 — Ereditatea şi mediul social

Puterea eredităţii — Gândiţi-vă la puterea eredităţii, la influenţa tovărăşiilor şi a împrejurărilor rele, la puterea obiceiurilor greşite. Oare ne mai putem mira de faptul că mulţi ajung să fie degradaţi sub asemenea influenţe? Oare ne mai putem mira de faptul că aceşti oameni răspund atât de greu la eforturile depuse pentru a fi salvaţi din starea în care se află? — The Ministry of Healing, 168 (1905).

Pe de altă parte, cât de îmbelşugat a fost răsplătit respectul lui Sem faţă de tatăl său şi cât de remarcabilă a fost linia genealogică a bărbaţilor sfinţi care apar în rândul urmaşilor lui! — Patriarchs and Prophets, 118 (1890).

Mamele trebuie să cunoască legile eredităţii — Dacă mamele din generaţiile trecute ar fi căutat să cunoască legile care guvernează fiinţa umană, ar fi înţeles faptul că atât capacităţile lor fizice, cât şi starea lor morală şi însuşirile intelectuale sunt reproduse în copii într-o mare măsură. Dacă ne gândim la implicaţiile pe care le are ereditatea, ignoranţa cu privire la acest subiect constituie un păcat condamnabil. — Healthful Living, 37 (1865). (Selected Messages 2:431).

Boli transmise de la părinţi la copii — De-a lungul generaţiilor care s-au succedat de la căderea în păcat, omenirea a urmat cursul unei degradări din ce în ce mai accentuate. Boala a fost transmisă de la părinţi la copii, generaţie după generaţie. Până când chiar şi copiii din leagăn au ajuns să sufere datorită afecţiunilor cauzate de păcatele părinţilor lor.

În timpul primei veniri a Domnului Hristos, omenirea ajunsese atât de degenerată, încât, printre cei aduşi la Isus pentru a fi vindecaţi de boli, nu erau numai vârstnici, ci şi numeroşi tineri şi copii, veniţi aproape din toate cetăţile. — Christian Temperance and Bible Hygiene, 7, 8 (1890). (Counsels on Diet and Foods, 117, 118).

Copiii trebuie să evite obiceiurile greşite ale părinţilor — Bolile nu apar niciodată fără o cauză. Calea este pregătită şi bolile sunt invitate prin desconsiderarea legilor sănătăţii. Suferinţa multora este consecinţa păcatelor părinţilor lor. Deşi copiii nu sunt răspunzători pentru păcatele părinţilor lor, fiecare om are datoria imperativă de a cunoaşte practicile care constituie încălcări ale legilor sănătăţii. Copiii ar trebui să evite obiceiurile greşite ale părinţilor lor şi, printr-o trăire corectă, să se străduiască să-şi amelioreze condiţia fizică. — The Ministry of Healing, 234 (1905).

Păcatele înaintaşilor umplu lumea de boli — Înaintaşii noştri ne-au lăsat moştenire obiceiuri şi preferinţe care favorizează răspândirea bolii în lume. Prin intermediul gusturilor pervertite, păcatele părinţilor se răsfrâng cu o putere teribilă asupra copiilor, până în cea de-a treia şi a patra generaţie. Modul greşit de alimentaţie, cultivat pe parcursul mai multor generaţii, obiceiurile tradiţionale, caracterizate de lipsa stăpânirii de sine şi de excese,

aglomerează căminele de handicapaţi, închisorile şi azilurile de bolnavi mintali din zilele noastre. Necumpătarea în consumul de ceai şi cafea, de vin, bere, rom şi coniac şi folosirea tutunului, a opiumului şi a altor narcotice au ca rezultat o degenerare majoră din punct de vedere mintal şi fizic, iar această degenerare se află într-un proces de accentuare continuă. — The Review and Herald, 29 iulie, 1884. (Counsels on Health, 49).

Viciul tutunului transmis la copii — Folosirea tutunului produce ravagii în rândul copiilor şi al tinerilor. Practicile nesănătoase din generaţiile trecute afectează copiii şi tineretul de azi. Incapacitatea intelectuală, slăbiciunea fizică, dezechilibrul nervos şi tendinţele nenaturale sunt transmise ca moştenire genetică de la o generaţie la alta. şi aceleaşi practici dăunătoare, continuate de către urmaşi, sporesc şi perpetuează rezultatele negative asupra sănătăţii. Aceasta este cauza căreia i se datorează, şi nu în mică măsură, degradarea morală prezentă, care a devenit un motiv de îngrijorare alarmantă. — The Ministry of Healing, 328, 329 (1905).

Copiii moştenesc înclinaţii diverse — Copiii moştenesc înclinaţii spre rău, dar manifestă şi multe alte trăsături de caracter plăcute. Acestea trebuie să fie încurajate şi dezvoltate, în timp ce tendinţele negative trebuie să fie observate cu atenţie şi reprimate. Copiii nu ar trebui să fie flataţi niciodată, deoarece flatarea şi lauda excesivă sunt asemenea unei otrăvi; cu toate acestea, părinţii trebuie să manifeste faţă de ei o purtare de grijă sfântă, câştigându-le astfel încrederea şi iubirea. — The Review and Herald, 24 ianuarie, (1907).

Cuvinte potrivite de apreciere — O mamă trebuie să adreseze cuvinte de apreciere pentru comportamentul bun al copiilor, ori de câte ori are ocazia. Ea trebuie să-i încurajeze prin cuvinte de aprobare şi prin manifestări ale iubirii. Acestea vor fi asemenea unor raze de soare pentru inima copilului şi vor conduce la cultivarea respectului de sine şi a demnităţii caracterului. — Testimonies for the Church 3:532 (1889).

Satana profită de slăbiciunile noastre ereditare — Prin propriile puteri, ne este imposibil să ne împotrivim pretenţiilor firii noastre decăzute. Prin intermediul acesteia, Satana va aduce asupra noastră o mulţime de ispite. Domnul Hristos a ştiut că vrăjmaşul sufletelor va veni la fiecare fiinţă umană, profitând de slăbiciunile ereditare şi, prin insinuările lui mincinoase, îi va ispiti pe toţi cei care nu îşi pun încrederea în Dumnezeu. Păşind înaintea noastră pe calea pe care noi înşine va trebui să umblăm, Domnul ne-a pregătit posibilitatea de a învinge. Dorinţa Sa este ca noi să nu ne aflăm pe o poziţie dezavantajată în conflictul cu Satana.... „Îndrăzniţi”, spune El, „Eu am biruit lumea” (Ioan 16, 33). — The Desire of Ages, 122, 123 (1898).

Convertirea schimbă înclinaţiile spre rău moştenite — O convertire veritabilă schimbă înclinaţiile spre rău, moştenite sau cultivate. Religia lui Dumnezeu este asemenea unei ţesături rezistente, în care se împletesc cu tact şi îndemânare fire nenumărate. Numai înţelepciunea care vine din partea lui Dumnezeu poate face ca această ţesătură să fie desăvârşită. Există multe feluri de materiale care la prima vedere par deosebit de fine, dar nu

pot rezista testului. Ele se deteriorează repede. Culorile nu sunt durabile. În arşiţa verii, îşi pierd prospeţimea şi în cele din urmă dispar. Hainele confecţionate din aceste materiale nu sunt rezistente la purtare. — Letter 105, 1893. (The S.D.A. Bible Commentary 6:1101).

A nu fi înrobit de tendinţe ereditare — Întrebarea pe care ar trebui să ne-o punem fiecare este: avem şi noi atributele caracterului Domnului Hristos? Orice scuză este lipsită de temei. Omul temător de Dumnezeu nu are voie să fie dominat de circumstanţe, de pofte şi de pasiuni, toate acestea trebuie să fie supuse controlului de sine. Creştinul nu trebuie să fie înrobit de nici un obicei cultivat şi de nici o tendinţă ereditară. — Special Testimonies, Seria A 9:56, (1897). (Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 421).

Credinţa eliberează de imperfecţiunile moştenite — Aceia care, înţelegând mesajul Scripturilor, privesc ţintă spre cruce şi cred cu adevărat în Domnul Isus deţin cea mai sigură temelie a credinţei lor. Ei au acea credinţă care lucrează prin iubire şi eliberează sufletul de toate imperfecţiunile lui ereditare sau cultivate. — Testimonies for the Church 6:238 (1900).

Efectele îndepărtate ale mediului înconjurător — Noi trăim într-o atmosferă a amăgirilor nevăzute ale lui Satana. Vrăjmaşul va genera un val de imoralitate pe care îl va răspândi în mediul fiecărui suflet care nu este protejat de harul lui Hristos. Ispitele vor veni; dar dacă noi veghem împotriva inamicului şi ne păstrăm echilibrul stăpânirii de sine şi curăţia morală, spiritele seducătoare nu vor avea nici o influenţă asupra noastră. Aceia care nu vor acţiona într-un mod care să încurajeze ispita vor primi puterea de a rezista atunci când vor fi asaltaţi, dar cei care se complac într-o atmosferă a răului, dacă vor fi învinşi şi dacă vor cădea de la credinţă, vor fi singurii vinovaţi pentru aceasta. În viitor, avem motive serioase de a adresa avertismente cu privire la spiritele seducătoare. Atunci, vom înţelege semnificaţia cuvintelor Domnului Hristos: „Voi, fiţi dar desăvârşiţi, după cum şi Tatăl vostru cel ceresc este desăvârşit” (Matei 5, 48). — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 257 (1913).

Fetele lui Lot au fost corupte moral de mediul rău în care au trăit — Lot a locuit o perioadă în ţoar. Deoarece nelegiuirea domina şi în această cetate, ca şi în Sodoma, el s-a temut să rămână acolo, gândindu-se că cetatea ar putea fi nimicită. Nu mult timp după plecarea sa, ţoar a fost mistuită în flăcări, după planul lui Dumnezeu. Lot s-a îndreptat în zona munţilor şi a căutat adăpost într-o peşteră, lipsit de toate bunurile materiale pentru care fusese atât de dispus să-şi expună familia la influenţele imorale ale Sodomei. Dar blestemul Sodomei l-a urmat chiar şi aici. Caracterul nelegiuit al fetelor lui a fost rezultatul tovărăşiilor rele de care au avut parte în acel loc păcătos. Corupţia morală din Sodoma s-a înrădăcinat atât de profund în conştiinţa lor, încât au ajuns incapabile să discearnă între bine şi rău. Singurii urmaşi ai lui Lot, moabiţii şi amoniţii, au fost la rândul lor nişte popoare idolatre, sălbatice, răzvrătite împotriva lui Dumnezeu şi în vrăjmăşie crâncenă cu poporul Său. — Patriarchs and Prophets, 167, 168 (1890).

Mulţi părinţi preferă să locuiască împreună cu familiile lor în oraşe aglomerate, deoarece doresc să beneficieze de un mijloc de câştigare a existenţei mai uşor decât în mediul rural. Copiii acestora, lipsiţi de ocupaţie în afara programului şcolar, obţin o educaţie de stradă. Datorită tovărăşiilor rele, ei deprind obiceiul viciului şi al necumpătării. Părinţii sunt conştienţi de toate acestea; dar corectarea greşelii pe care au făcut-o ar presupune un sacrificiu, aşa că rămân acolo unde sunt, până când Satana reuşeşte să câştige controlul deplin asupra copiilor lor. Mai bine acceptaţi sacrificiul, oricât de mare ar fi, decât să puneţi în pericol, datorită unor considerente pământeşti, sufletele preţioase care v-au fost date în grijă. — Testimonies for the Church 5:232 (1882).

A trăi în atmosfera cerului — Noi trebuie să fim călăuziţi de o teologie veritabilă şi de bun simţ. Sufletele noastre sunt destinate să trăiască în atmosfera cerului. Bărbaţii şi femeile trebuie să vegheze asupra lor înşişi; ei trebuie să fie într-o permanentă stare de vigilenţă, neîngăduind nici un cuvânt şi nici o acţiune care ar putea pune sub semnul întrebării integritatea caracterului lor. Cei care pretind că sunt urmaşi ai lui Hristos trebuie să fie precauţi în conduita lor personală şi să se păstreze curaţi şi fără pată în gândire, vocabular şi faptă. Influenţa lor asupra celor din jur trebuie să fie înălţătoare. Viaţa lor trebuie să reflecte razele strălucitoare ale Soarelui neprihănirii. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 257, 258 (1913).

Părinţii sunt într-o mare măsură răspunzători — Părinţii sunt într-o mare măsură răspunzători pentru modelarea caracterelor copiilor lor. Ei ar trebui să urmărească armonia şi echilibrul. Motivul pentru care există atât de puţine minţi bine echilibrate în societate este că părinţii au fost prea neglijenţi în îndeplinirea datoriei de a încuraja dezvoltarea calităţilor copiilor lor şi de a reprima defectele caracterelor lor. Ei uită faptul că li s-a atribuit obligaţia cea mai solemnă de a veghea asupra înclinaţiilor fiecărui copil, ceea ce presupune că este de datoria lor să îşi educe copiii în formarea unor obiceiuri bune şi a unui mod de gândire sănătos. — Testimonies for the Church 5:319 (1885).

Încă din perioada timpurie a copilăriei — Părinţii trebuie să înceapă educarea copiilor încă din perioada cea mai timpurie, astfel încât caracterul acestora să poată beneficia de o influenţă pozitivă înainte ca lumea să-şi pună amprenta asupra minţii şi inimii lor. — The Review and Herald, 30 august, 1881. (Child Guidance, 193).

Primii şapte ani de viaţă au o mare influenţă în formarea caracterului — Deşi în perioada timpurie a copilăriei nu se poate acorda o importanţă prea mare educării intelectuale, lecţiile care trebuie predate copiilor în primii şapte ani de viaţă au o mai mare influenţă în formarea caracterului decât tot ce învaţă în anii următori. — Manuscript 2, 1903. (Child Guidance, 193).

Primele lecţii sunt rareori uitate — Nici un sugar, copil sau tânăr nu ar trebui să audă vreun cuvânt necugetat din partea tatălui, a mamei sau a oricărui alt membru al familiei, deoarece aceştia sunt receptivi la toate impresiile încă din anii cei mai timpurii ai vieţii şi, în

funcţie de cum îi tratează părinţii astăzi, aşa vor fi copiii mâine şi mai târziu. Primele lecţii date copiilor rareori sunt uitate.

Impresiile lăsate asupra inimii în prima parte a vieţii sunt urmate pe parcursul anilor de după aceea. Ele pot fi îngropate în adâncurile conştiinţei, dar nu pot fi şterse decât foarte rar. — Manuscript 57, 1897. (Child Guidance, 193, 194).

Dezvoltarea fizică în perioada timpurie a copilăriei — În perioada primilor şase, şapte ani de viaţă, este necesară acordarea unei atenţii speciale dezvoltării fizice a copilului, mai mare decât cea acordată formării intelectuale. După această perioadă, dacă se află într-o condiţie fizică bună, copilului i se poate oferi o educaţie echilibrată în privinţa ambelor aspecte. Prima parte a copilăriei durează până la vârsta de şase sau şapte ani. Până la această vârstă, copilul trebuie lăsat să zburde asemenea unui mieluşel prin preajma casei şi prin curte, în voioşia spiritului lui, zbenguindu-se şi jucându-se liber de orice griji şi necazuri.

Părinţii, şi îndeosebi mama, ar trebuie să fie singurele persoane care să se ocupe de educarea acestei minţi fragede. Ea nu trebuie să fie învăţată din cărţi. În general, copiii vor fi curioşi să cunoască despre lucrurile din natură. Ei vor pune întrebări cu privire la ceea ce văd şi aud, iar părinţii ar trebui să creeze ocazii pentru instruire şi pentru a răspunde cu răbdare la aceste mici curiozităţi. În această manieră, părinţii pot câştiga un avantaj asupra vrăjmaşului sufletelor şi pot pregăti mintea copiilor lor, semănând seminţe bune în inimile lor, astfel încât să nu rămână nici un loc în care răul să prindă rădăcină. Îndrumările iubitoare ale mamei constituie tot ceea ce este necesar formării caracterului copiilor ei în această perioadă timpurie a vieţii. — Healthful Living, 44. (Selected Messages 2:437).

Un mediu diferit pentru copii diferiţi — Unii copii au nevoie de o disciplină mai răbdătoare şi de o educare mai tandră decât alţii. Ei au moştenit trăsături de caracter nepromiţătoare şi, din acest motiv, au nevoie de mai multă înţelegere şi iubire. Printr-un efort perseverent, drumul vieţii unora poate fi pregătit pentru a ajunge să ocupe un loc în lucrarea Domnului. Ei pot avea capacităţi latente care, dacă sunt stimulate şi dezvoltate, îi vor face capabili de a îndeplini responsabilităţi cu mult mai mari decât alţii, de la care s-ar fi aşteptat mai mult. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 115, 116 (1913).

Obiceiuri care nu mai pot fi schimbate de-a lungul vieţii — Ceea ce văd şi aud copiii lasă în mintea lor fragedă urme atât de adânci, încât nu vor mai putea fi pe deplin şterse, indiferent de circumstanţele ulterioare din viaţă. Intelectul prinde formă şi afecţiunile încep să se orienteze şi să devină temeinice. Acţiunile repetate într-un anumit mod devin obiceiuri. Acestea pot fi modificate printr-o disciplină severă pe parcursul vieţii, dar rareori sunt întru totul schimbate. — GH, ianuarie 1880. (Child Guidance, 199, 200).

Influenţa vindecătoare a bunătăţii — Sub influenţa umilinţei, a bunătăţii şi a amabilităţii, se creează o atmosferă care va fi întotdeauna vindecătoare. — Letter 320, 1906.

(My Life Today, 152). O afecţiune profundă, adevărată şi lipsită de egoism nu poate exista decât acolo unde domneşte Hristos. — The Ministry of Healing, 358 (1905).

Capitolul 18 — Atmosfera de siguranţă din cămin

Iubirea omenească trebuie să izvorască din iubirea divină — Fidelitatea în căsătorie nu poate fi păstrată în siguranţă decât în Hristos. Iubirea omenească trebuie să fie legată în modul cel mai strâns de iubirea divină. [Vezi Secţiunea a V-a, "Izvorul de putere al vieţii".] O afecţiune profundă, adevărată şi lipsită de egoism nu poate exista decât acolo unde domneşte Hristos. — The Ministry of Healing, 358 (1905).

Atingerea idealului lui Dumnezeu — Bărbaţii şi femeile pot atinge idealul lui Dumnezeu pentru ei, dacă solicită ajutorul Domnului Hristos. Ceea ce nu poate realiza înţelepciunea omenească, harul Său va îndeplini în favoarea tuturor acelora care I se consacră pe ei înşişi într-o încredere iubitoare. Providenţa Sa poate uni inimile omeneşti prin legături a căror natură este cerească. Iubirea acestor persoane nu va fi un simplu schimb de complimente plăcute şi tandre. Firele ţesăturilor cereşti vor fi împletite şi modelate mai fin şi mai rezistent decât orice lucrătură omenească. Iar produsul lor nu va fi asemenea pânzei pentru batistele de unică folosinţă, ci asemenea unei stofe rezistente, care va suporta orice intemperii şi încercări. Inimile vor fi unite în legătura de aur a unei iubiri nepieritoare. — The Ministry of Healing, 362 (1905).

Cântăriţi fiecare sentiment în perspectiva căsătoriei — Fie ca aceia care se gândesc la căsătorie să cântărească fiecare sentiment şi să observe cu atenţie fiecare manifestare a caracterului celor cu care intenţionează să-şi unească destinul vieţii. Fiecare pas spre căsătorie să fie caracterizat de modestie, simplitate şi sinceritate şi de o dorinţă stăruitoare de a fi după placul lui Dumnezeu şi spre onoarea Lui. Căsătoria are implicaţii atât asupra vieţii de pe acest pământ, cât şi asupra vieţii veşnice. Un creştin sincer nu va aduce la îndeplinire nici un plan care să nu poarte semnul aprobării lui Dumnezeu. — The Ministry of Healing, 359 (1905).

Adevărata unire este lucrarea anilor de căsnicie — Oricât de prevăzător şi de înţelept ar fi modul în care este realizată o căsătorie, puţine sunt cuplurile care sunt pe deplin unite în momentul cununiei religioase. Adevărata unire a celor doi căsătoriţi constituie lucrarea anilor de căsnicie de după aceea. — The Ministry of Healing, 359, 360 (1905).

Risipirea imaginii romantice a vieţii de cămin — Pe măsură ce viaţa, cu grijile şi încercările ei, asaltează perechea proaspăt căsătorită, romantismul, pe care imaginaţia îl asociază atât de adesea concepţiei despre viaţa de cămin, se risipeşte. Soţul şi soţia ajung la o cunoaştere reciprocă a caracterului, care ar fi fost imposibilă în cadrul relaţiei de prietenie.

Aceasta este cea mai critică perioadă a experienţei lor. Fericirea şi rostul întregii lor vieţi depind de direcţia spre care se îndreaptă din acest moment. Adesea, ei observă unul la altul slăbiciuni şi defecte la care nu s-ar fi aşteptat, dar inimile pe care le-a unit iubirea vor descoperi şi calităţi de excepţie, la fel de surprinzătoare. Căutaţi să discerneţi mai degrabă aspectele frumoase decât defectele. De cele mai multe ori, tocmai propria noastră atitudine şi atmosfera pe care o creăm în jur decid ce anume se va dezvălui în caracterul şi comportamentul partenerului.

Există multe persoane care consideră că exprimarea iubirii constituie o slăbiciune şi care cultivă o reţinere ce determină înstrăinarea celorlalţi. Acest spirit împiedică manifestarea simpatiei şi a împreunei simţiri. Dacă sunt reprimate, gesturile de generozitate şi prietenie se răresc şi inima devine din ce în ce mai distantă şi mai rece. Noi ar trebui să fim conştienţi de această eroare. Iubirea nu poate dăinui dacă nu este exprimată. Fie ca nici o inimă, care bate alături de voi, să nu tânjească după bunătate şi simpatie din partea voastră. — The Ministry of Healing, 360 (1905).

Iubirea stimulează dorinţa de a atinge idealuri nobile — Iubirea poate fi doar dăruită, ea nu poate fi nici cântărită şi nici pretinsă în schimb din partea celorlalţi. Cultivaţi trăsăturile cele mai nobile ale caracterului vostru şi fiţi dornici să recunoaşteţi şi să apreciaţi calităţile tuturor celor din preajmă. Simţământul că eşti preţuit constituie un stimul şi o satisfacţie minunată. Simpatia şi respectul încurajează efortul pentru atingerea excelenţei, iar iubirea înnobilează idealurile şi sporeşte dorinţa de a le atinge. — The Ministry of Healing, 361 (1905).

Individualitatea nu trebuie să fie impusă — Nici soţul, nici soţia nu au voie să-şi impună propria personalitate în formarea celuilalt. Fiecare are o relaţie personală cu Dumnezeu. El este Acela pe care trebuie să-L întrebe: “Ce este bine să fac?” “Ce este greşit?” “Cum aş putea să ating cel mai înalt scop al vieţii mele?” Fie ca întreaga voastră afecţiune să se îndrepte mai întâi spre Acela care şi-a dăruit viaţa pentru voi. Faceţi din Domnul Hristos cel dintâi, cel din urmă şi cel mai preţios deziderat al existenţei voastre. şi, pe măsură ce iubirea voastră faţă de El devine mai profundă şi mai puternică, dragostea pe care o manifestaţi unul faţă de celălalt va fi purificată şi întărită. — The Ministry of Healing, 361 (1905). 1MCP 154.2

Fiecare are propria sa personalitate. Individualitatea soţiei nu trebuie să fie niciodată absorbită de personalitatea soţului ei. Dumnezeu este Creatorul nostru. Noi suntem făpturile mâinilor Sale şi Îi aparţinem prin răscumpărarea pe care a realizat-o în dreptul nostru. Tot ce dorim este să ştim cum am putea să răspundem sacrificiului Său, deoarece El este Acela care ne oferă putere, ne înzestrează cu eficienţă, ne dăruieşte capacităţile intelectuale; şi doreşte ca noi să dezvoltăm în măsura cea mai înaltă aceste daruri preţioase, pentru slava Numelui Său. — Manuscript 12, 1895. 1MCP 154.3

Supunerea totală este datorată în exclusivitate Domnului Isus — Dumnezeu pretinde ca soţia să aibă neîncetat în vedere respectul şi slava care I se cuvin numai Lui. Singurul căruia I se datorează o supunere totală este Domnul Isus Hristos, care i-a răscumpărat viaţa şi a făcut din ea un copil al Lui, cu preţul infinit al vieţii Sale.... Individualitatea ei nu trebuie să fie anulată de personalitatea soţului, deoarece fiinţa ei Îi aparţine întru totul lui Dumnezeu. — Letter 18, 1891. (The Adventist Home, 116).

Gândul că unirea căsătoriei a fost o greşeală nu are voie să fie nutrit — În ciuda dificultăţilor, a greutăţilor, a complicaţiilor şi a descurajărilor care pot apărea, nici un soţ şi nici o soţie nu trebuie să-şi permită să nutrească ideea că unirea lor în căsătorie ar constitui o greşeală sau un eşec. Hotărâţi-vă să fiţi unul pentru celălalt tot ce este posibil să fiţi. Continuaţi micile atenţii pe care aţi obişnuit să vi le acordaţi în perioada de la început. Folosiţi toate modalităţile pentru a vă încuraja reciproc în lupta cu greutăţile vieţii. Studiaţi şi căutaţi să descoperiţi căile prin care puteţi contribui la sporirea fericirii celuilalt. Cultivaţi o atmosferă de iubire, înţelegere şi răbdare unul faţă de altul. Atunci, în loc de a fi sfârşitul iubirii, căsătoria va fi doar începutul ei. Căldura unei prietenii adevărate, dragostea care uneşte inimă cu inimă nu sunt decât o pregustare a fericirii cereşti. — The Ministry of Healing, 360 (1905).

Relaţiile căminului conduse de îndemnurile nobile aleraţiunii — Aceia care consideră căsătoria ca fiind o instituţie sacră, consacrată de Dumnezeu şi rânduită în virtutea principiilor Sale sfinte, se vor lăsa conduşi de îndemnurile nobile ale raţiunii. Ei vor aprecia la adevărata valoare fiecare privilegiu pe care îl oferă relaţia căminului. Aceşti oameni îi vor privi pe copiii lor ca pe nişte pietre preţioase, care le-au fost încredinţate de Dumnezeu spre a fi prelucrate, îndepărtând prin educaţie impurităţile aflate la suprafaţa naturii lor, până când îşi vor căpăta strălucirea dorită. Ei vor nutri simţământul unei responsabilităţi extrem de solemne pentru formarea caracterului copiilor lor, astfel încât aceştia să fie capabili de a trăi o viaţă plină de folos, de a fi o binecuvântare pentru alţii prin lumina pe care o răspândesc în jur, de a face ca lumea să fie mai bună datorită existenţei lor şi, în cele din urmă, de a fi vrednici să primească o viaţă mai înaltă într-o lume mai sfântă, strălucind veşnic în prezenţa lui Dumnezeu şi a Mielului. — Healthful Living 48, 1865 (Partea a 2-a).

O familie bine organizată — Viaţa unei familii bine întemeiate ar trebui să fie organizată în mod corespunzător. Atât tatăl, cât şi mama să-şi cântărească bine responsabilităţile pe care şi le asumă, astfel încât să poată lucra împreună pentru binele cel mai înalt al copiilor lor. Ei trebuie să evite discordiile şi conflictele şi să nu-şi îngăduie niciodată să critice planurile sau să pună la îndoială părerile celuilalt în prezenţa copiilor. Dacă soţia este lipsită de experienţă, să se străduiască să înţeleagă şi să identifice acele aspecte din activitatea sa care constituie o piedică în calea eforturilor depuse de soţul ei pentru mântuirea copiilor lor. Iar soţul trebuie să susţină eforturile mamei, oferindu-i sfaturi înţelepte şi încurajări pline de iubire. — The Review and Herald, 8 iulie, 1902.

Părinţii trebuie să se conducă pe ei înşişi — Părinţii care doresc să-şi conducă familiile cu succes trebuie să se conducă mai întâi pe ei înşişi. Dacă doresc ca în familia lor să fie rostite numai cuvinte plăcute, atunci trebuie să facă în aşa fel, încât copiii să audă numai cuvinte plăcute ieşind de pe buzele lor. Orice seceriş este pe măsura calităţii seminţelor cultivate. Lucrarea solemnă şi sfântă a părinţilor este aceea de a realiza educaţia copiilor lor atât prin învăţături, cât şi prin exemplul lor personal. Dumnezeu le-a încredinţat responsabilitatea de a aduce înaintea Sa nişte copii pregătiţi pentru a asimila, încă de la cea mai fragedă vârstă, o cunoaştere inteligentă a ceea ce înseamnă să fii urmaş al lui Isus Hristos. Cele mai multe situaţii în care copiii celor care pretind a fi creştini adevăraţi nu-L respectă şi nu-L iubesc pe Dumnezeu se datorează faptului că exemplul părinţilor a fost greşit. Seminţele falsităţii şi ale făţărniciei au avut ca rezultat un seceriş de mărăcini şi spini. — Manuscript 59, 1900.

Cuvintele amabile şi zâmbetele exprimate în familie — Noi avem nu numai privilegiul, ci şi datoria de a cultiva amabilitatea, de a avea în inimi pace cu Hristos şi de a fi noi înşine împăciuitori, astfel încât să putem semăna seminţe preţioase care să producă un seceriş pentru viaţa veşnică. Aceia care nu sunt cu adevărat urmaşi ai lui Hristos pot manifesta multe calităţi şi multe însuşiri pozitive, dar caracterele lor sunt în mare măsură afectate de un temperament lipsit de bunătate, nerăbdător, irascibil, predispus să caute numai greşeli şi să critice cu asprime. Soţii sau soţiile care cultivă suspiciunea şi neîncrederea creează neînţelegeri şi conflicte în familie. Cuvintele lor amabile şi zâmbetele lor sunt păstrate doar pentru străini, în timp ce în cămin se comportă în mod iritant, alungând astfel pacea şi mulţumirea. — Letter 34, 1894. (HC 179).

Evitarea unei vorbiri vulgare — Taţi şi mame, soţi şi soţii, vă implor, nu vă complăceţi într-o atmosferă caracterizată de gânduri josnice şi cuvinte vulgare. Expresiile murdare, gesturile indecente, lipsa de amabilitate în cămin vor avea o influenţă neplăcută asupra voastră şi, dacă vor fi repetate frecvent, vor deveni a doua voastră natură. Căminul este un loc prea sfânt pentru a fi murdărit de vulgaritate, senzualitate şi învinuiri reciproce. Există un Martor ceresc care declară: "ştiu faptele tale". Grădina inimii voastră să fie împodobită cu florile iubirii, ale adevărului, ale bunătăţii şi ale răbdării. — Letter 18b, 1891.

Un comportament brutal şi lipsit de amabilitate — Să nu manifestaţi niciodată, în cercul intim al familiei, un comportament brutal, lipsit de maniere, vulgar, neprietenos şi nepoliticos. Oricât de înalte ar fi idealurile religioase pe care le predicaţi altora, dacă în căminul vostru vă comportaţi într-un mod lipsit de amabilitate, sunteţi nişte călcători ai poruncilor lui Dumnezeu. — The Review and Herald, 29 martie, 1892.

Prietenii nu trebuie să se amestece în viaţa unei familii (sfat adresat unui soţ tânăr) — Cercul intim al familiei ar trebui să fie considerat un loc sfânt, un simbol al cerului, o oglindă în care ne reflectăm noi înşine. Putem avea diferiţi prieteni şi cunoştinţe, dar acestora nu trebuie să li se permită să se amestece în viaţa familiei noastre. Atmosfera

căminului trebuie să ne confere un simţământ profund al apartenenţei, care ne inspiră încredere, siguranţă, confort şi odihnă.

Prietenia ta cu alte femei şi fete constituie o sursă de ispite pentru ele şi le încurajează în manifestarea unei atitudini libertine, care le face să încalce restricţiile impuse de statutul unei persoane căsătorite. Deşi tu nu eşti conştient de acest fapt, plăcerea ta de a te amuza şi atmosfera pe care o creezi prin comportamentul tău nu sunt o mărturie în favoarea caracterului sfânt al căsătoriei.

Trăirea vieţii de familie reprezintă un mare test al caracterului. Manifestarea amabilităţii şi înţelegerii în cămin, exercitarea răbdării, a bunăvoinţei şi a iubirii constituie calificative care indică valoarea caracterului unui soţ. — Letter 17, 1895.

Soţii care tânjesc după cuvinte iubitoare — Multe femei tânjesc după cuvintele iubitoare şi pline de bunătate şi după micile atenţii şi amabilităţi ce le sunt datorate din partea soţilor lor, care le-au ales ca tovarăşe de viaţă. Cât de multă suferinţă, cât necaz şi nefericire şi cât de multe suspine ar putea fi evitate, dacă bărbaţii şi femeile ar continua să cultive interesul, atenţia, cuvintele plăcute de apreciere şi micile gesturi de curtenie care au trezit dragostea partenerilor lor la început şi pe care le-au considerat importante atunci când au căutat să cucerească inimile aleşilor şi aleselor lor.

Dacă nu ar face altceva decât să continue cultivarea acestor atenţii minore, dar care hrănesc iubirea, soţul şi soţia ar fi fericiţi în societatea prietenilor lor şi ar exercita o influenţă sfântă în familiile acestora. În interiorul sufletului ar exista o oază de fericire pe care cu nici un chip nu ar dori să o părăsească în căutarea unor noi obiecte de atracţie. Nevoia după cuvinte încurajatoare de simpatie şi după o iubire manifestată prin expresii pline de bunătate a adus suferinţa, boala şi moartea prematură asupra multor soţii. — Letter 27, 1872.

Soţul poate închide uşa în calea suferinţei — Soţul ar trebui să manifeste un interes deosebit faţă de bunăstarea familiei sale. Dacă temperamentul soţiei este sensibil, el ar trebui să fie înţelegător şi atent la simţămintele ei. Printr-un asemenea comportament, soţul poate închide uşa în calea multor suferinţe şi boli. Cuvintele duioase, amabile şi încurajatoare se vor dovedi un tratament mai eficient decât cele mai puternice medicamente. Acestea vor inspira curaj în inima deznădăjduită şi vor aduce atâta strălucire şi fericire în cămin, încât întregul efort depus în faptele binevoitoare şi în cuvintele amabile şi încurajatoare va fi răsplătit înzecit.

Soţul ar trebui să-şi aducă aminte că cea mai mare parte a poverii educaţiei copiilor lui se află pe umerii mamei şi că ea este aceea care se preocupă de modelarea minţii lor. Datorită acestui fapt, el trebuie să manifeste cele mai duioase simţăminte faţă de soţia sa şi să facă tot ce poate pentru a-i uşura poverile. El trebuie să se comporte în aşa fel, încât soţia

să simtă că se poate baza pe afecţiunea şi înţelegerea lui, îndreptându-şi gândurile spre ceruri, acolo unde există putere, pace şi odihnă deplină pentru cei obosiţi şi împovăraţi.

Când vine acasă, orice întunecime de pe faţa soţului trebuie să dispară, iar prezenţa lui să aducă lumină în familie şi încurajare în inima soţiei, inspirând încredere şi iubire faţă de Dumnezeu. Cu sufletele unite, ei pot repeta făgăduinţele lui Dumnezeu, iar binecuvântările Sale preţioase se pot revărsa în căminul lor. Lipsa bunătăţii, mânia şi nemulţumirea alungă prezenţa Domnului Isus din casele noastre. Am văzut îngeri ai lui Dumnezeu fugind din familii în care se auzeau cuvinte neplăcute, ameninţări şi certuri. — Testimonies for the Church 1:306, 307 (1862).

Soţul şi tatăl este capul familiei — Soţul şi tatăl este capul familiei. Soţia aşteaptă din partea lui simpatie şi ajutor în educarea copiilor; iar acest lucru este drept. Copiii nu sunt numai ai mamei, ci şi ai lui, şi de aceea tatăl este în egală măsură răspunzător pentru bunăstarea lor. Ei aşteaptă de la tatăl lor călăuzire şi sprijin; iar el are nevoie de o concepţie corectă cu privire la viaţă şi trebuie să poarte de grijă ca familia lui să fie înconjurată de prieteni care exercită o influenţă bună; mai presus de toate, viaţa lui trebuie să fie condusă de respect şi iubire faţă de Dumnezeu şi faţă de învăţăturile cuvintelor Sale, astfel încât să poată îndruma paşii copiilor pe cărări drepte. — The Ministry of Healing, 390 (1905).

Soţia este un "ajutor potrivit" pentru soţ — Dumnezeu Însuşi este acela care i-a oferit lui Adam un tovarăş de viaţă. El a conceput "un ajutor potrivit pentru om", un ajutor care să corespundă nevoilor lui şi alături de care să poată deveni una în iubire şi împreună simţire. Faptul că Eva a fost creată din coasta lui Adam înseamnă că ea nu urma să exercite rolul de conducător al vieţii lui, dar nici să fie înjosită şi considerată inferioară de către acesta, ci să stea alături de el, într-o relaţie de egalitate, pentru a fi iubită şi protejată. Parte din bărbat, os din oasele lui, carne din carnea lui, Eva a fost destinată să reprezinte cel de-al doilea eu al lui Adam, ca expresie a unirii profunde şi a legăturii afective care urma să existe întotdeauna în cadrul acestei relaţii. — Patriarchs and Prophets, 46 (1890).

Cum să creăm pacea în cămin — Dacă un soţ are caracterul nobil, inima curată şi gândirea luminată, pe care trebuie să le deţină orice adevărat creştin, toate acestea se vor manifesta în cadrul relaţiilor din familie.... El va căuta să ocrotească sănătatea soţiei şi să-i inspire curaj, străduindu-se să adreseze cuvinte de mângâiere şi să creeze o atmosferă de pace în cămin. — Manuscript 17, 1891. (The Adventist Home, 228). Soţii trebuie să studieze Epistola către Efeseni şi să caute să înţeleagă atât contextul, cât şi semnificaţia simbolului care Îl reprezintă pe Domnul Hristos ca susţinător al bisericii. Soţul este asemenea unui mântuitor al familiei sale. Va fi el întotdeauna gata să îşi încurajeze soţia şi copiii, prin caracterul său ferm şi statornic şi prin bărbăţia care i-a fost dăruită de Dumnezeu? Va răspândi el în jur o atmosferă plăcută şi curată? Va cultiva el cu asiduitate iubirea Domnului Isus, făcând din aceasta un principiu temeinic în căminul său, atunci când

îşi expune pretenţia de a deţine autoritatea în familie? — Manuscript 17, 1891. (The Adventist Home, 117).

Soţul să nu insiste în pretenţia de a fi capul familiei — Faptul că un soţ insistă în permanenţă asupra ideii că el deţine poziţia de cap al familiei nu constituie o dovadă a bărbăţiei. Citarea repetată a Scripturii, pentru a-şi afirma autoritatea în cămin, nu va mări respectul faţă de el. Pretenţia ca soţia sa, mama copiilor lui, să acţioneze întotdeauna în conformitate cu planurile sale, ca şi cum acestea ar fi infailibile, nu îl va face să fie mai bărbat.

Domnul a prevăzut ca soţul să fie capul soţiei cu scopul ca el să fie protectorul ei; el este cel care uneşte familia printr-o legătură puternică, după cum Domnul Hristos este Capul bisericii şi Mântuitorul trupului ei tainic. Fiecare soţ care mărturiseşte că Îl iubeşte pe Dumnezeu trebuie să studieze cu atenţie ce cere Dumnezeu de la el, ca deţinător al unei asemenea poziţii în cămin. Autoritatea lui Hristos este exercitată cu înţelepciune, însoţită de bunătate şi blândeţe; aşa că fiecare soţ trebuie să îşi exercite atribuţiile şi să-şi folosească puterile, imitându-L pe Acela care este Capul bisericii. — Letter 18b, 1891. (The Adventist Home, 215).

Soţia să îl susţină cu bucurie pe soţ să îşi păstreze demnitatea — Mi s-a arătat, de asemenea, că soţiile comit adesea o mare greşeală. Ele nu depun eforturi serioase pentru a-şi stăpâni propriul temperament şi pentru a aduce fericirea în cămin. De multe ori, soţiile sunt iritate şi nemulţumite fără un motiv temeinic. Soţul se întoarce de la serviciu îngrijorat şi obosit de trudă şi, în loc să fie întâmpinat cu bucurie şi cuvinte încurajatoare, găseşte acasă o atmosferă încărcată şi apăsătoare. Este şi el doar un om, iar afecţiunile lui pot să se îndepărteze de la soţia sa, dragostea faţă de familie se răceşte, căile lui devin tot mai întunecate şi curajul său secătuieşte. Treptat, demnitatea şi respectul de sine, pe care i le-a dăruit Dumnezeu, se pierd.

După cum Hristos este Capul bisericii, tot astfel soţul este capul familiei şi orice atitudine prin care soţia lui i-ar putea diminua influenţa şi l-ar putea determina să-şi piardă demnitatea şi poziţia de răspundere pe care o deţine este neplăcută înaintea lui Dumnezeu. Este de datoria soţiei să renunţe la dorinţele personale şi să se supună soţului ei. Amândoi ar trebui să fie dispuşi să cedeze la pretenţiile lor, dar Cuvântul lui Dumnezeu oferă prioritate hotărârilor luate de către soţ. Faptul că o soţie se supune aceluia pe care ea însăşi l-a ales să fie sfătuitorul, protectorul şi îndrumătorul ei nu reprezintă o pierdere a demnităţii ei personale. Soţul ar trebui să-şi afirme poziţia care îi revine în cadrul familiei într-un spirit umilit, dar ferm şi statornic. — Testimonies for the Church 1:307, 308 (1862).

Omul ca fiinţă socială — Nici una dintre fiinţele pe care Dumnezeu le-a adus la existenţă pe pământ nu putea egala omul. "şi Dumnezeu a zis: 'Nu este bine ca omul să fie singur; îi voi face un ajutor potrivit'" (Geneza 2, 18). Omul nu a fost creat pentru a trăi în singurătate; el trebuia să fie o fiinţă socială. Oricât de minunate ar fi fost priveliştile

Edenului şi oricât de plăcută ar fi fost şederea în această grădină, acestea nu ar fi reuşit să-l facă fericit cu adevărat, dacă ar fi fost lipsit de tovărăşie. Nici chiar compania îngerilor nu ar fi putut satisface dorinţa sa după împreună simţire şi prietenie. Pe atunci, încă nu exista nici o altă fiinţă de aceeaşi natură cu el, care să-l iubească şi pe care să o poată iubi. — Patriarchs and Prophets, 46 (1890).

Armonia în familie este posibilă numai în prezenţa Duhului lui Dumnezeu — Armonia în familie nu va putea fi obţinută niciodată, dacă prezenţa Duhului lui Dumnezeu lipseşte din inimile noastre. Atunci când este inspirată şi călăuzită de Spiritul lui Hristos, soţia va fi atentă la cuvintele pe care le rosteşte şi se va supune soţului ei, nu simţindu-se asemenea unei sclave, ci considerându-se un tovarăş de viaţă. Dacă este un slujitor al lui Dumnezeu, soţul nu-şi va trata soţia ca un stăpân arbitrar şi sever. Când suntem nemulţumiţi şi îngrijoraţi, noi nu ne putem bucura de binecuvântarea căminului, dar, dacă Duhul Domnului sălăşluieşte în familia noastră, acesta devine o pregustare a cerului. — Letter 18, 1891. (The Adventist Home, 118).

Locul primordial acordat cercului intim al familiei — Toate capacităţile noastre trebuie să fie folosite pentru Domnul Hristos. Aceasta este datoria fiecărui om faţă de Dumnezeu. Prin relaţia pe care o realizează cu Domnul Hristos, omul cel nou nu face altceva decât să revină la acea relaţie strânsă cu Dumnezeu, care a fost prevăzută încă de la creaţiune. Omul este un reprezentant al lui Hristos şi trebuie să cultive un spirit de rugăciune şi veghere continuă. Înainte de orice alte obiective măreţe şi îndepărtate, responsabilităţile lui încep cu aceia care se află în imediata sa apropiere. Datoria lui principală este faţă de propriii săi copii şi faţă de rudele cele mai apropiate. Nu există nici o scuză pentru cel care, lucrând în favoarea celor din societate, îşi neglijează obligaţiile faţă de cei aflaţi în cercul intim al familiei sale.

În ziua judecăţii finale, taţii şi mamele vor fi solicitaţi să dea socoteală pentru copiii lor. Părinţii vor fi întrebaţi ce au făcut pentru mântuirea sufletelor celor pe care şi-au asumat responsabilitatea de a-i aduce pe lume. şi-au neglijat ei micuţii, lăsându-i în grija străinilor? Taţilor şi mamelor, nu cumva copiii voştri cresc în mijlocul unui mediu imoral şi păcătos, în timp ce voi toleraţi în mod conştient lucrul aceasta? Oricât de mare ar fi binele pe care îl faceţi pentru alţii, datoria pe care o aveţi înaintea lui Dumnezeu, de a purta de grijă copiilor voştri, nu va putea fi anulată. Bunăstarea spirituală a propriilor voastre familii este mai importantă decât orice. Conduceţi-vă copiii spre crucea de pe Calvar şi lucraţi pentru ei, aşa cum se cuvine să lucraţi pentru cei pentru care va trebui să daţi socoteală. — Manuscript 56, 1899.

Capitolul 19 — Influenţa părinţilor

Conduşi de principii divine — Asupra părinţilor se află cea mai solemnă responsabilitate, şi anume să-şi educe copiii în respect şi iubire de Dumnezeu. Păstraţi în căminul vostru o atmosferă caracterizată de influenţele morale cele mai curate şi cultivaţi o ascultare strictă faţă de cerinţele Bibliei. Faceţi ca învăţăturile Cuvântului lui Dumnezeu să călăuzească mintea şi inima, aşa încât viaţa familiei să poată constitui o demonstrare a puterii harului lui Dumnezeu. Principiile şi îndrumările divine trebuie să modeleze caracterul fiecărui membru al familiei, iar copiii noştri să fie asemenea unor „stâlpi săpaţi frumos, care împodobesc casele împărăteşti" (Psalmii 144, 12). — The Review and Herald, 10 noiembrie, 1904.

Dumnezeu a rânduit o cale potrivită — Îngerii lui Dumnezeu veghează cu cel mai profund interes asupra copiilor, pentru a vedea ce fel de caractere dezvoltă. Dacă noi am fi fost trataţi de Domnul Hristos aşa cum îi tratăm noi pe semenii sau copiii noştri, ne-am poticni şi am cădea în descurajare. Am văzut că Domnul Isus cunoaşte slăbiciunile şi infirmităţile noastre şi că El Însuşi a împărtăşit experienţa noastră în toate privinţele, cu excepţia păcatului; prin urmare, El a prevăzut deja o cale care să se potrivească propriilor noastre capacităţi şi puteri şi, asemenea lui Iacov, a călătorit cu pas domol, potrivindu-şi ritmul pe măsura puterii şi a rezistenţei copiilor Lui, pentru ca, însoţindu-ne pe calea experienţei, să poată fi călăuza neîncetată a vieţii noastre, mângâindu-ne şi încurajându-ne prin prezenţa Sa. Domnul nu dispreţuieşte, nu neglijează şi nici nu lasă în urmă mieluşeii turmei Sale. El nu ne îndeamnă să înaintăm, părăsindu-i pe cei care nu reuşesc să ţină pasul cu noi. El nu a mers atât de grăbit, încât noi şi copiii noştri să rămânem în urmă, fără putinţa de a merge alături de El. Oh, nu! Ci Domnul a făcut ca drumul spre viaţă să poată fi accesibil chiar şi unor copii. Iar părinţii sunt chemaţi, în Numele lui Isus, să-şi îndrume copiii pe întregul parcurs al căii înguste. Dificultăţile căii pe care a rânduit-o Dumnezeu pentru noi nu depăşesc puterea şi capacităţile copiilor. — Testimonies for the Church 1:388, 389 (1863).

Când simţiţi că vă pierdeţi răbdarea, adesea credeţi că vina le aparţine copiilor voştri şi îi acuzaţi pe nedrept. Iar alteori, când copiii se comportă exact la fel ca şi în situaţiile în care v-aţi enervat din cauza lor, voi reacţionaţi complet diferit, ca şi cum totul ar fi acceptabil şi bun.

Copiii observă şi ţin minte aceste inconsecvenţe din partea voastră şi încetează să mai fie constanţi. Uneori, ei sunt oarecum pregătiţi să întâmpine dispoziţiile voastre sufleteşti schimbătoare, dar alteori, ei înşişi devin iritaţi şi nervoşi şi nu mai pot suporta să fie certaţi....

Mintea paralizată a părinţilor — Noi am ajuns să cunoaştem deja, într-o anumită măsură, maniera de lucru a lui satana, precum şi succesul pe care îl obţine prin intermediul acesteia. Din ceea ce mi-a fost arătat, am înţeles că unul dintre obiectivele sale este acela de a paraliza mintea părinţilor. Ei nu reuşesc să sesizeze la timp posibilele greşeli şi păcate ale copiilor lor. Unii dintre aceşti copii poartă numele de creştini, iar părinţii lor dorm liniştiţi, fără să se teamă de vreun pericol, în timp ce mintea şi trupul copiilor lor ajung din ce în ce mai degradate.

Unii părinţii nici măcar nu se preocupă să-şi supravegheze copiii, atunci când se află în casa lui Dumnezeu. Tinerele fete participă la adunări împreună cu părinţii, dar, de cele mai multe ori, ocupă locurile din spate. Ele obişnuiesc să găsească un motiv pentru a pleca din adunare. Băieţii observă acest obicei şi ies afară, înainte sau după ieşirea fetelor, şi apoi, la încheierea întâlnirii, le conduc acasă. Părinţii nu ştiu nimic în legătură cu aceasta. Aşa că băieţii şi fetele prind ocazia de a ieşi la plimbare, adunându-se în grădini sau în alte locuri ferite, unde se joacă şi fac tot ce doresc, fără ca vreun ochi matur să îi supravegheze. — Testimonies for the Church 2:481, 482 (1870).

Influenţa stilului de viaţă şi a dietei părinţilor — Dacă părinţii ar fi cultivat un stil de viaţă sănătos, mulţumindu-se cu o dietă simplă, multe cheltuieli ar fi fost evitate. Tatăl nu ar fi fost nevoit să muncească peste măsura puterilor sale, pentru a asigura nevoile familiei. O alimentaţie simplă nu ar fi influenţat în mod negativ sistemul nervos, incitând pasiunile fireşti şi favorizând o stare de tulburare şi irascibilitate. Dacă părinţii ar fi consumat în exclusivitate o hrană simplă, mintea lor ar fi fost limpede, nervii calmi şi stomacul sănătos. Organismul lor curat nu ar fi fost afectat de un apetit degradat, iar generaţia prezentă ar fi beneficiat de o stare de sănătate mult mai bună decât este acum.

Dar, chiar şi în situaţia actuală, există posibilitatea de a ne îmbunătăţi condiţia fizică. Pentru aceasta, este necesară o cumpătare în toate privinţele. Un tată cumpătat nu se va plânge, dacă pe masa lui nu se află o mulţime de feluri de mâncare. Un mod sănătos de viaţă va contribui la îmbunătăţirea stării familiei din toate punctele de vedere, iar mamele vor beneficia de un timp suplimentar, pe care îl pot dedica educării copiilor lor.

Tatăl este cel care uneşte familia — Un tată creştin este cel care îşi uneşte familia printr-o legătură profundă şi o conduce mai aproape de tronul lui Dumnezeu. El nu este preocupat de copiii săi doar pentru a face impresie. Un asemenea tată nu va lăsa grija băieţilor săi neastâmpăraţi în exclusivitate în sarcina mamei. Aceasta ar însemna o povară prea grea pentru ea. El ar trebui să devină prietenul lor şi să îşi asume răspunderea de a-i feri de societatea unor prieteni răi. Este posibil ca mamei să-i fie greu să-şi exercite stăpânirea de sine. În aceste condiţii, dacă tatăl observă că slăbiciunea mamei pune în pericol siguranţa spirituală a copiilor săi, el trebuie să preia o parte mai mare din povara care apasă asupra ei, făcând tot ce îi stă în putinţă pentru a-şi conduce băieţii la Dumnezeu. — The Review and Herald, 8 iulie, 1902.

Mamele să nu caute distracţia şi amuzamentul — Mamele, care au responsabilitatea de a educa mintea şi de a forma caracterele copiilor lor, nu ar trebui să apeleze la atracţiile lumii, pentru a se simţi mulţumite şi fericite. Ele au o menire importantă în viaţă şi nu-şi pot îngădui să-şi petreacă timpul în chip nefolositor. Timpul constituie unul dintre cei mai valoroşi talanţi care ne-au fost încredinţaţi de Dumnezeu şi El ne va cere socoteală pentru modul în care l-am folosit. Risipirea timpului înseamnă risipirea capacităţilor intelectului. Puterile minţii ne oferă posibilitatea unei mari dezvoltări. Iar datoria mamelor este aceea de a căuta orice mijloc posibil pentru a progresa din punct de vedere intelectual şi moral, astfel încât să devină din ce în ce mai competente în lucrarea de cultivare a minţii copiilor lor.

Mama să cultive o stare de fericire — Caracterul copilului este afectat într-o măsură destul de mare de natura îngrijirii primite din partea mamei, încă din perioada primelor luni de viaţă. Prin urmare, atunci când se ocupă de îngrijirea sugarului, este deosebit de important ca mamele să cultive un simţământ de fericire şi un control desăvârşit asupra propriilor lor stări sufleteşti. Procedând astfel, laptele pe care îl oferă sugarului va fi sănătos, iar atitudinea calmă şi temperată a mamei va avea o mare influenţă în modelarea minţii acestuia. Dacă sugarul este agitat şi irascibil, maniera atentă şi blândă în care îl va trata va avea un efect liniştitor asupra acestuia, iar sănătatea sugarului va fi mult îmbunătăţită. — The Review and Herald, 25 iulie, 1899. (Counsels on Health, 80).

Mama trebuie să se străduiască să fie calmă şi temperată — Cu cât viaţa unui copil va fi mai simplă şi mai liniştită, cu atât potenţialul lui de dezvoltare fizică şi intelectuală va fi mai mare. Mama trebuie să se străduiască să fie calmă, liniştită şi temperată în mod permanent. Mulţi sugari sunt foarte predispuşi la o stare de agitaţie nervoasă, dar blândeţea mamei şi maniera atentă în care îl va trata pe copil vor avea un efect liniştitor, care se va dovedi o binecuvântare nespus de mare pentru el. — The Ministry of Healing, 381 (1905).

Mama nu are voie să rănească inima sensibilă a copilului mic, prin tratarea cu indiferenţă a solicitărilor lui mărunte sau prin refuzul de a se preocupa de problemele lui minore. Ceea ce mamei ar putea să i se pară lipsit de semnificaţie poate fi foarte important pentru cei mici. Iar un simplu cuvânt de îndrumare sau avertizare, spus la timpul potrivit, se va dovedi adesea de o mare valoare. O privire aprobatoare, un cuvânt de încurajare şi apreciere din partea mamei, de cele mai multe ori, va fi ca o rază de soare în inimile micuţe, pentru tot restul zilei. — Healthful Living, 46, 47 (1865). (Selected Messages 2:438, 439).

Mamelor, trataţi-i cu blândeţe pe micuţii voştri — Mamelor, trataţi-i cu blândeţe pe micuţii voştri. Domnul Hristos a fost cândva un copil mic. Respectaţi-vă copilaşii de dragul Numelui Lui. Consideraţi că aveţi faţă de ei o misiune sfântă, care v-a fost încredinţată nu pentru a-i răsfăţa într-o manieră permisivă şi nici pentru a-i idolatriza, ci pentru a-i învăţa să trăiască o viaţă curată şi nobilă. Ei sunt proprietatea lui Dumnezeu; Domnul îi iubeşte şi vă solicită să colaboraţi cu El, ajutându-i să îşi formeze caractere desăvârşite. — The Signs of the Times, 23 august, 1899. (The Adventist Home, 280).

O dispoziţie voioasă şi o atitudine plăcută — Învăţaţi-vă copiii încă din leagăn să practice renunţarea şi stăpânirea de sine. Învăţaţi-i să se bucure de frumuseţile naturii şi să-şi utilizeze puterile minţii şi ale trupului în îndeletniciri folositoare. Creşteţi-i astfel, încât să aibă o constituţie fizică robustă şi principii morale sănătoase, să cultive o dispoziţie voioasă şi o atitudine plăcută. Spuneţi-le că a ceda ispitei înseamnă slăbiciune şi degradare, iar a rezista înseamnă nobleţe şi demnitate. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 127 (1913).

Mamele sunt un exemplu — Dacă mamele doresc ca fiicele lor să devină femei sănătoase şi virtuoase, trebuie să le ofere un exemplu prin propria lor viaţă, păzindu-le astfel de moda degradantă şi nesănătoasă a acestui veac. Mamele creştine nu înţeleg responsabilitatea care le este încredinţată. Ele ar trebui să-şi educe copiii în aşa fel, încât, în acest veac al corupţiei, aceştia să poată avea principii morale temeinice şi sănătoase. — Manuscript 76, 1900.

Când dorinţa copilului este lege — În unele familii, dorinţa copilului este lege. I se oferă tot ce pofteşte. Este încurajat să respingă tot ce nu îi face plăcere. Se presupune că îngăduinţa îl va face pe copil fericit, dar, în cele din urmă, aceasta nu îl va face să fie decât lipsit de mulţumire şi pace. Îngăduinţa i-a afectat gustul pentru o hrană sănătoasă şi simplă, precum şi dispoziţia de a-şi petrece timpul într-un mod simplu; satisfacerea sinelui i-a denaturat caracterul atât pentru viaţa aceasta, cât şi pentru veşnicie. — The Review and Herald, 10 mai, 1898.

Părinţii să fie confidenţii copiilor lor — Nu le oferiţi copiilor ocazia de a vă vedea copleşiţi de supărare pe ei. Dacă ei cedează ispitei şi după aceea îşi înţeleg greşeala şi se pocăiesc, iertaţi-i cu aceeaşi uşurinţă cu care speraţi că sunteţi şi voi iertaţi de către Tatăl vostru ceresc. Sfătuiţi-i cu răbdare şi legaţi-i de inimile voastre. Copiii trec prin perioade critice. Asupra lor vor fi exercitate influenţe care urmăresc să-i înstrăineze de voi şi pe care va trebui să le contracaraţi. Comportaţi-vă în aşa fel, încât să vă facă să fiţi confidentul lor. Îngăduiţi-le să vă împărtăşească încercările şi bucuriile lor. Încurajând aceasta, veţi putea să-i salvaţi din multe curse pe care Satana le-a pregătit în calea paşilor lor lipsiţi de experienţă.

Nu vă trataţi copiii cu răceală, uitând de anii propriei voastre copilării şi uitând că ei nu sunt altceva decât nişte copii. Nu aşteptaţi de la ei să fie desăvârşiţi şi nu le pretindeţi să acţioneze ca şi cum ar fi deja oameni maturi. Procedând aşa, veţi închide o uşă spre inimile lor şi îi veţi determina să devină vulnerabili faţă de influenţele nefaste din partea celor care le vor otrăvi mintea lor tânără, înainte ca voi să vă daţi seama de pericolul în care se află. — Testimonies for the Church 1:387 (1863).

O disciplină fermă şi serioasă — Fericirea fiecărui copil poate fi asigurată prin intermediul unei discipline ferme şi serioase. Adevăratele calităţi ale copilului sunt modestia şi ascultarea — dispoziţia atentă de a respecta cuvintele de îndrumare, picioarele şi mâinile

doritoare să meargă şi să lucreze pentru îndeplinirea lucrurilor cerute. Iar adevărata bunătate a unui copil îşi va aduce răsplata chiar şi în viaţa aceasta.

Domnul Isus manifesta o atitudine deosebit de plăcută — În copilărie, Domnul Isus era caracterizat de o atitudine aparte, deosebit de plăcută. Mâinile Sale binevoitoare erau întotdeauna gata să slujească nevoilor altora. El manifesta o răbdare pe care nimic nu o putea tulbura şi o credincioşie a cărei integritate nu ar fi putut fi niciodată sacrificată. Principialitatea Lui era statornică, asemenea unei stânci, iar viaţa Sa dezvăluia harul unei amabilităţi lipsite de egoism.

Mama Domnului Isus urmărea cu profund interes dezvoltarea puterilor Lui şi observa manifestarea desăvârşirii în caracterul Său. Cu câtă plăcere căuta ea să încurajeze acea minte strălucitoare şi receptivă! Prin influenţa Duhului Sfânt, ea primea înţelepciune pentru a coopera cu agenţii cereşti în vederea dezvoltării acestui copil, care Îl considera pe Dumnezeu singurul Său Tată. — The Desire of Ages, 68, 69 (1898).

Preocuparea minţii alungă gândurile josnice — Educaţi capacităţile intelectuale şi preferinţele celor dragi; căutaţi să le oferiţi o preocupare care să nu lase loc pentru gânduri josnice, degradante, sau pentru satisfacerea pasiunilor. Harul lui Hristos constituie unicul antidot pentru prevenirea şi anihilarea influenţelor rele. Voi sunteţi cei care pot alege dacă mintea copiilor voştri va fi ocupată de gânduri curate şi sfinte sau de impresiile rele care sunt răspândite pretutindeni în preajma lor, de mândria lumească sau de spiritul iertător al Răscumpărătorului lor. — Letter 27, 1890. (Child Guidance, 188).

Învăţaţi-i pe copii şi pe tineri să se respecte pe ei înşişi, să fie loiali faţă de Dumnezeu şi faţă de principii; învăţaţi-i să respecte şi să asculte de Legea lui Dumnezeu. Atunci, aceste principii vor conduce vieţile lor şi vor fi manifestate în cadrul relaţiilor lor cu alţii. Ei îşi vor iubi aproapele ca pe ei înşişi. Vor crea o atmosferă curată şi vor exercita o influenţă care va încuraja sufletele slabe pe calea care duce la sfinţire şi cer. Fiecare învăţătură să aibă un caracter înălţător şi nobil, iar rapoartele scrise în ceruri să fie de aşa natură, încât să nu vă fie ruşine să vă confruntaţi cu ele la judecată.

Copiii care beneficiază de o asemenea educaţie nu vor fi o povară şi un motiv de îngrijorare pentru cei care se ocupă de ei în cadrul instituţiilor noastre , ci vor fi un sprijin pentru aceia care poartă răspunderi în ceea ce îi priveşte. Ei vor fi pregătiţi să ocupe funcţii de încredere şi, prin îndrumările şi exemplul lor, vor constitui un ajutor permanent pentru cei care doresc să înfăptuiască binele. Preţuindu-şi la adevărata valoare propriile lor talente, aceşti tineri vor oferi cea mai bună întrebuinţare capacităţilor lor fizice, intelectuale şi morale.

Asemenea suflete sunt mereu puternice în faţa ispitei; ele sunt înconjurate de un zid de apărare care nu poate fi dărâmat cu uşurinţă. Caracterele lor sunt purtătoare de lumină, prin binecuvântarea lui Dumnezeu; influenţa lor îi atrage pe cei din jur la trăirea unei vieţi

creştine. Mintea poate fi atât de înnobilată, încât gândurile divine îi sunt inspirate într-un mod la fel de natural ca respiraţia. — Letter 74, 1896.

Capitolul 20 — Atmosfera căminului

Influenţele căminului afectează societatea — Biserica este inima societăţii, iar familia este inima naţiunii. Bunăstarea unei societăţi depinde de succesul bisericii, prosperitatea unei naţiuni depinde de influenţa familiei. — The Ministry of Healing, 349 (1905). 1MCP 174.1 Un mijloc eficient pentru formarea caracterului — Dumnezeu a prevăzut ca familiile de pe pământ să constituie simbolul familiei cereşti. Căminul creştin, întemeiat şi condus în conformitate cu planul lui Dumnezeu, este unul dintre cele mai eficiente mijloace pentru formarea caracterului şi pentru progresul lucrării Sale. — Testimonies for the Church 6:430 (1900).

Închinarea în familie — Eu am avut parte de părinţi pioşi, care s-au străduit prin orice mijloace să ne apropie de Tatăl nostru ceresc. În fiecare dimineaţă şi în fiecare seară, familia noastră se aduna la rugăciune. Intonam cântări de laudă la adresa lui Dumnezeu. Eram opt copii în familie şi părinţii noştri foloseau orice ocazie pentru a ne învăţa să Îi dăruim inimile noastre lui Isus. — Manuscript 80, 1903.

Unitatea în cămin sporeşte influenţa familiei în exterior — Cu cât membrii unei familii sunt mai uniţi în activitatea pe care o desfăşoară în cadrul căminului, cu atât mai înălţătoare şi mai încurajatoare va fi influenţa pe care tatăl, mama, fiii şi fiicele o vor exercita asupra celor din exterior. — Letter 189, 1903. (The Adventist Home, 37).

O autoritate consecventă — Dacă nu va fi menţinută printr-o severitate consecventă, autoritatea va fi privită de mulţi cu dispreţ şi nemulţumire. Una dintre cele mai mari rele pe care un părinte sau un educator o poate aduce copiilor este aşa-zisa bunătate, manifestată prin flatare şi toleranţă. În fiecare familie, fermitatea, consecvenţa, solicitarea unor servicii folositoare sunt esenţiale. — Prophets and Kings, 236 (1917).

Principiul păcii — Dacă pacea Domnului Hristos domneşte în fiecare suflet, nu va exista nici o manifestare irascibilă în familie. Nu va exista nici o lipsă de amabilitate, nici o conversaţie tăioasă şi necivilizată. De ce? Deoarece noi credem şi acţionăm ca şi cum am fi membri ai familiei regale, copii ai Împăratului Ceresc, legaţi de Isus Hristos prin legătura puternică a iubirii — o iubire care lucrează prin credinţă şi purifică sufletul. Iubirea faţă de Domnul Hristos ne determină să ne străduim fără încetare să biruim egoismul, să fim o binecuvântare, o mângâiere, un sprijin temeinic şi un ajutor pentru sufletele pe care El le-a răscumpărat prin sângele Său.

Eu nu pot înţelege de ce nu încercăm noi într-un mod mai stăruitor să aducem pacea lui Hristos mai degrabă în căminele noastre decât să trudim pentru aceia care nu au nici o legătură directă cu noi; deoarece, dacă religia noastră se va manifesta mai întâi în familie, ea îşi va extinde apoi influenţa în exterior. Ea va fi purtată cu voi pretutindeni.

O veţi duce cu voi în biserică. O veţi manifesta atunci când mergeţi la muncă. Ea va fi cu voi oriunde veţi fi. Lucrul de care avem noi nevoie este acel principiu al păcii care să domnească în spiritul, în viaţa şi în caracterul nostru, modelându-le după exemplul pe care Domnul Hristos ni l-a oferit prin viaţa Sa. — Manuscript 36, 1891.

Creştinismul manifestat în cămin luminează pretutindeni în exterior — Efortul de a atinge idealul căminului — ca simbol al căminului ceresc — ne pregăteşte pentru o lucrare care se va desfăşura într-o sferă mai largă. Educaţia primită prin manifestarea unei atitudini amabile faţă de membrii familiei ne va face să ştim cum putem atinge inimile care au nevoie să înveţe principiile unei religii adevărate. Biserica are nevoie de toate resursele spirituale cultivate care pot fi obţinute, pentru ca toţi membrii ei şi în special tinerii familiei lui Dumnezeu să poată fi bine păziţi de cel rău. Adevărul trăit în cămin se descoperă de la sine într-o activitate dezinteresată, în folosul celor din exterior. Cel care este un adevărat creştin în familie va fi o lumină strălucitoare pretutindeni unde se află. — The Signs of the Times, 1 septembrie, 1898. (The Adventist Home, 38, 39).

Înnobilarea societăţii începe în familie — Restaurarea şi înnobilarea omenirii începe în cămin. Lucrarea părinţilor este mai importantă decât oricare alta. Societatea este compusă din familii şi de aceea nu poate fi diferită de ceea ce sunt cei ce ocupă rolul de capi ai familiei. „Din inimă ies izvoarele vieţii” (Proverbe 4, 23). — The Ministry of Healing, 349 (1905).

Lucruri care fac căminul atractiv — Manierele plăcute, conversaţiile amabile şi deschise şi faptele iubitoare vor lega inimile copiilor de ale părinţilor lor cu funiile de mătase ale afecţiunii şi vor contribui la efortul de a face căminul atractiv, mai mult decât cele mai rare bijuterii care ar putea fi cumpărate cu aur. — The Signs of the Times, 2 octombrie, 1884. (My Life Today, 200).

Cel care a fost atât de pretenţios, încât a poruncit copiilor lui Israel să înlăture orice urmă a practicilor necurate, nu va fi cu nimic mai îngăduitor faţă de lipsa de curăţenie din căminele poporului Său din zilele noastre. Dumnezeu priveşte cu neplăcere la necurăţia de orice natură. Cum Îl putem invita noi pe Domnul în casele noastre, dacă nu este totul ordonat şi curat? — The Review and Herald, 10 iunie, 1902. (Counsels on Health, 101).

Stabilirea locuinţei — Decât să le lăsaţi copiilor voştri drept moştenire averi, mai bine v-aţi preocupa să le dăruiţi un trup sănătos, o minte viguroasă şi un caracter nobil. Aceia care înţeleg ce anume constituie adevăratul succes al vieţii vor fi înţelepţi la timpul potrivit.

În deciziile pe care le vor lua cu privire la familiile lor, ei vor urmări cele mai înalte valori ale vieţii.

În loc să alegeţi să locuiţi acolo unde nu se pot vedea decât lucrările mâinilor omeneşti, unde imaginile şi sunetele sugerează fără încetare gânduri nelegiuite şi unde tulburarea şi confuzia produc nelinişte şi îngrijorare, stabiliţi-vă în locuri în care puteţi privi lucrurile create de Dumnezeu. Căutaţi odihna sufletului acolo unde se află frumuseţea, liniştea şi pacea naturii. Îngăduiţi-le ochilor voştri să se delecteze cu imaginea câmpiilor verzi, a dealurilor şi livezilor. Priviţi cerul albastru, neîntunecat de praful şi fumul oraşelor şi respiraţi aerul înviorător al cerului. Mergeţi acolo unde, departe de distracţiile şi agitaţiile vieţii citadine, puteţi să le oferiţi copiilor tovărăşia voastră, unde puteţi să-i învăţaţi să-L cunoască pe Dumnezeu prin lucrările mâinilor Sale şi educaţie pentru o viaţă folositoare şi demnă — The Ministry of Healing, 366, 367 (1905).

Mobilele scumpe nu înseamnă un cămin — Patru pereţi şi mobile scumpe, draperiile mătăsoase, oglinzile elegante şi picturile rafinate nu înseamnă un „cămin”, dacă simpatia şi iubirea lipsesc. Acest cuvânt sacru nu poate fi atribuit nici unei vile strălucitoare, dacă bucuria vieţii de părtăşie este necunoscută....

Căutarea greşelilor deschide poarta pentru Satana — Taţi şi mame, acordaţi o atenţie deosebită comportamentului vostru în cămin. Conversaţia voastră să fie plăcută şi încurajatoare. Vorbiţi întotdeauna cu bunătate, ca şi cum aţi fi în prezenţa Domnului Hristos. Nu exprimaţi nici un cuvânt de acuzare, nu fiţi căutători de greşeli. Cuvintele tăioase lovesc şi rănesc sufletul. Oamenii au tendinţa de a rosti cuvinte aspre. Aceia care cedează acestei înclinaţii îi deschid lui Satana o uşă pentru a intra în inimile lor şi pentru a-i face să fie dornici de a găsi şi de a ţine minte greşelile şi erorile celor din jur. Ei sesizează şi reţin deficienţele semenilor şi cuvintele pe care le adresează produc o scădere a încrederii acelora care fac tot ce le stă în putere pentru a-şi îndeplini cât mai bine datoriile pe care le au ca împreună lucrători cu Dumnezeu. Adesea, în inimile lor sunt semănate seminţele descurajării, deoarece alţii îşi exprimă părerea că, dacă ar fi avut ocazia de a fi însărcinaţi cu acele răspunderi, ei ar fi putut realiza o lucrare mai bună. — Letter 169, 1904.

Influenţa defectelor părinţilor — Unii oameni consideră că este ceva normal să fie egoişti, pretenţioşi, răutăcioşi, aroganţi şi dictatoriali. Ei nu au învăţat niciodată lecţia stăpânirii de sine — nu se abţin de la manifestarea simţămintelor lor neplăcute — şi se exteriorizează fără să ţină cont de consecinţe. Asemenea oameni vor suporta rezultatul comportamentului lor, fiind martori la nefericirea şi suferinţa celor din jur şi la preluarea în caracterul copiilor lor a propriilor trăsături dezagreabile. — Healthful Living, 36 (1865). (Selected Messages 2:430).

Părinţi, începeţi să manifestaţi darurile spirituale pe care le cultivaţi în biserică şi în familiile voastre, deoarece, dacă vă veţi comporta astfel, copiii voştri vor vedea că sunteţi împreună lucrători cu îngerii cerului. Vegheaţi zi de zi pentru a vă asigura de realitatea

convertirii în vieţile voastre. Pregătiţi-vă atât pe voi înşivă, cât şi pe copiii voştri pentru viaţa veşnică din Împărăţia lui Dumnezeu. Îngerii vă vor oferi un ajutor plin de putere. Chiar dacă sunteţi ispitiţi de Satana, nu vă lăsaţi înfrânţi. Străduiţi-vă să nu rostiţi nici un cuvânt de care ar putea să profite Satana. — Manuscript 93, 1901.

Pledoarie pentru mai multă ospitalitate — Manifestarea adevăratei ospitalităţi se vede într-o mică măsură, chiar şi în rândul acelora care mărturisesc a fi creştini. Oportunitatea exprimării unui spirit de ospitalitate nu este considerată un privilegiu şi o binecuvântare, aşa cum ar trebui să fie. Există, de asemenea, în poporul nostru prea puţină sociabilitate, prea puţină dispoziţie pentru întâlniri de familie, care să nu fie privite fie cu reţinere, fie cu o dorinţă de a face impresie. Unii se scuză, afirmând că „se produce prea mult deranj". Dar nu s-ar produce atâta deranj, dacă aţi spune în mod deschis: „Noi nu am făcut pregătiri speciale, dar sunteţi bineveniţi în casa noastră, pentru a ne bucura de ce avem". Primirea cu bunăvoinţă a unui oaspete neaşteptat este mult mai apreciată decât cele mai bine organizate pregătiri. — Testimonies for the Church 6:343 (1900).

Lucrurile care aduc fericire în cămin — Un ton plăcut în vorbire, amabilitatea şi afecţiunea sinceră care îşi regăsesc expresia în fiecare faptă, alături de seriozitate, sârguinţă, ordine şi economie, fac ca până şi o colibă să devină unul dintre cele mai fericite cămine. Creatorul priveşte cu aprobare un asemenea cămin. — The Signs of the Times, 2 octombrie, 1884. (The Adventist Home, 422).

Adevăratul rafinament şi adevărata politeţe sunt dobândite numai prin cunoaşterea şi experimentarea practică a Evangheliei lui Hristos. Adevărata amabilitate înseamnă manifestarea bunătăţii şi a bunăvoinţei faţă de orice om, indiferent dacă acesta deţine o poziţie socială înaltă sau joasă, dacă este bogat său sărac. — Manuscript 74, 1900. (The Adventist Home, 422, 423).

Capitolul 21 — Preocuparea lui Hristos pentru mintea oamenilor

Învăţăturile Domnului Hristos constituie un ghid — Învăţăturile Domnului Hristos, asemenea compasiunii Sale, au cuprins lumea. Nu există nici o circumstanţă a vieţii, nici o criză a experienţei umane care să nu fi fost anticipate în învăţăturile Sale şi pentru care principiile acestor învăţături să nu conţină o lecţie. În cuvintele Prinţului învăţătorilor, colaboratorii Săi vor descoperi un ghid care rămâne aplicabil până la încheierea timpului. — Education, 81, 82 (1903).

Domnul Hristos înţelege preocupările tainice ale minţii omeneşti — Cel care a plătit un preţ infinit pentru răscumpărarea oamenilor cunoaşte cu o acurateţe absolută toate preocupările tainice ale minţii umane şi ştie cu precizie cum să trateze fiecare suflet. În

preocuparea faţă de oameni, El a aplicat aceleaşi principii care se manifestă şi în natură. — Special Testimonies, Seria A 3:17 (1895). (Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 189, 190).

Dumnezeu Se foloseşte de acţiunea liniştită a legilor naturii — Dumnezeu acţionează în mod liniştit, conform legilor stabilite de El în natură. Tot astfel se întâmplă şi în domeniul spiritual. Satana se străduieşte în mod neîncetat să producă rezultate prin metode brutale şi violente, dar Domnul Isus a descoperit accesul la mintea omului pe calea celor mai familiare asocieri, evitând cât mai mult posibil să tulbure modul obişnuit de gândire al oamenilor prin acţiuni surprinzătoare şi prin reguli impuse. El l-a onorat pe om, acordându-i încrederea Sa, iar omul şi-a regăsit astfel propria demnitate. Isus a prezentat adevăruri vechi într-o lumină nouă şi preţioasă. Astfel că, pe când era doar de doisprezece ani, El i-a uimit cu întrebările Sale pe doctorii în teologie din templu. — Manuscript 44, 1894. (Evangelism, 139, 140).

Viaţa Sa era caracterizată de armonie — Isus din Nazaret era diferit de ceilalţi oameni. Întreaga Sa viaţă era caracterizată de bunăvoinţă dezinteresată şi de frumuseţea sfinţeniei. În sufletul Său exista cea mai curată iubire, fără cea mai vagă urmă de egoism şi păcat. Existenţa Sa era caracterizată de o armonie desăvârşită. El este unicul model veritabil al bunătăţii şi al perfecţiunii. Încă din primele zile ale slujirii Sale, oamenii au început să înţeleagă mai clar caracterul lui Dumnezeu.

Până în timpul primei veniri a Domnului Hristos, omenirea se închinase unor zei cruzi şi despotici. Nici măcar gândirea iudeilor nu era motivată de iubire, ci de teamă. Misiunea lui Hristos pe pământ a fost aceea de a descoperi omenirii că Dumnezeu nu este un despot, ci un Tată ceresc plin de iubire şi milă pentru copiii Săi. — Manuscript 132, 1902.

Posibilităţi nelimitate în fiecare fiinţă umană — Isus a identificat posibilităţi nelimitate în fiecare fiinţă umană. El i-a văzut pe oameni aşa cum ar fi putut fi, transformaţi prin intermediul harului Său — în „frumuseţea Domnului Dumnezeului nostru” (Psalmii 90, 17). Privind la ei cu speranţă, Isus le-a inspirat speranţă. Tratându-i cu încredere, El le-a inspirat încredere. Descoperindu-le în propria Lui viaţă adevăratul ideal pentru om, El a trezit în ei atât dorinţa, cât şi convingerea că îl pot atinge. În prezenţa lui Isus, sufletele dispreţuite şi decăzute înţelegeau că încă mai sunt fiinţe umane şi doreau insistent să se dovedească vrednice de valoarea care le era acordată de El. În multe inimi care păreau moarte faţă de lucrurile sfinte, erau trezite noi impulsuri de viaţă. Pentru mulţi dintre cei disperaţi, se deschidea calea unei vieţi noi. — Education, 80 (1903).

Inima Sa era un izvor de viaţă — Se spune că Isus a plâns adesea, dar nu a fost văzut niciodată râzând. Într-adevăr, Mântuitorul nostru a fost un Om al durerii şi obişnuit cu suferinţa, deoarece El şi-a deschis inima faţă de toate necazurile oamenilor. Dar, cu toate că viaţa Sa a fost o viaţă a dăruirii de sine, umbrită de durere şi grijă faţă de alţii, starea spiritului Său nu era disperată. Înfăţişarea Sa nu era marcată de expresia durerii, a tristeţii şi a nemulţumirii, ci de o seninătate plină de pace. Inima Sa era un izvor proaspăt de viaţă şi,

oriunde mergea, aducea cu Sine odihnă, linişte, pace, bucurie şi voioşie. — Steps to Christ, 120 (1892).

Hristos nu a fost niciodată fanatic — Domnul Hristos a aplicat în viaţa Sa propriile învăţături divine. Zelul Său nu l-a determinat niciodată să devină fanatic. El a manifestat consecvenţă şi precizie, fără a fi obsedat, bunăvoinţă, fără a fi lipsit de personalitate, duioşie şi compasiune, fără a fi sentimental. Isus era deosebit de sociabil; dar avea o ţinută demnă, care nu încuraja familiarităţi nepotrivite. Cumpătarea nu L-a condus niciodată la bigotism sau austeritate. Deşi nu S-a conformat lumii acesteia, El nu a rămas indiferent la nevoile, dorinţele şi preocupările oamenilor, chiar şi ale celui mai neînsemnat dintre ei. El a fost receptiv la nevoile tuturor. — Manuscript 132, 1902. (Evangelism, 636).

El a atins adâncurile necazului omenesc — El a păşit pe fiecare cărare pe care se aflau sufletele rătăcitoare. El a atins adâncurile cele mai profunde ale necazului şi nenorocirii umane. — Letter 50, 1897.

El combate puterea lui Satana asupra minţii — Isus a înţeles puterea amăgitoare a lui Satana asupra minţii umane şi S-a angajat să vină pe acest pământ; S-a dezbrăcat de haina regalităţii, a renunţat la coroana împărătească, a părăsit poziţia înaltă de conducere, a coborât de pe tronul slăvit de Conducător suprem al tuturor cerurilor şi a înlocuit propria divinitate cu natura omenească, pentru ca omenescul să poată veni în întâmpinarea omenescului. Pentru aceasta a venit El. Isus a venit chiar aici, pe pământul nostru, pentru a lua asupra Sa natura umană, pentru a trece prin toate încercările, prin toate ispitele şi greutăţile la care trebuie să fie expus omul, şi S-a confruntat cu toate acestea, învingând acolo unde Adam a fost înfrânt, ca să poată răscumpăra eşecul nedorit şi căderea lui Adam.

În natura Sa umană, în calitate de înlocuitor al nostru şi ca asigurare pentru noi, Isus ne-a pus la dispoziţie o speranţă temeinică, în care avem privilegiul de a ne încrede şi care înseamnă o infinită putere. Prin aceasta, Mântuitorul a învins ispitele vrăjmaşului şi a câştigat victoria. Pentru cine? De ce în locul nostru? De ce? Pentru ca nici unul dintre membrii familiei omeneşti să nu fie nevoit să se poticnească pe calea care duce la viaţa veşnică. Pentru că a parcurs această cale înaintea noastră, El cunoaşte fiecare obstacol, fiecare dificultate cu care trebuie să se confrunte sufletele pe acest pământ. La botezul Său, când a înălţat rugăciunea spre cer, acea rugăciune a străpuns vălul întunecat pe care Satana l-a aşezat în calea voastră şi care este aşezat în calea mea şi, prin credinţă, a pătruns până „dincolo de perdeaua dinăuntrul Templului” (Evrei 6, 19). — Manuscript 18, 1895. şi s-a îndreptat direct spre locul care se afla ea. El a înţeles marea ei nevoie şi a ajutat-o să-şi manifeste credinţa. — The Ministry of Healing, 60 (1905).

Cunoaşterea divină poate deveni cunoaştere omenească — Cunoaşterea divină poate deveni cunoaştere omenească. Fiecare slujitor al Evangheliei ar trebui să studieze mai atent metoda de învăţare a Domnului Hristos. Ei ar trebui să îşi însuşească lecţiile Sale. Nu există nici măcar unul din douăzeci care să cunoască frumuseţea, esenţa reală a activităţii de slujire

a Domnului Hristos. Aceasta trebuie să fie descoperită. Astfel, slujitorii Evangheliei vor deveni părtaşi ai roadelor bogate ale învăţăturilor Sale. Le vor aplica şi le vor experimenta atât de deplin în propria lor activitate şi viaţă, încât ideile şi principiile pe care Domnul Hristos le-a prezentat în lecţiile Sale vor fi reproduse în învăţăturile lor. Adevărul va înflori şi va aduce rodul cel mai ales. Inima lucrătorilor va fi înviorată şi încălzită; da, în ea se va aprinde focul unei vieţi spirituale vii, pe care îl va transmite şi mintea altora. — Manuscript 104, 1898.

Abordarea diferitelor tipuri de oameni — Toţi cei care mărturisesc a fi copii ai lui Dumnezeu ar trebui să îşi amintească fără încetare că, în calitate de misionari, vor intra în legătură cu toate categoriile intelectuale. Există persoane rafinate, dar şi necultivate, umile sau îngâmfate, religioase sau sceptice; persoane educate, ignorante, bogaţi şi săraci. Aceste tipuri diferite de oameni nu pot fi tratate la fel; dar toate au nevoie de bunătate şi simpatie. Noi trebuie să ne dezvoltăm o educaţie şi un rafinament intelectual, prin confruntări pline de înţelegere, care să se desfăşoare în cadrul întâlnirilor noastre frăţeşti. Noi suntem dependenţi unii de alţii şi strâns uniţi prin legăturile frăţeşti. — The Ministry of Healing, 495, 496 (1905).

Capitolul 22 — Şcoala şi Profesorul

Trezirea puterilor minţii — Adevărata educaţie nu constă în asimilarea forţată a cunoştinţelor, fără ca mintea elevilor să fie pregătită şi receptivă. Mai întâi, trebuie să fie trezit interesul care stimulează capacităţile intelectului. Pentru aceasta, Dumnezeu a pus la dispoziţie anumite metode de predare a cunoştinţelor. Cel care a creat mintea şi i-a stabilit regulile a prevăzut şi legile dezvoltării intelectuale.

Educaţia este menită să confere putere de viaţă — Menirea cea mai înaltă a educaţiei nu este doar aceea de a comunica informaţii, ci de a conferi o putere de viaţă care poate fi primită numai prin intermediul contactului minţii cu mintea şi al sufletului cu sufletul. Numai viaţa poate inspira viaţă. — The Desire of Ages, 250 (1898).

Cea mai înaltă dezvoltare a puterilor intelectuale — Dorinţa tinerilor de a atinge cele mai înalte niveluri ale dezvoltării puterilor intelectuale este bună. Noi nu ar trebui să ne opunem unei educaţii în privinţa căreia Dumnezeu nu a stabilit nici o restricţie. Dar realizările noastre nu sunt de nici o valoare, dacă nu sunt folosite pentru slava lui Dumnezeu şi pentru binele omenirii. Nu este bine ca mintea să fie împovărată de studii care necesită eforturi intense, dar care nu sunt folositoare în sfera practică a vieţii. — The Ministry of Healing, 449, 450 (1905).

Pericole legate de anumite şcoli — Mulţi tineri ies de pe băncile unor instituţii de învăţământ degradaţi moral şi cu puterile fizice slăbite, neavând nici o cunoştinţă în domeniul practic al vieţii şi incapabili de a-şi aduce la îndeplinire datoriile.

Supravegherea educaţiei — Însuşirile minţii vor fi asemenea caracterului lucrurilor cu care este hrănită, secerişul va avea aceeaşi natură cu seminţele semănate. Nu sunt suficiente aceste fapte pentru a demonstra necesitatea de a supraveghea educaţia tinerilor încă din primii ani? Nu ar fi mai bine ca tinerii să crească având un oarecare nivel de ignoranţă în domeniul comun acceptat ca fiind educaţie decât să devină indiferenţi faţă de adevărul lui Dumnezeu? — Testimonies for the Church 6:194 (1900).

Relaţia dintre om şi Dumnezeu să fie înţeleasă cu claritate — Este de cea mai mare importanţă ca fiecare om, căruia Dumnezeu i-a oferit capacitatea de a gândi, să înţeleagă propria relaţie cu Dumnezeu. Pentru binele său prezent şi veşnic, este necesar să se întrebe la fiecare pas: Este aceasta calea lui Dumnezeu? Trebuie să atragem atenţia, cu cea mai mare ardoare, fiecărei fiinţe umane să îşi compare propriul caracter cu Legea lui Dumnezeu, unicul standard al caracterului cerut tuturor celor care vor intra în Împărăţia Sa şi vor deveni cetăţeni ai ţării cereşti. — Manuscript 67, 1898.

Educaţia cea mai înaltă — Cunoaşterea cuprinzătoare, consecventă şi adevărată a vieţii creştine este dobândită prin studierea Cuvântului lui Dumnezeu. Aceasta este cea mai înaltă educaţie pe care o poate obţine orice pământean. Acestea sunt lecţiile care trebuie să le fie predate elevilor din şcolile noastre, pentru ca, la încheierea studiilor, aceştia să aibă gânduri nobile, o minte şi o inimă curate, pregătite să urce pe treptele progresului şi să practice virtuţile creştine. — Manuscript 86, 1905.

În general, primii ani de educaţie a tinerilor le modelează caracterul pentru întreaga viaţă. Cei care se ocupă de tineri trebuie să fie deosebit de atenţi pentru a descoperi înclinaţiile lor intelectuale şi pentru a-i învăţa să-şi orienteze mai bine capacităţile, astfel încât acestea să poată fi utilizate la cel mai înalt randament. — The Review and Herald, 14 iulie, 1885.

Evidenţierea capacităţilor înalte ale minţii — În educarea tinerilor, cea mai mare atenţie trebuie să fie acordată diversificării metodelor de instruire, prin care pot fi evidenţiate capacităţile nobile şi înalte ale minţii. Părinţii şi profesorii sunt în mod categoric descalificaţi pentru lucrarea de educare a copiilor, dacă nu au învăţat mai întâi lecţiile autocontrolului, răbdării, blândeţii, amabilităţii şi iubirii. Ce poziţie importantă este aceea de părinte, educator şi profesor! Foarte puţini sunt aceia care înţeleg nevoile esenţiale ale minţii şi ştiu cum să călăuzească un intelect aflat în perioada de formare şi dezvoltare a gândirii şi a simţămintelor, aşa cum este în cazul tinerilor. — The Review and Herald, 14 iulie, 1885.

A fi inspirat de Duhul Sfânt — Lucrul cu mintea oamenilor este cea mai delicată activitate care poate fi îndeplinită şi, pentru a fi capabili de a-şi realiza lucrarea în mod corect, profesorii au nevoie de inspiraţia Duhului lui Dumnezeu. — Manuscript 8, 1899.

Calificaţi pentru a se ocupa de educarea minţii oamenilor — Fiecare profesor trebuie să-L aibă pe Hristos în inima sa prin credinţă şi să manifeste un spirit veritabil de renunţare şi sacrificiu de sine pentru cauza lui Hristos. Este posibil ca cineva să aibă o educaţie şi o cunoaştere ştiinţifică suficientă pentru a-i instrui pe alţii, dar are el tactul şi înţelepciunea necesare pentru a se ocupa de educarea minţii oamenilor? Dacă în inimile educatorilor nu locuieşte iubirea lui Hristos, ei nu sunt potriviţi pentru a desfăşura o activitate care presupune contactul cu copiii şi pentru a purta responsabilităţile solemne legate de educarea copiilor şi a tinerilor. Acestor profesori le lipseşte o pregătire superioară şi nu ştiu cum să trateze fiinţele umane. Propriul lor spirit de nesupunere şi inimile lor fireşti luptă pentru supremaţie şi a supune mintea maleabilă a copiilor unei asemenea influenţe înseamnă a o predispune la lovituri şi a lăsa cicatrice sufleteşti, care nu vor fi şterse niciodată.

Dacă un profesor nu poate fi făcut să înţeleagă responsabilitatea şi atenţia pe care trebuie să le manifeste în relaţia cu mintea omenească, educaţia sa a fost în unele cazuri foarte deficitară. Influenţa căminului în care a crescut a fost dăunătoare pentru caracter şi este un lucru trist ca acest caracter deficitar să fie reprodus în copiii aflaţi în grija sa. — Christian Education, 145, 1893. (Fundamentals of Christian Education, 260, 261).

Copiii şi tinerii prezintă tot felul de caractere. Mintea lor este uşor influenţabilă. Orice manifestare impulsivă şi nerăbdătoare din partea profesorului poate anihila influenţa spre bine pe care acesta o are în virtutea calităţii sale de educator. Va fi oare o asemenea educaţie folositoare pentru binele prezent şi veşnic al copiilor şi tinerilor? Pentru binele lor spiritual este necesară exercitarea unei influenţe corecte. — Manuscript 34, 1893.

Sfat adresat unui profesor impulsiv — Fiecare profesor are anumite particularităţi ale caracterului, asupra cărora trebuie să vegheze pentru ca Satana să nu îl folosească drept mijloc de distrugere a sufletelor, profitând de trăsăturile neconsacrate ale caracterului său. Singura cale de a fi în siguranţă este aceea ca profesorul să înveţe zilnic, în şcoala lui Hristos, umilinţa şi smerenia inimii; astfel, eul va fi ascuns în Hristos şi va purta cu credincioşie jugul lui Hristos, conştientizând faptul că poartă de grijă moştenitorilor lui Dumnezeu.

Trebuie să vă mărturisesc faptul că mi s-a descoperit că în tratarea greşelilor elevilor nu au fost aplicate întotdeauna cele mai bune metode şi, ca urmare, sufletele au fost puse în pericol, iar unele s-au pierdut. Atitudinea greşită a profesorilor, acţiunile lipsite de înţelepciune şi mândria au avut efecte negative. Nici o formă de viciu, spiritul lumesc sau alcoolismul nu produc o lucrare mai distrugătoare asupra caracterului, împietrind inima şi deschizând calea unor rele care învinge binele, decât cea cauzată de spiritul firesc şi nesupus Duhului lui Dumnezeu. Accesele de mânie nu vor da niciodată rezultate bune.

Nevoia unei minţi echilibrate — Profesorii care lucrează în acest domeniu al viei Domnului au nevoie de stăpânire de sine, pentru a-şi păstra simţămintele şi firea sub control şi în supunere faţă de Duhul Sfânt. Ei trebuie să evidenţieze faptul că nu au doar o experienţă unilaterală, ci o minte echilibrată şi un caracter armonios. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 191 (1913).

Hotărârea de a progresa este importantă — Deşi este posibil ca realizările unui profesor să fi fost limitate şi să nu deţină înalta pregătire profesională care s-ar fi cerut, totuşi, dacă are o înţelegere profundă a naturii umane, dacă este motivat de o dragoste curată faţă de lucrare, de o înţelegere a măreţiei ei şi de o dorinţă hotărâtă de a progresa, dacă este dispus să muncească în mod sârguincios şi perseverent, va înţelege nevoile elevilor săi şi, prin simpatia sa, în mod progresiv, îi va inspira să îl urmeze pe calea care îi conduce înainte şi în sus. — Education, 279 (1903).

Capacităţile intelectuale nu sunt utilizate nici măcar pe jumătate — Este important să avem licee şi şcoli de nivel intermediar.... Apelurile urgente pentru mai mulţi lucrători vin de pretutindeni. Tinerii şi tinerele, cei de vârstă mijlocie şi toţi cei care sunt capabili să se angajeze în lucrarea Maestrului trebuie să depună toate eforturile intelectuale pentru a se pregăti să răspundă acestor apeluri. Din lumina care mi-a fost dată de Dumnezeu, ştiu că noi nu utilizăm capacităţile minţii noastre nici măcar pe jumătate din cât am putea, dacă am depune un efort perseverent pentru a ne pregăti să fim mai folositori. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 209 (1903).

Toţi cei care se angajează în dobândirea cunoaşterii trebuie să-şi propună atingerea celui mai înalt nivel de dezvoltare intelectuală. Să progreseze până la limita posibilităţilor lor; domeniul lor de cercetare trebuie să fie extins până la limita capacităţilor lor intelectuale, făcându-L pe Dumnezeu înţelepciunea lor, depinzând de El, Cel care este infinit în cunoaştere, care poate dezvălui secretele ascunse timp de veacuri şi poate rezolva cele mai dificile probleme în mintea celor ce se încred în El, singurul care are nemurirea şi care locuieşte într-o lumină de care nici un om nu se poate apropia. Progresând în cunoaşterea lui Dumnezeu, adevăratul martor al lui Hristos trebuie să ştie că lucrările Sale sunt pregătite încă dinainte. „Ceea ce seamănă omul, aceea va secera” (Galateni 6, 7). Prin onestitate şi perseverenţă, printr-o grijă corectă faţă de trup, prin exercitarea tuturor capacităţilor minţii în vederea dobândirii cunoaşterii şi înţelepciunii lucrurilor spirituale, fiecare suflet poate ajunge desăvârşit în Hristos, Modelul perfecţiunii. — Special Testimonies On Education, 215, 22 aprilie, 1895. (Fundamentals of Christian Education, 375, 376).

Adevăratele învăţături nu pot impresiona mintea celor care nu cunosc adevărul Cuvântului lui Dumnezeu — Dar omenirea decăzută nu va înţelege. ştiinţele naturii ar trebui să fie subordonate Dumnezeului naturii. Adevăratele învăţături nu pot impresiona mintea acelora care nu cunosc adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. Când inima şi mintea

sunt supuse lui Dumnezeu, când omul este dispus să primească învăţătură asemenea unui copil, ştiinţa va fi descoperită în Cuvântul lui Dumnezeu. Înalta educaţie a lumii s-a dovedit a fi o farsă. Când profesorii şi studenţii coboară de pe picioroangele înălţării de sine şi intră în şcoala lui Hristos pentru a învăţa de la El, vor vorbi în mod inteligent despre înalta educaţie, deoarece vor înţelege faptul că aceasta este cunoaşterea care îl face capabil pe om să înţeleagă profunzimile ştiinţei. — Manuscript 45, 1898.

Evitaţi o varietate prea mare de hrană intelectuală — Dumnezeu doreşte ca facultăţile intelectului să fie păstrate curate.

Dar mintea este adesea hrănită cu o varietate prea mare de informaţii. Această hrană nu poate fi asimilată şi utilizată în mod corect. Creierul trebuie să fie eliberat de toate poverile inutile. În viaţa veşnică nu vor fi duse decât studiile care au fost cele mai utile atât pentru viaţa aceasta, cât şi pentru veşnicie şi care au oferit cea mai bună educaţie trupului şi sufletului. — Manuscript 15, 1898.

Nevoia pregătirii în domeniile practice al vieţii — Studierea limbii latine sau greceşti conduce la rezultate cu mult mai nesemnificative pentru noi înşine, pentru lume şi pentru lucrarea lui Dumnezeu decât cunoaşterea şi utilizarea deplină a întregii fiinţe umane. A citi cărţi, în timp ce neglijezi însuşirea deprinderilor necesare pentru a fi de folos în diferite domenii practice ale vieţii, constituie un păcat. Pentru unii, pasiunea pentru cărţi este o risipă. Nefolosirea puterilor fizice conduce la o activitate excesivă a creierului. Acesta devine atelierul diavolului. O viaţă în care responsabilităţile practice legate de căminul în care trăim sunt neglijate nu va fi niciodată o viaţă plenară. — Letter 103, 1897.

Cărţile şi modul de gândire — Vorbitorul a continuat cu o voce solemnă: „Consideri că aceşti autori pot fi recomandaţi ca fiind esenţiali pentru obţinerea unei educaţii cu adevărat înalte? Îndrăzneşti să recomanzi lucrările lor unor studenţi care nu sunt conştienţi de adevăratul lor caracter? O dată acceptate, practicile intelectuale greşite devin o putere despotică, ce încătuşează mintea asemenea unei menghine de oţel. Mulţi dintre cei care au acceptat şi citit aceste cărţi, dacă nu ar fi auzit niciodată de ele, ci ar fi primit în schimb cuvintele Divinului Învăţător, ar fi fost cu mult mai avansaţi faţă de stadiul actual al cunoaşterii adevărurilor divine ale Cuvântului lui Dumnezeu, care îi face pe oameni înţelepţi pentru mântuire. Aceste cărţi au condus mii de oameni acolo unde satana i-a condus pe Adam şi eva — la o cunoaştere pe care dumnezeu le-a interzis-o. datorită învăţăturilor primite, studenţii au renunţat la Cuvântul Domnului în favoarea unor poveşti.” — The Review and Herald, 12 martie, 1908.

Principiile cuprinzătoare ale Bibliei menite să formeze concepţiile — În mintea fiecărui student trebuie să fie bine înrădăcinat gândul că, dacă intelectul nu a fost obişnuit să pătrundă în profunzimea adevărurilor revelaţiei divine şi dacă inima nu acceptă învăţăturile Evangheliei lui Hristos, educaţia dobândită constituie un eşec. Studentul care va accepta ideile lumeşti şi va permite ca timpul şi atenţia să-i fie absorbite în lucruri trecătoare şi

josnice, în locul principiilor cuprinzătoare ale Cuvântului lui Dumnezeu, va constata că mintea sa a ajuns degradată şi lipsită de putere; el îşi va pierde capacitatea de a se dezvolta. Mintea trebuie să fie antrenată în înţelegerea adevărurilor importante care privesc viaţa veşnică. — Letter 64, 1909.

Fiecare dintre materiile care îi sunt predate ca fiind deosebit de folositoare trebuie să constituie obiectul preocupărilor capacităţii intelectuale primite din partea lui Dumnezeu, în armonie cu puterile fizice, capul, trupul, mâinile şi picioarele sale. Întrebuinţarea corectă a tuturor capacităţilor reprezintă cea mai importantă lecţie ce poate fi învăţată. Noi nu trebuie să punem la lucru creierul şi apoi să ne oprim aici; sau să facem exerciţii fizice şi să ne mulţumim cu atât; ci trebuie ca toate componentele care alcătuiesc organismul omenesc să ajungă la cea mai bună utilizare — creierul, oasele şi muşchii, trupul, capul şi inima. Nici un om nu este potrivit pentru lucrarea de slujire pastorală dacă nu înţelege şi nu pune în practică acest lucru — Letter 103, 1897. , unele lucruri care cred că sunt vrednice de a fi imitate. Profesorii obişnuiesc să iasă adesea în compania copiilor la joacă, învăţându-i să se recreeze şi fiind atenţi pentru a preveni posibilele greşeli. Uneori, aceştia îi iau pe elevi şi fac plimbări lungi împreună. Îmi place aceasta; cred că, astfel, posibilităţile copiilor de a cădea în ispită sunt mai reduse. Profesorii par să se implice în jocurile sportive ale copiilor, arbitrându-le.

Nu pot admite sub nici o formă ideea ca elevii să fie urmăriţi în permanenţă cu neîncredere şi împiedicaţi să se comporte ca nişte copii. Dar este bine ca profesorii să li se alăture în momentele de distracţie şi recreaţie, să fie una cu ei, să le demonstreze că doresc ca ei să fie fericiţi, iar acest lucru le va inspira copiilor încredere. Ei pot fi conduşi cu iubire, şi nu însoţindu-i la masă ori în recreaţii cu o severitate aspră şi inflexibilă. — Testimonies for the Church 5:653 (1889).

Manifestarea încrederii în elevi — În relaţiile cu elevii, educatorul înţelept va căuta să încurajeze manifestarea încrederii şi să întărească simţul onoarei. Copiii şi tinerii se vor simţi încurajaţi dacă li se acordă încredere. Mulţi dintre ei, chiar şi printre cei mai mici, au un profund simţ al onoarei; cu toţii doresc să fie trataţi cu încredere şi respect şi este dreptul lor să fie trataţi astfel. Ei nu trebuie făcuţi să simtă că nu pot merge undeva fără a fi supravegheaţi. Suspiciunea demoralizează, determinând tocmai relele pe care dorim să le prevenim. În loc să-i urmărească în permanenţă, ca şi când ar suspecta răul, profesorii trebuie să observe înclinaţiile minţii elevilor şi să le ofere preocupări care vor contracara răul. Faceţi ca elevii să simtă că li se acordă încredere şi cei mai mulţi dintre ei vor căuta să se dovedească demni de aceasta. — Education, 289, 290 (1903).

Încrederea elevilor este esenţială — Profesorul trebuie să aibă anumite aptitudini specifice activităţii sale. El trebuie să aibă înţelepciunea şi tactul necesare în lucrul cu mintea. Oricât de vaste ar fi cunoştinţele sale ştiinţifice, oricât de excelente ar fi

calificativele sale în alte domenii, dacă nu câştigă respectul şi încrederea elevilor, eforturile lui vor fi zadarnice. — Education, 278, 279 (1903).

Voi nu ştiţi ce intenţionează să facă Dumnezeu cu aceşti tineri aparent ignoranţi. În trecut, Dumnezeu a acceptat şi ales tocmai astfel de oameni pentru realizarea unei mari lucrări. Lucrând asupra inimii, Duhul Său a acţionat asemenea electricităţii, punând în acţiune capacităţi aparent inexistente, care au generat acţiuni puternice şi perseverente. În aceste pietre rudimentare, necioplite şi lipsite de valoare, Dumnezeu a văzut metale preţioase, capabile să reziste testului furtunii, intemperiilor şi căldurii toride. Planurile lui Dumnezeu nu sunt planurile omului şi judecăţile lui Dumnezeu nu sunt judecăţile omului. El cercetează şi cunoaşte inima. — Manuscript 2, 1881.

Lucrul cu şcolarii mai puţin înzestraţi intelectual — Profesorii trebuie să fie conştienţi de faptul că au de-a face cu copii, nu cu oameni maturi. Copiii au foarte multe de învăţat, iar unii sunt mai puţin receptivi decât alţii. şcolarii mai puţin înzestraţi intelectual au nevoie de o mai mare atenţie decât li se acordă. Dacă profesorilor care se ocupă de aceste diferite tipuri de minţi le place să dea ordine, să dicteze şi să-şi evidenţieze autoritatea şi dacă îi tratează pe elevi cu părtinire, având favoriţi, faţă de care manifestă preferinţe, în timp ce alţii sunt trataţi cu asprime şi severitate, se va crea o stare de confuzie şi nesupunere. — Christian Education, 154, 1893. (Fundamentals of Christian Education, 269, 270).

Dar dacă profesorii vin la cursuri cu un spirit iritat şi provocator, atmosfera morală care le învăluie sufletele se răspândeşte asupra copiilor pe care îi au în grijă şi, în loc de a fi pregătiţi să îi educe pe copii, ei înşişi au nevoie de cineva care să-i înveţe lecţiile lui Isus Hristos. — Christian Education, 149, 150 (1893). (Fundamentals of Christian Education, 265, 266).

Colaborarea dintre părinţi şi profesori — Neglijarea educaţiei copiilor înseamnă neglijarea unei responsabilităţi. Părinţii trebuie să înţeleagă acest fapt într-o lumină diferită. Ei trebuie să simtă că este de datoria lor să coopereze cu profesorul, să încurajeze disciplina, să se roage mai mult pentru cel care se ocupă de învăţarea copiilor lor. Nu îi veţi ajuta pe copii, descurajându-i, certându-i sau pedepsindu-i. Datorită spiritului care se dezvoltă prin aceasta, veţi deveni părtaşi la dezvoltarea unei atitudini rebele, neascultătoare şi lipsite de bunătate. — Manuscript 34, 1893.

Responsabilitatea comunităţii religioase — Nici o altă lucrare nu este mai importantă decât buna educare a copiilor noştri. Noi trebuie să îi păzim, luptând împotriva lui Satana, pentru ca nu cumva să ajungă în mâinile sale. Când tinerii vin în colegiile noastre, nu trebuie lăsaţi să simtă că au ajuns în mijlocul unor străini, cărora nu le pasă de sufletele lor. Este nevoie de taţi şi mame în Israel, care să vegheze asupra sufletelor lor, ca şi când ar trebui să dea socoteală pentru ele.

Fraţi şi surori, nu vă îndepărtaţi de iubiţii noştri tineri, ca şi cum nu aţi avea nici o responsabilitate sau obligaţie deosebită faţă de ei. Voi, cei care consideraţi că sunteţi de multă vreme creştini, aveţi o lucrare de făcut pentru a-i călăuzi cu răbdare şi bunătate pe căile cele drepte. Voi ar trebui să le demonstraţi că îi iubiţi ca pe nişte membri mai tineri ai familiei Domnului, răscumpăraţi prin sângele Său. — The Review and Herald, 26 august, 1884. (Fundamentals of Christian Education, 89, 90).

Secţiunea 5 — Puterea înviorătoare a vieţii

Capitolul 23 — Iubirea — un principiu divin şi veşnic

Iubirea ca principiu activ — Când principiul ceresc al iubirii eterne umple inima, influenţa lui se va revărsa asupra celor din jur, deoarece iubirea este un principiu activ, care schimbă caracterul, stăpâneşte impulsurile, controlează pasiunile, învinge răutatea, înalţă şi înnobilează simţămintele. — Testimonies for the Church 4:223 (1876).

O plantă firavă trebuie cultivată şi îngrijită — Iubirea este o plantă firavă şi de aceea trebuie cultivată cu multă grijă. Toate rădăcinile amărăciunii şi răutăţii trebuie să fie smulse, pentru ca ea să aibă suficient spaţiu de creştere şi apoi va influenţa puterile minţii, întreaga inimă, astfel încât să-L iubim pe Dumnezeu mai presus de orice şi pe aproapele nostru ca pe noi înşine. — Manuscript 50, 1894. (HC 173).

Substituţia propusă de Satana — egoismul în locul iubirii — Datorită neascultării, puterile omului au fost pervertite, iar egoismul a luat locul iubirii. Natura omului a devenit atât de degradată, încât a ajuns incapabilă de a rezista influenţei răului, iar ispititorul şi-a văzut împlinit scopul de a face să eşueze planul divin al creării omului şi de a umple pământul de suferinţă şi nenorocire. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 33 (1913).

Când eul este supus lui Hristos, iubirea izvorăşte în mod spontan — Când eul este supus lui Hristos, adevărata iubire izvorăşte în mod spontan. Ea nu este o emoţie sau un impuls trecător, ci hotărârea fermă a unei voinţe sfinţite. Aceasta nu constă în simţăminte, ci într-o transformare deplină a caracterului, a inimii şi a sufletului, care este mort faţă de eu şi viu pentru Dumnezeu. Domnul şi Mântuitorul nostru ne cere să ne dăruim pe noi înşine Lui. Supunerea eului faţă de Dumnezeu este tot ce ne cere El, consacrându-ne Lui pentru a fi folosiţi după cum consideră El că este bine. Până când nu ajungem la o predare deplină, nu vom fi fericiţi, folositori şi plini de succes, indiferent de locul în care lucrăm. — Letter 97, 1898. (The S.D.A. Bible Commentary 6:1100, 1101).

Iubirea — o putere morală şi intelectuală — Iubirea este o putere. Puterea morală şi intelectuală este implicată în acest principiu şi nu poate fi separată de el. Puterea bogăţiei are tendinţa de a corupe şi de a distruge; puterea omenească, de orice natură, este foarte înclinată spre producerea suferinţei, dar excelenţa şi valoarea iubirii adevărate constă în eficacitatea ei în a face binele şi nimic altceva decât binele. Tot ce este realizat dintr-o iubire adevărată, oricât de mic sau de neînsemnat ar fi în ochii oamenilor, este plin de valoare, deoarece Dumnezeu priveşte mai degrabă la iubirea cu care lucrează cineva decât la mărimea lucrării sale. Iubirea este de la Dumnezeu. O inimă neconvertită nu poate produce această plantă cerească ce creşte şi înfloreşte numai acolo unde domneşte Hristos. — Testimonies for the Church 2:135 (1868).

Atmosfera înmiresmată a iubirii — Fiecare suflet este înconjurat de propria lui atmosferă — o atmosferă ce poate fi plină de puterea dătătoare de viaţă a credinţei, curajului şi speranţei, înmiresmată cu parfumul iubirii, sau poate fi grea, înţepătoare, încărcată de ceaţa apăsătoare a nemulţumirii, egoismului şi otrăvită de miasmele păcatului cultivat. Fiecare persoană cu care venim în contact este, în mod conştient sau inconştient, influenţată de atmosfera pe care o răspândim în jurul nostru. — Christ's Object Lessons, 339 (1900).

Roadele iubirii adevărate — „Tot ce voiţi să vă facă vouă oamenii faceţi-le şi voi la fel" (Matei 7, 12). Cât de binecuvântate ar fi roadele unui asemenea comportament! „Cu ce măsură măsuraţi, cu aceea vi se va măsura" (versetul 2). În aceste cuvinte, se află motive puternice care ar trebui să ne determine să ne iubim unii pe alţii cu o inimă sinceră şi arzătoare. Exemplul nostru este Domnul Hristos. El a căutat să facă binele. El a trăit pentru a-i binecuvânta pe alţii. Toate acţiunile Sale au fost înfrumuseţate şi înnobilate de iubire.

Recomandarea care ne este adresată nu este aceea de a ne face nouă înşine ceea ce dorim să ne facă alţii, ci de a le face altora ceea ce dorim să ni se facă nouă, dacă ne-am afla în aceeaşi situaţie. Măsura cu care măsurăm este întotdeauna cea cu care ni se va măsura şi nouă....

Iubirea face concesii — Iubirea lui Hristos este profundă şi statornică, revărsându-se asemenea unui izvor nestăvilit, pentru toţi cei care o vor accepta. În iubirea Sa, nu există nici o urmă de egoism. Dacă iubirea cerească este principiul care guvernează inima, ea se va face cunoscută de la sine, nu numai faţă de aceia care ne sunt deosebit de dragi şi cu care ne aflăm într-o relaţie sacră, ci faţă de toţi cei cu care vom veni în contact. Ea ne va determina la nenumărate gesturi de amabilitate, la dispoziţia de a face concesii, la săvârşirea de fapte bune şi la simpatie faţă de cei ale căror inimi tânjesc după înţelegere şi împreună simţire. — Manuscript 17, 1899. (The S.D.A. Bible Commentary 5:1140).

Iubirea guvernează motivaţiile şi acţiunile — Nici chiar cea mai exigentă supraveghere a comportamentului nu este suficientă pentru a ascunde temperamentul impulsiv, spiritul de critică şi vorbirea necugetată. Un comportament cu adevărat manierat nu va putea fi niciodată cultivat, atâta timp cât eul este considerat obiectul suprem al afecţiunilor. Iubirea trebuie să locuiască în inimă. Motivaţiile acţiunilor unui creştin adevărat izvorăsc din adâncurile iubirii faţă de Maestrul său. Din rădăcinile simţămintelor sale faţă de Hristos, răsare un interes neegoist pentru fraţii săi. Iubirea îi conferă celui ce o are onestitate, bunătate şi un comportament plăcut şi atrăgător. Ea luminează expresia feţei şi modelează tonul vocii; ea rafinează şi înalţă întreaga fiinţă. — Gospel Workers, 123 (1915).

Iubirea interpretează în mod favorabil motivele celorlalţi — Iubirea „nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândeşte la rău" (1 Corinteni 13, 5). Iubirea creştină interpretează faptele şi motivele altora în lumina cea mai favorabilă. Ea nu caută să demaşte greşelile în mod inutil; nu este dornică să asculte rapoarte nefavorabile, ci

se străduieşte mai degrabă să evidenţieze calităţile celorlalţi. — The Acts of the Apostles, 319 (1911).

Această iubire nu este atât de îngustă încât să încapă în ea doar „eu şi al meu”, ci este suficient de largă încât să cuprindă întreaga lume, este înaltă precum sunt cerurile şi se află în armonie cu iubirea îngerilor. Când este primită cu bucurie în suflet, ea înfrumuseţează întreaga viaţă şi răspândeşte o influenţă curată asupra tuturor celor din jur. Cei care o au nu pot fi decât fericiţi, indiferent dacă le merge bine sau rău.

Dacă Îl iubim pe Dumnezeu cu toată inima, trebuie să îi iubim şi pe copiii Săi. Această iubire este Duhul lui Dumnezeu. Este podoaba cerească ce conferă adevărata nobleţe şi demnitate a caracterului şi face ca sufletele noastre să devină asemenea Maestrului. Oricât de numeroase ar fi calităţile noastre, oricât de onorabili şi educaţi ne-am considera, dacă sufletul nu este botezat cu harul iubirii cereşti faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele, suntem deficitari în ceea ce priveşte adevărata bunătate şi nepotriviţi pentru cer, unde totul este iubire şi unitate. — Testimonies for the Church 4:223, 224 (1876).

Iubirea este spirituală — Iubirea care se înalţă mai presus de pasiune şi de impulsuri trecătoare este de natură spirituală şi se dezvăluie prin cuvinte şi fapte. Un creştin trebuie să manifeste iubire şi o delicateţe sfântă, în care nu există nici o urmă de nerăbdare sau iritabilitate; manierele necivilizate, aspre şi brutale trebuie să fie şlefuite de harul lui Hristos. — Testimonies for the Church 5:335 (1885).

Iubirea se dezvoltă prin exercitare — Iubirea nu poate fi durabilă dacă nu este exercitată. Fiecare act motivat de iubire o dezvoltă şi o intensifică. Când certurile şi spiritul autoritar sunt aduse la tăcere, dragostea învinge. Ea nu urmăreşte profitul sau răsplata; cu toate acestea, Dumnezeu a prevăzut mari binecuvântări ca rezultat al fiecărei lucrări realizate din iubire. Natura ei este blândă şi acţiunile ei sunt liniştite, şi totuşi este plină de forţă şi fermitate în hotărârea de a învinge cele mai mari rele. Iubirea modelează şi schimbă caracterul, iar influenţa ei ia în stăpânire vieţile păcătoşilor şi le sensibilizează inimile chiar şi în cazurile în care oricare alte metode s-au dovedit lipsite de succes.

Evidenţierea unui nou principiu de viaţă — Când sunt uniţi prin influenţa iubirii, şi nu prin puterea intereselor egoiste, oamenii demonstrează lucrarea unei puteri care este mai presus de orice altă putere omenească. Acolo unde există o astfel de unitate, există o dovadă a faptului că imaginea lui Dumnezeu a fost refăcută în om şi că a fost implantat un nou principiu de viaţă. Ea demonstrează faptul că există o putere de natură divină, care conferă capacitatea de a rezista influenţelor supranaturale ale răului şi că harul lui Dumnezeu supune egoismul moştenit de inima firească. — The Desire of Ages, 678 (1898).

Capitolul 24 — Iubirea în cămin

Sursa unei prietenii adevărate — Simţămintele pe care le avem unii faţă de alţii izvorăsc din relaţia noastră comună cu Dumnezeu. Noi suntem o familie, ne iubim unii pe alţii aşa cum ne-a iubit El. Comparată cu această afecţiune sinceră, sfântă şi demnă, curtoazia de suprafaţă şi prietenia nestatornică şi lipsită de semnificaţie a lumii sunt asemenea plevei faţă de bobul de grâu. — Letter 63, 1896. (Sons and Daughters of God, 101).

Iubirea uneşte inimile — Iubirea şi răbdarea trebuie să fie reciproce. Atunci căsătoria, în loc de a fi sfârşitul dragostei, va fi ceea ce este de fapt, chiar începutul iubirii. Căldura adevăratei prietenii, iubirea care uneşte inimile este pregustarea bucuriilor cerului.... În loc de a pretinde iubire, fiecare dintre cei doi trebuie să o dăruiască. — The Ministry of Healing, 360, 361 (1905).

Sentimentele pot fi sincere şi totuşi nedemne de încredere — Sentimentele pot fi curate precum cristalul şi frumoase în puritatea lor, dar, cu toate acestea, ele pot fi nedemne de încredere, deoarece nu au fost încă supuse testului încercărilor. Faceţi din Hristos cel dintâi, cel din urmă şi cel mai ales obiect al afecţiunii voastre. Priviţi la El fără încetare şi, pe măsură ce este supusă testului încercărilor, dragostea voastră faţă de El va deveni, pe zi ce trece, tot mai profundă şi mai puternică şi, o dată cu dragostea faţă de Dumnezeu, va creşte şi dragostea voastră unul faţă de celălalt. „Noi toţi privim cu faţa descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului şi suntem schimbaţi în acelaşi chip al Lui, din slavă în slavă” (2 Corinteni 3, 18) — Testimonies for the Church 7:46 (1902).

Planta iubirii trebuie îngrijită cu gingăşie — Planta preţioasă a iubirii trebuie să fie îngrijită cu gingăşie şi ea se va dezvolta, devenind puternică, viguroasă şi plină de roade şi se va manifesta în toate aspectele caracterului. — Letter 50, 1893.

Manifestarea iubirii nu trebuie să fie sufocată — Încurajaţi exprimarea iubirii faţă de Dumnezeu şi unii faţă de alţii. Motivul pentru care există în lume atât de mulţi oameni cu inimile reci şi lipsite de sensibilitate este acela că manifestarea afecţiunii a fost considerată o slăbiciune şi a fost descurajată şi reprimată. Sensibilitatea naturală a acestor persoane a fost sufocată în copilărie; şi, dacă iubirea divină nu va topi egoismul lor rece, fericirea le va fi pentru totdeauna spulberată. Dacă dorim ca spiritul amabil al lui Isus şi simpatia pe care îngerii o manifestă faţă de noi să fie şi ale copiilor noştri, trebuie să le încurajăm manifestările de generozitate şi iubire încă din copilărie. — The Desire of Ages, 516 (1898).

Iubirea nu este pasiune — Iubirea este o însuşire de natură cerească. Ea nu este iraţională, nu este oarbă, ci este curată şi sfântă.

Pasiunea inimii fireşti este cu totul altceva. În timp ce iubirea curată Îl implică pe Dumnezeu în toate lucrările ei şi se află într-o armonie desăvârşită cu Duhul lui Dumnezeu, pasiunea este încăpăţânată, lipsită de raţiune, grăbită şi refractară tuturor restricţiilor, făcând din obiectul afecţiunii un idol.

Pregătirea pentru reuşita căsătoriei — Adevărata iubire este un principiu înalt şi sfânt, având un caracter cu totul diferit de acea dragoste care răsare dintr-un impuls şi moare îndată ce este serios încercată. Pregătirea tinerilor în vederea întemeierii propriei lor familii, încă din casa părintească, este o datorie creştină. Aici trebuie să înveţe renunţarea la sine şi manifestarea bunătăţii, a simpatiei şi a unui spirit curtenitor. În felul acesta, iubirea va fi păstrată cu căldură în inimă şi cel care va pleca dintr-un asemenea cămin pentru a deveni capul propriei sale familii va şti cum să-i aducă fericirea celei pe care a ales-o drept tovarăşă de viaţă. În loc de a fi sfârşitul iubirii, căsătoria va fi doar începutul ei. — Patriarchs and Prophets, 176 (1890).

Iubirea şi stăpânirea de sine conduc la unitatea familiei — Părinţii trebuie să exemplifice iubirea şi bunăvoinţa Tatălui ceresc în propriul lor caracter şi în viaţa de familie, astfel încât căminul lor să fie plin de lumină şi căldură. Pentru copii, aceasta va fi o moştenire mai preţioasă decât pământurile sau banii. Iubirea căminului părintesc va rămâne vie în inimile lor şi, când vor privi înapoi spre casa copilăriei, îşi vor aminti de ea ca de un lăcaş al păcii şi fericirii, asemănător cerului. Fiecare membru al familiei are propriile lui trăsături de caracter şi adesea există ocazii în care trebuie să înveţe răbdarea şi îngăduinţa; dar, prin iubire şi stăpânire de sine, cu toţii se pot uni într-o relaţie cât se poate de armonioasă. — Patriarchs and Prophets, 176 (1890).

Caracteristicile adevăratei iubiri (sfat adresat unui soţ ambiţios şi neînţelegător) — Iubirea adevărată şi curată este preţioasă, iar influenţa ei este cerească. Ea este profundă şi statornică. Manifestările ei nu sunt ocazionale şi spasmodice. Ea nu este o pasiune egoistă. Iubirea aduce roade şi te va determina la un efort continuu de a face ca soţia ta să fie fericită. Dacă ai o asemenea iubire, efortul ţi se va părea normal. Atunci când vei pleca la plimbare sau la vreo întâlnire, ţi se va părea la fel de natural precum respiraţia să îţi iei soţia cu tine şi să încerci să o faci să se simtă bine în cercul tău de prieteni. Tu consideri că realizările ei spirituale sunt inferioare realizărilor tale, dar eu am văzut că Dumnezeu este mai mulţumit de spiritul ei decât de al tău.

Sufletul tânjeşte după o iubire mai înaltă — Soţia ta ar trebui să facă eforturi serioase pentru a cultiva simplitatea şi pentru a renunţa la atitudinea ei retrasă. Dacă vei căuta trezirea şi dezvoltarea unor însuşiri mai înalte ale gândirii şi spiritului tău, vei înţelege mai bine nevoile unei femei; vei înţelege că sufletul tânjeşte după o iubire mai curată şi mai înaltă decât pornirile inferioare de natură animalică. Aceste pasiuni au fost încurajate şi dezvoltate în tine prin practicare. Dorinţele sufletului ei vor fi împlinite numai dacă vei căuta în temere de Dumnezeu să-ţi stăpâneşti pornirile trupului şi să te apropii de soţia ta cu

o iubire mai curată şi mai nobilă. Dăruieşte-i inima ta şi acordă-i un respect înalt. — Testimonies for the Church 2:415 (1870).

Dragostea exprimată în cuvinte şi fapte — L_____ trebuie să cultive dragostea faţă de soţia sa; o dragoste care să-şi găsească expresia în cuvintele şi faptele sale. El ar trebui să cultive o afecţiune duioasă. Soţia sa are o fire sensibilă şi dependentă, iar nevoile sufletului ei trebuie să fie împlinite. Fiecare expresie amabilă, fiecare cuvânt iubitor de apreciere şi încurajare va fi reţinut de ea şi va fi răsplătit prin binecuvântări ce se vor revărsa asupra soţului ei. Natura lui insensibilă are nevoie de o legătură strânsă cu Hristos, pentru ca spiritul său distant, inflexibil şi rece să fie modelat de iubirea divină.

Mici gesturi care dezvăluie adevărata iubire — Iubirea nu poate exista multă vreme dacă nu este exteriorizată prin fapte, tot aşa precum focul nu poate rămâne aprins dacă nu este alimentat cu combustibil. Frate C, tu ai considerat că este nedemn să îţi manifeşti tandreţea prin gesturi amabile şi să cauţi ocazii de a-ţi dovedi afecţiunea pentru soţia ta prin cuvinte duioase şi printr-o atenţie binevoitoare. Simţămintele tale sunt schimbătoare şi deosebit de influenţabile, în funcţie de circumstanţe.... Când pleci de la locul de muncă, lasă acolo grijile, frământările şi încurcăturile legate de afacerile tale. Adu în sânul familiei o înfăţişare binevoitoare, simpatie, amabilitate şi iubire. Aceasta va produce mai mult bine decât toţi banii cheltuiţi pentru soţia ta pe medicamente şi doctori. Va fi sănătate pentru trup şi putere pentru suflet. — Testimonies for the Church 1:695 (1868).

Răbdarea, bunăvoinţa şi iubirea trebuie să rămână strălucitoare în inimă, chiar dacă zilele pot fi uneori atât de înnorate. — The Ministry of Healing, 393 (1905).

Iubirea lui Isus oglindită în părinţi — Când le-a câştigat încrederea şi i-a învăţat să o iubească şi să o asculte, mama le-a predat copiilor ei prima lecţie de creştinism. Ei trebuie să Îl iubească pe Mântuitorul şi să se încreadă în El aşa cum îşi iubesc părinţii, se încred în ei şi îi ascultă. Iubirea pe care părinţii o manifestă prin buna educare şi prin grija atentă faţă de copii oglindeşte iubirea lui Isus faţă de poporul Său credincios. — The Signs of the Times, 4 aprilie 1911. (The Adventist Home, 199).

Iubirea mamei este o ilustrare a iubirii lui Hristos — În timp ce îi învaţă să o asculte pentru că o iubesc, mama îi învaţă pe copiii ei primele lecţii de vieţuire creştină. Iubirea mamei reprezintă pentru copil iubirea lui Hristos, iar micuţii care se încred şi ascultă de mama lor învaţă să se încreadă şi să asculte de Mântuitor. — The Desire of Ages, 515 (1898).

Influenţa căminului creştin nu este niciodată uitată — Căminul care este înfrumuseţat prin iubire, simpatie şi amabilitate este un loc pe care îngerii îl vizitează cu plăcere şi în care Dumnezeu este preamărit. Influenţa anilor copilăriei şi ai tinereţii, petrecuţi într-un cămin creştin bine păzit, reprezintă cea mai sigură apărare împotriva corupţiei morale a lumii. În

atmosfera unui asemenea cămin, copiii vor învăţa să-şi iubească atât părinţii de pe pământ, cât şi pe Tatăl ceresc. — Manuscript 126, 1903. (The Adventist Home, 19).

Relaţiile din familie trebuie să aibă o influenţă sfinţitoare. Căminele creştine, întemeiate şi conduse în armonie cu planul lui Dumnezeu, sunt un ajutor minunat pentru formarea unui caracter creştin.... Părinţii şi copiii trebuie să se unească în slujirea iubitoare a lui Hristos, singurul care poate păstra iubirea omenească în curăţie şi nobleţe. — Manuscript 16, 1899. (The Adventist Home, 19).

Capitolul 25 — Iubire şi sexualitate

În experienţa umană Notă: Ellen White a trăit şi a scris într-o perioadă în care exista o mare reţinere faţă de abordarea publică, vorbită şi scrisă, a subiectelor privitoare la sex şi la relaţiile sexuale dintre soţi şi soţii. Ea s-a căsătorit cu James White la data de 30 august 1846, după ce s-a asigurat, prin rugăciune, că acesta este un pas corect. Trebuie subliniat că acest fapt a fost în acord cu activitatea ei de slujire, deoarece timp de douăzeci de luni a primit viziuni din partea Domnului. Ca rezultat al căsătoriei, s-au născut patru fii, în 1847, 1849, 1854 şi 1880.

În perioada anilor 1860 — decada celor două viziuni fundamentale privitoare la reforma sănătăţii (6 iunie 1863 şi 25 decembrie 1865), — Ellen White a început să dezbată aspecte referitoare la sexualitate. Declaraţiile din anii ulteriori au oferit anumite explicaţii suplimentare. Referindu-se la relaţiile sexuale din cadrul familiei, ea a folosit termeni ca „privilegiul relaţiei maritale”, „privilegiul relaţiei familiale”, „privilegiile sexuale”.

Pentru a ne forma o concepţie corectă şi echilibrată cu privire la învăţăturile date de Ellen White în acest domeniu delicat, afirmaţiile trebuie înţelese în context şi comparate între ele. Echilibrul descoperit în multe declaraţii este demn de luat în considerare şi, de asemenea, trebuie să se acorde o atenţie deosebită semnificaţiei termenilor pe care îi utilizează.

Uneori sunt folosite expresii ca „pasiune” sau „înclinaţie — predispoziţie”. Acestea sunt calificate adesea ca fiind animalice, păcătoase, josnice, degradate, corupte, imorale. Acest limbaj i-ar putea conduce pe unii cititori la presupunerea că toate pasiunile sunt condamnabile şi că toate activităţile sexuale sunt rele. Următorul citat contrazice o asemenea idee:.

Dumnezeu nu vă cere să vă controlaţi numai gândurile, dar şi pasiunile şi sentimentele.... Pasiunea şi sentimentul constituie instrumente puternice.... Orientaţi-vă în mod pozitiv gândurile, pasiunile şi sentimentele. Nu le lăsaţi să cadă în slujba răului.

Înnobilaţi-le şi dedicaţi-I-le lui Dumnezeu. — Testimonies for the Church 2:561, 564 (1870).

În acelaşi context în care apar unele dintre expresiile la care s-a făcut referire mai sus, ea avertizează cu privire la faptul că pasiunile trebuie să fie controlate de către ceea ce numeşte „puterile mai înalte şi mai nobile”, „raţiune”, „restricţii morale” şi „însuşiri morale”. Ea scrie despre cumpătare şi moderaţie şi despre evitarea excesului. În căsătorie, acele pasiuni comune tuturor fiinţelor omeneşti trebuie să fie controlate şi stăpânite. O altă notă:.

Aceia care privesc relaţia maritală ca fiind una dintre rânduielile sfinte ale lui Dumnezeu, stabilite prin preceptele Sale sfinte, se vor supune normelor raţiunii. — Healthful Living, 48.

Foarte puţini înţeleg că stăpânirea pasiunilor este o datorie religioasă.... Legământul căsătoriei acoperă păcate dintre cele mai întunecate.... Viaţa şi sănătatea sunt sacrificate pe altarul pasiunilor josnice. Cele mai înalte şi mai nobile puteri sunt subordonate predispoziţiilor animalice.... Iubirea este un principiu curat şi sfânt, dar pasiunile josnice nu vor admite restricţiile, controlul şi stăpânirea raţiunii. — Testimonies for the Church 2:472, 473 (1870).

Ea scrie despre relaţia maritală ca fiind o „instituţie sacră” ce poate fi „pervertită” şi vorbeşte despre „privilegii sexuale” de care se face „abuz”. Deci, nu pasiunea este condamnată, ci pasiunea „josnică” şi „pătimaşă”. Este vrednic de observat că Ellen White descrie intimitatea căsătoriei ca fiind „un privilegiu”. Deşi a avertizat împotriva comportamentului sexual brutal în căsătorie, ea a scris despre un timp în care afecţiunile reţinute în mod corespunzător pot fi „eliberate”. Iată o altă declaraţie iluminatoare, vrednică de o examinare mai atentă:.

Cu privire la căsătorie, eu aş recomanda: Citiţi Cuvântul lui Dumnezeu. Chiar în aceste timpuri, în aceste ultime zile ale istoriei lumii, au loc căsătorii între adventiştii de ziua a şaptea.... Ca popor, noi nu am interzis niciodată căsătoria, cu excepţia cazurilor în care au existat dovezi evidente că, pentru ambele părţi, căsătoria ar fi un dezastru. Chiar şi atunci, noi nu am făcut decât să avertizăm şi să sfătuim. — Letter 60, 1900.

O singură dată, când se aflau la o distanţă de o jumătate de continent, datorită nevoilor lucrării în care erau implicaţi atât ea, cât şi soţul ei, ea i-a mărturisit într-o scrisoare soţului ei James:.

În fiecare zi simţim cea mai stăruitoare dorinţă după o apropiere mai sfântă de Dumnezeu. Aceasta este rugăciunea mea când mă culc, când mă trezesc noaptea şi când mă scol dimineaţa, tot mai aproape de Tine, Doamne, tot mai aproape de Tine.

Dorm singură. Aceasta pare să fie atât preferinţa Mariei, cât şi a mea. Pot avea condiţii mai bune de a medita şi de a mă ruga. În lipsa favorii de a mă bucura de prezenţa ta, m-am dedicat întru totul mie însămi. Doresc să împart patul meu numai cu tine. — Letter 6, 1876.

Pentru fiecare privilegiu legitim dăruit omului de Dumnezeu, Satana a prevăzut o contrafacere. El caută să înlocuiască gândurile sfinte şi curate cu gânduri necurate. El doreşte să substituie sfinţenia iubirii din căsătorie cu permisivitatea, necredincioşia, excesul şi perversiunea; cu sexul premarital, adulterul, animalismul în şi în afara căminului şi cu homosexualitatea. În acest capitol, se face referire la toate acestea.

Compilatorii

(A) Aspecte pozitive

(Sfaturi şi drepturi legitime).

Isus şi relaţia familială — Domnul Isus nu a impus celibatul nici unei categorii de bărbaţi. El nu a venit pentru a nimici relaţia sfântă a căsătoriei, ci pentru a o înălţa şi a-i restabili sfinţenia de la început. Acolo unde domneşte o iubire sfântă şi neegoistă, El priveşte cu plăcere relaţia familială. — Manuscript 126, 1903. (The Adventist Home, 121).

El a stabilit ca bărbatul şi femeia să fie uniţi prin legătura sfântă a căsătoriei, pentru a întemeia familii ale căror membri, încununaţi cu onoare, să fie recunoscuţi ca membri ai familiei cereşti. — The Ministry of Healing, 356 (1905).

Planul lui Dumnezeu împlinit în căsătorie — Toţi cei care intră în relaţia căsătoriei având o dorinţă sfântă — soţul de a primi sentimentele curate ale inimii femeii, soţia de a îmbunătăţi şi de a sensibiliza caracterul bărbatului şi de a-i completa personalitatea — împlinesc planul lui Dumnezeu pentru ei. — Manuscript 16, 1899. (The Adventist Home, 99).

Privilegiul relaţiei maritale — Ei trebuie să aprecieze într-o manieră corectă rezultatul fiecărui privilegiu al relaţiei maritale şi principiul sfânt trebuie să fie temeiul fiecărei acţiuni. — Testimonies for the Church 2:280 (1870). „fortăreţele care apără sfinţenia intimităţii şi privilegiile relaţiei familiale.” — Testimonies for the Church 2:90 (1868).

Un timp în care afecţiunile pot fi eliberate — Afecţiunile tinerilor trebuie reţinute până la venirea perioadei în care vor avea suficientă maturitate şi experienţă de viaţă, pentru a-şi putea elibera sentimentele în condiţii onorabile şi sigure. — AM 8, 1864. (Messages to Young People, 452).

Pericolul de a face exces de ceea ce este legitim — Nu este nici un păcat în a mânca, a bea sau în a te însura sau a te mărita. Căsătoria a fost legitimă în timpul lui Noe şi este ceva legitim şi drept şi în zilele noastre, dacă ceea ce este legitim este tratat în mod corect şi nu decade într-un exces păcătos....

Ceea ce a făcut din căsătorie un păcat înaintea lui dumnezeu în zilele lui Noe a fost pasiunea excesivă faţă de ceea ce ar fi fost drept şi legitim, dacă ar fi fost folosit în mod corect. Mulţi îşi pierd sufletele în acest veac al lumii, deoarece se lasă absorbiţi de gândul căsătoriei şi de relaţia maritală în sine....

Dumnezeu a aşezat oamenii pe pământ şi este privilegiul lor să mănânce, să bea, să vândă şi să cumpere, să se însoare şi să se mărite; dar toate aceste lucruri pot fi făcute în siguranţă numai dacă sunt făcute în temere de Dumnezeu. Noi trebuie să trăim în această lume gândindu-ne neîncetat la lumea veşnică. — The Review and Herald, 25 septembrie, 1888.

Căsătoria nu legitimează domnia necontrolată a pasiunilor păcătoase — Foarte puţini sunt aceia care înţeleg faptul că stăpânirea pasiunilor este o datorie religioasă. Ei s-au unit în căsătorie după propria lor plăcere şi, prin urmare, cred că actul căsătoriei sfinţeşte îngăduinţa pasiunilor josnice.

Chiar şi unii bărbaţi şi femei care pretind că sunt credincioşi se lasă în stăpânirea pasiunilor lor păcătoase şi nu se gândesc nici o clipă la faptul că Dumnezeu îi consideră răspunzători pentru risipa de energie vitală care îi epuizează şi le dezechilibrează întregul organism.

Deosebirea dintre iubirea delicată şi pasiunea josnică — Iubirea care îl determină pe un bărbat să facă din soţia sa un instrument în slujba poftelor sale nu este o iubire adevărată, ci o pasiune animalică ce doreşte cu insistenţă să fie satisfăcută.

Cât de puţini sunt acei bărbaţi care îşi exprimă iubirea în maniera descrisă de apostol: „Iubiţi-vă nevestele cum a iubit Hristos Biserica şi S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfinţească, după ce a curăţit-o” ... ca să fie „sfântă şi fără prihană” (Efeseni 5, 25-27)! Aceasta este iubirea din relaţia familială pe care Dumnezeu o recunoaşte ca fiind sfântă.

Iubirea este un principiu sfânt şi curat, dar pasiunea păcătoasă nu va admite să fie restrânsă, supusă şi controlată de raţiune. Ea este oarbă faţă de consecinţe şi nu va gândi de la cauză la efect.

Multe femei suferă de slăbiciuni şi boli grave, deoarece legile care conduc trupurile lor au fost ignorate, legile naturii au fost încălcate. Sunt bărbaţi şi femei care îşi risipesc puterile sistemului nervos, consumându-le în practici nenaturale, dedicate satisfacerii pasiunilor josnice; iar acest monstru hidos — **pasiunea josnică** — pretinde numele delicat de iubire. — Testimonies for the Church 2:473, 474 (1870).

Iubirea adevărată şi pasiunea inimii fireşti — Iubirea ... nu este iraţională, nu este oarbă, ci este curată şi sfântă. Pasiunea inimii fireşti este cu totul altceva. În timp ce iubirea curată Îl implică pe Dumnezeu în toate lucrările ei şi se află într-o armonie desăvârşită cu Duhul lui Dumnezeu, pasiunea este încăpăţânată, lipsită de raţiune, grăbită şi refractară la toate restricţiile, făcând din obiectul afecţiunii un idol. În toate manifestările

comportamentului celui care are o iubire adevărată, se va vedea harul lui Dumnezeu. — The Review and Herald, 25 septembrie, 1888 (The Adventist Home, 50).

Păstraţi confidenţa în cercul sacru al familiei — În jurul fiecărei familii există un cerc sacru ce trebuie păstrat intact. În interiorul acestui cerc, nu are dreptul să pătrundă nici o altă persoană. Nici soţul şi nici soţia nu au voie să împărtăşească nimănui lucrurile confidenţiale care le aparţin în exclusivitate lor înşile. — The Ministry of Healing, 361 (1905).

(B) Aspecte negative

(Avertismente şi restricţii).

Căsătoria nu are scopul de a acoperi senzualitatea şi practicile josnice — Dumnezeu nu a dorit niciodată ca instituţia căsătoriei să acopere nenumăratele păcate care sunt săvârşite. Senzualitatea şi obiceiurile josnice în relaţia maritală pregătesc mintea şi simţul moral pentru practicarea imoralităţii în afara căsătoriei. — The Review and Herald, 24 mai, 1887.

Excesele sexuale pun în pericol sănătatea şi viaţa — Iubirea care o determină pe soţie să satisfacă predispoziţiile animalice ale soţului ei, cu preţul sănătăţii şi al vieţii, nu este o iubire sfântă....

Este posibil să fie necesar ca ea să îl avertizeze în mod deschis, cu umilinţă şi afecţiune, chiar cu riscul de a-i produce nemulţumire, că nu îşi poate permite să îşi înjosească propriul ei trup prin îngăduirea excesului sexual. Ea trebuie să îi amintească, într-o manieră amabilă şi plăcută, că fiinţa ei este dăruită în întregime mai întâi lui Dumnezeu şi că ea nu poate ignora acest fapt, deoarece va fi răspunzătoare înaintea Sa în marea zi a Domnului. — Testimonies for the Church 2:475 (1870).

Pervertirea unei instituţii sfinte — Mulţi cred că, dacă sunt căsătoriţi, îşi pot permite să se lase în voia pasiunilor animalice. Ei sunt mânaţi de Satana, care îi înşeală şi îi conduce la pervertirea acestei instituţii sfinte. Satana este mulţumit văzând nivelul josnic în care se complace mintea lor, deoarece el are mult de câştigat de pe urma acestui fapt.

Satana ştie că, dacă poate stimula pasiunile inferioare şi le poate face să fie din ce în ce mai intense, nu mai are nici un motiv să se teamă de experienţa lor creştină, deoarece capacităţile morale şi intelectuale vor fi înrobite, iar predispoziţiile animalice vor domina din ce în ce mai mult; în timp ce pasiunile josnice sunt întărite prin exercitare, trăsăturile nobleţei ajung din ce în ce mai slabe şi mai şterse. — Testimonies for the Church 2:480 (1870).

Pervertirea privilegiilor sexuale în căsătorie — Dacă sunt îngăduite şi cultivate, pasiunile animalice devin foarte puternice, iar în viaţa de cămin vor apărea în mod inevitabil, ca rezultat, rele nespuse. În loc ca mintea să fie dezvoltată şi să exercite o putere conducătoare, capacităţile nobile şi înalte sunt subordonate predispoziţiilor animalice. Care

este rezultatul? Trupul delicat al femeii este înjosit şi ajunge bolnav; naşterea copiilor devine periculoasă, privilegiile sexuale sunt pervertite.

Bărbaţii îşi degradează propriul lor trup, iar soţiile lor devin nişte instrumente de satisfacere a poftelor lor josnice şi anormale, ajungând să-şi piardă treptat orice teamă de dumnezeu. Viaţa de cămin a acestora este condusă de impulsurile care le degradează atât trupul, cât şi sufletul. — Manuscript 14, 1888.

Satana îi poate influenţa pe copii chiar mai uşor decât pe părinţii lor, deoarece, subjugând mintea părinţilor, el poate transmite prin ei propriile sale trăsături de caracter, care se vor manifesta în urmaşii lor. În felul acesta, mulţi copii se nasc cu tendinţe animalice deosebit de dezvoltate, în timp ce capacităţile lor morale sunt reduse. Asemenea copii au nevoie de cea mai atentă educare pentru a pune în evidenţă, a întări şi a dezvolta puterile morale şi intelectuale, până când acestea vor ajunge să deţină controlul. — Testimonies for the Church 2:480 (1870).

Procesul de degradare — Mintea nici unui bărbat sau a unei femei nu decade de la curăţie şi sfinţenie, la degradare, corupţie şi păcat, într-o singură clipă. Pentru ca firea omenească să fie schimbată într-o fire divină sau pentru ca cei creaţi după chipul lui Dumnezeu să devină brutali şi satanici, este nevoie de timp.

Privind, suntem schimbaţi. Deşi a fost creat după chipul Creatorului, omul îşi poate educa mintea astfel, încât păcatul pe care l-a dispreţuit cândva să devină o plăcere. Dacă încetează să vegheze şi să se roage, încetează să-şi păzească citadela inimii şi se angajează pe calea păcatului şi a fărădelegii. Mintea se degradează şi, atâta timp cât este învăţată să aşeze puterile morale şi intelectuale în slujba pasiunilor josnice, este imposibil să fie eliberată de corupţie.

Războiul împotriva firii pământeşti trebuie să fie necontenit; noi avem nevoie de influenţa înnobilatoare a harului lui Dumnezeu, care atrage mintea către cele cereşti şi o învaţă să mediteze la lucrurile curate şi sfinte. — Testimonies for the Church 2:478, 479 (1870).

Sfat adresat femeilor — Scriu aceste rânduri cu o inimă îndurerată. Prea adesea, femeile timpului nostru, atât cele căsătorite, cât şi cele necăsătorite, nu manifestă reţinerea care se cuvine faţă de sexul opus. Ele atrag atenţia bărbaţilor căsătoriţi şi necăsătoriţi, iar cei care sunt slabi din punct de vedere moral vor fi ispitiţi.

Printr-o atitudine circumspectă, rezervată, fără permisivităţi, prin respingerea unor atenţii gratuite şi prin păstrarea demnităţii şi a unei înalte ţinute morale, ar fi putut fi evitat foarte mult rău. — Manuscript 4a, 1885. (The Adventist Home, 331, 332).

Femeile, mijloc de ispitire — Oare femeile care se declară iubitoare ale adevărului nu se vor supraveghea pe ele însele în mod strict, pentru a nu fi încurajat nici cel mai vag gest de

familiaritate necuvenită? Femeile pot închide multe uşi ale ispitei, dacă sunt atente, pentru a păstra şi cultiva în mod necontenit o atitudine rezervată şi un comportament decent. — Testimonies for the Church 5:602 (1889).

Femeile sunt prea adesea un mijloc de ispitire. Prin diferite avansuri, ele atrag atenţia unor bărbaţi, căsătoriţi sau necăsătoriţi, ademenindu-i, până când aceştia ajung să încalce Legea lui Dumnezeu, îşi distrug reputaţia şi îşi pun în pericol sufletele. — Testimonies for the Church 5:596 (1889).

Simpatia pastorului — Fiţi oameni ai lui Dumnezeu, aşezându-vă în rândul învingătorilor. Cunoaşterea se află la îndemâna tuturor celor ce o doresc. Planul lui Dumnezeu este ca mintea să devină puternică, gândirea profundă, cuprinzătoare şi limpede. Umblaţi cu Dumnezeu asemenea lui Enoh; faceţi din Dumnezeu sfătuitorul vostru şi nu veţi avea decât de progresat....

Există unii bărbaţi care pretind că păzesc poruncile lui Dumnezeu, dar care, vizitând turma ce le este încredinţată, antrenează sufletele slabe în conversaţii care conduc la permisivităţi şi familiarităţi necuviincioase.... începe să pună întrebări cu privire la secrete ale relaţiei de căsătorie: dacă trăiesc fericite cu soţii lor, dacă se simt apreciate; dacă există armonie în relaţia lor conjugală. Prin aceste întrebări capcană, femeile care nu sunt circumspecte sunt îndemnate să-şi dezvăluie viaţa intimă, dezamăgirile, micile lor încercări şi dureri, faţă de un străin, asemenea catolicilor faţă de preoţii lor.

Apoi, acest pastor plin de simpatie deschide capitolul propriei sale experienţe, spunând că soţia lui nu este femeia pe care şi-ar fi dorit-o; că între ei nu există o afinitate reală, că nu îşi iubeşte soţia, că ea nu îi împlineşte aşteptările. În felul acesta, bariera este înlăturată, iar femeile sunt seduse. Ele consideră că viaţa lor este o mare dezamăgire şi că acest păstor are o mare simpatie faţă de turmă. Chiar dacă o asemenea lucrare nu conduce la încălcarea poruncii a şaptea, este încurajat un sentimentalism bolnav, iar sufletul şi mintea sunt întinate.

Dacă sunt stimulate, gândurile necuviincioase devin un obicei, iar sufletul este afectat şi întinat. O dată înfăptuită greşeala, în urmă rămâne o pată care nu mai poate fi ştearsă decât de sângele lui Hristos; iar dacă obiceiul nu este înlăturat printr-o hotărâre fermă, sufletul ajunge corupt şi influenţa pe care o răspândeşte în jur este un mijloc de corupere a celorlalţi. Influenţa acestui suflet este o ispită. Dumnezeu îi va nimici fără îndoială pe toţi aceia care îndeplinesc o asemenea lucrare....

Noi trebuie să fim înnobilaţi, înălţaţi şi sfinţiţi. În Hristos putem avea toată puterea necesară pentru a birui; dar, când caracterului îi lipseşte curăţia, când păcatul devine o componentă a acestuia, puterea lui de seducţie este asemănătoare beţiei. Stăpânirea de sine şi raţiunea sunt subjugate de practici care întinează întreaga fiinţă, iar dacă aceste practici sunt continuate, creierul este slăbit, îmbolnăvit şi îşi pierde echilibrul. — Letter 26d, 1887.

Bărbaţi, femei şi tineri implicaţi în degradarea morală — Pericolele imoralităţii la care sunt expuşi atât tinerii, cât şi cei mai în vârstă, cresc pe zi ce trece. Dezordinea morală pe care noi o numim depravare îşi găseşte o sferă largă de acţiune prin influenţa exercitată de către unii bărbaţi, femei şi tineri care pretind că sunt creştini, dar care sunt senzuali, josnici şi demonici. — Letter 26d, 1887.

Paşi pe calea degradării — Ispitele neîncetate ale lui Satana au scopul de a slăbi capacitatea de stăpânire a omului asupra propriei sale inimi şi de a submina puterea autocontrolului. Satana îl determină pe om să rupă relaţia care îl leagă într-o unire sfântă şi fericită cu Creatorul său.

O dată despărţit de Dumnezeu, pasiunile sale preiau controlul asupra raţiunii şi impulsurile asupra principiilor. Omul devine păcătos în gândire şi fapte, judecata sa este pervertită şi raţiunea pare lipsită de putere. El are nevoie să-şi regăsească demnitatea şi să refacă relaţia cu Dumnezeu, printr-o corectă cercetare de sine în lumina Cuvântului lui Dumnezeu. — Letter 24, 1890.

Evitarea citirii, privirii şi ascultării unor lucruri imorale — Cei care nu doresc să devină prada capcanelor lui Satana trebuie să-şi păzească porţile sufletului; ei trebuie să evite citirea, privirea sau ascultarea unor lucruri care pot inspira gânduri imorale. Mintea nu trebuie lăsată să rătăcească la întâmplare, oprindu-se asupra oricărui subiect care i-ar putea fi sugerat de vrăjmaşul sufletelor. Dacă inima nu este supravegheată cu credincioşie, relele din afară vor trezi relele dinăuntru, iar sufletul va ajunge să rătăcească în întuneric. — The Acts of the Apostles, 518 (1911).

Dacă doreşti să fii stăpânul minţii tale şi să previi degradarea sufletului tău prin gânduri imorale şi fără valoare, trebuie să fii o santinelă credincioasă a ochilor, urechilor şi a tuturor simţurilor tale. Numai puterea harului poate aduce la îndeplinire o lucrare atât de importantă. — Testimonies for the Church 2:561 (1870).

Fotografii care reprezintă femei dezbrăcate sunt oferite frecvent spre vânzare în maşini. Asemenea imagini dezgustătoare sunt expuse de asemenea în saloanele fotografice şi sunt agăţate pe pereţii celor care sunt pasionaţi de gravuri. Trăim într-un veac în care imoralitatea este întâlnită la orice pas.

Imaginile şi lecturile trezesc pofta ochilor şi pasiunile corupte.... Mintea îşi găseşte plăcere în contemplarea scenelor care instigă pornirile josnice. Privite cu o imaginaţie întinată, asemenea scene detestabile degradează însuşirile morale şi pregătesc fiinţele ademenite şi incitate, pentru a da frâu liber pasiunilor păcătoase. Apoi urmează păcatele şi fărădelegile care înjosesc fiinţele create după chipul lui Dumnezeu, coborându-le la nivelul animalelor şi aruncându-le în cele din urmă în prăpastia pierzării. Evitaţi citirea şi privirea lucrurilor care sugerează gânduri întinate. Cultivaţi puterile morale şi intelectuale. — Testimonies for the Church 2:410 (1873).

Mintea constituie un factor decisiv — Pavel spunea: „Cu mintea, slujesc Legea lui Dumnezeu.” Dacă această minte este întunecată datorită îngăduinţei faţă de apetit şi de pasiunile animalice, puterile morale ajung atât de degradate, încât lucrurile sfinte şi cele lumeşti ajung să fie aşezate la acelaşi nivel. — Letter 2, 1873.

Masturbarea — Unii tineri — băieţi şi fete — au obiceiuri murdare şi practică acest viciu dezgustător şi distrugător pentru suflet şi trup.

Fiecare creştin trebuie să înveţe să-şi stăpânească pasiunile şi să fie guvernat de principii. Dacă nu procedează astfel, nu este vrednic să poarte numele de creştin.

Chiar şi printre cei care se bucură de mari realizări profesionale, sunt unii care nu înţeleg păcatul excesului şi rezultatele lui inevitabile. Obiceiul de multă vreme înrădăcinat le-a orbit priceperea. Ei nu conştientizează caracterul extrem de păcătos al acestui obicei degradant, care irită sistemul nervos şi distruge puterea creierului.

Când se confruntă cu un obicei înrădăcinat, principiul moral este foarte neputincios. Mesajele solemne venite din cer nu pot lăsa o impresie adâncă asupra inimii care nu este fortificată împotriva îngăduinţei faţă de acest viciu degradator. Nervii sensibili ai creierului şi-au pierdut tonusul sănătos datorită satisfacerii morbide a dorinţei nefireşti după îngăduinţă senzuală. Nervii creierului, care comunică cu întregul organism, sunt singurul mijloc prin care Cerul poate comunica cu omul şi prin care poate influenţa viaţa lui interioară.

Tot ceea ce perturbă circulaţia curenţilor electrici în sistemul nervos slăbeşte puterea vitală şi rezultatul este o diminuare a capacităţilor minţii. — Testimonies for the Church 2:347 (1870). Unii copii încep să practice masturbarea încă de timpuriu; şi, pe măsură ce cresc, cresc şi pasiunile lor păcătoase şi se întăresc o dată cu ei. Mintea lor nu-şi găseşte odihna. Fetele caută compania băieţilor, iar băieţii pe aceea a fetelor. Comportamentul lor este lipsit de reţineri şi de modestie. Ei sunt îndrăzneţi, fără respect şi îşi permit libertăţi indecente. Obiceiul masturbării le-a degradat mintea şi le-a întinat sufletele. — Testimonies for the Church 2:481 (1870).

Activitatea sexuală înainte de căsătorie (sfat adresat unui tânăr adventist de ziua a şaptea) — Nu există decât puţine ispite care să fie mai periculoase şi mai fatale pentru un tânăr ca ispita senzualităţii, dar nici una dintre acestea nu se va dovedi atât de devastatoare pentru suflet şi trup, atât în viaţa aceasta, cât şi pentru veşnicie.... la ore târzii din noapte; tu ştii cel mai bine cum au fost petrecute aceste ore. Mi-ai cerut să-ţi spun dacă ai călcat poruncile lui Dumnezeu. Eu te întreb ce părere ai, nu le-ai încălcat?

Cum ţi-ai folosit timpul, noapte de noapte, alături de ea? Ai dori ca purtarea, atitudinea şi afecţiunile tale să fie scrise toate în cărţile cerului? Am văzut şi am auzit lucruri pe care îngerii s-ar ruşina să le raporteze.... Nici unui tânăr nu i se permite să-i facă unei fete ceea ce

i-ai făcut tu lui N fără a fi căsătorit cu ea; am fost foarte surprinsă să văd că tu nu ai înţeles aceste aspecte cu mai multă claritate.

Motivul pentru care îţi scriu este acela de a te implora, pentru binele tău, să încetezi să te joci cu ispita. Străduieşte-te să pui capăt cât se poate de repede acestui comportament, ca şi cum ai alunga un coşmar cumplit care s-a abătut asupra ta. Eliberează-te acum şi pentru totdeauna, dacă doreşti favoarea lui Dumnezeu....

Pentru că amândoi sunteţi stăpâniţi de pasiune, tu şi N aţi petrecut împreună multe ore din noapte. În Numele Domnului, încetează să-i acorzi atenţie lui N sau căsătoreşte-te cu ea.... Ai face la fel de bine dacă te-ai căsători cu ea, pentru a fi în compania ei, purtându-te cu ea aşa cum numai un soţ şi o soţie trebuie să se poarte unul cu altul....

Dacă doreşti să te bucuri decompania lui N. pentru tot restul vieţii, aşa cum pari să te bucuri acum şi să fii fascinat de prezenţa ei, de ce nu ai face încă un pas, devenind protectorul ei legitim şi deţinând dreptul indiscutabil de a-i dedica timpul pe care-l petreci în compania ei? Faptele tale şi conversaţia ta Îl supără pe Dumnezeu. — Letter 3, 1879.

Homosexualitatea — păcatul specific Sodomei — Cu toţii ştim că motivul distrugerii Sodomei a fost imoralitatea locuitorilor ei. În acest pasaj , profetul numeşte relele care duc la decăderea moravurilor. În lumea în care trăim în aceste timpuri, ne confruntăm cu aceleaşi păcate care existau în Sodoma şi care au adus asupra ei mânia lui Dumnezeu până acolo, încât a fost nimicită. — The Health Reformer, 1 iulie, 1873. (The S.D.A. Bible Commentary 4:1161).

Păcatele din biserica contemporană — Întinarea morală se răspândeşte în zilele noastre chiar şi printre pretinşii urmaşi ai lui Hristos. Patimile sunt nestăpânite; predispoziţiile animalice devin tot mai predominante datorită îngăduinţei de sine, în timp ce puterile morale sunt din ce în ce mai lipsite de influenţă....

Păcatele care au determinat distrugerea antediluvienilor şi a cetăţilor din câmpie sunt la ordinea zilei — nu numai în ţările păgâne, nu numai printre creştinii secularizaţi, ci chiar printre cei care pretind că sunt aşteptători ai venirii Fiului omului. Dacă Dumnezeu ar dezvălui păcatele care apar înaintea ochilor Săi, v-aţi umple de ruşine şi groază. — Testimonies for the Church 5:218 (1882).

Ochi închişi pentru lumină — Îngăduinţa faţă de pasiunile josnice îi va face pe mulţi să-şi închidă ochii în faţa luminii, deoarece se tem că le vor fi descoperite păcate la care nu doresc să renunţe. Toţi cei care doresc să vadă pot înţelege adevărul. Faptul că aleg întunericul în locul luminii nu va face ca păcatele lor să fie mai puţin condamnabile.

Oare de ce nu citesc bărbaţii şi femeile, pentru a cunoaşte lucrurile acestea, care le afectează într-un mod atât de decisiv capacităţile fizice, intelectuale şi morale? Dumnezeu i-a încredinţat fiecăruia un organism pe care trebuie să-l îngrijească şi să-l păstreze în cele

mai bune condiţii pentru folosul şi slava Sa. Trupurile voastre nu vă aparţin. — Testimonies for the Church 2:352 (1885).

Dacă pun vreun preţ pe sănătatea lor actuală şi pe mântuirea de apoi, singura speranţă a celor care practică obiceiuri păcătoase este aceea de a le părăsi pentru totdeauna. Viciile care au fost îngăduite o perioadă mai lungă de timp necesită un efort serios pentru a rezista ispitei şi pentru a respinge înclinaţiile corupte prin îngăduinţă. — An Appeal to Mothers, 27 (1864).

Stăpânirea imaginaţiei — Pentru ca pasiunile şi simţămintele să fie aduse în supunere faţă de raţiune, conştiinţă şi caracter, este necesară o stăpânire asiduă, pozitivă şi permanentă a imaginaţiei. — Testimonies for the Church 2:562 (1870).

Supunerea faţă de voinţa lui Dumnezeu — Toţi cei care înţeleg cu adevărat ce înseamnă să fii creştin ştiu că urmaşii lui Hristos, asemenea ucenicilor Săi, au obligaţia de a aduce toate pasiunile, puterile fizice şi capacităţile intelectuale la o supunere totală faţă de voinţa lui Dumnezeu.

Cei care sunt stăpâniţi de propriile lor pasiuni nu pot fi urmaşi ai lui Hristos. Ei sunt prea devotaţi în serviciul stăpânului lor, autorul tuturor relelor, pentru a părăsi obiceiurile corupte şi pentru a alege să-I slujească lui Hristos. — An Appeal to Mothers, 9, 10 (1864). (Child Guidance, 445, 446).

Păcatul fanteziei rătăcitoare — Voi sunteţi răspunzători pentru gândurile voastre înaintea lui Dumnezeu. Dacă vă lăsaţi antrenaţi în rătăcirile deşarte ale imaginaţiei, îngăduind minţii voastre să se ocupe cu subiecte păcătoase, într-o anumită măsură, voi sunteţi la fel de vinovaţi înaintea lui Dumnezeu ca şi când gândurile voastre ar fi fost aduse la îndeplinire. Tot ce îi lipseşte înfăptuirii este lipsa ocaziei. — Testimonies for the Church 2:561 (1870).

Supunerea gândurilor — Voi trebuie să vă controlaţi gândurile. Această lucrare nu este uşoară şi nu poate fi realizată decât printr-un efort serios şi atent.

Controlul gândurilor nu este necesar numai datorită faptului că vă este cerut de Dumnezeu, ci şi datorită pasiunilor şi simţămintelor voastre. Mântuirea voastră depinde de modul în care deţineţi stăpânire de sine în acest domeniu. Pasiunile şi simţămintele sunt nişte instrumente puternice. Aplicate în mod greşit şi puse în mişcare de motivaţii greşite, ele deţin o capacitate imensă de a vă ruina şi de a vă aduce într-o stare nenorocită, fără Dumnezeu şi fără speranţă. — Testimonies for the Church 2:561 (1870).

Gândurile cultivate devin obiceiuri — Gândurile păcătoase cultivate devin obiceiuri, iar sufletul este întinat şi înjosit. O dată săvârşită greşeala, rămâne în urmă o pată ce nu poate fi curăţată decât de sângele lui Hristos; iar dacă nu se renunţă la obicei prin

intermediul unei voinţe ferme, sufletul ajunge corupt şi influenţa lui devine o sursă de întinare a celorlalţi. — Letter 26d, 1887. (In Heavenly Places, 197).

Gândurile rele distrug sufletul. Puterile transformatoare ale lui Dumnezeu schimbă inima, purifică şi înnobilează gândurile. Dacă nu este depus un efort bine determinat, pentru a păstra gândurile concentrate asupra lui Hristos, harul Său nu se poate manifesta în viaţa noastră. Mintea trebuie să se angajeze într-un război spiritual. Fiecare gând trebuie să fie adus la ascultare de Hristos. Toate obiceiurile trebuie supuse guvernării lui Dumnezeu.

Avem nevoie de o permanentă conştientizare atât cu privire la puterea înălţătoare a unei gândiri curate, cât şi cu privire la influenţa distrugătoare a gândurilor rele. Să ne îndreptăm gândurile asupra lucrurilor sfinte. Să le păstrăm în curăţie şi adevăr, deoarece o gândire corectă este singura sursă de siguranţă a oricărui suflet. Mintea noastră trebuie să fie adusă în armonie cu mintea lui Dumnezeu. Adevărul Său ne va sfinţi trupul, sufletul şi spiritul şi vom fi întăriţi ca să învingem ispitele. — Letter 123, 1904. (In Heavenly Places, 164).

Dieta constituie un factor important — Avertismentul că tot ce este introdus în stomac afectează nu numai trupul, ci în cele din urmă şi mintea nu este niciodată prea des repetat. O alimentaţie necumpătată şi stimulatoare pentru apetit încarcă sângele, irită sistemul nervos şi, foarte adesea, desensibilizează percepţiile morale până acolo, încât raţiunea şi conştiinţa ajung sub stăpânirea impulsurilor senzuale. Pentru cineva care este necumpătat în dietă, este dificil sau mai degrabă aproape imposibil să manifeste răbdare şi stăpânire de sine. — Christian Temperance and Bible Hygiene, 134 (1890). (Child Guidance, 461).

Carnea stimulează şi întăreşte pasiunile josnice — Carnea nu trebuie să fie aşezată pe masa copiilor noştri. Ea stimulează şi întăreşte pasiunile josnice şi tinde să slăbească puterile morale. Hrana tuturor celor care pretind că se pregătesc pentru a fi strămutaţi în cer trebuie să fie constituită din cereale şi fructe preparate fără grăsimi şi în condiţii cât mai naturale posibile. Cu cât dieta este mai naturală, cu atât pasiunile pot fi controlate mai uşor. Gusturile nu trebuie satisfăcute fără a ţine cont de sănătatea fizică, intelectuală şi morală. — Testimonies for the Church 2:352 (1869).

Gândurile corupte trebuie să fie alungate. Fiecare gând să fie adus în supunere faţă de Isus Hristos. Toate predispoziţiile animalice să fie subordonate puterilor mai înalte ale sufletului. Dragostea de Dumnezeu trebuie să deţină supremaţia; iar tronul ocupat de Hristos în inima noastră să-I aparţină în exclusivitate. Trupurile noastre trebuie să fie considerate ca fiind proprietatea răscumpărată a Sa, iar membrele trupului, instrumente ale neprihănirii. — Manuscript 1, 1888; (The Adventist Home, 127, 128.

Schimbarea gândurilor întinate cu gânduri curate şi înălţătoare — Mintea trebuie să mediteze necontenit asupra unor subiecte curate şi sfinte. Orice sugestie întinată trebuie să fie respinsă încă de la început, iar în locul ei să fie cultivate gânduri curate şi înălţătoare. Prin antrenarea minţii în contemplarea lucrurilor cereşti, va fi dobândită o cunoaştere din ce

în ce mai profundă a lui Dumnezeu. El pune la dispoziţie mijloace simple şi accesibile situaţiei fiecărei persoane, care sunt suficiente pentru a asigura mântuirea sufletului.

Hotărâţi-vă să atingeţi un standard înalt şi sfânt; acţionaţi asemenea lui Daniel, cu o dorinţă sinceră, stăruitoare şi perseverentă, şi nici unul dintre obstacolele celui rău nu vor putea împiedica dezvoltarea voastră. Astfel, puteţi progresa din punct de vedere al puterii intelectuale şi morale, indiferent de circumstanţe, schimbări sau necazuri. — Letter 26d, 1887. (In Heavenly Places, 197).

Departe de marginea prăpastiei — Nu încercaţi să vedeţi cât de aproape puteţi merge pe marginea unei prăpăstii fără a cădea. Evitaţi pericolul încă de la primele semne. Curiozitatea sufletului nu este o joacă. Caracterul vostru este tezaurul vostru. Îngrijiţi-vă de el ca şi cum v-aţi îngriji de o comoară preţioasă. Curăţia morală, respectul de sine şi o mare capacitate de a vă înfrâna trebuie să fie cultivate în mod ferm şi constant....

Nimeni să nu creadă că poate birui fără ajutorul lui Dumnezeu. Aveţi nevoie de energia, puterea şi tăria unei vieţi interioare care să se fi dezvoltat în voi. Numai astfel veţi aduce roada sfinţirii şi veţi simţi o repulsie intensă faţă de viciu. Trebuie să luptaţi în mod neîncetat pentru a vă îndepărta de cele lumeşti, de conversaţiile ieftine şi de tot ce este senzual şi să ţintiţi spre nobleţea sufletului şi spre un caracter curat şi nepătat. Numele vostru poate fi caracterizat de o asemenea integritate morală, încât pur şi simplu să nu poată fi asociat cu nici un lucru necinstit sau nesfânt. El poate fi respectat de toţi oamenii buni şi curaţi şi poate fi scris în cartea vieţii Mielului. — Manuscript 4a, 1885. (Medical Ministry, 143, 144).

Sub stăpânirea lui Satana sau sub stăpânirea lui Hristos — Când nu se află sub influenţa directă a Duhului lui Dumnezeu, mintea poate fi modelată de Satana după cum doreşte. Satana va înjosi toate capacităţile raţionale asupra cărora deţine controlul şi le va transforma în însuşiri fireşti. Gusturile lui, preferinţele, concepţiile, planurile şi ţintele lui sunt îndreptate în mod direct împotriva lui Dumnezeu; Satana nu are nici cea mai vagă înclinaţie spre lucrurile preţuite şi aprobate de Dumnezeu, ci o plăcere deosebită pentru acelea pe care Dumnezeu le dispreţuieşte....

O vigilenţă care durează o viaţă întreagă — Supravegherea fermă a simţămintelor şi pasiunilor este necesară până la încetarea vieţii. Oricât de mare ar fi progresul lucrării lui Dumnezeu în sufletele noastre, există în noi o fire coruptă care se confruntă cu provocările exterioare, iar Satana aranjează circumstanţele vieţii în aşa fel, încât ispitele sale să năvălească asupra noastră cu o putere copleşitoare. Noi nu putem fi nici o clipă în siguranţă, dacă nu suntem dependenţi de Dumnezeu şi dacă viaţa noastră nu este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. — Letter 8b, 1891. (The S.D.A. Bible Commentary 2:1032).

Dumnezeu pregăteşte un popor — Poporul lui Dumnezeu trebuie nu numai să cunoască voia Lui, ci şi să o împlinească. Mulţi vor fi scoşi din rândul celor care cunosc adevărul,

deoarece nu au fost sfinţiţi prin el. Adevărul trebuie să fie instaurat în inimile lor, sfinţindu-le şi curăţindu-le de orice senzualitate şi spirit lumesc până în cele mai intime aspecte ale existenţei lor. Templul sufletului trebuie curăţit. Chiar nevăzută de nimeni, fiecare faptă este săvârşită de noi ca şi când ne-am afla în prezenţa lui Dumnezeu şi a sfinţilor îngeri, deoarece lui Dumnezeu toate lucrurile Îi sunt cunoscute şi nu există nimic care să-I poată fi ascuns....

Dumnezeu pregăteşte un popor care să aibă mâini şi inimi curate, pentru a fi biruitor în ceasul judecăţii Lui. Standardele morale trebuie să fie înalte, imaginaţia să fie curată, obiceiul de a ne complăcea în tolerarea practicilor imorale trebuie părăsit, iar sufletul să fie înnobilat prin gânduri curate şi practici sfinte. Toţi cei care vor rezista marilor încercări, care se află chiar în faţa noastră, trebuie să fie părtaşi ai naturii divine, după ce au fost eliberaţi de păcatele care înlănţuie lumea prin pofte. — The Review and Herald, 24 mai, 1887.

Capitolul 26 — Iubirea frăţească

Iubirea aduce bucurie — Doresc să mă adresez fraţilor mei de pretutindeni: Cultivaţi dragostea lui Hristos! Iubirea trebuie să se reverse din sufletele creştinilor asemenea unui izvor de apă în deşert, care împrospătează şi înfrumuseţează existenţa, aducând fericire, pace şi bucurie atât în propria lor viaţă, cât şi în vieţile celorlalţi. — Testimonies for the Church 5:565 (1889).

Exemplul unei iubiri neegoiste este irezistibil — Cu cât caracterele noastre sunt mai asemănătoare caracterului lui Hristos, cu atât iubirea noastră faţă de aceia pentru care El s-a jertfit este mai mare. Creştinii care manifestă unii faţă de alţii spiritul unei iubiri lipsite de egoism aduc pentru Hristos o mărturie, pe care necredincioşii nu o pot nega şi în faţa căreia nu pot rezista. Puterea unui asemenea exemplu este inestimabilă. Nimic nu va învinge cu un atât de mare succes planurile lui Satana şi ale emisarilor lui şi nimic nu va contribui într-o asemenea măsură la zidirea împărăţiei Răscumpărătorului, cum o va face iubirea lui Hristos, manifestată de către membrii bisericii. — Testimonies for the Church 5:167, 168 (1882).

Egoismul poate înăbuşi dezvoltarea dragostei — Iubirea este un principiu activ; ea face ca binele altora să reprezinte obiectivul nostru permanent, împiedicându-ne de la săvârşirea unor fapte negândite, care ne pot abate de la atingerea ţintei de a câştiga sufletele pentru Hristos. Iubirea nu caută binele ei propriu. Ea nu îi îndeamnă pe oameni să caute confortul şi satisfacţia personală. Ceea ce înăbuşă adesea dezvoltarea iubirii este atenţia pe care o acordăm eului nostru. — Testimonies for the Church 5:124 (1882).

Umilinţa este roada iubirii — Iubirea nu caută înălţarea de sine. Ea este caracterizată de o atitudine umilă, care nu determină niciodată pe cineva la orgoliu şi înălţare de sine. Iubirea

faţă de Dumnezeu şi faţă de semeni nu se manifestă niciodată prin gesturi lipsite de amabilitate şi nici nu ne face să fim autoritari, căutători de greşeli sau aroganţi. Iubirea nu este înfumurată. Inima în care domneşte iubirea va tinde spre un comportament amabil, curtenitor şi plin de compasiune în relaţiile cu ceilalţi, indiferent dacă aceştia sunt pe placul nostru sau nu şi indiferent dacă ne respectă sau ne desconsideră. — Testimonies for the Church 5:123, 124 (1882).

Iubirea transformă caracterul — Celor care nu cunosc adevărul, descoperiţi-le iubirea lui Isus, iar aceasta va transforma caracterul lor asemenea unui aluat. — Testimonies for the Church 8:60 (1904).

O iubire egoistă — Dumnezeu doreşte ca toţi copiii Săi să înţeleagă faptul că, pentru a-L glorifica pe El, afecţiunile lor trebuie să fie îndreptate spre aceia care au cea mai mare nevoie.... Când ne ocupăm de asemenea oameni, noi trebuie să evităm orice urmă de egoism în cuvinte, fapte sau atitudini şi să îi tratăm la fel, indiferent de situaţia lor socială sau materială. Iubirea, care ne face să le adresăm cuvinte amabile unora, în timp ce pe alţii îi tratăm cu răceală şi indiferenţă, nu este iubire, ci egoism. În nici un caz, aceasta nu va contribui la bunăstarea sufletelor sau la glorificarea lui Dumnezeu. Iubirea noastră ... nu este destinată în exclusivitate unor persoane deosebite, în timp ce altele rămân neglijate. Spargeţi vasul, şi parfumul va umple casa. — Manuscript 17, 1899. (HC 231).

Abilitatea nu este un substituent al iubirii — Fariseismul şi lauda de sine pot fi întâlnite din abundenţă, dar acestea nu vor câştiga niciodată suflete pentru Hristos. O iubire curată şi sfântă, care să reprezinte iubirea exemplificată în viaţa şi activitatea lui Hristos, este ca un parfum sfânt. Asemenea mirului de nard care a curs din vasul spart de Maria, parfumul iubirii se revarsă în întreaga încăpere. Dacă sunt impregnate de iubire, elocvenţa, cunoaşterea adevărului şi talentele deosebite sunt însuşiri preţioase. Dar simpla abilitate şi exercitarea talentelor în sine nu pot lua locul iubirii. — Testimonies for the Church 6:84 (1900).

Dovada uceniciei este iubirea veritabilă — Oricât de impresionante ar fi declaraţiile cuiva, dacă inima lui nu este plină de iubirea lui Hristos, el nu este un adevărat ucenic şi urmaş al lui Hristos. Chiar dacă ar avea o credinţă atât de mare, încât să manifeste puterea de a face minuni, dacă nu are iubire, credinţa lui este lipsită de valoare. El poate fi foarte generos; dar, dacă îşi dăruieşte bunurile celor săraci din alte motive decât din iubire, faptele lui nu vor fi răsplătite prin favoarea lui Dumnezeu.

Zelul lui poate fi atât de mare, încât să sufere martirajul, dar, dacă nu este mânat de iubire, el va fi privit de Dumnezeu ca un ipocrit ambiţios sau un entuziast înşelat. — The Acts of the Apostles, 318, 319 (1911).

Atacurile armatelor lui Satana şi pericolele care pândesc sufletul necesită angajarea tuturor resurselor interioare ale lucrătorilor lui Dumnezeu. Orice manifestare de mânie

trebuie să fie stăpânită. Degradarea şi răutatea oamenilor trebuie să fie întâmpinate cu iubirea, răbdarea şi îndelunga răbdare a lui Dumnezeu. — Testimonies for the Church 6:237 (1900).

Trăsăturile eului corectate — Când omul este părtaş al naturii divine, iubirea lui Hristos va constitui principiul fundamental al sufletului lui, iar eul şi trăsăturile lui vor înceta să mai fie manifestate. — Testimonies for the Church 6:52 (1900).

Numai iubirea lui Hristos poate vindeca — Numai o iubire care izvorăşte din inima lui Hristos poate aduce vindecarea sufletului. Sufletul celui degradat de păcat poate fi înnoit numai dacă iubirea lui Dumnezeu străbate fiinţa sa, asemenea sevei care se răspândeşte într-un copac sau asemenea sângelui care străbate trupul. — Education, 114 (1903).

Pregătit pentru orice încercare — Toţi cei care Îl iubesc pe Dumnezeu cu adevărat vor manifesta spiritul lui Hristos şi o dragoste fierbinte faţă de fraţii lor. Cu cât relaţia unei persoane cu Dumnezeu este mai strânsă, cu atât simţămintele ei vor fi mai intens concentrate spre Hristos şi va fi tot mai puţin tulburată de greutăţile şi încercările vieţii. — Testimonies for the Church 5:483, 484 (1889).

O relaţie frăţească nu poate fi niciodată realizată prin compromis — Aceia care-L iubesc pe Isus şi sufletele pentru care S-a jertfit El vor căuta lucrurile care aduc pacea. Dar, în eforturile lor de a preveni discordia, trebuie să fie atenţi să nu sacrifice adevărul de dragul păcii şi principiile de dragul evitării disensiunilor. Adevărata relaţie de frăţietate nu poate fi menţinută niciodată cu preţul compromisului. Pe măsură ce creştinii se apropie tot mai mult de modelul lui Hristos şi pe măsură ce spiritul şi faptele lor sunt tot mai curate, ei vor simţi imediat veninul otrăvitor al şarpelui. Un creştinism autentic incită opoziţia fiilor neascultării ... pacea şi armonia care se realizează prin intermediul concesiilor tacite nu sunt vrednice de numele pe care îl poartă. Când este vorba de anumite deosebiri de nuanţă în privinţa unor opinii omeneşti, uneori este bine să fie făcute concesii; dar în privinţa principiilor, nu trebuie sacrificată nici măcar o iotă, cu scopul de a realiza armonia. — The Review and Herald, 16 ianuarie, 1900.

Omenirea unită într-o relaţie de frăţietate în familia lui Dumnezeu — Iubirea de fraţi este o însuşire sfântă. Recunoscând demnitatea pe care Dumnezeu a acordat-o ca drept al fiinţei umane, iubirea creştină — cu mult mai nobilă, mai statornică, mai amabilă, mai neegoistă decât orice manifestare de dragoste întâlnită până în prezent — integrează în această mare lucrare bunăvoinţa, delicateţea şi amabilitatea creştină şi uneşte omenirea într-o relaţie de frăţietate, care se realizează în virtutea acceptării fiecăruia în familia lui Dumnezeu. Demnitatea creştină trebuie să fie cultivată neîncetat spre slava şi onoarea lui Dumnezeu. — Letter 10, 1897. (The S.D.A. Bible Commentary 5:1140, 1141).

Dragostea pentru suflete dovedeşte dragostea faţă de Dumnezeu — Iubirea manifestată în viaţa de renunţare la sine şi sacrificiu a lui Isus trebuie să se vadă în vieţile

urmaşilor Lui. Noi suntem chemaţi să „umblăm pe urmele Sale”.... A trăi în lumina călăuzitoare a cerului este un privilegiu de care ne bucurăm. Enoh a umblat cu Dumnezeu în acelaşi fel şi nu a fost mai uşor de trăit o viaţă neprihănită în timpul său decât este pentru noi în aceste zile. Lumea din timpul lui Enoh nu era mai favorabilă decât acum pentru creşterea în har şi sfinţire.... Trăim în timpul ultimelor zile ale istoriei şi trebuie să primim putere din aceeaşi Sursă. Noi trebuie să umblăm cu Dumnezeu....

Dorinţa lui Hristos este o iubire desăvârşită în biserică — Isus ar fi putut face să strălucească lumina asupra celor mai întunecate mistere ale ştiinţei, dar El nu a dorit să irosească nici o clipă destinată descoperirii ştiinţei mântuirii. Timpul Său, cunoştinţele Sale, capacităţile Sale intelectuale şi întreaga Sa viaţă în sine au fost dedicate în exclusivitate mântuirii sufletelor. O, ce iubire, ce iubire fără asemănare!

Comparaţi eforturile noastre vagi, lipsite de entuziasm şi pe jumătate paralizate cu lucrarea Domnului Isus. Ascultaţi cuvintele Sale rostite în rugăciunea către Tatăl: „Eu le-am făcut cunoscut Numele Tău, şi li-L voi mai face cunoscut, pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu, să fie în ei, şi Eu să fiu în ei” (Ioan 17, 26). Cât de profunde, de vaste şi de cuprinzătoare sunt aceste cuvinte! Domnul Isus doreşte să-şi manifeste iubirea prin intermediul fiecărui membru al trupului Său, biserica, pentru ca puterea de viaţă a iubirii să fie transmisă fiecărei părţi a trupului şi să locuiască în noi întocmai cum locuieşte în El. În acest fel, Dumnezeu Îşi poate arăta iubirea faţă de omul căzut ca şi când ar fi prezent în persoana propriului Său Fiu. Aceasta este ceea ce doreşte Dumnezeu de la noi şi nimic mai puţin nu L-ar putea mulţumi. — Manuscript 11, 1892.

Capitolul 27 — Iubirea lui Dumnezeu

Dumnezeu este iubire — Dumnezeu este iubire (1 Ioan 4, 16). Natura Sa, Legea Sa sunt iubire. Aşa a fost şi va fi pentru totdeauna. „Cel Cel Preaînalt, a cărui locuinţă este veşnică” (Isaia 57, 15), Cel care „umblă pe cărări veşnice” (Habacuc 3, 6), nu Se schimbă. La El „nu este nici schimbare, nici umbră de mutare” (Iacov 1, 17).

Istoria marelui conflict dintre bine şi rău, de la începuturile sale în cer şi până la nimicirea finală a răzvrătirii şi la eradicarea totală a păcatului, este de asemenea o demonstraţie a iubirii neschimbătoare a lui Dumnezeu. — Patriarchs and Prophets, 33 (1890).

Iubirea lui Dumnezeu demonstrată în natură — Natura şi revelaţia mărturisesc deopotrivă iubirea lui Dumnezeu. Tatăl nostru ceresc este sursa vieţii, a înţelepciunii şi a bucuriei. Priviţi minunatele şi frumoasele lucruri din natură. Gândiţi-vă la miraculoasa lor adaptare la nevoile şi fericirea nu numai a omului, ci şi a tuturor fiinţelor vii. Strălucirea

soarelui şi ploaia, care încălzesc şi împrospătează pământul, dealurile, mările şi câmpiile, toate ne vorbesc despre iubirea Creatorului.

Dumnezeu este Acela care poartă de grijă nevoilor de fiecare zi ale tuturor creaturilor Sale....

Poruncile sunt întemeiate pe principiul iubirii — Preceptele Decalogului se adresează tuturor oamenilor şi au fost date pentru instruirea şi conducerea tuturor. Zece porunci scurte, cuprinzătoare şi pline de autoritate integrează totalitatea obligaţiilor omului faţă de Dumnezeu şi faţă de semeni; şi toate sunt întemeiate pe marele principiu fundamental al iubirii. — Patriarchs and Prophets, 305 (1890).

Isus şi legea iubirii — legea lui Dumnezeu are un caracter neschimbător şi, prin urmare, Hristos S-a dăruit pe sine ca jertfă în locul omului decăzut, iar lui Adam şi urmaşilor lui li s-a dat o ocazie de mântuire.

Dacă numai un singur precept al Legii lui Dumnezeu ar fi fost schimbat după alungarea lui Satana din cer, el ar fi câştigat pe pământ victoria pe care n-a reuşit s-o câştige în cer. Satana ar fi obţinut exact ce a dorit. Noi ştim că nu s-a întâmplat aşa.... Legea ... rămâne neschimbătoare, întocmai cum este tronul lui Dumnezeu, iar mântuirea fiecărui suflet este determinată de ascultare sau neascultare....

Prin legea iubirii, Isus a purtat păcatele noastre, a suportat pedeapsa noastră şi a băut paharul mâniei, care era destinat călcătorilor de lege.... El a îndurat în locul nostru crucea renunţării la sine şi a sacrificiului, pentru ca noi să putem avea viaţă veşnică. Vom purta noi crucea pentru Isus? — Letter 110, 1896. (KH 289).

Natura plină de compasiune şi iubire a lui Hristos — Viaţa lui Isus, de la început şi până în ultima ei clipă, a fost o viaţă de sacrificiu şi renunţare la sine. Pentru ca întreaga lume să poată primi mântuirea, dacă doreşte, El a realizat sacrificiul de sine cel mai măreţ pe cruce, în locul tuturor oamenilor. Viaţa lui Hristos era ascunsă în Dumnezeu, iar Dumnezeu S-a revelat pe Sine lumii, în caracterul Fiului Său....

Iubirea lui Dumnezeu este un izvor de viaţă — Iubirea lui Dumnezeu este mai mult decât o simplă negare; este un principiu pozitiv şi activ, un izvor de viaţă care se revarsă fără încetare spre binecuvântarea altora. Dacă iubirea lui Hristos sălăşluieşte în noi, nu vom manifesta nici cea mai vagă ură faţă de semeni, ci vom căuta să ne arătăm iubirea faţă de ei pe orice cale posibilă. — Thoughts from the Mount of Blessing, 58 (1896).

Universul exprimă iubirea lui Dumnezeu — Cine ar putea cântări valoarea darului preţios pe care Tatăl ceresc l-a oferit lumii? Ucenicii s-au simţit incapabili de a exprima în cuvinte iubirea lui Hristos. Tot ce au putut spune a fost: „El este iubire”. Întregul univers abia reuşeşte să ofere o imagine a acestei iubiri şi bunăvoinţe nelimitate a lui Dumnezeu.

Dumnezeu ar fi putut trimite pe Fiul Său în lume, pentru a o pedepsi. Dar ce har uimitor! Hristos nu a venit pentru a nimici, ci pentru a mântui. Apostolii nu au abordat niciodată acest subiect, fără ca inimile lor să nu fie copleşite de inspiraţia iubirii neasemuite a Mântuitorului. Ioan nu reuşeşte să găsească cuvintele pentru a-şi exprima simţămintele. El exclamă: „Vedeţi ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim

copii ai lui Dumnezeu! şi suntem. Lumea nu ne cunoaşte, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El" (1 Ioan 3, 1). Noi nu vom putea calcula niciodată dimensiunile iubirii Tatălui. Nu există nici un etalon cu care să poată fi comparată. — Letter 27, 1901.

Satana este răspunzător pentru imaginea unui Dumnezeu aspru şi sever — Satana i-a determinat pe oameni să-şi formeze o concepţie despre Dumnezeu, în virtutea căreia principalul Său atribut este un spirit justiţiar sever — un judecător aspru, un creditor nemilos şi inflexibil. El a inventat imaginea unui Creator care pândeşte cu răutate greşelile oamenilor, pentru a-şi putea revărsa judecăţile împotriva lor. Isus a venit printre oameni tocmai pentru a îndepărta această imagine întunecată, dezvăluind lumii iubirea infinită a lui Dumnezeu. — Steps to Christ, 11 (1892).

Dumnezeu îi iubeşte pe urmaşii lui Hristos întocmai cum Îl iubeşte pe unicul Lui Fiu. — Manuscript 67, 1894.

Iubirea lui Hristos este o putere vindecătoare — Iubirea pe care Hristos o împărtăşeşte şi o inspiră fiinţei umane este o putere dătătoare de viaţă. Fiecare parte vitală a organismului — creierul, inima, sistemul nervos — este atinsă de puterea vindecătoare. Prin ea sunt puse în mişcare cele mai elevate energii ale fiinţei. Ea eliberează sufletul de vinovăţia, supărarea, teama şi îngrijorarea care epuizează resursele vieţii. Ea aduce liniştea şi sentimentul de siguranţă. Ea inspiră în suflet o bucurie pe care nimic din ceea ce este pământesc nu o poate alunga — bucuria în Duhul Sfânt — o bucurie dătătoare de sănătate şi viaţă. — The Ministry of Healing, 115 (1905).

Contemplarea iubirii lui Dumnezeu — Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru imaginile luminoase prin care ne este reprezentat. Să aşezăm laolaltă asigurările binecuvântate ale iubirii Sale şi să privim la ele fără încetare: Fiul lui Dumnezeu părăsind tronul Tatălui; învăluirea naturii divine în veşmânt omenesc, pentru a-l salva pe om de puterea lui Satana; triumful pe care l-a obţinut în locul nostru, deschizând astfel cerul pentru om şi dezvăluind înaintea ochilor omeneşti lăcaşul strălucirii slavei divine; înălţarea neamului omenesc din prăpastia ruinei în care fusese târât de păcat şi reaşezarea lui într-o relaţie armonioasă cu Dumnezeul cel infinit; absolvirea de către om a marelui examen divin şi înălţarea lui până la tronul cerului, prin credinţa în Răscumpărătorul şi prin îmbrăcarea lui în haina neprihănirii lui Hristos — acestea sunt scenele pe care Dumnezeu doreşte să le contemplăm. — Steps to Christ, 118 (1892).

Iubirea lui Dumnezeu cea fără margini — Toată dragostea părintească, adunată la un loc de-a lungul generaţiilor şi adusă în inimi, toate gesturile de duioşie care au luminat sufletele oamenilor, comparate cu iubirea infinită a lui Dumnezeu, sunt asemenea unei picături de apă aşezată lângă un ocean fără margini. Limba omenească nu găseşte cuvinte pentru a o descrie; penelul nu o poate picta. Chiar dacă meditaţi la ea toată viaţa; chiar dacă cercetaţi Scripturile literă cu literă pentru a o înţelege; chiar dacă vă angajaţi toate capacităţile cu care v-a înzestrat Dumnezeu în încercarea de a cuprinde cu mintea iubirea şi mila Tatălui ceresc; după tot ce aţi reuşit să realizaţi, mai rămâne încă o infinitate necunoscută. Puteţi studia această iubire timp de sute de ani, dar nu veţi putea înţelege niciodată pe deplin lungimea, lărgimea, adâncimea şi înălţimea iubirii lui Dumnezeu aşa cum a fost exprimată în dăruirea Fiului Său ca jertfă pentru lume. Nici măcar veşnicia nu va putea revela pe deplin o asemenea iubire. Cu toate acestea, dacă studiem Biblia şi medităm la viaţa lui Hristos şi la planul Său de răscumpărare, aceste subiecte măreţe se vor dezvălui înţelegerii noastre din ce în ce mai mult. — Testimonies for the Church 5:740 (1889).

Secţiunea 6 — Egoismul şi respectul de sine

Capitolul 28 — Respectul de sine

Dezvoltarea respectului de sine — Succesul nostru în lucrarea cu sufletele oamenilor va fi direct proporţional cu aprecierea pe care o manifestăm faţă de ei şi cu convingerea pe care aceştia o au cu privire la încrederea noastră în ei. Respectul manifestat faţă de sufletul omenesc care luptă cu păcatul reprezintă, prin Isus Hristos, metoda cea mai sigură pe care o putem folosi în vederea restaurării respectului de sine al omului decăzut. Ideile prestabilite cu privire la ceea ce ar putea deveni acest om constituie un suport sufletesc, a cărui valoare nici măcar noi înşine nu o putem aprecia pe deplin. — Letter 50, 1893. (Fundamentals of Christian Education, 281).

Păstrarea respectului de sine — unii dintre cei cu care veţi veni în contact pot fi aspri şi lipsiţi de amabilitate, dar voi să nu fiţi, din acest motiv, mai puţin curtenitori şi politicoşi cu ei. Cel care doreşte să-şi păstreze respectul de sine trebuie să fie atent, pentru a nu răni în mod inutil respectul de sine al altora. Această regulă trebuie aplicată cu sfinţenie chiar şi faţă de cei mai necioplţi şi mai needucaţi oameni. Voi nu ştiţi ce intenţionează Dumnezeu să facă din aceşti aparent nepromiţători copii ai Săi. În trecut, persoane la fel de neînzestrate şi de neatrăgătoare au fost primite de Dumnezeu pentru a realiza o mare lucrare. Influenţând inimile, Duhul Său a trezit la viaţă toate capacităţile lor latente. În aceste pietre necioplite şi dure, El a văzut un material preţios, care va fi capabil să reziste încercărilor furtunii, căldurii şi presiunii. Dumnezeu nu priveşte la ceea ce priveşte omul. El nu judecă după aparenţe, ci cercetează inima şi judecă fără părtinire. — Gospel Workers, 122, 123 (1915).

Conştiinciozitatea dă naştere respectului de sine — Oamenii principiilor nu au nevoie de încuietori şi chei; ei nu au nevoie să fie supravegheaţi. Se vor comporta onorabil şi corect în orice situaţie — indiferent dacă sunt singuri şi nevăzuţi sau dacă se află în public. Ei nu-şi vor păta sufletele în schimbul nici unui câştig material sau avantaj personal. Ei dezaprobă faptele josnice. şi chiar dacă nu ar fi nimeni care să ştie faptele lor rele, ei înşişi le-ar cunoaşte, iar aceasta le-ar distruge respectul de sine. Aceia care nu sunt conştiincioşi în lucrurile mici nu se vor comporta altfel nici în situaţiile majore, în care sunt stabilite restricţii, legi şi pedepse. — Testimony for the Physicians and Helpers of the Sanitarium, 62 (1879).

Respectul pentru alţii este dovada respectului de sine — Respectul de sine este degradat prin îngăduinţa faţă de păcat; iar când acesta dispare, se diminuează şi respectul pentru ceilalţi; deoarece noi credem despre ceilalţi că sunt la fel de nelegiuiţi ca şi noi. — Testimonies for the Church 6:53 (1900).

Elevii îşi degradează respectul de sine prin obiceiuri dăunătoare — Tinerii îşi pot pierde respectul şi stăpânirea de sine datorită unor obiceiuri dăunătoare. Ei nu sunt capabili să raţioneze corect cu privire la anumite aspecte care îi privesc în mod personal. Modul în

care îşi tratează propriul trup şi propria minte este nesăbuit. Obiceiurile rele îi conduc la ruină. Datorită neglijenţei în cultivarea unor principii curate şi sănătoase, ajung să fie conduşi de viciile care le risipesc pacea, iar fericirea lor este spulberată. Anii dedicaţi studiilor sunt irosiţi, deoarece şi-au distrus propriile fiinţe. Ei şi-au folosit greşit capacităţile intelectuale şi fizice, iar templul trupului lor ajunge o ruină. Aceşti elevi sunt pierduţi atât pentru viaţa aceasta, cât şi pentru veşnicie. Ei au crezut că prin dobândirea cunoaşterii pământeşti vor câştiga o comoară, dar, abandonând Biblia, au sacrificat o comoară mai valoroasă decât orice altceva. — Christ's Object Lessons, 108, 109 (1900). îşi vor pierde respectul şi consideraţia faţă de sine şi, pentru faptul că şi-au pierdut controlul de sine şi s-au exprimat în acest fel, vor avea remuşcări amare, regret şi ruşine. Cât de bine ar fi fost pentru ei, dacă nu ar fi rostit niciodată asemenea cuvinte! Cât de bine ar fi fost, dacă ar fi păstrat în inima lor uleiul harului, pentru a fi în stare să reziste tuturor provocărilor şi să suporte totul cu umilinţa şi răbdarea lui Hristos! — The Review and Herald, 27 februarie, 1913. (Messages to Young People, 327).

Părinţii să nu-şi piardă niciodată respectul de sine prin cuvinte nechibzuite — Niciodată să nu permiteţi ca de pe buzele voastre să iasă vreun cuvânt aspru, ameninţător şi pătimaş. Harul lui Hristos este la dispoziţia voastră, dacă îl cereţi. Duhul Său vă va lua în stăpânire inima şi conştiinţa, controlând cuvintele şi faptele voastre. Niciodată să nu vă pierdeţi respectul de sine prin cuvinte nesăbuite şi aspre. Asiguraţi-vă că exprimarea voastră este curată şi conversaţia voastră sfântă. Oferiţi-le copiilor voştri exemplul a ceea ce doriţi ca ei să devină.... Păstraţi-vă o înfăţişare voioasă şi rostiţi cuvinte plăcute şi calme. — Letter 28, 1890. (Child Guidance, 219).

Degradarea respectului de sine prin practicarea onaniei — Efectul unor asemenea obiceiuri degradante nu este acelaşi asupra tuturor minţilor. Există copii care deţin capacităţi morale deosebit de dezvoltate, dar care, prin asocierea cu alţi copii care practică autoerotismul, sunt iniţiaţi în acest viciu. Foarte adesea, ca urmare, asemenea copii devin melancolici, nervoşi şi răutăcioşi; cu toate acestea, este posibil ca ei să nu-şi piardă respectul faţă de închinarea religioasă şi să nu manifeste un dezinteres evident faţă de lucrurile spirituale. Uneori, aceşti copii suferă intens datorită remuşcărilor şi se simt degradaţi în propriii lor ochi, pierzându-şi respectul de sine. — Testimonies for the Church 2:392 (1870).

Autoîntreţinerea creşte respectul de sine — Aceia care se luptă să iasă din sărăcie trebuie ajutaţi să-şi găsească un loc de muncă. Nici un om care este capabil să muncească nu trebuie învăţat să aştepte din partea altora mâncare, haine şi adăpost gratuit. Pentru propriul lor bine şi pentru binele celorlalţi, este necesară găsirea unor modalităţi prin intermediul cărora aceştia să poată plăti echivalentul bunurilor pe care le primesc. Încurajaţi orice efort în vederea autoîntreţinerii. Aceasta va întări respectul de sine şi un spirit de independenţă nobilă. Ocuparea minţii şi a trupului prin angajarea lor în activităţi folositoare este un element esenţial în apărarea împotriva ispitelor. — The Ministry of Healing, 177 (1905).

Simţământul posesiunii îi ajută pe cei săraci să-şi câştige respectul de sine — Dacă cei săraci ar trăi simţământul de a fi proprietarii propriilor lor case, aceasta le-ar inspira o dorinţă puternică de a progresa.

Ei ar dobândi foarte curând îndemânare în organizarea şi administrarea bunurilor lor; copiii lor ar deprinde obiceiul de a fi harnici şi economi, iar intelectul le-ar fi dezvoltat. Ei ar simţi să sunt oameni, şi nu sclavi, şi ar fi capabili să-şi regăsească în mare parte respectul de sine pierdut şi independenţa morală. — Historical Sketches of the Foreign Missions of the Seventh-day Adventists, 165, 166 (1886). (The Adventist Home, 373).

Atenţie la autocompătimire — Noi nu avem voie să ne autocompătimim. Nu vă îngăduiţi niciodată simţământul că nu sunteţi preţuiţi aşa cum ar trebui să fiţi, că eforturile voastre nu sunt apreciate sau că munca voastră este prea dificilă. Faceţi ca amintirea suferinţelor îndurate de Hristos pentru noi să aducă la tăcere orice resentiment personal. Noi suntem trataţi mai bine decât Domnul nostru. „şi tu umbli după lucruri mari? Nu umbla după ele!” (Ieremia 45, 5). — The Ministry of Healing, 476 (1905).

Hristos restaurează respectul de sine — Nu ar trebui să vă fie atât de greu să vă amintiţi faptul că Domnul doreşte să aduceţi la picioarele sale poverile şi necazurile voastre şi să le lăsaţi acolo. Mergeţi la El, spunând: „Doamne, poverile mele sunt prea grele pentru mine. Ai vrea să le porţi Tu pentru mine?” Iar El va răspunde: „Le voi lua Eu, «Mă voi îndura de tine cu o îndurare veşnică». Voi lua păcatele tale şi îţi voi da pacea. Încetează să-ţi distrugi respectul de sine; pentru că Eu am plătit pentru tine cu propriul meu sânge. Tu eşti al Meu. Voinţa ta lipsită de putere va fi întărită de Mine. Remuşcarea ta pentru păcat va fi îndepărtată de Mine.” — Letter 2, 1914. (Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 519, 520).

Sfat adresat unei persoane care şi-a pierdut respectul de sine — Isus te iubeşte şi mi-a dat un mesaj pentru tine.

Inima Lui tânjeşte după tine cu o duioşie infinită. El îţi trimite acest mesaj pentru ca tu să fii salvat de atacul veninos al vrăjmaşului. Poţi să-ţi redobândeşti respectul faţă de tine însuţi. Poţi sta în locul în care consideri că ţi se cuvine, nu asemenea unui învins, ci asemenea unui învingător, în şi prin influenţa înălţătoare a Duhului lui Dumnezeu. Prinde-te de mâna lui Dumnezeu şi nu-i mai da drumul niciodată. — Letter 228, 1903. (Medical Ministry, 43).

Capitolul 29 — Dependenţă şi independenţă

(A) Dependenţă faţă de Dumnezeu şi independenţă faţă de oameni

Dependenţa faţă de Dumnezeu este o cerinţă absolută — Dumnezeu doreşte ca fiecare suflet pentru care a murit Hristos să devină o mlădiţă a viţei, aflată într-o legătură strânsă cu butucul divin din care îşi primeşte seva. Dependenţa noastră de Dumnezeu este o cerinţă absolută şi trebuie să ne inspire o atitudine umilită; dar, datorită dependenţei noastre de El, cunoaşterea Lui trebuie să crească fără încetare. Dumnezeu doreşte să înlăturăm orice gen de egoism şi să venim la El nu ca nişte proprietari ai fiinţelor noastre, ci ca o proprietate răscumpărată a lui Hristos. — Special Testimonies for Ministers and Workers 8, 9 (1897). (Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 324, 325).

Depindeţi în exclusivitate de Dumnezeu. Dacă aveţi tendinţa de a proceda altfel, este timpul să încetaţi. Opriţi-vă exact în locul în care vă aflaţi şi schimbaţi ordinea lucrurilor.... În sinceritate şi cu sufletul însetat, strigaţi către Dumnezeu. Luptaţi cu mesagerii cereşti până când veţi câştiga biruinţa. Încredinţaţi-vă întreaga fiinţă în mâna Domnului — suflet, trup şi spirit — şi hotărâţi-vă să deveniţi agenţii Lui iubitori şi consacraţi, motivaţi de voinţa Sa, conduşi de gândirea Sa şi inspiraţi de Duhul Său; atunci, veţi înţelege mai clar lucrurile cereşti. — Manuscript 24, 1891. (Sons and Daughters of God, 105).

Dacă cei care ştiu să se roage, cei care au ascultat invitaţiile Evangheliei lui Hristos şi care cunosc făgăduinţele Lui neschimbătoare, aşează asupra unor oameni limitaţi poverile lor personale, Îl dezonorează pe Dumnezeu. Întotdeauna este bine se ne sfătuim unii cu alţii. Este bine să discutăm. Este bine să le împărtăşim în mod deschis fraţilor noştri şi pastorului dificultăţile cu care ne confruntăm în orice activitate. Dar nu dezonoraţi pe Dumnezeu, depinzând de înţelepciunea oamenilor. Cereţi lui Dumnezeu înţelepciunea care vine de sus. Solicitaţi-le fraţilor voştri să se unească în rugăciune cu voi şi Domnul Îşi va împlini făgăduinţa: „Acolo unde sunt doi sau trei adunaţi în Numele Meu, voi fi şi Eu în mijlocul lor” (Matei 18, 20). — Manuscript 23, 1899.

(B) Dependenţă şi independenţă în relaţiile dintre cei ce activează în lucrarea lui Dumnezeu

Mintea unui singur om — Este greşit să-i faceţi pe oameni să creadă că lucrătorii pentru Hristos nu pot întreprinde nici o acţiune în siguranţă, dacă nu au căutat mai întâi să se consulte cu cineva care deţine o poziţie de răspundere. Oamenii nu trebuie învăţaţi să privească la oameni ca şi când ar privi la Dumnezeu. Deşi consfătuirea şi unitatea în acţiune este necesară între lucrători, mintea şi judecata unui singur om nu trebuie să ocupe niciodată rolul de autoritate exclusivă. — The Review and Herald, 7 august, 1894.

Sfat adresat unui conducător — Trebuie să depinzi numai de Dumnezeu. Nu îngădui ca mintea ta să fie dominată de ideile altora. Nu trebuie să permiţi ca insistenţele persuasive ale altora să te conducă pe cărări greşite. Pune-ţi toată încrederea în Cel care zice: „Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi” (Evrei 13, 5). — Letter 92, 1903.

Dependenţa de Dumnezeu întăreşte încrederea reciprocă a oamenilor — Dacă oamenii ar înceta să depindă de oameni şi ar privi numai spre Dumnezeu ca Sursă a succesului şi a realizărilor lor, atunci ar manifesta mai multă încredere unii în alţii. Credinţa noastră în Dumnezeu este mult prea slabă şi încrederea noastră unii în alţii este mult prea săracă. — Special Testimonies, Series A 3:48 (1895). (Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 214).

Dependenţa de sine conduce la ispită — Prin rugăciune stăruitoare şi dependenţă de Dumnezeu, Solomon a primit o înţelepciune care a atras admiraţia şi uimirea întregii lumi. Dar când s-a despărţit de Sursa puterii sale şi s-a îndepărtat, încrezându-se în propriile sale capacităţi, a căzut pradă ispitei. Astfel, însuşirile minunate cu care a fost binecuvântat acest rege înţelept nu au reuşit decât să facă din el o unealtă mai eficientă în slujba vrăjmaşului sufletelor. — The Great Controversy, 509 (1911).

Aceia care se mulţumesc să-i lase pe alţii să gândească în locul lor sunt lipsiţi de maturitate. Dacă ar fi puşi să-şi alcătuiască singuri planurile, s-ar dovedi bărbaţi înţelepţi şi bine organizaţi. Dar, când se confruntă cu aspecte legate de cauza lui Dumnezeu, lucrurile se schimbă radical şi îşi pierd întru totul această capacitate. Ei se mulţumesc să rămână incompetenţi şi ineficienţi, pentru ca alţii să fie nevoiţi să plănuiască şi să gândească în locul lor. Oare este necesar să se bazeze întotdeauna pe alţii care să studieze, să plănuiască pentru ei şi care să ia locul raţiunii şi judecăţii lor? Lui Dumnezeu Îi este ruşine de astfel de soldaţi. El

nu este onorat de faptul că aceşti bărbaţi nu contribuie la înaintarea lucrării Sale şi se mulţumesc să acţioneze asemenea unor maşini. — Testimonies for the Church 3:495, 496 (1875).

Bărbaţii pe care Dumnezeu îi va implica în lucrarea Sa nu trebuie să fie anemici şi lipsiţi de tenacitate şi putere morală. Ei pot fi formaţi pentru a purta poveri în lucrarea lui Dumnezeu numai printr-un efort continuu şi perseverent. Aceşti oameni nu trebuie să se descurajeze nici dacă circumstanţele şi împrejurările sunt dintre cele mai nefavorabile. Ei nu trebuie să renunţe la obiectivele lor, considerându-se total învinşi, până când nu se conving, dincolo de orice umbră de îndoială, că au făcut absolut tot ce au fost capabili să facă pentru onoarea lui Dumnezeu şi pentru binele sufletelor. — Testimonies for the Church 3:496 (1875).

O independenţă nesfinţită izvorăşte din egoism — efectele negative ale unei greşite imagini de sine şi ale independenţei nesfinte, care prejudiciază în modul cel mai grav capacitatea noastră de a fi folositori şi care, dacă nu sunt biruite, vor conduce la propria noastră ruină, izvorăsc din egoism. Mesajul care mi-a fost repetat de nenumărate ori de îngerul lui Dumnezeu este: „Sfătuiţi-vă unii cu alţii!” Influenţând mai întâi gândirea unui om, Satana va încerca să conducă deciziile, astfel încât acestea să fie pe placul lui. El va continua apoi să ducă în rătăcire două persoane; dar acolo unde există mai mulţi care se

consultă unii cu alţii, există mai multă siguranţă. Fiecare plan va fi criticat cu obiectivitate; fiecare pas pe calea progresului va fi studiat cu atenţie. De aceea, va exista un pericol mult mai redus de a acţiona în grabă şi de a întreprinde acţiuni neînţelepte, care ar putea aduce confuzie, încurcături şi eşec. Puterea se află în unitate, dar dezbinările produc slăbiciune şi înfrângere. — Testimonies for the Church 5:29, 30 (1882).

(C) Spiritul de independenţă

Pericolele independenţei personale — Amintiţi-vă neîncetat că, în calitate de popor deosebit al lui Dumnezeu, aveţi de adus o mărturie pentru credinţa voastră. Fiţi cu băgare de seamă în exercitarea independenţei personale, deoarece influenţa voastră ar putea lucra împotriva scopurilor lui Dumnezeu şi astfel să contribuiţi la realizarea planurilor lui Satana, devenind o piatră de poticnire tocmai în calea celor care sunt slabi şi gata să cadă. Evitaţi pericolul de a le oferi vrăjmaşilor noştri ocazia de a-L batjocori pe Dumnezeu şi de a atrage dispreţul asupra celor credincioşi adevărului. — Testimonies for the Church 5:477, 478 (1889).

Acţiune unită — Există un aspect ce trebuie evitat, şi anume spiritul de independenţă. Noi suntem asemenea unor soldaţi înrolaţi în armata lui Hristos şi de aceea trebuie să existe o unitate de acţiune între diferitele departamente ale lucrării.... Fiecare lucrător trebuie să acţioneze în raport cu ceilalţi. Urmaşii lui Hristos nu vor acţiona independent unii de alţii. Puterea noastră vine din partea lui Dumnezeu şi trebuie să fie utilizată în mod eficient, pentru a fi evidenţiată într-o acţiune nobilă şi unită. Nu este nevoie de acţiuni lipsite de sens care irosesc energiile. — Testimonies for the Church 5:534, 535 (1889).

Mulţumirea de sine ne expune la amăgirile lui Satana — Trăim în miezul bătăliilor din zilele de pe urmă şi, dacă nutrim un spirit de mulţumire de sine şi de independenţă, vom fi expuşi la amăgirile lui satana şi există pericolul de a fi învinşi. — Testimonies for the Church 3:66 (1872).

(D) Independenţa morală

Principiul dependenţei reciproce — Cu toţii suntem asemenea unor fire împletite în marea ţesătură a omenirii şi tot ce putem realiza pentru binele şi înălţarea altora se va reflecta asupra noastră înşine. Principiul dependenţei reciproce depăşeşte graniţele categoriilor şi claselor sociale. Săracii nu sunt cu nimic mai dependenţi de cei bogaţi decât sunt bogaţii de cei săraci. În timp ce aceia care sunt nevoiaşi cer o parte din binecuvântările pe care Dumnezeu le-a dăruit semenilor lor mai înstăriţi, aceştia din urmă au nevoie, la rândul lor, de serviciul plin de credincioşie al celor săraci, al căror capital este reprezentat de puterea creierului, a oaselor şi a muşchilor lor. — Patriarchs and Prophets, 534, 534 (1890).

Anularea gândirii personale — Deşi raţiunea şi conştiinţele lor sunt convinse cu privire la adevăr, aceste suflete înşelate nu îndrăznesc să gândească altfel decât păstorul lor

spiritual, iar judecata lor personală şi interesele lor veşnice sunt sacrificate pe altarul necredinţei, al mândriei şi al prejudecăţilor altora. — The Great Controversy, 597 (1911).

Independenţă morală în confruntarea cu lumea — Independenţa morală este absolut necesară în confruntarea cu lumea. Supunerea totală faţă de voinţa lui Dumnezeu ne va aşeza în mod inevitabil în opoziţie cu lumea şi vom înţelege necesitatea de a ne separa în mod categoric de obiceiurile şi practicile ei. Standardele noastre nu trebuie să fie înălţate doar cu puţin mai presus de standardele lumeşti, ci trebuie să fie trasată o linie de demarcaţie clară şi evidentă faţă de acestea. — The Review and Herald, 9 ianuarie, 1894. (Fundamentals of Christian Education, 289).

Independenţa morală este o virtute — Singura noastră sursă de siguranţă este aceea de a ne aşeza într-o poziţie bine definită ca popor special al lui Dumnezeu. Nu trebuie să cedăm nici măcar un centimetru în favoarea obiceiurilor tradiţionale ale acestui veac decăzut, ci să ne delimităm într-o atitudine de independenţă morală, nefăcând nici un compromis cu practicile corupte şi idolatre ale lumii veacului acestuia. — Testimonies for the Church 5:78 (1882).

(E) Independenţa intelectuală

Adevărata independenţă nu este încăpăţânare — Adevărata independenţă intelectuală nu este încăpăţânare sau îngustime de minte. Ea îi motivează pe tineri să-şi formeze propriile lor opinii privitoare la Cuvântul lui Dumnezeu, fără a depinde de ce ar avea de spus sau de făcut alţii. Dacă se află în compania unui necredincios, a unui ateu sau a unui creştin neserios, adevărata independenţă îi va ajuta să înţeleagă şi să-şi apere propriile convingeri legate de adevărurile sfinte ale Evangheliei, împotriva glumelor şi a obiecţiilor răutăcioase ale tovarăşilor lor răi. Dacă sunt asociaţi cu persoane care consideră că este o virtute să expui greşelile celor ce se declară a fi creştini, pentru a râde apoi de religie şi de moralitate, adevărata independenţă intelectuală îi va determina pe aceşti tineri să dovedească politicos, dar îndrăzneţ, faptul că ridiculizarea este un înlocuitor jalnic al argumentelor întemeiate. Ea îi va face capabili să privească dincolo de cel care îi batjocoreşte, înţelegând că acesta este influenţat de vrăjmaşul lui Dumnezeu şi al omului, şi să reziste atacurilor lui. — The Review and Herald, 26 august, 1884. (Fundamentals of Christian Education, 88, 89).

Nevoia de independenţă personală — Unii se laudă, afirmând că, dacă ar fi avut parte de alte circumstanţe, ar fi realizat lucruri mari şi frumoase, în ciuda faptului că posibilităţile de care deja dispun, în virtutea locului în care i-a aşezat Dumnezeu, se dovedesc a fi complet nefolosite. Omul îşi poate face propriile circumstanţe, dar circumstanţele nu pot niciodată să facă un om. Omul ar trebui să considere circumstanţele ca pe nişte instrumente de lucru. El trebuie să domine circumstanţele, dar să nu se lase niciodată dominat de ele. Independenţa şi aptitudinile personale sunt calităţi de care este cea mai mare nevoie în

prezent. Caracterul nu trebuie să fie sacrificat, ci modelat, înnobilat şi perfecţionat. — Testimonies for the Church 3:496, 497 (1875).

Apostolul Petru îşi îndemna fraţii: „Tot aşa şi voi, tinerilor, fiţi supuşi celor bătrâni. şi toţi, în legăturile voastre, să fiţi împodobiţi cu smerenie. Căci Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriţi le dă har”. Apostolul Pavel de asemenea îi sfătuieşte pe fraţii săi filipeni la unitate şi umilinţă: „Deci, dacă este vreo îndemnare în Hristos, dacă este vreo mângâiere în dragoste, dacă este vreo legătură a Duhului, dacă este vreo milostivire şi vreo îndurare, faceţi-mi bucuria deplină şi aveţi o simţire, o dragoste, un suflet şi un gând.

Nu faceţi nimic din duh de ceartă sau din slavă deşartă; ci, în smerenie, fiecare să privească pe altul mai pe sus de el însuşi”. — Testimonies for the Church 3:360 (1875).

Capitolul 30 — Egoismul şi înălţarea de sine

Natura egocentrică a omului — Prin natura noastră, noi suntem egocentrici şi inflexibili în susţinerea propriilor noastre păreri. Dar, când ne însuşim lecţiile pe care Hristos doreşte să le învăţăm de la El, devenim părtaşi ai naturii Sale; astfel, ajungem să trăim viaţa Sa. Exemplul minunat al lui Hristos, duioşia incomparabilă cu care El a înţeles simţămintele celorlalţi, plângând împreună cu cei ce plâng şi bucurându-se împreună cu cei ce se bucură, trebuie să aibă o influenţă profundă asupra caracterului tuturor celor care Îl urmează cu sinceritate. Prin cuvinte amabile şi prin fapte binevoitoare, ei se vor strădui să uşureze povara celor obosiţi pe cale. — The Ministry of Healing, 157, 158 (1905).

Egoismul este cauza vinovăţiei umane — Egoismul este absenţa umilinţei manifestate de Hristos, iar existenţa sa înseamnă ruina fericirii pe care omul o poate avea. Egoismul este cauza vinovăţiei umane şi-i conduce pe aceia care-l nutresc la naufragiul credinţei lor. — Letter 28, 1888.

Egoismul aduce confuzie asupra minţii — Ca şi în timpul Domnului Isus, în zilele noastre, Satana domină mintea multor oameni. Oh, această lucrare teribilă şi înspăimântătoare poate fi demascată şi împiedicată! Egoismul perverteşte principiile şi îi face pe oameni incapabili de a raţiona în mod logic, tulburându-le judecata. Deşi nu manifestă o opoziţie deschisă faţă de întreaga lumină ce străluceşte în Cuvântul binecuvântat al lui Dumnezeu, ei ajung să susţină idei ciudate şi se îndepărtează de spiritul adevărului şi de o corectă aplicare a acestuia în practică.

Vorbeşte mai puţin despre tine însuţi (sfat adresat unei persoane dictatoriale) — Inima ta trebuie să fi modelată de influenţa Duhului lui Dumnezeu şi îmblânzită. Nu ar trebui să vorbeşti atât de mult despre tine însuţi. Nu face din propria ta persoană centrul

intereselor, imaginându-ţi că nu ai altă datorie decât să-i porţi de grijă şi să-i obligi pe ceilalţi să-ţi acorde atenţie. Îndepărtează-ţi mintea de la tine însuţi şi orienteaz-o într-o direcţie mai sănătoasă. Vorbeşte despre Isus şi eul personal va dispărea. Eul tău personal trebuie să fie ascuns în Hristos, iar inima ta să spună: „Trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine" (Galateni 2, 20). Domnul Isus va fi pentru tine un ajutor care nu lipseşte în vreme de nevoie. El nu te va lăsa singur în lupta cu puterile întunericului. Oh, nu; pune-ţi încrederea în ajutorul Celui care poate să aducă o biruinţă deplină. — Testimonies for the Church 2:320, 321 (1869).

Atenţie la iubirea de sine — Pune capăt iubirii de sine şi adu-ţi aminte de Răscumpărătorul lumii. Meditează la sacrificiul infinit pe care l-a făcut El în locul omului şi gândeşte-te la dezamăgirea pe care a suferit-o când, după ce a adus o asemenea jertfă, omul a ales să se asocieze cu aceia care Îl urăsc pe Hristos şi neprihănirea Sa şi să se alăture celor care se lasă în voia apetitului lor pervertit, provocând ruina veşnică a sufletului lor. — Testimonies for the Church 5:508 (1889).

Mulţumirea de sine indică sărăcia spirituală — Unii nu sunt dispuşi să se angajeze într-o lucrare care presupune sacrificiu de sine. Ei se simt foarte tulburaţi când li se cere să-şi asume anumite responsabilităţi. „De ce să fie nevoie de mai multă experienţă şi pregătire?" întreabă ei.

Aceste cuvinte vorbesc de la sine. Ei consideră că sunt suficient de „bogaţi, s-au îmbogăţit şi nu duc lipsă de nimic", în timp ce Cerul îi declară ticăloşi, nenorociţi, orbi şi goi. Acestora, Martorul credincios le spune: „Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curăţit prin foc, ca să te îmbogăţeşti, şi haine albe, ca să te îmbraci cu ele şi să nu ţi se vadă ruşinea goliciunii tale; şi doftorie pentru ochi, ca să-ţi ungi ochii şi să vezi" (Apocalipsa 3, 17.18). Tocmai mulţumirea de sine pe care o manifestă dovedeşte că au nevoie de toate acestea. Ei sunt bolnavi spiritual şi au nevoie ca Isus să devină medicul lor. — Testimonies for the Church 5:265 (1882).

Pericolele laudei de sine — Este dificil să ne înţelegem pe noi înşine şi să deţinem o cunoaştere corectă a propriilor noastre caractere. Cuvântul lui Dumnezeu este clar, dar adesea aplicarea lui la propria noastră situaţie este greşită. Există o tendinţă de autoînşelare, considerând că avertismentele şi mustrările lui nu ne sunt adresate nouă. „Inima este nespus de înşelătoare şi de deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?" (Ieremia 17, 9). Lauda şi încrederea în sine pot să ne confere siguranţa că suntem buni, în timp ce, în realitate, suntem departe de aşteptările şi cerinţele lui Dumnezeu. — Testimonies for the Church 5:332 (1885).

Influenţa distrugătoare a înălţării de sine asupra minţii — Înălţarea de sine este atât de adânc înrădăcinată în inima omenească şi dorinţa de a deţine putere este atât de intensă, încât multe minţi, inimi şi suflete ajung să fie absorbite de ideea de a-i domina şi de a-i comanda pe alţii. Această influenţă distrugătoare asupra minţii nu poate fi învinsă decât

cerând de la Domnul o înţelegere sfântă cu privire la sine. Numai puterea harului divin poate să-l ajute pe om să înţeleagă adevărata stare în care se află şi să producă schimbarea care trebuie să aibă loc în inima lui. — Letter 412, 1907.

Egocentrismul favorizează apariţia bolilor (un mesaj personal) — Dacă doreşti să ai succes, eforturile tale trebuie să fie intense şi deosebit de perseverente. Ca urmaş al lui Hristos, trebuie să înveţi să-ţi stăpâneşti orice manifestare de nerăbdare şi pasiune. Gândurile tale sunt prea ocupate cu propria ta persoană. Vorbeşti prea mult despre tine însuţi şi despre infirmităţile trupului tău.

Egocentrismul afectează înţelegerea Cuvântului (un alt mesaj personal) — Tu ne poţi fi de folos, fratele meu, în multe feluri. Dar sunt însărcinată de Domnul să îţi spun că nu ar trebui să fii egoist. Fii cu băgare de seamă la modul în care asculţi, înţelegi şi aplici Cuvântul lui Dumnezeu. Domnul te va binecuvânta în asocierea cu fraţii tăi din toate punctele de vedere. Cei pe care îi trimite El ca să proclame întreita solie îngerească lucrează în unitate şi armonie cu inteligenţele cereşti. Domnul nu îţi încredinţează o lucrare care să producă discordie în rândul credincioşilor. Repet, El nu conduce pe nimeni prin Duhul Sfânt în formularea unei teorii care să afecteze încrederea în mesajele solemne pe care le-a încredinţat poporului Său, pentru a le duce întregii lumi. — Manuscript 32, 1896. (Selected Messages 2:115).

Lecţia uitării de sine prezentată tuturor copiilor — Una dintre trăsăturile care trebuie în mod special cultivate şi stimulate în caracterul copiilor este acea dispoziţie de a se uita pe sine, care conferă vieţii un har nepreţuit. Această trăsătură de caracter, altruismul, este cea mai importantă, cea mai semnificativă şi mai frumoasă dintre toate calităţile necesare caracterului pentru viaţă. — Education, 237 (1903).

Uitarea de sine este temelia adevăratei măreţii — Nu era suficient ca ucenicii să fie învăţaţi cu privire la natura Împărăţiei lui Dumnezeu. Ei aveau nevoie de o schimbare a inimii, care să îi aducă în armonie cu principiile acestei împărăţii. Domnul a chemat un copil şi l-a aşezat în mijlocul lor; apoi, l-a luat cu duioşie în braţele Sale şi a spus: „Dacă nu vă veţi face asemenea unuia dintre aceşti micuţi, nu veţi intra în Împărăţia cerurilor”. Simplitatea, uitarea de sine şi iubirea fidelă a copiilor sunt calităţile pe care le preţuieşte Cerul. Acestea sunt caracteristicile adevăratei măreţii. — The Desire of Ages, 437 (1898).

Nici o îndreptăţire de sine în viaţa lui Hristos — În viaţa lui Hristos nu a existat nici o declaraţie care să sugereze îndreptăţirea de sine. Fiul lui Dumnezeu a fost întru totul străin de cinstea pe care lumea o acordă poziţiei sociale, bogăţiei sau talentelor. El nu a folosit nici un mijloc omenesc de atragere sau de impunere a respectului. Renunţarea la sine pe care a manifestat-o Mântuitorul este exprimată în mod explicit în cuvintele: „El nu va striga, nu-şi va ridica glasul, şi nu-l va face să se audă pe uliţe. Trestia frântă n-o va zdrobi, şi mucul care mai arde încă, nu-l va stinge.” — Prophets and Kings, 692, 693 (1917).

Remediul lui Dumnezeu pentru egoism şi înălţare de sine — În om există o tendinţă care îl determină să se considere pe sine mai presus de fratele său, să urmărească satisfacerea eului şi să caute locurile cele mai înalte; iar adesea, acest fapt conduce la bănuieli rele şi la cultivarea unui spirit răutăcios. Rânduiala care precedă Cina Domnului are rolul de a alunga aceste neînţelegeri, de a smulge omul din egoismul său, de a-l coborî de pe picioroangele înălţării de sine la umilinţa inimii care îl va îndemna să slujească fratelui său.

În timp ce comemorăm umilinţa manifestată faţă de noi de către Mântuitorul, gândurile se leagă între ele; un întreg lanţ de amintiri se trezeşte, amintiri cu privire la marea bunătate a lui Dumnezeu şi cu privire la amabilitatea şi favoarea prietenilor noştri de pe pământ. Binecuvântări uitate, daruri nemeritate, gesturi de amabilitate peste care am trecut cu vederea ne revin în memorie. Rădăcinile amărăciunii, care au înăbuşit floarea preţioasă a iubirii, sunt conştientizate. Defectele de caracter, datoriile neglijate, nerecunoştinţa faţă de Dumnezeu, atitudinea rece faţă de fraţi ne sunt descoperite cu claritate. Gândurile noastre nu sunt marcate de înălţare de sine şi autocompătimire, ci de o severă remuşcare şi umilinţă. Mintea este motivată să înlăture orice barieră care a produs înstrăinarea. Vorbirea de rău şi gândurile răutăcioase sunt alungate. Păcatele sunt mărturisite şi iertate. Harul lui Hristos pătrunde în suflet şi preia conducerea, iar iubirea Sa atrage inimile una spre alta, într-o unitate binecuvântată. — The Desire of Ages, 650, 651 (1898).

Secţiunea 7 — Adolescenţăşi tinereţe

Capitolul 31 — Problemele tinerilor

Tinerii sunt receptivi şi plini de speranţă — Tinerii sunt receptivi, inventivi, zeloşi şi plini de speranţă. O dată ce ajung să experimenteze binecuvântarea sacrificiului de sine, ei nu se vor mulţumi cu o cunoaştere ocazională a Marelui Învăţător. Domnul va deschide căile înaintea celor care doresc să răspundă chemării Sale. — Testimonies for the Church 6:471 (1900).

O educaţie care produce slăbiciune morală şi intelectuală — Educarea severă a tinerilor — fără o orientare corectă spre un mod de a gândi şi de a acţiona, în virtutea propriilor lor capacităţi şi a puterii voinţei, astfel încât, folosindu-se de aceste însuşiri, să-şi dezvolte gândirea, simţământul respectului de sine şi al încrederii în propriile aptitudini de realizare a binelui va produce întotdeauna o categorie de oameni slabi din punct de vedere moral şi intelectual. Când vor fi nevoiţi să trăiască pe cont propriu în această lume, vor dovedi că au fost trataţi ca nişte animale şi că, de fapt, nu au fost educaţi. În loc de a fi călăuzite pe o cale bună, dorinţele lor au fost înăbuşite printr-o disciplină aspră, aplicată de părinţi şi profesori. — Testimonies for the Church 3:133 (1872).

Mintea să fie educată pentru a fi un conducător al vieţii — Copiii deţin o voinţă inteligentă şi trebuie învăţaţi să fie stăpâni pe ei înşişi. Animalele neştiutoare nu au nevoie de educaţie, deoarece nu au raţiune şi intelect. Dar mintea omenească trebuie să înveţe stăpânirea de sine. Ea trebuie educată pentru a fi conducătorul întregii fiinţe. Animalele sunt conduse de un stăpân care le învaţă să i se supună. Pentru animal, stăpânul este minte, judecată şi voinţă. Un copil nu trebuie educat asemenea unui animal, ca şi când nu ar avea o voinţă proprie. Există pericolul ca personalitatea copilului să fie absorbită de personalitatea celui care îi supraveghează educaţia; iar voinţa lui, toate planurile şi intenţiile lui să fie dictate de voinţa profesorului.

Incapacitatea de a gândi pentru sine — Există multe familii ale căror copii par a fi bine educaţi, atâta vreme cât sunt supravegheaţi şi supuşi unei discipline severe; dar în momentul în care sistemul care le-a impus un anumit set de reguli încetează să exercite o influenţă directă asupra lor, ei par incapabili de a gândi, de a acţiona sau de a lua decizii pe cont propriu. Aceşti copii au fost conduşi de o mână de fier prea mult timp — în acele situaţii în care ar fi fost spre binele lor să fie lăsaţi să-şi urmeze propriile decizii, nu li s-a permis să gândească şi să acţioneze pe cont propriu — prin urmare, ei nu au deloc încredere în ei înşişi şi nu sunt capabili de a acţiona pe baza propriei lor judecăţi şi de a avea propria lor opinie.

Când pleacă din casa părinţilor şi încep să acţioneze pe cont propriu, aceşti copii se lasă uşor influenţaţi de judecata altora care îi călăuzesc într-o direcţie greşită. Ei nu au un caracter statornic. Deoarece nu au fost lăsaţi să-şi folosească propria judecată pentru a se deprinde să ia decizii cât se poate de rapide şi eficiente, mintea lor nu s-a dezvoltat şi nu s-a

fortificat în mod corespunzător. Ei au fost atât de multă vreme conduşi de părinţi, încât au ajuns să depindă întru totul de aceştia; părinţii sunt minte şi raţiune pentru ei. — Testimonies for the Church 3:132, 133 (1872).

O disciplină care stimulează şi inspiră putere — Dincolo de educaţia primită în cămin şi în şcoală, toţi oamenii sunt nevoiţi să suporte disciplina dură a vieţii. De aceea, fiecare copil şi fiecare tânăr trebuie să fie învăţat cât se poate de bine cum să întâmpine provocările vieţii cu înţelepciune. Este adevărat că Dumnezeu ne iubeşte, că El lucrează pentru realizarea fericirii noastre şi că, dacă Legea Sa este respectată în mod consecvent, noi nu vom cunoaşte niciodată suferinţa; dar nu este mai puţin adevărat că, în această lume — ca rezultat al păcatului -, în viaţa fiecăruia, apar suferinţa, necazul şi poverile. Învăţându-i pe copii să suporte cu curaj necazurile şi poverile, noi le putem face un bine pentru tot restul vieţii lor. Deşi este necesar să le arătăm simpatie şi înţelegere, acestea nu trebuie să fie manifestate în aşa fel, încât să încurajeze compătimirea de sine. Ei au nevoie de o atitudine care să-i stimuleze şi să le inspire putere, nu să-i facă mai slabi. — Education, 295 (1903).

Reacţia faţă de regulile de fier — Nu introduceţi un accent de duritate şi asprime în lucrarea de educare a tinerilor. Nu-i supuneţi pe tineri la regulamente rigide. Aceste porunci şi reguli de fier sunt cele care îi determină uneori pe tineri să simtă dorinţa şi chiar să facă tocmai lucrurile care le-au fost interzise. Când le adresaţi avertizări sau mustrări, procedaţi ca unii care dovedesc un interes deosebit faţă de ei. Faceţi-i să înţeleagă că aveţi o dorinţă fierbinte ca rapoartele înregistrate în cărţile cerului în dreptul numelui lor să fie alcătuite numai din fapte bune. — Letter 67, 1902. (Medical Ministry, 180).

Gânduri ce devin obiceiuri — Noi avem nevoie de o conştientizare permanentă a puterii înălţătoare pe care o deţin gândurile curate. Singura noastră posibilitate de a fi în siguranţă este aceea de a cultiva un mod de gândire corect, deoarece omul este reflectarea gândurilor inimii sale (Proverbe 23,7). Capacitatea stăpânirii de sine se dezvoltă prin exercitare. Prin exerciţii repetate şi perseverente, ceea ce pare dificil la început devine uşor, până când gândirea şi acţiunea corectă devin obiceiuri. În virtutea propriei noastre alegeri, ne putem îndepărta de tot ce este ieftin, inferior şi ne putem ridica la un standard înalt; putem ajunge să fim respectaţi de oameni şi iubiţi de Dumnezeu. — The Ministry of Healing, 491 (1905).

Se spune că, în copilărie, scepticul Hume a avut o credinţă vie în Cuvântul lui Dumnezeu. Odată, pe când se afla într-un cerc de discuţii, i s-a încredinţat rolul de a prezenta argumente în favoarea necredinţei. El a studiat cu zel şi perseverenţă, iar mintea lui ascuţită s-a umplut de sofismele scepticismului. Nu după mult timp, a ajuns să creadă în acele învăţături înşelătoare şi întreaga sa viaţă de mai târziu a purtat amprenta întunecată a necredinţei. — The Signs of the Times, 11 octombrie, 1910. (Child Guidance, 196).

Influenţa lecturii — Mulţi tineri sunt atraşi de cărţi. Ei citesc tot ce le cade în mână. Adresez un apel pentru părinţii unor asemenea copii, să coordoneze dorinţa lor de a citi. Nu

îngăduiţi pe mesele voastre reviste şi ziare în care pot fi găsite poveşti de dragoste. Puneţi în locul acestora cărţi care îi vor ajuta pe tineri să aşeze la temelia caracterului lor un material de cea mai bună calitate — iubirea şi temerea de Dumnezeu şi cunoaşterea Domnului Hristos. Încurajaţi-vă copiii să acumuleze cunoştinţe de valoare, să permită ca binele să fie cel care ocupă şi conduce puterile sufletului lor. Limitaţi dorinţa lor de a citi cărţi care nu oferă o hrană sănătoasă pentru minte. Poate că banii cheltuiţi în librării nu par mulţi, dar se iroseşte atât de mult pentru cărţi care conţin o influenţă atât de mare spre rău şi oferă în schimb atât de puţin bine. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 133 (1913).

Mintea se va ridica la nivelul lucrurilor pe care le cercetează — Nivelul de înţelegere urcă sau coboară în raport cu lucrurile care devin familiare minţii. Dacă toţi ar face din Biblie obiectul studiului lor, am avea un popor mult mai dezvoltat din punct de vedere intelectual, care ar gândi mai profund şi ar manifesta un grad de inteligenţă mai înalt decât se poate dobândi prin intermediul celor mai stăruitoare eforturi depuse în studierea exclusivă a ştiinţei şi istoriei lumii. Biblia îi conferă adevăratului cercetător o educaţie intelectuală avansată şi, prin contemplarea lucrurilor divine, însuşirile lui sunt îmbogăţite; eul este umilit, iar Dumnezeu este înălţat, împreună cu adevărul Său revelat. — The Review and Herald, 21 august, 1888. (Fundamentals of Christian Education, 130).

Religia nu este doar o simplă emoţie, un simţământ. Ea este un principiu ce se integrează în toate datoriile zilnice şi în toate afacerile vieţii. Nici o acţiune întreprinsă şi nici o afacere în care ne angajăm nu va putea exclude acest principiu. Pentru a trăi o viaţă religioasă curată şi necompromisă sunt necesare eforturi serioase şi perseverente.

Aceasta este ceea ce trebuie să realizăm noi înşine. Nimeni nu poate face lucrarea care ne revine nouă. Nimeni nu poate realiza în locul nostru ceea ce ni se cere să împlinim cu seriozitate şi teamă, în vederea mântuirii noastre. Domnul ne-a lăsat nouă această lucrare. — Testimonies for the Church 2:505, 506 (1870).

Inutilitatea este un păcat — Ideea că necunoaşterea unei meserii este o caracteristică distinctivă a adevăraţilor domni şi doamne din înalta societate este contrară planului lui Dumnezeu în crearea omului. Inutilitatea este un păcat, iar incapacitatea de a îndeplini datorii obişnuite, legate de viaţa de zi cu zi, este rezultatul unei lipse de înţelepciune, care va oferi din plin ocazia unor regrete amare în ziua de apoi. — The Signs of the Times, 29 iunie, 1882. (Fundamentals of Christian Education, 75).

Îndeplinirea îndatoririlor gospodăreşti — Educaţia şcolară din perioada copilăriei şi a tinereţii trebuie asociată cu instruirea în domeniul lucrurilor practice. Copiii trebuie obişnuiţi să-şi aibă partea lor în îndeplinirea datoriilor gospodăreşti. Ei trebuie instruiţi pentru a şti cum să-şi ajute tatăl şi mama prin micile lucrări pe care le pot face. Este necesar ca mintea lor să fie stimulată să gândească şi memoria lor să fie exersată prin reţinerea sarcinilor încredinţate şi prin formarea obiceiului de a se face utili, realizând anumite lucruri practice, potrivite vârstei lor. Dacă beneficiază de o educaţie corectă în cămin, copiii nu vor hoinări

pe străzi, primind o instruire la voia întâmplării, aşa cum se întâmplă cu mulţi dintre ei. Părinţii care îşi iubesc copiii într-un mod înţelept nu le vor îngădui să deprindă obiceiul leneviei şi să rămână ignoranţi în domeniul datoriilor casnice. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 149 (1913).

Ce trebuie să cunoască fiecare femeie? — Multe doamne considerate a fi educate, care au absolvit instituţii de învăţământ cu diplome de onoare, sunt ruşinos de ignorante în privinţa datoriilor practice ale vieţii. Ele sunt complet lipsite de deprinderile necesare întreţinerii corespunzătoare unei familii, lucru esenţial pentru fericirea căminului lor. Deşi vorbesc despre drepturile şi emanciparea femeii în sfere sociale înalte, ele însele se află mult sub nivelul statutului legitim al unei femei obişnuite.

Este dreptul ei de a înţelege funcţionarea organismului omenesc, regulile de igienă, principiile privitoare la dietă şi îmbrăcăminte, muncă şi recreaţie şi nenumărate alte aspecte legate de bunăstarea căminului ei. Este dreptul ei de a dobândi cunoaşterea celor mai bune metode de tratare a bolilor, pentru a-şi putea îngriji copiii atunci când aceştia se îmbolnăvesc, în loc de a-şi lăsa preţioasele comori pe mâinile unor surori medicale sau medici necunoscuţi. — The Signs of the Times, 29 iunie, 1882. (Fundamentals of Christian Education, 75).

Femeile care au neglijat educarea minţii — Majoritatea femeilor care pretind că sunt religioase neglijează educarea minţii. Însuşirile lor intelectuale sunt necultivate şi lăsate la voia întâmplării. Aceasta este o mare greşeală. Multe dintre aceste femei par a nu deţine nici o capacitate intelectuală. Deoarece nu şi-au educat mintea, pentru a o învăţa să gândească, şi deoarece nici măcar nu au încercat să o facă, ele se consideră incapabile de a realiza un efort intelectual susţinut. Creşterea în har presupune meditaţie şi rugăciune.

Motivul pentru care nu există mai multă stabilitate în atitudinea femeilor este tocmai faptul că ele beneficiază de o cultivare prea restrânsă a intelectului şi de o preocupare prea mică pentru gândire. Deoarece mintea lor se complace într-o stare de inactivitate, ele se bazează pe alţii, aşteptând ca aceştia să facă efortul de a gândi şi de a face planuri în locul lor şi astfel ajung din ce în ce mai lipsite de eficienţă. Unele dintre ele au nevoie de o disciplinare a minţii. Ele trebuie să facă eforturi serioase pentru a reuşi să gândească. Dacă vor continua să depindă de altcineva, care să gândească pentru ele şi să le rezolve problemele, incapacitatea lor de a reţine informaţiile şi de a cântări posibilităţile viitorului va deveni din ce în ce mai pronunţată. Fiecare trebuie să depună un efort personal, pentru a-şi educa şi folosi mintea. — Testimonies for the Church 2:187, 188 (1868).

Nevoia de curăţie în gânduri şi acţiune — Vă avertizez cu privire la necesitatea curăţiei în fiecare gând, în fiecare cuvânt şi în fiecare acţiune. Noi avem o responsabilitate personală înaintea lui Dumnezeu şi o lucrarea individuală, pe care nimeni nu o poate realiza în locul nostru. Exemplul nostru, învăţăturile şi eforturile personale au darul de a realiza o lume mai bună. Deşi este necesar să manifestăm un comportament sociabil, acesta nu trebuie cultivat

doar de dragul unei companii plăcute, ci cu un scop bine definit. Există suflete care au nevoie să fie salvate. — The Review and Herald, 10 noiembrie, 1885. (Evangelism, 495).

Masturbarea degradează mintea — Unii copii încep să practice masturbarea încă de timpuriu; şi, pe măsură ce cresc, cresc şi pasiunile lor păcătoase şi se întăresc o dată cu ei. Mintea lor nu-şi găseşte odihna. Fetele caută compania băieţilor, iar băieţii pe aceea a fetelor. Comportamentul lor este lipsit de reţinere şi de modestie. Ei sunt îndrăzneţi, fără respect şi îşi permit libertăţi indecente. Obiceiul masturbării le-a degradat mintea şi le-a întinat sufletele. Gândurile murdare, lecturile depravate, poveştile de dragoste şi cărţile imorale stimulează imaginaţia lor şi se potrivesc cu gândirea lor degradată.

Tinerii îşi vor folosi energiile — În bisericile noastre sunt necesare talente tinere dezvoltate şi bine organizate. Într-un fel sau altul, tinerii îşi vor folosi energiile nestăvilite pe care le au. Dacă aceste energii nu sunt orientate într-o direcţie bună, ele vor fi investite într-un mod care le va afecta negativ spiritualitatea şi se vor dovedi un mijloc de influenţare spre rău a acelora cu care se asociază. — Gospel Workers, 211 (1915).

Tinerii au nevoie de activitate — Tinerii manifestă o dorinţă naturală după activitate şi, dacă la încheierea programului de cursuri din sălile de clasă, nu găsesc un obiectiv legitim în care să-şi investească energiile reprimate, devin nerăbdători şi greu de stăpânit, fiind astfel determinaţi să se angajeze în sporturi neprincipiale, care aduc dezonoare asupra multor şcoli şi colegii şi care îi antrenează în manifestări excesive şi imorale. Mulţi tineri, care pleacă de acasă având un caracter curat, sunt corupţi prin influenţa tovărăşiilor de la şcoală. — The Signs of the Times, 29 iunie, 1882. (Fundamentals of Christian Education, 72).

Receptivitatea la îndemnuri — Nici o activitate recreativă în sine nu se va dovedi o binecuvântare atât de mare pentru copii şi tineri, cum sunt acelea care îi fac să fie folositori altora. Prin firea lor, tinerii sunt entuziaşti, uşor influenţabili şi deosebit de receptivi faţă de orice îndemn. De aceea, când planifică activităţi legate de cultivarea plantelor, este bine ca profesorii să caute să trezească interesul elevilor pentru înfrumuseţarea grădinilor şi a sălilor de clasă ce aparţin şcolii. Beneficiul rezultat va fi dublu. În primul rând, copiii vor fi mai puţin tentaţi să distrugă ce s-au străduit să înfrumuseţeze. În al doilea rând, prin asemenea îndeletnicire, vor cultiva un gust rafinat, dragostea pentru ordine şi obiceiul de a îngriji locul în care se află; iar dezvoltarea spiritului de echipă şi de colaborare se va dovedi o binecuvântare pentru tot restul vieţii. — Education, 212, 213 (1903).

O imaginaţie bolnavă care Îl reprezintă greşit pe Dumnezeu — Există unele persoane cu o imaginaţie bolnavă, care nu reprezintă în mod corect religia lui Hristos; asemenea oameni nu cunosc adevărata religie a Bibliei. Unii îşi torturează sufletele toată viaţa, deplângându-şi propriile păcate; tot ce cunosc este un Dumnezeu justiţiar supărat. Ei nu reuşesc să-L înţeleagă pe Hristos şi puterea răscumpărătoare prin meritele sângelui Său. Prin urmare, le lipseşte credinţa. În general, creştinii din această categorie nu au mintea bine echilibrată.

Datorită bolilor care le-au fost transmise ereditar şi datorită unei educaţii deficitare în tinereţe, ei şi-au format obiceiuri greşite, care le afectează organismul şi creierul, provocându-le slăbirea laturii morale şi făcându-i incapabili de a gândi şi de a acţiona în mod raţional, în anumite situaţii. Mintea lor este dezechilibrată. Religiozitatea şi neprihănirea nu au un efect distructiv asupra sănătăţii, ci dimpotrivă, aduc sănătate trupului şi putere sufletului. — Testimonies for the Church 1:501, 502 (1867).

Evitarea sentimentalismului — Vă aflaţi în perioada studenţiei; faceţi ca mintea voastră să fie preocupată în mod perseverent de subiectele spirituale. Îndepărtaţi orice sentimentalism din viaţa voastră. Dedicaţi-vă unei autoeducaţii vigilente şi exercitaţi stăpânirea de sine. Acum este perioada de formare a caracterului; nu vă lăsaţi atraşi de nimic din ceea ce ar putea fi considerat josnic sau lipsit de importanţă şi care vă poate distrage de la interesele voastre cele mai înalte şi mai sfinte şi vă poate diminua eficienţa în pregătirea pentru realizarea lucrării pe care v-a încredinţat-o Dumnezeu.

Cultivaţi simplitatea în toate acţiunile pe care le întreprindeţi, dar ţintiţi spre un standard înalt al dezvoltării armonioase a capacităţilor voastre intelectuale. Fiţi hotărâţi să vă corectaţi orice greşeală. Înclinaţiile ereditare pot fi învinse — prin harul lui Hristos, izbucnirile violente şi nestăpânite ale temperamentului pot fi schimbate într-o asemenea măsură, încât asemenea manifestări să fie biruite în totalitate. Fiecare dintre noi trebuie să înţeleagă faptul că se află în atelierul de prelucrare al lui Dumnezeu. — Letter 23, 1893.

Atitudinea faţă de sfaturi — Tinerii nu trebuie lăsaţi să gândească şi să acţioneze în mod independent de judecata părinţilor şi a profesorilor lor. Copiii au nevoie să fie învăţaţi să respecte experienţa părinţilor şi a profesorilor şi să se lase călăuziţi de aceştia. Ei trebuie să fie educaţi în aşa fel, încât gândirea lor să se afle în armonie cu gândirea părinţilor şi a profesorilor şi ajutaţi să înţeleagă faptul că se cuvine să asculte sfaturile lor. Ca rezultat, atunci când se vor desprinde de mâna călăuzitoare a părinţilor şi a profesorilor, caracterele lor nu vor fi asemenea unor trestii bătute de vânt. — Testimonies for the Church 3:133 (1872).

Continua activitate a minţii — Mintea se află într-o continuă activitate. Ea este receptivă la orice fel de sugestii, bune sau rele. Gândurile şi impresiile întipărite în mintea copiilor sunt asemenea chipurilor omeneşti ce se fixează pe placa fotografică a artistului; indiferent dacă aceste impresii sunt lumeşti sau morale şi religioase, ele vor fi aproape imposibil de şters.

Când copiii încep să gândească, mintea lor este mai receptivă decât în oricare altă perioadă şi de aceea primele lecţii pe care le primesc sunt de o importanţă deosebită.

Aceste lecţii au o influenţă puternică în formarea caracterului. Dacă amprenta pe care o lasă este corectă şi dacă, o dată cu trecerea anilor, sunt urmate cu răbdare şi perseverenţă,

destinul pământesc şi veşnic al copiilor va fi orientat spre bine. Cuvântul Domnului spune: „Învaţă pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze şi când va îmbătrâni nu se va abate de la ea” (Proverbe 22, 6). — Special Testimonies On Education, 71 (c1897). (Counsels to Parents, Teachers, and Students, 143).

Tinerii sunt cei care manifestă sentimentele cele mai entuziaste, au memoria cea mai receptivă şi inima cea mai deschisă pentru influenţa divină; iar perioada tinereţii este aceea în care capacităţile fizice şi intelectuale trebuie investite în vederea celor mai mari realizări posibile, atât pentru viaţa aceasta, cât şi pentru aceea care va urma. — The Youth’s Instructor, 25 octombrie, 1894. (Sons and Daughters of God, 78).

Capitolul 32 — Dragostea oarbă şi pasiunea

Perioada de curtenie — nevoia de luciditate şi înţelepciune. — Tinerii se lasă influenţaţi aproape întru totul de impulsuri. Ei nu ar trebui să cedeze sau să se lase captivaţi atât de uşor şi atât de repede de înfăţişarea exterioară a acelora de care s-au îndrăgostit. Curtenia din zilele noastre se desfăşoară după nişte obiceiuri ipocrite şi înşelătoare, care au de-a face mai degrabă cu vrăjmaşul sufletelor decât cu Domnul Hristos. Dacă a existat vreun timp în care să fie nevoie de luciditate şi înţelepciune, atunci acesta este timpul curteniei. Dar adevărul este că asemenea trăsături sunt prea puţin prezente în practica actuală. — The Review and Herald, 26 ianuarie, 1886. (Messages to Young People, 450).

Simţăminte curate de natură cerească — Nu trebuie să rostiţi nici un cuvânt şi nu trebuie să aduceţi la îndeplinire nici o faptă pe care nu aţi dori ca îngerii sfinţi să o privească şi să o scrie în cărţile de sus. Unica voastră ţintă să fie slava lui Dumnezeu. Inima trebuie să nutrească numai simţăminte curate, sfinte şi vrednice de urmaşii lui Isus Hristos, cultivând natura cerească. Tot ce este diferit de acestea este degradator şi înjositor în cadrul curteniei; iar căsătoria nu poate fi considerată demnă şi onorabilă în ochii sfinţi şi curaţi ai lui Dumnezeu, dacă nu este realizată în spiritul principiilor Bibliei. — Manuscript 4a, 1885. (Medical Ministry, 141).

Pasiunea este o temelie şubredă pentru căsătorie — În acest veac al imoralităţii, de cele mai multe ori, orele de distracţie din noapte duc la ruina ambilor parteneri logodiţi. Când bărbaţii şi femeile se dezonorează pe ei înşişi, Satana tresaltă, iar Dumnezeu este dezonorat. Numele bun şi onoarea sunt sacrificate pe altarul pasiunii, iar căsătoria unor asemenea persoane nu poate fi sfinţită prin aprobarea lui Dumnezeu. Ele s-au căsătorit mânate de pasiune şi abia când perioada romantică a îndrăgostirii va ajunge la capăt vor începe să înţeleagă ce au făcut. — The Review and Herald, 25 septembrie, 1888. (The Adventist Home, 56).

Dragostea contrafăcută este incontrolabilă — Acea iubire care nu are o temelie mai bună decât satisfacţia simţurilor este oarbă, de necontrolat şi nestăpânită. Onoarea, adevărul şi toate capacităţile înalte şi nobile ale minţii sunt aduse în sclavia pasiunii. Prea adesea, omul care este legat în lanţurile acestor simţăminte iraţionale este surd faţă de vocea raţiunii şi a conştiinţei; nici argumentele şi nici ameninţările nu-l pot face să înţeleagă nebunia acestei situaţii. — The Signs of the Times, 1 iulie, 1903. (The Adventist Home, 51).

Sentimentele nesfinte sunt derutante — Sentimentele omeneşti nesfinte sunt întotdeauna derutante, deoarece îndrumă pe alte căi, diferite de calea pe care a indicat-o Dumnezeu. — Letter 34, 1891.

Pasiunea distruge totul — Amintiţi-vă fără încetare cuvintele lui Hristos: „Ce s-a întâmplat în zilele lui Noe, se va întâmpla şi în zilele Fiului omului: mâncau, beau....” (Luca 17, 26.27). În acest veac, mintea şi conştiinţa sunt subjugate de poftă. Excesul în mâncare şi băutură, alcoolismul şi folosirea tutunului sunt predominante, dar urmaşii lui Hristos vor fi cumpătaţi. Ei nu vor îngădui ca apetitul să le afecteze sănătatea şi creşterea spirituală.

„Se însurau şi se măritau, până când a intrat Noe în corabie; şi a venit potopul şi i-a prăpădit pe toţi” (versetul 27). Asistăm la aceeaşi manifestare cu privire la căsătorie. Tinerii şi chiar bărbaţii şi femeile care ar trebui să fie înţelepţi şi cu discernământ acţionează în această privinţă ca şi când ar fi mânaţi de o putere iraţională. O putere satanică parcă ar fi pus stăpânire pe ei. Au loc cele mai neînţelepte căsătorii. Dumnezeu nu este întrebat. Simţămintele, dorinţele şi pasiunile omeneşti doboară totul în calea lor, până când se sting. Rezultatul acestei stări de lucruri este o nenorocire de nespus, iar Dumnezeu este dezonorat. Legământul căsătoriei acoperă tot felul de păcate respingătoare. Nu ar trebui să se producă o schimbare categorică în această privinţă? — Letter 74, 1896. (Special Testimony to the Managers and Workers in our Institutions 1898, 22).

Dragostea oarbă afectează toate capacităţile — Dragostea oarbă subjugă toate capacităţile celor care ajung să fie afectaţi de această boală. Ei par lipsiţi de raţiune, iar comportamentul şi acţiunile lor sunt dezaprobate de toţi cei care asistă la ele. Fratele meu, ai ajuns un subiect de discuţie şi te-ai înjosit în ochii acelora a căror apreciere ar trebui să o preţuieşti.

Legaţi prin jurământul cel mai solemn al căsătoriei, aceşti oameni privesc cu inimile prăbuşite la viaţa nenorocită care îi aşteaptă. Unii se străduiesc să-şi îmbunătăţească pe cât posibil situaţia; dar mulţi nu vor face nici măcar atât. Aceştia fie vor fi neloiali legământului căsătoriei, fie vor face ca jugul care apasă asupra umerilor lor să devină atât de insuportabil, încât nu puţini dintre ei vor pune capăt existenţei lor în mod laş. — Testimonies for the Church 5:110, 111 (1882).

Dragostea din perioada timpurie a adolescenţei — În general, Satana are putere să influenţeze mintea celor tineri. Fiicele voastre nu sunt obişnuite cu stăpânirea de sine şi

renunţarea. Ele sunt răsfăţate, iar mândria lor este încurajată. Deoarece li s-a îngăduit să-şi îndeplinească dorinţele, ele ajung încăpăţânate şi răuvoitoare, iar voi vă frământaţi până la epuizare, neştiind cum să puneţi capăt comportamentului lor şi să le salvaţi de la ruină. Satana le face de râs în faţa celor necredincioşi, astfel încât aceştia le vorbesc de rău şi le oferă ca exemplu de îngâmfare şi lipsă de modestie şi decenţă care se cuvin unei femei.

Tinerii, de asemenea, sunt lăsaţi să-şi urmeze căile lor. Abia au intrat în perioada adolescenţei şi deja se află în compania fetelor de vârsta lor, conducându-le acasă şi îndrăgostindu-se de ele. Iar părinţii sunt atât de orbiţi de o iubire greşit înţeleasă şi de îngăduinţa faţă de copiii lor, încât nu îndrăznesc să pună capăt în mod categoric acestui comportament şi să producă o schimbare, înfrânându-şi copiii prea grăbiţi să se angajeze într-o relaţie nepotrivită cu vârsta lor. — Testimonies for the Church 2:460 (1870).

Curtenie secretă — Tinerii au multe lecţii de învăţat, dar cel mai important lucru este să înveţe să se cunoască pe ei înşişi. Ei trebuie să aibă o idee corectă cu privire la obligaţiile şi datoriile pe care le au faţă de părinţi şi să înveţe fără încetare umilinţa şi smerirea inimii în şcoala lui Hristos. Deşi este important să-şi respecte şi să-şi iubească părinţii, ei trebuie să respecte şi judecata oamenilor cu experienţă cu care vin în legătură în cadrul bisericii. , care împiedică o fată de la îndeplinirea datoriilor ei şi îi inspiră idei confuze cu privire la poruncile pozitive şi clare prin care Dumnezeu solicită ascultarea şi respectul faţă de părinţi, nu este un tânăr de la care se poate aştepta să fie loial faţă de obligaţiile căsătoriei. — The Review and Herald, 26 ianuarie, 1886. (Fundamentals of Christian Education, 101, 102).

Nu vă jucaţi cu inimile — A te juca cu inimile nu constituie un păcat neînsemnat în ochii unui Dumnezeu sfânt. Cu toate acestea, unii îşi vor manifesta atracţia faţă de tinerele fete şi vor stârni afecţiunile lor, iar apoi vor pleca, uitând toate cuvintele pe care le-au rostit şi efectele lor. Când sunt atraşi de un nou chip, ei repetă aceleaşi cuvinte, dedicându-şi atenţiile unei alte fele. — The Review and Herald, 4 noiembrie, 1884. (The Adventist Home, 57).

Conversaţii care reflectă preocupările inimii — Pentru multe tinere, băieţii constituie tema conversaţiilor; iar pentru tineri, fetele. „Din prisosul inimii vorbeşte gura” (Matei 12, 34). Ei discută despre acele subiecte care constituie preocuparea minţii lor. Îngerul raportor scrie cuvintele acestor tineri aşa-zişi creştini. Cât de încurcaţi şi plini de ruşine se vor simţi, când se vor confrunta cu toate acestea în ziua Domnului! Mulţi copii sunt nişte ipocriţi pioşi. Tinerii care nu s-au dedicat unei vieţi religioase se poticnesc de cei ipocriţi şi sunt împietriţi împotriva oricărui efort al celor care le doresc mântuirea. — Testimonies for the Church 2:460 (1870).

O tânără sfătuită să vegheze asupra propriilor sentimente — În general, eşti mult prea îngăduitoare faţă de sentimentele şi dorinţele tale şi, dacă vei continua în acest fel, vei face o greşeală ale cărei urmări le vei suporta toată viaţa. Nu te oferi ca pe o marfă ieftină de pe piaţă. Nu fi deschisă faţă de orice tânăr student. Gândeşte-te că te pregăteşti să faci o

lucrare pentru Domnul, că, pentru a îndeplini partea ce îţi revine, pentru a-I înapoia talanţii pe care ţi i-a încredinţat El şi pentru a auzi preţioasele cuvinte de apreciere de pe buzele Lui: „Bine, rob bun şi credincios” (Matei 25, 23), tu trebuie să te comporţi cu băgare de seamă şi să nu fii neglijentă în alegerea prietenilor.

Pentru a-ţi îndeplini partea în slujba lui Dumnezeu, trebuie să foloseşti avantajele pe care le ai, progresând cât mai mult posibil în educaţia intelectuală. Pentru a fi un adevărat lucrător al lui Dumnezeu, ai nevoie de o dezvoltare echilibrată a capacităţilor tale intelectuale, a bunăvoinţei, a spiritului creştin şi a unei culturi multilaterale. Este necesar ca gustul şi imaginaţia ta să fie rafinate şi înnobilate şi toate aspiraţiile tale să fie curăţite prin cultivarea obiceiului stăpânirii de sine. Acţiunile tale trebuie să fie determinate de motivaţiile cele mai înalte. Adună-ţi toate energiile de care dispui, folosind la maximum ocaziile de care beneficiezi pentru educaţia ta intelectuală şi pentru formarea caracterului, astfel încât să poţi ocupa orice poziţie pe care Dumnezeu ar putea să ţi-o încredinţeze. Ai o nevoie atât de mare de echilibru şi de o îndrumare corespunzătoare! Nu dispreţui sfatul. — Letter 23, 1893. că nu îţi aparţii; tu eşti răscumpărată cu un preţ. Domnul să fie Sfătuitorul tău. Nu acţiona în aşa fel, încât să-ţi distrugi eficienţa. Fii corectă cu tine însăţi; disciplinează-te prin eforturi stăruitoare şi dureroase. Harul lui Isus Hristos te va ajuta la fiecare pas, dacă vei fi atentă la nevoile altora şi dispusă de a te lăsa învăţată.

Îţi scriu aceste cuvinte acum şi ţi le voi scrie mereu şi mereu, deoarece mi-a fost arătată greşeala pe care ai făcut-o în trecut şi nu îndrăznesc să mă abţin de la cele mai serioase mustrări, îndemnându-te să te supui unei discipline severe....

Nu te lăsa atrasă pe căi false şi nu-ţi manifesta preferinţele faţă de compania băieţilor, deoarece nu numai că îţi vei prejudicia propria reputaţie şi perspectivele de viitor, dar vei trezi speranţe şi aşteptări în mintea celor faţă de care îţi manifeşti preferinţele, iar aceste speranţe vor deveni atât de puternice, încât îi vor atrage în vraja unui sentimentalism bolnav şi le va afecta viaţa de student. şi tu, şi ei vă aflaţi la şcoală cu scopul de a obţine o educaţie care să vă dezvolte intelectul şi caracterul, pentru a fi de mare folos atât în viaţa aceasta, cât şi pentru viaţa veşnică. Nu comite greşeala de a accepta atenţia şi de a încuraja nici un tânăr. Domnul a prevăzut o lucrare specială pentru tine. Propune-ţi ca unicul obiectiv care să te motiveze să fie acela de a răspunde gândurilor şi voinţei lui Dumnezeu şi nu-ţi urma propriile tale înclinaţii, care îţi vor lega viitorul cu nişte legături asemenea lanţurilor de oţel. — Letter 23, 1893.

Ataşamentele greşite pot afecta capacităţile intelectuale (sfat adresat unei fete de optsprezece ani) — Nu ai nici un drept de a-ţi dedica simţămintele vreunui băiat, fără aprobarea deplină a tatălui şi a mamei tale. Tu nu eşti decât un copil şi a-ţi manifesta preferinţele faţă de vreun tânăr, fără cunoştinţa deplină şi aprobarea tatălui tău, înseamnă a-l dezonora. Ataşamentul tău faţă de acest tânăr îţi răpeşte pacea sufletului şi îţi tulbură somnul. Îţi umple mintea cu vise naive şi inima cu sentimentalism. Îţi încetineşte studiile şi

îţi afectează în mod grav capacităţile fizice şi intelectuale. Dacă ţi se opune cineva, devii nervoasă şi te descurajezi. — Letter 9, 1904. interzic în mod strict asocierea dintre tineri şi tinere pe perioada studiilor. Tinerilor domni li se permite să însoţească tinerele doamne pe drumul către şi de la o întâlnire publică numai atunci când aceste reguli sunt suspendate, în funcţie de situaţie.

Colegiul nostru din Battle Creek are un regulament asemănător, deşi nu este atât de sever. Asemenea reguli sunt absolut necesare pentru a-i feri pe tineri de pericolul unei curtenii premature şi al unor căsătorii neînţelepte. Tinerii sunt trimişi la şcoli de către părinţii lor pentru a obţine o educaţie, şi nu pentru a flirta cu sexul opus. Binele societăţii, precum şi interesele cele mai înalte ale studenţilor impun ca ei să nu încerce să-şi aleagă partenerul de viaţă atâta timp cât propriul lor caracter nu a ajuns încă la maturitate şi atâta timp cât sunt privaţi de grija şi călăuzirea părinţilor. — The Signs of the Times, 2 martie, 1882. (Fundamentals of Christian Education, 62).

Factorii vârstei, circumstanţelor şi gradului de maturitate — În lucrarea noastră cu studenţii, este necesar să ţinem cont de vârstă şi de caracter. Nu-i putem trata pe tineri aşa cum îi tratăm pe cei maturi. Există circumstanţe în care unor bărbaţi şi femei cu o experienţă grăitoare şi cu un statut bun li se pot permite anumite privilegii care nu pot fi acordate tinerilor studenţi. Trebuie avute în vedere vârsta, circumstanţele şi gradul de maturitate. Noi trebuie să fim înţelegători în toate situaţiile. Dar, în lucrarea cu studenţii, indiferent de vârstă, nu trebuie să ne diminuăm fermitatea şi vigilenţa sau să devenim mai puţin severi în interzicerea asocierilor inutile şi neînţelepte ale studenţilor tineri şi lipsiţi de maturitate. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 101 (1913).

Într-un colegiu în care sunt asociaţi atât de mulţi tineri, imitarea obiceiurilor din lume în această privinţă le-ar îndrepta gândurile într-o direcţie ce i-ar împiedica să se dedice dobândirii cunoaşterii şi interesului pentru lucruri religioase. Pasiunea, manifestată atât de tineri, cât şi de tinere, în simţămintele nutrite unii faţă de alţii în timpul şcolii dovedeşte o lipsă de judecată. Aşa cum se întâmplă în situaţia cu care vă confruntaţi, impulsurile oarbe domină raţiunea şi judecata. Sub influenţa acestor pasiuni înşelătoare, simţămintele de responsabilitate trăite de orice creştin sincer sunt ignorate, spiritualitatea moare, iar judecata şi pierzarea veşnică îşi pierd semnificaţia. — Testimonies for the Church 5:110 (1882).

Când dragostea faţă de oameni este pe primul loc — Pentru mulţi, dragostea faţă de oameni eclipsează iubirea faţă de divin. Primul pas pe calea alunecării este îndrăzneala de a ignora porunca explicită a Domnului, iar rezultatul este, prea adesea, apostazia totală. Dintotdeauna, s-a dovedit că îndeplinirea dorinţelor personale împotriva cerinţelor lui Dumnezeu este periculoasă pentru oameni. Cu toate acestea, oamenii învaţă greu lecţia care spune că Dumnezeu Se ţine de cuvânt. De regulă, acelora care-şi aleg drept prieteni şi tovarăşi persoane care Îl resping pe Hristos şi calcă în picioare Legea lui Dumnezeu, li se

întâmplă să ajungă la aceleaşi concepţii şi să împărtăşească acelaşi spirit. — The Signs of the Times, 19 mai, 1881. (Sons and Daughters of God, 165).

Căsătorii mixte — Dacă tu, fratele meu, te-ai lăsat amăgit de intenţia de a-ţi uni viaţa cu o tânără lipsită de experienţă, care este realmente deficitară în educaţia privitoare la lucrurile practice şi la datoriile zilnice, ai făcut o greşeală; dar această deficienţă a ei este mică în comparaţie cu lipsa de interes faţă de îndatoririle pe care le are faţă de Dumnezeu. Ea nu a fost lipsită de posibilitatea de a cunoaşte lumina; a beneficiat de privilegii religioase şi, cu toate acestea, nu a simţit starea păcătoasă şi degradată în care se află datorită lipsei lui Hristos din viaţa ei. Dacă, în pasiunea ta oarbă, poţi să te întorci de fiecare dată acasă de la adunările de rugăciune — unde Dumnezeu Se întâlneşte cu poporul Său — pentru a te bucura de compania unei persoane care nu are nici o dragoste pentru Dumnezeu şi care nu simte nici o atracţie faţă de viaţa religioasă, cum poţi aştepta ca Dumnezeu să binecuvânteze o asemenea unire? — Testimonies for the Church 3:44 (1872).

Bărbaţi şi femei, care de altfel sunt oameni inteligenţi şi conştiincioşi, îşi astupă urechile la auzul sfaturilor; ei sunt surzi la apelurile şi îndemnurile prietenilor, rudelor şi ale slujitorilor lui Dumnezeu. Avertismentele sunt considerate drept încercări obraznice de a se implica în treburile altuia, iar prietenul care este suficient de loial pentru a-şi exprima dezacordul este privit ca un duşman. Aceasta este tot ce-şi doreşte Satana. El îşi exercită influenţa asupra sufletului, iar acesta ajunge fermecat şi plin de pasiune. Raţiunea detronează guvernarea stăpânirii de sine şi se supune jugului poftei; pasiunile nesfinţite câştigă supremaţia, până când, prea târziu, victima se trezeşte într-o viaţă de sclavie şi nenorocire. Aceasta nu este o scenă izvorâtă din imaginaţie, ci este o prezentare a faptelor. Aprobarea lui Dumnezeu nu este acordată acelor uniri pe care El le-a interzis în mod explicit. — Testimonies for the Church 5:365, 366 (1885).

Definiţia unui necredincios — deşi tovarăşul pe care îl alegi ar putea fi demn din toate punctele de vedere (ceea ce nu se întâmplă în cazul lui), totuşi el nu a acceptat adevărul prezent; este un necredincios, iar ţie îţi este interzis de către Cer să te uneşti în căsătorie cu el. Tu nu poţi ignora porunca lui Dumnezeu, fără a-ţi pune în pericol sufletul. — Testimonies for the Church 5:364 (1885).

Satana lucrează în mod subtil şi perseverent, pentru a te face să cazi în ispitele sale înşelătoare. El este decis să devină îndrumătorul tău, iar tu trebuie să te aşezi într-o poziţie în care să poţi primi puterea de a-i rezista. El doreşte să te atragă în labirintul spiritismului şi intenţionează să-ţi abată afecţiunile de la soţia ta şi să le ataşeze de o altă femeie. Doreşte ca tu să-i îngădui minţii tale să se preocupe de această femeie până când, prin intermediul unor sentimente nesfinte, aceasta să devină un dumnezeu al tău.

Vrăjmaşul sufletelor a câştigat deja mult prin faptul că a reuşit să inspire, în imaginaţia unuia care este un veghetor ales al lui Iehova, idei referitoare la o posibilă asociere, în lumea care vine, cu o anumită femeie pe care o iubeşte şi cu care să întemeieze o familie acolo. Tu

nu ai nevoie de asemenea idei fanteziste. Toate aceste concepţii îşi au originea în mintea ispititorului....

Mi s-a arătat că poveştile spiritiste reuşesc să captiveze mulţi oameni. Mintea lor este firească şi, dacă nu se produce o schimbare, aceasta le va aduce ruina. Tuturor celor care îşi îngăduie asemenea fantezii nesfinte, le-aş spune: Opriţi-vă, pentru Numele lui Hristos, opriţi-vă acolo unde sunteţi! Voi călcaţi pe un teren interzis. Vă îndemn, pocăiţi-vă şi fiţi convertiţi. — Letter 231, 1903. (Medical Ministry, 100, 101). despre Dumnezeu conduc la apostazie, spiritism şi relaţii libere. Înclinaţia spre relaţii intime libere a acestor învăţături a fost atât de mascată, încât la început era dificil de înţeles în mod clar adevăratul lor caracter. Când Domnul mi-a prezentat-o, nici nu ştiam cum să-i spun, dar am fost învăţată să o numesc iubire spirituală nesfântă. — Testimonies for the Church 8:292 (1904).

Iubirea nu este sentimentalism — Iubirea şi simpatia pe care Isus doreşte să le manifestăm faţă de ceilalţi nu poartă amprenta acelui sentimentalism care ne otrăveşte sufletul; este o iubire de origine cerească, pe care Isus o exemplifică atât prin învăţături, cât şi prin fapte. Dar cât de adesea suntem izolaţi şi străini unii faţă de alţii, în loc să manifestăm această iubire.... Rezultatul este înstrăinarea de Dumnezeu, o experienţă creştină paralizată şi secătuită de putere. — The Youth's Instructor, 20 octombrie, 1892. (Sons and Daughters of God, 147).

Demascarea falsităţii — Apostolul ne avertizează: „Dragostea să fie fără prefăcătorie. Fie-vă groază de rău, şi lipiţi-vă tare de bine. Iubiţi-vă unii pe alţii cu o dragoste frăţească. În cinste, fiecare să dea întâietate altuia" (Romani 12, 9.10). Pavel doreşte să facem deosebire între acea iubire curată, neegoistă, inspirată de Duhul lui Hristos şi falsa iubire, lipsită de conţinut şi înşelătoare, care abundă în lume.

Această contrafacere josnică a înşelat multe suflete. Ea şterge distincţia dintre bine şi rău, influenţându-ne să fim de acord cu călcătorul de lege, în loc de a ne îndemna să îi arătăm greşeala cu credincioşie. O asemenea atitudine nu este niciodată izvorâtă dintr-o prietenie adevărată. Spiritul care o inspiră provine din sălaşurile inimii fireşti. Deşi va fi întotdeauna binevoitor, înţelegător şi iertător, creştinul nu poate fi de acord cu păcatul. El va demasca răul şi va promova ce este bun, chiar cu preţul sacrificării prietenilor care se dovedesc a fi nelegiuiţi. Spiritul lui Hristos ne va inspira ură faţă de păcat, dar ne va determina să facem orice sacrificiu posibil pentru salvarea păcătosului. — Testimonies for the Church 5:171 (1882).

Capitolul 33 — Pericole care pândesc tineretul

Obiceiurile decid viitorul — În perioada copilăriei şi a tinereţii, caracterul este deosebit de influenţabil. În această perioadă, copiii trebuie să înveţe exercitarea puterii stăpânirii de sine. La gura sobei şi la altarul familiei, pot fi puse bazele unor deprinderi ale căror rezultate vor dura până în veşnicie. Obiceiurile însuşite în primii ani de viaţă vor decide, într-o măsură mai mare decât orice alte talente naturale, dacă în bătălia vieţii copiii vor ajunge învingători sau învinşi. Tinereţea este timpul semănatului. Ea determină caracterul secerişului atât pentru viaţa aceasta, cât şi pentru viaţa viitoare. — The Desire of Ages, 101 (1898).

„Fiţi oameni, întăriţi-vă” — Tinerii trebuie să aibă o viziune cuprinzătoare şi planuri înţelepte, pentru a putea folosi cât se poate mai bine toate ocaziile vieţii şi pentru a fi inspiraţi de curajul şi spiritul apostolilor. Ioan spune: „V-am scris tinerilor, fiindcă sunteţi tari, şi cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi, şi aţi biruit pe cel rău” (1 Ioan 2, 14). În faţa tinerilor se află un standard înalt, iar Dumnezeu îi invită să se angajeze în mod concret în slujba Sa. Tinerii sinceri, care au plăcerea de a fi elevi în şcoala lui Hristos, pot îndeplini o mare lucrare pentru Maestrul lor, dacă vor asculta în exclusivitate de porunca adresată de Comandantul lor în cuvintele: „Fiţi oameni, întăriţi-vă!” (1 Corinteni 16, 13). — The Review and Herald, 16 iunie, 1891. (Messages to Young People, 24).

Talentul nu este o garanţie a succesului — Concepţia că tinerii cei mai talentaţi vor avea cel mai mare succes este neadevărată. Cât de adesea s-a întâmplat ca oameni consideraţi talentaţi şi educaţi să fie aşezaţi în poziţii de răspundere, iar acest fapt să se dovedească a fi un eşec. Strălucirea lor oferea aparenţa aurului, dar când aurul a fost încercat, s-a dovedit a fi tinichea lipsită de valoare. Ei au dat greş în lucrarea care le-a fost încredinţată datorită lipsei de credincioşie.

Aceşti oameni nu au fost perseverenţi şi sârguincioşi şi nu au pornit de pe o poziţie umilă. Ei nu au fost dispuşi să înceapă de jos şi, printr-o muncă răbdătoare, să urce treaptă cu treaptă, până la vârf. Ei s-au bazat pe strălucirea talentului lor şi nu au depins de acea înţelepciune pe care nu o poate oferi nimeni în afară de Dumnezeu. Eşecul lor nu s-a datorat faptului că nu au beneficiat de circumstanţe favorabile, ci faptului că nu au fost motivaţi de intenţii serioase. Aceşti oameni nu au înţeles valoarea avantajelor pe care le oferă educaţia şi nu au progresat atât cât ar fi putut în cunoaşterea religioasă şi ştiinţifică. Mintea şi caracterul lor nu au fost echilibrate şi ordonate de principiile înalte ale binelui. — The Review and Herald, 8 decembrie, 1891. (Fundamentals of Christian Education, 193).

Ignoranţa nu este o virtute — V-am învăţat că obţinerea unei educaţii în domeniul ştiinţific este de cea mai mare importanţă. Nu există nici o virtute în ignoranţă, iar cunoaşterea nu afectează în mod obligatoriu dezvoltarea experienţei creştine; dimpotrivă,

dacă vă străduiţi să acumulaţi cunoştinţe în lumina principiilor, având un obiectiv corect şi simţământul că sunteţi responsabili înaintea lui Dumnezeu pentru folosirea capacităţilor voastre în scopul de a face bine altora şi de a-I aduce slavă Lui, cunoştinţele dobândite vă vor ajuta să vă exercitaţi în modul cel mai eficient toate puterile şi însuşirile pe care le-aţi primit de la Dumnezeu şi să le angajaţi în slujba lucrării Sale. — Testimonies for the Church 3:223 (1872).

Adevărata ştiinţă şi adevărata inspiraţie se află într-o armonie desăvârşită. Dar falsa ştiinţă este ceva independent de Dumnezeu. Este o ignoranţă cu pretenţii de ştiinţă. Această putere înşelătoare a captivat şi a înrobit mintea multor oameni care au ales întunericul în locul luminii. Ei s-au aşezat de partea necredinţei, ca şi când acest act ar fi constituit o virtute şi o dovadă a unei minţi superioare care îşi permite să se îndoiască, în timp ce, de fapt, este un semn al unei minţi prea înguste şi prea slabe pentru a înţelege lucrările creaţiei lui Dumnezeu.

Ei nu pot pricepe providenţa Sa tainică, pe care ar fi trebuit să o cerceteze de-a lungul unei vieţi întregi, investindu-şi toate capacităţile intelectuale. Deoarece lucrările lui Dumnezeu nu pot fi explicate de mintea limitată, Satana ţese în jurul lor plasa teoriilor lui speculative şi le răstălmăceşte, învăluindu-le în confuzia necredinţei. Dacă aceşti necredincioşi s-ar aşeza într-o relaţie mai strânsă cu Dumnezeu, El le-ar descoperi planurile Sale cu claritate, astfel încât să poată fi accesibile înţelegerii lor. — Testimonies for the Church 4:584, 585 (1881).

Atitudinea unora este inexplicabilă chiar şi în propriii lor ochi. Ei plutesc în derivă, rătăcind în ceaţa nesiguranţei. Satana pune stăpânire îndată pe cârmă şi conduce fragila corabie a concepţiilor lor oriunde doreşte. Ei devin supuşii voinţei sale. Dacă nu ar fi ascultat de Satana, aceştia nu ar fi fost niciodată înşelaţi de ideile lui speculative; dacă s-ar fi aşezat de partea lui Dumnezeu, nu ar fi ajuns niciodată confuzi şi rătăcitori. — Testimonies for the Church 4:583, 584 (1881).

Greşeala de a nu folosi cunoştinţele acumulate — Dacă ajungeţi vreodată să acumulaţi atât de multe cunoştinţe, încât să nu reuşiţi să le transpuneţi în practică, aţi eşuat în atingerea obiectivului. Dacă, în obţinerea unei educaţii, sunteţi atât de absorbiţi de studiile voastre, încât ajungeţi să neglijaţi rugăciunea şi privilegiile religioase şi deveniţi indiferenţi faţă de bunăstarea sufletului, încetând să învăţaţi în şcoala lui Hristos, voi vă vindeţi dreptul de întâi născut pe o ciorbă de linte. Nu trebuie să pierdeţi din vedere nici măcar o singură clipă scopul pentru care vă străduiţi să obţineţi o educaţie. Capacităţile voastre trebuie să fie cultivate şi dezvoltate în aşa fel, încât toate însuşirile de care dispuneţi să fie dedicate binecuvântării celorlalţi.

Dacă, pentru obţinerea educaţiei, nu faceţi altceva decât să vă exacerbaţi iubirea de sine şi să vă dezvoltaţi tendinţa de a vă eschiva de la îndeplinirea unor responsabilităţi care vă revin, aţi fi fost mai buni fără educaţie. Dacă iubiţi şi idolatrizaţi cărţile şi le permiteţi să se

interpună între voi şi datoriile voastre, astfel încât să simţiţi că nu sunteţi dispuşi să întrerupeţi lectura şi studiul pentru a îndeplini o lucrare importantă, obligându-i pe alţii să o realizeze în locul vostru, atunci este necesar să vă diminuaţi pasiunea pentru studiu şi să cultivaţi dorinţa de a realiza tocmai acele lucruri faţă de care, în momentul de faţă, nu simţiţi nici o atracţie. Cel care este credincios în lucrurile mici va fi credincios şi în lucrurile mari. — Testimonies for the Church 3:223, 224 (1872).

Nu este de mirare faptul că multe dintre bolile care se manifestă pe parcursul unei vieţi întregi îşi au originea în sălile de clasă ale şcolii. Iar cele mai mari daune le suferă creierul, cel mai sensibil dintre toate organele corpului, dar care constituie sursa de energie nervoasă a întregului organism. Deoarece creierul este suprasolicitat printr-o activitate prematură şi excesivă, în condiţii de mediu nesănătoase, capacitatea sa este diminuată şi, adesea, efectele negative sunt permanente. — Education, 207, 208 (1903).

Evitarea intenţionată a responsabilităţilor şi a muncii (experienţa a doi tineri) — Aceşti tineri trec cu vederea datoriile gospodăreşti pe care le au. Ei nu au învăţat să preia anumite responsabilităţi pe care ar fi fost datori să le ducă la îndeplinire în casă. Mama lor este o femeie practică şi credincioasă şi poartă multe poveri, pe care aceşti tineri nu ar fi trebuit să le lase niciodată pe umerii ei. Prin aceasta, ei au încălcat porunca referitoare la respectul faţă de mamă. Ei nu împărtăşesc nici poverile tatălui lor, deşi ar fi datoria lor să o facă, şi neglijează să-i acorde cinstea pe care ar trebui să o manifeste faţă de el. În loc de a-şi îndeplini îndatoririle, ei îşi urmează propriile înclinaţii.

Prin evitarea intenţionată a responsabilităţilor şi a muncii, aceşti tineri şi-au dezvoltat un mod de viaţă egoist şi nu au reuşit să dobândească acea experienţă valoroasă, fără de care nimeni nu poate avea succes. Ei nu au înţeles importanţa credincioşiei în lucrurile mici şi nici nu au simţit că sunt datori faţă de propriii lor părinţi să-şi aducă la îndeplinire în mod conştiincios datoriile mărunte, ce le revin în mod personal. Aceşti tineri ignoră cunoaşterea unor lucruri obişnuite, dar atât de necesare pentru îndeplinirea nevoilor practice ale vieţii. — Testimonies for the Church 3:221, 222 (1872).

Ilaritatea stupidă — Scenele de veselie şi de ilaritate stupidă şi lipsită de sens nu trebuie să constituie pentru noi un mijloc de recreare. Noi ne putem recrea într-o manieră care înnobilează şi aduce o binecuvântare asupra celor cu care ne asociem şi care ne pregăteşte pentru a avea un mai mare succes în realizarea datoriilor ce ne revin, în calitate de creştini. — The Health Reformer, 1 iulie, 1871 (The Adventist Home, 493).

Dansul — Faptul că David a dansat înaintea lui Dumnezeu într-o ocazie de bucurie sfântă a fost citat drept scuză pentru iubitorii de plăceri, care participă la petrecerile dansante contemporane. Dar acest argument este lipsit de orice fundament. În zilele noastre, dansul este asociat cu distracţiile nocturne zgomotoase şi stupide. Sănătatea şi principiile morale sunt sacrificate în favoarea plăcerii. Nu Dumnezeu este obiectul gândurilor şi al

respectului participanţilor din sălile de dans; iar rugăciunea şi cântecele de laudă ar fi ceva cu totul străin în reuniunile lor.

Acesta este testul decisiv. Distracţiile care au tendinţa de a diminua plăcerea faţă de lucrurile sfinte şi de a micşora bucuria de a-I sluji lui Dumnezeu nu trebuie să fie căutate şi practicate de creştini. Muzica şi dansul, însoţite de o laudă plină de bucurie la adresa lui Dumnezeu, aşa cum se regăsesc în manifestarea lui David cu ocazia aducerii chivotului, nu au nici cea mai vagă asemănare cu petrecerile şi dansul din zilele noastre. În primul caz, scopul era acela de a comemora şi de a înălţa Numele sfânt al lui Dumnezeu. Cel de-al doilea este o invenţie al lui Satana, prin care oamenii să fie determinaţi să uite şi să dezonoreze Numele lui Dumnezeu. — Patriarchs and Prophets, 707 (1890).

Gânduri ieftine şi conversaţii fără sens — De ce nu vă păstraţi gândurile aţintite spre bogăţiile inestimabile al lui Hristos, pentru a le putea prezenta şi altora comorile adevărului? Acest lucru este imposibil de realizat, dacă vă permiteţi un spirit inactiv şi dezorientat, aflat într-o continuă căutare după ceva care să satisfacă doar simţurile, care să vă amuze şi să vă provoace o stare de veselie absurdă. Mintea noastră nu trebuie să fie preocupată de asemenea lucruri, în timp ce la dispoziţia ei există comori inimaginabile. Veşniciile nesfârşite nu vor fi suficiente pentru a înţelege bogăţiile slavei lui Dumnezeu şi ale Domnului nostru Isus Hristos.

Dar mintea care este ocupată cu lecturi uşoare şi poveşti incitante şi care caută fără încetare distracţia şi amuzamentul nu se poate concentra asupra lui Hristos şi nu se poate bucura de plinătatea dragostei Sale. Mintea care îşi găseşte plăcerea în gânduri ieftine şi în conversaţii lipsite de sens este atât de departe de bucuria lui Hristos, precum sunt înălţimile din Ghilboa de binecuvântarea ploii. — The Review and Herald, 15 martie, 1892.

Tinerii sunt atraşi de curentul modei. Aceia care se obişnuiesc să cultive plăcerile de dragul distracţiei deschid porţile unui potop de ispite. Ei se lasă influenţaţi de prieteni şi se complac în conversaţii triviale şi lipsite de conţinut, trăind într-o continuă distracţie, până când atât dorinţa, cât şi capacitatea de a trăi o viaţă folositoare dispar cu desăvârşire. Aspiraţiile lor religioase sunt îngheţate; viaţa lor spirituală este întunecată. Toate trăsăturile nobile ale sufletului şi orice legătură a fiinţei cu lumea spirituală sunt degradate. — Testimonies for the Church 9:89, 90 (1909).

Petrecerile dedicate plăcerii — Mulţi părinţi le îngăduie tinerilor să frecventeze petrecerile dedicate plăcerii, considerând că distracţia este o necesitate esenţială pentru sănătate şi fericire, dar puţini ştiu ce fel de pericole se ascund dincolo de aceste lucruri. Cu cât dorinţa după plăcere este mai des îndeplinită, cu atât devine mai intensă şi mai adânc înrădăcinată. Experienţa vieţii este în mare parte determinată de satisfacerea sinelui prin distracţii. Dumnezeu ne avertizează să fim atenţi: „Astfel dar, cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă” (1 Corinteni 10, 12). — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 347 (1913).

Pericolul frivolităţii — Cum sunt vieţile tinerilor, în comparaţie cu modelul divin al vieţii Domnului Hristos? Sunt alarmată să văd pretutindeni manifestarea frivolităţii în comportamentul tinerilor şi al tinerelor care pretind că sunt credincioşi adevărului. Dumnezeu nu pare a fi în gândurile lor. Mintea este plină de lucruri lipsite de sens. Conversaţiile lor sunt doar nişte vorbe goale. Ei au urechi muzicale foarte bine dezvoltate, iar Satana ştie care sunt simţurile cărora să li se adreseze şi pe care să le degradeze pentru a le amăgi mintea, determinând-o să-şi piardă interesul faţă de Hristos. Lipsesc dorinţele spirituale după cunoaştere divină şi după creştere în har. — Testimonies for the Church 1:496, 497 (1867).

Permisivitatea privează creierul de puterea sa — Acelaşi Martor, care a asistat şi a raportat actul profanator al lui Belşaţar, este prezent alături de noi oriunde am merge. Tinerilor şi tinerelor, poate că nu conştientizaţi faptul că Dumnezeu vă priveşte; poate că vă simţiţi liberi să vă urmaţi impulsurile inimilor voastre fireşti şi să vă permiteţi un comportament uşuratic şi frivol, dar va trebui să daţi socoteală pentru toate aceste lucruri. Ceea ce semănaţi, aceea veţi secera. Dacă, prin distracţie şi îngăduinţă faţă de apetit şi pasiune, surpaţi temelia căminului vostru, dacă vă privaţi creierul de hrana corespunzătoare şi nervii de puterea lor, va trebui să răspundeţi în faţa Aceluia care spune: „ştiu faptele tale”. — The Review and Herald, 29 martie, 1892.

Distracţii periculoase — Orice formă de distracţie, care răpeşte dispoziţia sufletească pentru rugăciune tainică, pentru devoţiune, pentru altarul familiei sau pentru participarea la adunările de rugăciune, nu prezintă siguranţă, ci este o distracţie periculoasă. — Testimonies for the Church 3:223 (1872).

Îngăduirea apetitului pune în pericol sănătatea trupului şi a sufletului — Tinerilor, vă gândiţi voi oare la faptul că, prin alegerea principiilor pe care le aplicaţi în acţiunile voastre şi prin expunerea minţii voastre la diferite influenţe, vă formaţi caracterul pentru veşnicie? Lui Dumnezeu nu puteţi să-I ascundeţi nimic. Deşi puteţi practica în secret obiceiuri rele, acestea nu sunt ascunse de Dumnezeu şi de îngeri. Dumnezeu nu este mulţumit de voi; El pretinde să fiţi mult mai avansaţi din punct de vedere al cunoaşterii spirituale decât sunteţi în prezent.

Evitarea ispitelor — Nu vă aşezaţi pe terenul ispitei. Când sunteţi expuşi unor circumstanţe pe care nu le puteţi controla şi vă simţiţi asaltaţi de ispite, apelaţi la făgăduinţa lui Dumnezeu şi exclamaţi cu încredere şi curaj: „Pot totul în Hristos, care mă întăreşte” (Filipeni 4, 13). La Dumnezeu există suficientă putere pentru fiecare. Dar, dacă nu aveţi simţământul păcătoşeniei şi al neputinţei, nu veţi simţi niciodată nevoia după acea putere unică ce vă poate salva.

Isus, scumpul vostru Mântuitor, vă somează acum să luaţi o poziţie fermă de partea adevărului etern.

Dacă suferiţi cu El, Isus vă va încununa cu slava Împărăţiei Sale veşnice. Dacă sunteţi dispuşi să sacrificaţi totul pentru El, atunci El va fi Mântuitorul vostru. Dar dacă alegeţi propriile voastre căi, veţi înainta în întuneric, până când va fi prea târziu să mai obţineţi răscumpărarea eternă. — Testimonies for the Church 3:45, 46 (1872).

Cultivaţi o ambiţie care să-I aducă slavă lui Dumnezeu, o ambiţie sfinţită de Duhul Sfânt. Faceţi ca untdelemnul sfânt, care curge din cele două ramuri de măslin, să ardă cu o flacără sacră pe altarul sufletelor voastre. Cele două ramuri de măslin reprezintă cea mai abundentă revărsare a Duhului Sfânt. — Letter 123, 1904.

Capitolul 34 — Conştiinţa

Autoritatea legitimă a conştiinţei — Dumnezeu i-a oferit omului o viaţă care se deosebeşte substanţial de aceea a animalelor. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică.” El aşteaptă ca aceia pentru care a făcut un sacrificiu atât de mare să-şi manifeste aprecierea faţă de dragostea Sa, printr-o viaţă trăită în armonie cu voia Lui, urmând exemplul pe care li l-a dat Domnul Hristos. Dumnezeu aşteaptă ca ei să răspundă iubirii pe care El le-a demonstrat-o, renunţând la interesele lor egoiste în favoarea nevoilor altora. El aşteaptă ca ei să folosească puterile minţii şi ale trupului în slujba Sa. Dumnezeu le-a dăruit sentimente, pentru ca acest dar preţios să fie exercitat spre slava Sa. El le-a oferit o conştiinţă şi le interzice să utilizeze în mod greşit acest dar, cerându-le mai degrabă să-i confere autoritatea legitimă pe care i-a desemnat-o Creatorul. — The Southern Watchman, 1 martie, 1904.

Acest spirit acţionează asemenea aluatului, până când întreaga lor fiinţă este transformată în armonie cu principiile adevărului. El înmoaie inimile celor care sunt împietriţi de avariţie şi le sensibilizează faţă de suferinţa umană, iar rodul acestei lucrări se va observa prin manifestarea bunătăţii şi a binefacerii. — Testimonies for the Church 4:59 (1876).

Reprimarea conştiinţei este un pericol înspăimântător — Zi de zi, bărbaţii şi femeile îşi decid soarta pentru veşnicie. Mi s-a arătat că mulţi omeni se află într-un mare pericol. Când cineva este dispus să spună şi să facă orice pentru a-şi atinge scopurile personale, numai puterea lui Dumnezeu îl mai poate salva. Caracterul unei asemenea persoane are nevoie să fie schimbat, altfel îi va fi imposibil să dobândească o conştiinţă curată şi liberă de remuşcările provocate de ofensarea lui Dumnezeu şi a semenilor. Eul trebuie să moară, iar Hristos să ia în stăpânire templul sufletului său. Cei ce îşi calcă în picioare conştiinţa şi îi reprimă îndemnurile, respingând lumina pe care le-a oferit-o Dumnezeu, se află într-un

pericol înspăimântător, deoarece este primejduită însăşi viaţa lor veşnică. — Letter 162, 1903.

Satana încearcă să înăbuşe vocea conştiinţei — Satana îşi foloseşte influenţa pentru a înăbuşi vocea lui Dumnezeu şi vocea conştiinţei, iar ca rezultat, lumea ajunge să acţioneze sub îndrumările sale. Oamenii aleg să fie conduşi de Satana. Ei se aşează sub steagurile lui şi nu vin la Hristos, ca să poată primi viaţa. Orbiţi de dorinţa după plăceri şi distracţii, ei se străduiesc să obţină tocmai acele lucruri care le pun în pericol viaţa. — Manuscript 161, 1897.

Un singur pas greşit poate schimba întreaga viaţă — Adesea, sfărâmarea unei singure bariere ridicate de conştiinţă, greşeala de a nu îndeplini cu conştiinciozitate o singură cerinţă expresă, venită din partea lui Dumnezeu, un singur pas înainte pe o cale greşită schimbă cursul întregii vieţi.... Noi suntem în siguranţă numai dacă urmăm pas cu pas îndemnurile Domnului Hristos. Calea pe care ne conduce El devine din ce în ce mai vizibilă, din ce în ce mai luminoasă şi din ce în ce mai uşor de recunoscut, asemenea soarelui care este din ce în ce mai strălucitor, până la miezul zilei. — Letter 71, 1898.

Încălcarea conştiinţei micşorează puterea — O singură încălcare a conştiinţei îi micşorează în mare măsură puterea. Conştiinţa poate fi întărită numai printr-o veghere neîncetată, însoţită de rugăciune. — Testimonies for the Church 2:90, 91 (1868).

Pierderea integrităţii conştiinţei paralizează voinţa — Când vă pierdeţi integritatea conştiinţei, sufletul vostru devine câmpul de bătaie al lui Satana; îndoielile şi temerile vă paralizează voinţa şi vă conduc la descurajare. O dată ce simţământul aprobării lui Dumnezeu şi mărturia Duhului Sfânt, care le conferă siguranţă cu privire la faptul că sunt copii ai lui Dumnezeu, dispar, unii încearcă să compenseze golul sufletesc cu plăcerile şi distracţiile lumeşti. — Letter 14, 1885.

Conştiinţele vinovate devin persecutoare — Conştiinţele vinovate devin persecutoarele altor conştiinţe. — Letter 88, 1896.

Satana stăpâneşte conştiinţele amorţite de alcool — Cei cărora le face plăcere să bea îşi vând raţiunea pe un pahar de otravă. Satana pune stăpânire pe gândirea, simţămintele şi conştiinţa lor. Asemenea oameni distrug templul lui Dumnezeu. Consumul de ceai are acelaşi efect. Cu toate acestea, atât de mulţi aşează pe mesele lor asemenea elemente distrugătoare, sacrificându-şi astfel însuşirile care le-au fost dăruite de Dumnezeu. — Manuscript 130, 1899. (Temperance, 79, 80).

Dieta afectează conştiinţa — O hrană excitantă şi nesănătoasă creşte temperatura sângelui, agită sistemul nervos şi, foarte adesea, amorţeşte sensibilitatea morală, astfel încât raţiunea şi conştiinţa ajung să fie dominate de impulsurile senzuale. — Christian Temperance and Bible Hygiene, 134 (1890). (Counsels on Diet and Foods, 243).

Conştiinţa este un factor determinant în restabilirea sănătăţii — Dacă sunteţi obosiţi şi împovăraţi, nu trebuie să vă lăsaţi secătuiţi sufleteşte, asemenea unui copac uscat ale cărui crengi atârnă încovoiate şi lipsite de frunze. Un spirit mulţumitor şi o conştiinţă curată sunt mai bune decât medicamentele şi vor constitui un factor determinant în restabilirea sănătăţii. — The Health Reformer, 1 iunie, 1871(My Life Today, 177).

Posibilitatea de a avea o conştiinţă greşită — Mulţi susţin ideea că un om poate face tot ce este aprobat de conştiinţa lui. Totuşi, există o întrebare: Deţine acest om o conştiinţă corect educată şi orientată spre bine sau conştiinţa lui este degradată şi denaturată de către propriile sale opinii preconcepute? Conştiinţa nu trebuie să ia locul unui „aşa zice Domnul". Nu toţi oamenii sunt inspiraţi la fel de către conştiinţa lor şi nu toate conştiinţele se află în armonie. Există conştiinţe moarte, însemnate cu fierul roşu. Oamenii pot avea conştiinţe rele sau conştiinţe bune. Pavel nu credea în Isus din Nazaret şi îi urmărea pe creştini din cetate în cetate, crezând în mod sincer că realizează un serviciu pentru Dumnezeu. — Letter 4, 1889.

Părerile şi impresiile omeneşti sunt o călăuză nesigură — „Ochiul este lumina trupului. Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul este plin de lumină; dar dacă ochiul tău este rău, tot trupul tău va fi plin de întuneric. Aşa că, dacă lumina care este în tine este întuneric, cât de mare trebuie să fie întunericul acesta!" (Matei 6, 22.23).

Aceste cuvinte au un dublu înţeles, literal şi figurativ. Ele sunt pline de adevăr în privinţa ochiului fizic, cu care privim lucrurile exterioare. Dar exprimă un adevăr şi cu privire la ochiul spiritual, conştiinţa, cu ajutorul căruia distingem binele şi răul. Dacă ochiul sufletului, conştiinţa, se află într-o stare de sănătate perfectă, sufletul va fi îndrumat în mod corect.

Aveţi nevoie de o viziune clară şi profundă. Conştiinţele voastre sunt împietrite şi denaturate, dar, dacă veţi merge pe calea cea bună, sensibilitatea voastră morală îşi va recăpăta acuitatea. — Letter 45, 1904.

Când putem avea încredere în conştiinţă — Unii spun: „Conştiinţa mea nu mă condamnă pentru nerespectarea poruncilor lui Dumnezeu". Cu toate acestea, Cuvântul lui Dumnezeu ne descoperă că există conştiinţe bune şi conştiinţe rele, iar faptul că cineva nu este mustrat de conştiinţă pentru încălcarea poruncilor lui Dumnezeu nu înseamnă că este nevinovat înaintea lui Dumnezeu.

Cercetaţi-vă conştiinţele în raport cu Cuvântul lui Dumnezeu şi vedeţi dacă viaţa şi caracterele voastre se află în armonie cu standardul neprihănirii pe care l-a descoperit Dumnezeu. Astfel, puteţi constata dacă aveţi o credinţă corectă şi o conştiinţă bună. Nici o conştiinţă nu poate fi demnă de încredere, decât dacă se află sub influenţa harului divin. Satana pune stăpânire pe conştiinţele lipsite de lumină şi în felul acesta îi conduce pe oameni în tot felul de rătăciri, deoarece aceştia nu au urmat călăuzirea Cuvântului lui Dumnezeu. Mulţi şi-au inventat o evanghelie proprie, tot aşa cum au înlocuit Legea lui Dumnezeu cu propriile lor legi. — The Review and Herald, 3 septembrie, 1901.

Cuvântul lui Dumnezeu este standardul de evaluare a conştiinţei — Pentru ca un om să se poată considera în siguranţă, nu este suficient să urmeze doar îndemnurile propriei lui conştiinţe.... El trebuie să se întrebe astfel: „Este conştiinţa mea în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu?" Dacă nu este, atunci nu va fi în siguranţă urmând îndemnurile ei, deoarece o asemenea conştiinţă este înşelătoare. Conştiinţa trebuie să fie iluminată de Dumnezeu. Pentru ca raţiunea să fie întemeiată, demnă de încredere şi sigură, este nevoie de un timp dedicat studiului Scripturilor şi rugăciunii. — Letter 21, 1901. (HC 143).

Influenţa adevărului asupra conştiinţei şi inimii — Psalmistul spune: „Descoperirea cuvintelor Tale dă lumină, dă pricepere celor fără răutate" (Psalmii 119, 130). Când acţionează doar la nivelul conştiinţei, adevărul creează multe dificultăţi; dar, când este invitat în inimă, întreaga fiinţă este adusă într-o stare de supunere faţă de Isus Hristos. Până şi gândurile sunt îndrumate de El, deoarece gândurile lui Hristos lucrează în mintea care se supune voinţei lui Dumnezeu. „Să aveţi în voi gândul acesta, care era în Hristos Isus" (Filipeni 2, 5). Acela pe care îl eliberează Hristos este un om cu adevărat liber şi nu va putea fi înrobit de păcat. — Manuscript 67, 1894.

Adevărul acceptat doar la nivelul conştiinţei va tulbura mintea — Toţi iudeii oneşti faţă de ei înşişi au fost convinşi în conştiinţa lor că Isus Hristos era Fiul lui Dumnezeu, dar inima lor, în mândria şi ambiţia ei, nu a dorit să cedeze acestei convingeri. Prin urmare, iudeii s-au opus luminii adevărului, pe care s-au decis să-l nege şi să-l respingă. Când adevărul este acceptat ca atare doar la nivelul conştiinţei, fără ca inima să fie mişcată şi receptivă, acesta nu face decât să tulbure mintea. Dar când este primit în inimă, adevărul este transferat conştiinţei, iar principiile lui curate cuceresc sufletul. Prin lucrarea Duhului Sfânt, frumuseţea adevărului aşezat în inimă influenţează mintea şi, prin puterea lui transformatoare, se va reflecta în trăsăturile caracterului. — Manuscript 130, 1897.

Dumnezeu nu forţează conştiinţa — Dumnezeu nu forţează niciodată voinţa sau conştiinţa, dar Satana depune un efort neîncetat, folosind mijloacele cele mai dure, pentru a domina viaţa acelora pe care nu îi poate înşela. El este gata să uzeze de forţă şi frică, în scopul de a subjuga conştiinţa şi de a-şi asigura supunerea. — The Great Controversy, 591 (1888).

Emoţii şi dorinţe supuse raţiunii şi conştiinţei — Dacă vrem să nu păcătuim, trebuie să ne sustragem ispitei îndată ce se ivesc primele semne. Fiecare emoţie şi dorinţă trebuie să fie verificată de raţiune şi conştiinţă. Fiecare gând nesfânt trebuie să fie imediat alungat. Alergaţi în cămăruţele voastre. Rugaţi-vă cu credinţă şi din toată inima. Satana vă urmăreşte pas cu pas. Dacă vreţi să fiţi salvaţi de capcanele sale, trebuie să primiţi ajutorul ceresc. — Testimonies for the Church 5:177 (1882). Dar stăpânirea emoţiilor şi a pasiunilor şi supunerea lor liniştită faţă de raţiune şi conştiinţă constituie partea care vă revine în mod personal. În felul acesta, Satana îşi pierde puterea de subjugare a minţii. — The Review and Herald, 14 iunie, 1892. (HC 87).

Cicatrice care rămân pentru totdeauna — Ce a reuşit să obţină acest bărbat prin politica sa lumească? Cât de mare a fost preţul pe care l-a plătit pentru succesul său? El şi-a sacrificat nobleţea caracterului şi a pornit pe calea care duce la pierzare. Chiar dacă va fi convertit în viitor, chiar dacă va înţelege nelegiuirea nedreptăţilor pe care le-a săvârşit împotriva semenilor lui şi chiar dacă va repara — atât cât va fi posibil — greşelile făcute, cicatricele conştiinţei sale rănite vor rămâne pentru totdeauna. — The Signs of the Times, 7 februarie, 1884. (The S.D.A. Bible Commentary 3:1158).

Voi puteţi deveni ce alegeţi să fiţi — Vă avertizez din nou, ca una care ştie că va trebui să se întâlnească cu aceste cuvinte în ziua aceea, în care se va rosti o decizie în dreptul fiecărui nume. Supuneţi-vă lui Hristos fără nici o întârziere; numai El, prin puterea harului Său, vă poate salva din ruină. El este singurul care poate însănătoşi capacităţile voastre morale şi intelectuale. Inima voastră poate fi încălzită de iubirea lui Dumnezeu; înţelegerea voastră poate deveni limpede şi matură; conştiinţa voastră poate fi luminată, sensibilă şi curată; voinţa voastră ajunge sfinţită şi întărită, dacă este supusă conducerii Duhului lui Dumnezeu. Voi puteţi deveni ceea ce alegeţi să fiţi. Dacă în momentul acesta, când vă aflaţi în faţa unei decizii spre bine, încetaţi să mai săvârşiţi răul şi învăţaţi să faceţi ce este bine, veţi ajunge cu siguranţă la fericire; veţi fi plini de succes în bătăliile vieţii şi veţi învia în slavă şi în mărire pentru o viaţă mai bună decât aceasta. „Alegeţi astăzi cui vreţi să-i slujiţi” (Iosua 24, 15). — Testimonies for the Church 2:564, 565 (1870).

Nu exercitaţi presiuni asupra conştiinţelor altora — Conştiinţa privitoare la lucrurile lui Dumnezeu este o posesiune sfântă şi nici o fiinţă umană, indiferent de poziţia pe care o deţine, nu are dreptul să exercite presiuni asupra conştiinţei. Nebucadneţar le-a oferit evreilor o a doua şansă, iar ei au respins-o. El a devenit extrem de furios şi a poruncit ca focul din cuptor să fie încins de şapte ori mai mult decât ar fi fost necesar pentru a-i mistui. Dar ei au răspuns plini de încredere: „Dumnezeul nostru, căruia Îi slujim, poate să ne elibereze; şi chiar dacă nu ne va elibera, noi ne sacrificăm pentru credinţa pe care o avem în El”. — Letter 90, 1897.

Datoria părinţilor de a-şi ajuta copiii să-şi formeze o conştiinţă curată — Am fost instruită să le spun părinţilor următoarele. Faceţi tot ce vă stă în putere pentru a-i ajuta pe copiii voştri să-şi formeze o conştiinţă curată. Învăţaţi-i să se hrănească din Cuvântul lui Dumnezeu. Faceţi-i să înţeleagă că ei sunt copilaşii Domnului. Nu uitaţi că Dumnezeu v-a încredinţat responsabilitatea de a veghea asupra lor. Dacă le veţi oferi o hrană corespunzătoare şi o îmbrăcăminte sănătoasă şi dacă îi veţi învăţa cu răbdare din Cuvântul Domnului, frază cu frază, învăţătură cu învăţătură, puţin aici, puţin dincolo, cu multă rugăciune adresată Tatălui vostru ceresc, eforturile voastre vor fi pe deplin răsplătite. — Manuscript 4, 1905.

Conştiinţa are nevoie de curăţire — Fiecare încăpere a templului sufletului a ajuns într-o anumită măsură întinată şi are nevoie de curăţire. Cercetaţi-vă labirintul conştiinţei.

Închideţi ferestrele sufletului faţă de cele lumeşti şi deschideţi-le larg spre cer, pentru ca razele luminoase ale Soarelui neprihănirii să poată pătrunde nestăvilite. Memoria trebuie împrospătată de principiile Bibliei. Mintea trebuie păstrată curată, pentru a reuşi să distingă binele şi răul. În timp ce repetaţi rugăciunea pe care a rostit-o Domnul Hristos în prezenţa ucenicilor Săi şi în timp ce vă străduiţi să răspundeţi dorinţelor Sale în viaţa voastră de zi cu zi, Duhul Sfânt va înnoi mintea şi inima voastră şi vă va da puterea de a aduce la îndeplinire planuri înalte şi sfinte. — Manuscript 24, 1901.

O conştiinţă curată conferă o pace desăvârşită — Pacea interioară şi o conştiinţă care nu se simte vinovată înaintea lui Dumnezeu vor sensibiliza şi vor înviora intelectul, asemenea apei care înviorează florile delicate. În felul acesta, voinţa voastră va fi eliberată de tendinţele rele, va deveni mai puternică şi mai serios angajată în realizarea binelui. Gândurile inimii vor fi plăcute şi sfinte. Liniştea minţii şi pacea pe care o veţi dobândi vor constitui o binecuvântare pentru toţi cei cu care sunteţi asociaţi. Razele preţioase ale păcii interioare vor radia asupra tuturor celor din jur şi se vor reflecta din nou asupra voastră. Cu cât gustaţi mai mult această stare de linişte a minţii, cu atât acestea se vor extinde. Această atitudine calmă nu anihilează energiile morale, transformându-ne în fiinţe amorţite, ci le trezeşte la o nouă intensitate, generând o stare activă şi plăcută. Pacea desăvârşită este însuşirea cerească a îngerilor. Fie ca Dumnezeu să vă ajute să aveţi pacea aceasta. — Testimonies for the Church 2:327 (1869).

Secţiunea 8 — Principii călăuzitoare în educaţie

Capitolul 35 — Influenţa percepţiilor

O lege a lumii intelectuale şi spirituale — Noi suntem schimbaţi, privind. Ceea ce contemplăm ne transformă. Aceasta este o lege valabilă atât în domeniul spiritual, cât şi în cel intelectual. Mintea se adaptează treptat la subiectele asupra cărora i se îngăduie să stăruiască. Ea devine asemenea lucrurilor cu care se obişnuieşte şi pe care le îndrăgeşte şi le respectă. — The Great Controversy, 555 (1888).

Contemplarea răului i-a degradat pe antediluvieni — Contemplând răul, oamenii au fost schimbaţi după chipul lui, până când Dumnezeu n-a mai putut suporta nelegiuirea lor şi ei au fost nimiciţi de potop. — Special Testimonies On Education, 44, 11 mai 1896. (Fundamentals of Christian Education, 422).

Schimbaţi în bine — Privind la Isus, noi ne formăm concepţii tot mai clare şi mai luminoase cu privire la Dumnezeu şi astfel suntem schimbaţi. Bunătatea şi dragostea faţă de semeni devin pentru noi un instinct natural. Caracterul pe care îl dezvoltăm este o oglindire a caracterului divin. Iar dezvoltarea, în sensul asemănării cu Dumnezeu, ne măreşte capacitatea de a-L cunoaşte. Relaţia noastră de părtăşie cu lumea cerească ajunge din ce în ce mai profundă, iar capacitatea noastră de a primi comorile cunoştinţei şi ale înţelepciunii veşnice devine din ce în ce mai mare. — Christ's Object Lessons, 355 (1900).

Schimbaţi în rău — Privind, suntem schimbaţi. Nu este de mirare faptul că trăirea pioasă din biserică prezintă un continuu declin, din moment ce mintea oamenilor este atrasă de învăţături şi teorii omeneşti, în timp ce principiile sfinte, în care Dumnezeu Îşi descoperă desăvârşirea şi sfinţenia caracterului Său, sunt neglijate. „Căci poporul Meu a săvârşit un îndoit păcat, M-au părăsit pe Mine, izvorul apelor vii, şi şi-au săpat puţuri, puţuri crăpate care nu ţin apă" (Ieremia 2, 13). — The Great Controversy, 478 (1911).

O percepţie selectivă — Dumnezeu nu doreşte să ascultăm tot ce poate fi auzit şi să privim tot ce poate fi văzut. Posibilitatea de a-ţi astupa urechile ca să nu auzi şi de a-ţi închide ochii ca să nu vezi reprezintă o mare binecuvântare. Cea mai mare grijă a noastră trebuie să fie aceea de a ne vedea clar propriile lipsuri şi de a auzi bine îndrumările şi mustrările de care avem nevoie. Altfel, neatenţia şi neglijenţa noastră le vor lăsa să treacă neobservate, iar noi vom deveni ascultători uituci, care nu-şi îndeplinesc lucrarea. — Testimonies for the Church 1:707, 708 (1868).

Păstrarea capacităţilor perceptive într-o stare de vigilenţă — Dacă sunteţi invitaţi să luaţi parte la o întrunire unde au loc anumite dezbateri, întrebaţi-vă mai întâi dacă facultăţile voastre perceptive se află într-o stare corespunzătoare pentru fi capabili să evaluaţi cu claritate dovezile ce urmează a fi prezentate. Dacă gândirea voastră este confuză şi nu vă simţiţi într-o stare corespunzătoare, nu aveţi nici un drept să participaţi la acea întrunire.

Sunteţi o persoană recalcitrantă? Este temperamentul vostru plăcut şi armonios sau este atât de dezagreabil şi impulsiv, încât să fiţi înclinaţi să luaţi decizii pripite? Vă simţiţi ca şi când aţi dori să vă bateţi cu cineva? Atunci, nu mergeţi la întrunire; deoarece, dacă veţi merge, Îl veţi dezonora în mod sigur pe Dumnezeu.

Luaţi un topor şi tăiaţi lemne sau angajaţi-vă într-o altă activitate fizică, până când simţiţi să spiritul vostru devine blând şi conciliant. Dacă stomacul îi creează neplăceri creierului, cuvintele voastre le vor crea neplăceri celor care participă la întrunire. Puţini îşi dau seama cât de multe neplăceri sunt cauzate de tulburările digestive. — Manuscript 62, 1900. (Medical Ministry, 295).

Exerciţiul fizic dezvoltă capacitatea de pătrundere — Dacă dorim să ne păstrăm vitalitatea şi sănătatea, trebuie să urmărim o solicitare proporţională atât a puterilor trupului, cât şi a energiilor minţii. În felul acesta, tinerii pot aborda studiul Cuvântului lui Dumnezeu, având o stare psihică echilibrată şi o capacitate de înţelegere sănătoasă. Ei vor fi capabili să reţină lucrurile preţioase pe care le descoperă în Cuvânt şi vor avea o gândire profundă şi vastă. Ideile vor fi cercetate în mod inteligent, iar mintea lor va fi în stare să discearnă adevărul. Apoi, când se iveşte ocazia, ei vor putea să răspundă cu umilinţă şi respect tuturor celor care le cer să aducă un argument în favoarea nădejdii care se află în inimile lor. — Testimonies for the Church 6:180 (1900).

Dezvoltarea morală măreşte capacitatea de înţelegere — Cu cât omul se apropie de desăvârşirea morală, cu atât sensibilitatea sa devine mai ascuţită, percepţia păcatului devine mai acută, iar simpatia sa faţă de cei suferinzi mai profundă. — The Great Controversy, 570 (1911).

Durerea sufletească a afectat percepţia Mariei — Atunci, Maria s-a îndepărtat chiar din prezenţa îngerilor, gândind că trebuie să găsească pe cineva care să-i poată spune ce s-a întâmplat cu trupul lui Isus. O altă voce i s-a adresat, întrebând-o: „Femeie, pentru ce plângi? Pe cine cauţi?” Privind cu ochii tulburi de lacrimi, ea a observat un chip omenesc şi, crezând că era grădinarul, a spus: „Domnule, dacă l-ai luat de aici, spune-mi unde l-ai pus, ca să merg să-l aduc înapoi”. — The Desire of Ages, 790 (1898).

Apetitul toceşte sensibilitatea percepţiilor — Răscumpărătorul lumii ştia că îngăduinţa faţă de pofte a produs slăbiciunea fizică şi tocirea sensibilităţii percepţiilor, astfel încât lucrurile sfinte şi veşnice nu au mai putut fi recunoscute şi înţelese. El ştia că îngăduirea de sine a degradat facultăţile morale şi că cea mai mare nevoie a omului era convertirea inimii, a minţii şi a sufletului de la o viaţă de îngăduinţă de sine, la o viaţă de renunţare şi sacrificiu de sine. — Letter 158, 1909. (Medical Ministry, 264).

Păcatele afectează percepţia — Păcatul ne întunecă mintea şi ne afectează percepţiile. Pe măsură ce păcatul este curăţat din inimile noastre, lumina cunoaşterii slavei lui Dumnezeu, reflectată în chipul lui Isus Hristos, care străluceşte în paginile Cuvântului Său

şi este revelată în natură, Îl descoperă pe El din ce în ce mai deplin, ca fiind „plin de îndurare şi milostiv, încet la mânie, plin de bunătate şi credincioşie” (Exod 34, 6).

În lumina Sa, noi vom vedea lumina, până când mintea, inima şi sufletul sunt schimbate după chipul sfinţeniei Sale. — The Ministry of Healing, 464, 465 (1905).

Cum a abordat Hristos mintea întunecată de păcat — Hristos a renunţat la poziţia Sa cerească şi a coborât printre noi, luând asupra Sa natura umană, pentru ca, astfel, să poată ajunge într-o legătură directă cu neamul omenesc şi să-l înalţe din starea decăzută în care se afla. Dar mintea oamenilor devenise atât de întunecată de păcat, însuşirile lor intelectuale ajunseseră atât de degradate şi capacitatea lor de a înţelege atât de confuză şi insensibilă, încât nu au reuşit să discearnă caracterul Lui divin, învăluit în natura omenească. Această lipsă de discernământ a oamenilor a constituit un obstacol în calea lucrării pe care Isus dorea s-o realizeze pentru ei; iar pentru a face ca învăţătura să aibă efect asupra minţii lor, El a fost nevoit să le vorbească pe înţelesul lor.

Amintindu-le despre caracterul Său divin şi tainic, Hristos a căutat să orienteze cursul gândurilor lor într-o direcţie favorabilă puterii transformatoare a adevărului. Pentru a ilustra adevărul divin, Isus a folosit exemple din natură, cu care ei erau familiarizaţi. În felul acesta, ogorul inimii lor era pregătit pentru a primi sămânţa cea bună. Ascultătorii simţeau că dorinţele Lui se identificau cu dorinţele lor şi că inima Lui tresălta pentru bucuriile lor şi se întrista pentru suferinţele lor. În acelaşi timp însă, vedeau în Isus manifestarea unei puteri şi a unei virtuţi care depăşeau cu mult calităţile celor mai respectaţi rabini.

Învăţăturile lui Hristos erau caracterizate de o simplitate, o demnitate şi o putere nemaiîntâlnite de ei până atunci, iar buzele lor rosteau involuntar cuvinte de admiraţie: „Niciodată nu a vorbit cineva ca Omul acesta”. Oamenii îl ascultau cu plăcere şi încântare. — Testimonies for the Church 5:746, 747 (1889).

Pasiunile nestăpânite afectează capacităţile perceptive — Pasiunile inferioare trebuie să fie supravegheate cu stricteţe. Degradarea suferită de capacităţile perceptive, datorită dezlănţuirii haotice a pasiunilor josnice, este teribilă. Satisfacerea acestor pasiuni face ca sângele să circule deficitar în anumite părţi ale trupului şi, în loc de a uşura inima şi de a alimenta şi limpezi mintea, acesta este solicitat în cantităţi nenaturale de anumite organe interne. Rezultatul este boala şi, până când nu-şi recunoaşte şi repară greşeala, omul nu-şi va recăpăta sănătatea. — Letters from Ellen G. White to Sanitarium Workers, Series B 15:18, 3 aprilie, 1900. (Counsels on Health, 587).

Mintea poate fi educată să accepte păcatul — Înainte ca un creştin să comită un păcat vizibil, în inima lui are loc un proces de pregătire, necunoscut celor din jur. Mintea nu cade dintr-o dată din starea de curăţie şi sfinţire, într-o stare degradată, coruptă şi imorală. Pentru ca reflectarea chipului lui Dumnezeu să se deformeze, luând un chip nemilos şi satanic, este nevoie de timp. Privind, suntem schimbaţi. Prin îngăduirea gândurilor imorale, omul îşi

poate educa mintea în aşa fel, încât păcatul, care altădată îi era respingător, să devină o plăcere. — Patriarchs and Prophets, 459 (1890).

Sfat adresat unei persoane care îşi imagina rele inexistente — Sora D s-a înşelat cu privire la anumite lucruri. Ea a crezut că Dumnezeu o instruieşte într-o manieră specială şi amândoi aţi manifestat încredere şi aţi acţionat în conformitate cu părerile ei.

Discernământul pe care ea considera că îl deţine într-o manieră specială este o înşelăciune a vrăjmaşului. Sora D este din fire înclinată să perceapă şi să înţeleagă în mod pripit unele lucruri şi să anticipeze, iar natura ei este extrem de sensibilă. Satana a profitat de aceste trăsături de caracter şi v-a indus în eroare pe amândoi.

Dacă aceste trăsături de caracter nedorite nu vor fi corectate şi reformate printr-o voinţă puternică şi bine determinată, este posibil ca amândoi să vă pierdeţi credinţa. — Testimonies for the Church 1:708, 709 (1868).

Nu meditaţi la puterea lui Satana — Privind, suntem schimbaţi. Prin meditaţia asupra iubirii lui Dumnezeu şi a Mântuitorului nostru, prin contemplarea desăvârşirii caracterului divin şi prin declararea neprihănirii lui Hristos ca fiind a noastră, în credinţă, noi suntem transformaţi după chipul Său. Aşadar, să nu adunăm toate tablourile neplăcute — nedreptăţile, corupţia şi dezamăgirile care reprezintă dovezi ale puterii lui Satana — şi să le agăţăm pe pereţii memoriei noastre, discutând despre ele şi deplângându-le, până când sufletele noastre se umplu de descurajare. Un suflet descurajat este o sursă a întunericului, care nu numai că nu reuşeşte să primească pentru el însuşi lumina lui Dumnezeu, dar o îndepărtează şi de la ceilalţi. Satana este deosebit de satisfăcut să vadă efectele scenelor care prezintă victoriile lui, aducând descurajarea şi pierderea credinţei în inimile oamenilor. — Testimonies for the Church 5:744, 745 (1889).

Influenţa mediului înconjurător — Pacientul trebuie ajutat să iasă în aer liber. Cu cât va fi ţinut mai puţin în spaţii închise, cu atât îngrijirea de care are nevoie va fi mai redusă. Cu cât mediul în care este îngrijit este mai plăcut, cu atât cazul lui va fi mai plin de speranţă. Dacă este închis într-o casă, oricât de elegant ar fi mobilată aceasta, pacientul devine nervos şi deprimat. Aşezaţi-l în preajma lucrurilor frumoase ale naturii; duceţi-l în locuri în care să poată vedea florile înflorind şi să poată auzi cântecul păsărelelor, iar inima lui va izbucni în cântec, în armonie cu cântecele păsărilor. Trupul şi mintea îi vor fi alinate. Intelectul lui se va trezi şi imaginaţia îi va fi stimulată, iar mintea lui va fi pregătită să înţeleagă frumuseţea Cuvântului lui Dumnezeu. — The Ministry of Healing, 265 (1905).

Satana prezintă lumea înaintea sărmanilor muritori în imaginile cele mai încântătoare, mai fascinante şi mai amăgitoare, iar ei o admiră, în timp ce strălucirea ei de aramă eclipsează slava cerului şi viaţa aceea a cărei temeinicie este tot atât de vrednică de încredere precum este însuşi tronul lui Dumnezeu. Pacea, fericirea şi bucuria inexprimabilă ale acelei vieţi care nu cunoaşte necazul, tristeţea, durerea, suferinţa sau moartea sunt

sacrificate pentru această viaţă scurtă şi trecătoare a păcatului. — Testimonies for the Church 2:100, 101 (1868).

Ceea ce privim influenţează personalitatea — Inima ei a fost degradată de ceea ce i-au privit ochii şi de ceea ce i-au ascultat urechile. — Testimonies for the Church 4:108 (1876).

Discernământul deteriorat prin alegerea avantajelor vremelnice — Lot a ales Sodoma ca loc de reşedinţă, deoarece a privit mai mult la avantajele vremelnice decât la influenţele morale care aveau să fie exercitate de mediul social asupra sa şi asupra familiei sale. Ce a avut de câştigat în cele din urmă, din punctul de vedere al lucrurilor acestei lumi? Bogăţiile lui au fost nimicite, o parte dintre copiii lui au pierit o dată cu distrugerea cetăţii nelegiuite, soţia lui a fost transformată într-un stâlp de sare pe drum, iar el însuşi a fost salvat „ca prin foc”. Dar rezultatele rele ale alegerii lui egoiste nu s-au oprit aici; corupţia morală a acelui loc s-a înrădăcinat atât de profund în caracterul copiilor lui, încât n-au mai fost în stare să discearnă binele şi răul, păcatul şi neprihănirea. — The Signs of the Times, 29 mai, 1884. (Messages to Young People, 419).

Mintea lor a fost atât de mult timp absorbită de interesele egoiste, încât nu mai poate înţelege valoarea lucrurilor veşnice. Ei nu preţuiesc mântuirea şi pare a fi imposibil să le deschizi mintea pentru a aprecia în mod corect planul de mântuire şi preţul ispăşirii. Preocupările egoiste au pus stăpânire pe întreaga lor fiinţă; asemenea unui magnet, aceste preocupări le atrag gândurile şi sentimentele, ţinându-le legate de lucruri de mică valoare. Unele dintre aceste persoane nu vor atinge niciodată statura desăvârşirii caracterului lui Hristos, deoarece nu înţeleg importanţa şi necesitatea de a avea un asemenea caracter. Mintea nu poate fi trezită şi înălţată într-o asemenea măsură, încât să fie atrasă de sfinţire. Dragostea de sine şi interesele egoiste au pervertit caracterul lor până acolo, încât nu mai pot face distincţie între lucrurile sfinte şi veşnice şi lucrurile obişnuite. — Testimonies for the Church 2:519, 520 (1870).

Ce anume trezeşte capacităţile perceptive — Când sunt curăţite de egoism, inimile ajung în armonie cu mesajele pe care le primesc din partea lui Dumnezeu. Capacităţile lor perceptive sunt trezite, conştiinţele lor sunt sensibilizate. Cine se aseamănă se adună. „Cine este din Dumnezeu ascultă cuvintele lui Dumnezeu” (Ioan 8, 47). — Testimonies for the Church 5:696 (1889).

Capitolul 36 — Principii motivatoare

Succesul necesită o ţintă — Succesul, indiferent de domeniu, necesită o ţintă bine definită. Cel care doreşte să-şi asigure un adevărat succes în viaţă trebuie să păstreze cu

fermitate înaintea ochilor o ţintă vrednică de efortul său. O asemenea ţintă este aşezată înaintea tinerilor din zilele noastre. — Education, 262 (1903).

Necesitatea unei ţinte reale pentru elevi — Învăţaţi-i pe elevi să-şi folosească talentele pe care le-au primit din partea lui Dumnezeu, ţintind spre cele mai înalte şi mai sfinte obiective, pentru a fi în stare să realizeze astfel cel mai mare bine posibil în această lume. Elevii au nevoie să înveţe ce înseamnă a avea o ţintă reală în viaţă şi să dobândească o înţelegere înaltă cu privire la semnificaţia adevăratei educaţii. — The Madison School, Seria B 11:12, 14 noiembrie, 1905.

Hristos încurajează ţintele înalte — El doreşte să încurajeze cele mai înalte ţinte ale noastră şi să ofere siguranţă celor mai valoroase alegeri pe care le facem. — Christ's Object Lessons, 374 (1900).

De multe ori, un om ale cărui talente sunt potrivite pentru o altă ocupaţie se ambiţionează să practice o anumită profesie; iar cel care ar fi putut avea succes în calitate de fermier, meşteşugar sau cadru medical ocupă în mod necorespunzător un post de pastor, jurist sau medic. Există alţii, de asemenea, care ar fi fost capabili să îndeplinească lucrări înalte, dar care, din lipsă de energie, de voinţă şi perseverenţă, se mulţumesc cu răspunderi mai uşoare. — Education, 267 (1903).

Marile posibilităţi ale vieţii — În privinţa posibilităţilor vieţii, cine este capabil să deosebească ceea ce este mare de ceea ce este mic? De câte ori nu s-a întâmplat ca, prin înfiinţarea unor agenţii destinate binecuvântării lumii, un lucrător aflat pe căile umile ale vieţii să aibă realizări pe care şi regii le-ar fi putut invidia! — Education, 266 (1903).

„Ceva mai bun" — legea adevăratei vieţi. — „Ceva mai bun" este cuvântul de ordine al educaţiei, legea adevăratei vieţi. Indiferent de lucrul la care ne-ar cere să renunţăm, Isus ne oferă în schimb ceva mai bun.

Adesea, tinerii manifestă atracţie faţă de anumite obiecte, dorinţe şi plăceri care nu par a fi rele, dar care se dovedesc a fi insuficiente în raport cu binele cel mai înalt. Acestea le abat vieţile de la atingerea celor mai nobile ţinte. Măsurile arbitrare sau condamnările directe ar putea să nu aibă succes în a-i convinge pe aceşti tineri să renunţe la ceea ce le este foarte drag. Îndreptaţi-le atenţia spre ceva mai bun decât epatarea, ambiţia şi îngăduinţa de sine. Aduceţi-i în contact cu frumuseţi veritabile, cu principii mai înalte şi cu vieţi mai nobile. Faceţi-i să privească spre Acela care este „întru totul vrednic de dorit".

Îndată ce privirea se opreşte asupra Lui, viaţa îşi regăseşte centrul. Entuziasmul, devoţiunea nestăvilită şi simţămintele zeloase ale tinerilor îşi găsesc adevărata motivaţie în persoana lui Isus. Datoria devine satisfacţie, iar sacrificiul, o plăcere. A-L onora pe Hristos, a deveni asemenea Lui şi a lucra pentru El constituie cea mai nobilă ambiţie a vieţii şi bucuria ei cea mai mare. — Education, 296, 297 (1903).

Lipsa de ţinte a bogatului neînţelept — ţintele acestui om nu erau mai înalte decât cele ale animalelor pieritoare. El trăia ca şi când nu ar exista nici un Dumnezeu, nici un cer şi nici o viaţă viitoare; ca şi când tot ceea ce poseda era al lui, fără să-I datoreze nimic lui Dumnezeu sau omului. Psalmistul îl descrie pe acest bogat în cuvintele: „Nebunul zice în inima lui: «nu este Dumnezeu».” — Christ’s Object Lessons, 257, 258 (1900).

O viaţă fără ţinte este o viaţă pierdută — O viaţă fără ţinte este o viaţă pierdută. Mintea trebuie să mediteze asupra subiectelor legate de interesele veşnice. Aceasta va avea un rol binefăcător pentru sănătatea trupului şi a minţii. — The Review and Herald, 29 iulie, 1884. (Counsels on Health, 51).

Lipsa ţintelor produce o minte parazitară — Una dintre cauzele majore ale ineficienţei intelectuale şi ale slăbiciunii morale este lipsa concentrării asupra unor obiective demne de încredere. Ne mândrim cu o distribuire pe scară largă a literaturii; dar multiplicarea cărţilor, chiar şi a unor cărţi care nu sunt dăunătoare prin conţinutul lor, poate constitui o greşeală....

Revistele şi cărţile ce se răspândesc în mare număr în ţară, asemenea broaştelor din Egipt, nu sunt doar lipsite de valoare, inutile şi supărătoare, ci imorale şi degradante. Citirea lor nu numai că intoxică şi distruge intelectul, dar corupe şi nimiceşte sufletul.

Lipsa ţintelor este o cauză premergătoare a necumpătării — Pentru a ajunge la rădăcinile necumpătării, este necesar să privim dincolo de folosirea alcoolului sau tutunului. Cauzele care predispun şi favorizează necumpătarea pot fi lipsa activităţii, lipsa ţintelor şi tovărăşiile rele. — Education, 202, 203 (1903).

Cele mai mari pericole — Puţine rele sunt atât de periculoase ca indolenţa şi lipsa ţintelor. Dar înclinaţia tinerilor spre practicarea multora dintre sporturile atletice constituie un motiv serios de îngrijorare al celor care doresc din toată inima bunăstarea lor.... Aceste sporturi stimulează dorinţa după plăceri şi distracţii, făcând să nu mai existe nici o atracţie faţă de activităţile utile şi o predispoziţie de a se sustrage de la îndeplinirea îndatoririlor şi a responsabilităţilor de zi cu zi. Ele tind să-i rupă de realităţile serioase ale vieţii şi să-i facă insensibili faţă de satisfacţiile ei paşnice şi liniştitoare. Astfel, se deschide o uşă pentru nelegiuire şi lipsă de interes, iar rezultatele sunt teribile. — Education, 210, 211 (1903).

Nimeni nu este condamnat să trăiască o viaţă lipsită de sens — Fiecare suflet este dedicat unei vieţi de slujire. Toate capacităţile intelectuale, fizice şi morale, sfinţite de către Duhul, trebuie să fie angajate în lucrarea lui Dumnezeu. Toţi oamenii sunt chemaţi să se consacre în mod activ şi fără rezerve în slujba lui Dumnezeu.

Ei sunt invitaţi să colaboreze cu Isus Hristos în marea lucrare de salvare a altora. Hristos a murit pentru toţi oamenii. Oferind preţul propriei Sale vieţi, pe care a sacrificat-o pe cruce, Isus a răscumpărat toate fiinţele omeneşti. Prin urmare, nici un om nu este condamnat să trăiască o viaţă egoistă şi lipsită de sens, ci are posibilitatea de a trăi cu adevărat prin Hristos, care a murit pentru salvarea lui. Nu toţi sunt chemaţi să fie pastori, cu toate acestea,

toţi sunt chemaţi la slujire. Ori de câte ori cineva alege o viaţă egoistă a slujirii de sine, nu face decât să aducă o ofensă la adresa Duhului Sfânt al lui Dumnezeu. — Letter 10, 1897. (The S.D.A. Bible Commentary 4:1159).

Acţiunile dezvăluie motivele — Roadele multora, dintre cei care pretind că sunt mlădiţe în via Domnului, îi dovedesc a fi spini şi mărăcini. Chiar dacă ar fi posibil ca o întreagă biserică să justifice comportamentul greşit al unuia dintre membrii ei, această justificare nu face ca greşeala să fie transformată în bine. Nu poate determina mărăcinele să rodească struguri. — Testimonies for the Church 5:103 (1882).

Motivaţiile vor fi judecate, nu aparenţele — Toţi oamenii au o datorie importantă, şi anume aceea de a fi conştienţi care este nota dominantă care le caracterizează conduita de fiecare zi şi care sunt motivaţiile care le determină acţiunile. Ei trebuie să fie atenţi la motivaţia specifică ce se ascunde în spatele fiecărei fapte, deoarece fiecare faptă adusă la îndeplinire în viaţă este judecată nu în funcţie de aparenţă, ci de motivul care a dictat acţiunea. — Testimonies for the Church 3:507 (1875).

Urmaşii lui Hristos descoperă noi motivaţii — Nici o altă ştiinţă nu o poate egala pe aceea care face ca în viaţa elevului să se dezvolte caracterul lui Dumnezeu. Aceia care devin urmaşi ai lui Hristos descoperă că le sunt inspirate noi motivaţii de acţiune, în mintea lor se nasc gânduri noi, iar ca rezultat, trebuie să apară noi fapte. Cu toate acestea, ei nu pot face progrese decât înfruntându-se cu conflictul, deoarece există un vrăjmaş care luptă neîncetat împotriva lor, ispitindu-le sufletele la îndoială şi păcat. Există tendinţe spre rău, ereditare şi cultivate, care trebuie învinse. Apetitul şi pasiunile trebuie aduse în supunere faţă de Duhul Sfânt. Acest război nu va înceta niciodată în această parte a universului. Dar fiecare nouă bătălie, la care sunt provocaţi, reprezintă o nouă biruinţă de câştigat; iar triumful asupra eului şi asupra păcatului este de o valoare cu mult mai mare decât îşi poate imagina mintea cuiva. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 20 (1913).

Fiecare acţiune are un caracter dublu — Fiecare acţiune are un dublu caracter şi o dublă semnificaţie. Ea poate fi corectă sau greşită, morală sau imorală, în funcţie de motivele care stau la temelia ei. Printr-o repetare frecventă, o faptă greşită lasă în urmă o impresie profundă atât în mintea celui ce o face, cât şi în mintea celor care se află în legătură cu el, indiferent dacă este vorba de domeniul spiritual sau obişnuit. Părinţii şi profesorii care nu acordă nici o atenţie gesturilor mărunte, dar greşite, pun temelia obiceiurilor rele în caracterele tinerilor. — The Review and Herald, 17 mai, 1898. (Child Guidance, 201).

Motivele definesc caracterul faptelor — Ceea ce defineşte caracterul faptelor noastre este motivaţia, care fie le conferă o înaltă valoare morală, fie le transformă într-o cumplită ruşine. Lucrurile pe care Dumnezeu le consideră cele mai preţioase nu sunt acelea care par măreţe în ochii oamenilor şi pe care aceştia le laudă. Adesea, îndeplinirea cu credincioşie a micilor îndatoriri ale vieţii şi gesturile mărunte şi neobservate sunt considerate a fi de cea mai mare valoare înaintea lui Dumnezeu. O inimă credincioasă şi iubitoare Îi este mai dragă

lui Dumnezeu decât cel mai costisitor dar. Sărmana văduvă a sacrificat tot ce avea pentru a oferi puţinul pe care l-a putut dărui. Ea s-a lipsit pe sine însăşi de hrană, pentru a susţine o cauză pe care o iubea. Dar fapta ei a fost însoţită de credinţa că Tatăl ceresc nu va uita nevoile ei arzătoare. Această atitudine, caracterizată de o credinţă copilărească şi de un spirit neegoist, a câştigat aprecierea şi aprobarea Mântuitorului. — The Desire of Ages, 615 (1898).

Dumnezeu dezvăluie motivele inimii — Dumnezeu Îşi călăuzeşte poporul pas cu pas. El îi conduce pe copiii Săi în situaţii anume prevăzute pentru a le dezvălui motivaţiile inimii. Unii rezistă într-un anumit punct, dar se lasă învinşi în altul. Cu fiecare pas făcut înainte, inima este încercată şi cercetată tot mai îndeaproape. Când cineva descoperă că atitudinea lui se află într-o opoziţie totală cu lucrarea lui Dumnezeu, trebuie să se lase convins de necesitatea de a se strădui să se schimbe. Deoarece, dacă nu va proceda astfel, va fi în cele din urmă respins de către Domnul Isus. — The Review and Herald, 8 aprilie, 1880. (HC 162).

Motivaţiile noastre ascunse ne determină propriul destin — Faptele noastre, cuvintele noastre şi chiar şi cele mai ascunse motive ale noastre îşi au propria lor semnificaţie în determinarea destinului nostru, spre binecuvântare sau spre blestem. Deşi s-ar putea ca noi să le uităm, ele vor constitui o mărturie pe baza căreia vom fi îndreptăţiţi sau condamnaţi. — Child Guidance, 486, 487 (1911).

Dumnezeu judecă după motive — În comportamentul unui pastor există multe aspecte ce pot fi îmbunătăţite. Mulţi îşi înţeleg propriile lipsuri, dar cu toate acestea par să ignore influenţa pe care o exercită. Ei sunt conştienţi de acţiunile lor greşite în momentul în care le realizează, dar lasă ca timpul să şteargă amintirea acestora şi nu se schimbă.

Dacă şi-ar cerceta în mod deliberat şi cu atenţie acţiunile pe care le întreprind zilnic şi şi-ar propune să devină conştienţi de propriile lor obiceiuri, pastorii ar ajunge să se cunoască mai bine pe ei înşişi. Printr-o analizare minuţioasă a vieţii lor de zi cu zi, aşa cum se desfăşoară în diferitele situaţii care apar, ei şi-ar descoperi propriile motivaţii şi principiile care le determină faptele. Această revizuire zilnică a faptelor noastre, pentru a vedea dacă sunt aprobate sau condamnate de propria conştiinţă, este necesară tuturor celor ce doresc să ajungă la desăvârşirea caracterului creştin.

Adesea, după o cercetare atentă, se descoperă că multe dintre faptele considerate a fi bune au fost determinate de motive rele. Mulţi primesc aplauze pentru virtuţi pe care nu le au. Dumnezeu cercetează inimile şi verifică motivele şi, nu de puţine ori, faptele mult lăudate de oameni sunt înscrise în rapoartele cerului drept rezultate ale unor interese egoiste şi ipocrite. Fiecare faptă a vieţii noastre, indiferent dacă este excelentă şi vrednică de laudă sau dacă este pasibilă de mustrare, este judecată de către Cercetătorul inimilor în raport cu motivele care au determinat-o. — Testimonies for the Church 2:511, 512 (1870).

Uneori ne este dificil să discernem motivele — Uneori, în vâltoarea grijilor vieţii, ne este dificil să discernem motivele acţiunilor noastre, dar acestea se desfăşoară fie spre bine, fie spre rău. — Testimonies for the Church 5:420 (1889).

Marile puteri motivatoare ale sufletului — Marile puteri motivatoare ale sufletului sunt credinţa, speranţa şi iubirea, iar studiul Bibliei, realizat în mod corespunzător, se adresează în mod direct acestor resorturi interioare. Frumuseţea exterioară a Bibliei, frumuseţea simbolurilor şi a expresiilor ei nu reprezintă decât învelişul în care este oferită adevărata ei comoară — frumuseţea sfinţeniei. În rapoartele biblice privitoare la oamenii care au umblat cu Dumnezeu, putem descoperi sclipiri ale slavei lui Dumnezeu. În Acela care este „întru totul vrednic de primit", noi Îl putem vedea pe Cel a cărui frumuseţe este atât de impresionantă, încât toate frumuseţile cerului şi ale pământului la un loc nu sunt decât o vagă reflectare în comparaţie cu măreţia Lui. „şi după ce voi fi înălţat de pe pământ", spune El, „voi atrage la Mine pe toţi oamenii" (Ioan 12, 32). — Education, 192 (1903).

Capitolul 37 — Principii referitoare la studiu şi învăţare

Mintea şi simţămintele au nevoie de educare — Dumnezeu a înzestrat mintea omului cu facultăţi intelectuale şi raţiune; dar dacă acestea sunt lăsate necultivate şi needucate, ele se diminuează într-o asemenea măsură, încât omul ajunge asemenea unui sălbatic feroce. Mintea şi simţămintele au nevoie de educaţia şi îndrumarea profesorilor. Mintea trebuie să asimileze învăţătură după învăţătură şi principiu după principiu, pentru ca însuşirile sale morale să poată fi educate şi modelate astfel, încât să acţioneze în armonie şi cooperare cu Dumnezeu. Dumnezeu influenţează intelectul uman prin lumina adevărului Său. O minte iluminată înţelege adevărul în contrast cu eroarea. — Letter 135, 1989.

Isus nu a dispreţuit educaţia intelectuală. Dumnezeu manifestă o deplină apreciere faţă de cultura cea mai înaltă a minţii, dacă aceasta este sfinţită prin iubirea şi teama de El. Bărbaţii umili care au fost aleşi de către Domnul Hristos au petrecut trei ani alături de El şi, în acest timp, au fost supuşi influenţei înălţătoare a Maiestăţii cerului. Domnul Hristos a fost cel mai mare educator care a existat vreodată pe pământ.

Nu vă mulţumiţi cu rezultate de mâna a doua — În realizarea lucrării sale, adevăratul profesor nu se mulţumeşte cu rezultate de mâna a doua. El nu se mulţumeşte să îşi îndrume elevii spre atingerea unui standard care să fie mai prejos decât cel mai înalt nivel de dezvoltare pe care aceştia ar putea să-l atingă. El nu se poate limita numai la transmiterea unor cunoştinţe de ordin tehnic, astfel încât aceştia să ajungă doar nişte contabili mai isteţi, doar nişte meşteşugari mai îndemânatici sau nişte comercianţi mai prosperi. ţinta sa este

aceea de a le inspira principiile adevărului, ale ascultării, ale onoarei, integrităţii şi curăţiei — principii care îi va face să devină o forţă a binelui, ce va contribui la stabilitatea şi progresul societăţii. Iar mai presus de toate, adevăratul profesor doreşte ca elevii săi să înveţe marea lecţie a vieţii, şi anume lecţia slujirii neegoiste. — Education, 29, 30 (1903).

Un nivel mai înalt pentru minte — Am fost instruită cu privire la faptul că trebuie să conducem mintea elevilor noştri spre niveluri de dezvoltare mai înalte decât acelea pe care mulţi le consideră posibile în prezent. Inima şi mintea trebuie să fie educate astfel, încât să-şi păstreze curăţia, primind zi de zi noi puteri din izvoarele adevărului veşnic. De-a lungul veacurilor, Mintea şi Mâna divină au asigurat transmiterea nealterată a unui raport autentic privitor la creaţia lumii

noastre. Acest Cuvânt este menit să fie obiectivul primordial al studiilor din şcolile noastre. Prin El, putem păstra o comunicare directă cu profeţii şi patriarhii şi putem descoperi preţul răscumpărării noastre, care a fost plătit de Acela care este egal cu Tatăl încă de la începuturile existenţei şi care şi-a sacrificat propria viaţă pentru ca oamenii să poată sta înaintea Lui, eliberaţi de lucrurile fără valoare şi lumeşti şi înnoiţi după chipul lui Dumnezeu. — Letter 64, 1909.

Adevărata educaţie asociază capacităţile intelectuale cu puterile morale — Domnul aşteaptă de multă vreme ca profesorii noştri să umble în lumina pe care le-a trimis-o El. Există o nevoie a umilirii sinelui, pentru ca Hristos să poată reface chipul moral al lui Dumnezeu în om. Caracterul educaţiei oferite trebuie schimbat într-o mare măsură, dacă dorim ca aceasta să facă din instituţiile noastre un mediu bun de dezvoltare. Standardul Cuvântului lui Dumnezeu poate fi atins numai printr-o asociere a capacităţilor intelectului cu puterile morale. — The Review and Herald, 3 septembrie, 1908. (Fundamentals of Christian Education, 527).

Desăvârşirea este necesară — Pentru a avea succes în zidirea caracterului, este necesară desăvârşirea fiecărui detaliu. Este nevoie de o dorinţă stăruitoare de a duce la îndeplinire planurile Maestrului Ziditor. Materialele folosite trebuie să fie de calitate; nici o lucrare iresponsabilă şi neglijentă nu poate fi acceptată; întreaga zidire s-ar putea nărui.

Toate resursele fiinţei trebuie să fie angajate în această lucrare. Este nevoie de putere şi energie; nici o resursă nu poate fi irosită prin îndeplinirea unor lucruri lipsite de importanţă. Puterea omenească trebuie să fie învestită cu hotărâre în conlucrarea cu Maestrul Divin. Este necesar un efort perseverent şi statornic, pentru ca orice influenţă a tradiţiilor, a concepţiilor şi a relaţiilor lumeşti să fie înlăturată. Gândirea profundă, un obiectiv urmărit cu tenacitate şi integritatea statornică reprezintă elementele esenţiale ale reuşitei. Nici o clipă nu este voie să fie irosită. Viaţa este un capital sfânt şi fiecare clipă trebuie folosită în mod înţelept. — The Youth’s Instructor, 19 februarie, 1903. (HC 84).

Responsabilităţile cotidiene nu trebuie neglijate — Viaţa este prea solemnă pentru a fi absorbită de lucrurile trecătoare şi pământeşti şi pentru a se lăsa copleşită de valul grijilor şi al temerilor legate de lucruri care sunt cât un atom, în comparaţie cu interesele veşniciei. Cu toate acestea, Dumnezeu ne-a chemat să Îi slujim în contextul responsabilităţilor trecătoare ale vieţii cotidiene. Iar conştiinciozitatea în realizarea acestora constituie o parte a adevăratei religii, tot atât de importantă ca şi devoţiunea. Biblia nu oferă nici o scuză pentru lenevie. Lenevia este cel mai mare blestem care afectează lumea noastră. Fiecare om care este cu adevărat convertit va fi un muncitor harnic şi conştiincios. — Christ's Object Lessons, 343 (1900).

Calităţile oamenilor chemaţi în lucrarea de educaţie — Cauza lui Dumnezeu are nevoie de profesori care să aibă calităţi morale înalte şi cărora să li se poată încredinţa educarea altora, oameni a căror credinţă este convingătoare şi care să manifeste tact şi răbdare. Este nevoie de oameni care umblă cu Dumnezeu şi se abţin de la orice aparenţă rea, care se află într-o relaţie atât de strânsă cu Dumnezeu, încât pot fi nişte canale ale luminii — pe scurt, creştini veritabili. Influenţa bună a acestora nu va fi niciodată ştearsă, iar educaţia oferită prin ei va rămâne pentru veşnicie. De obicei, ceea ce este neglijat în procesul de educaţie, nu se va mai realiza niciodată. Cine îşi asumă responsabilitatea pentru acest fapt?

Noi dorim ca acolo unde există tineri capabili, bine înrădăcinaţi şi întemeiaţi în credinţă, care au o legătură strânsă cu Dumnezeu, şi dacă li se va oferi posibilitatea, la îndrumarea fraţilor noştri din conducere, să meargă la cele mai înalte instituţii de învăţământ din ţară, unde pot avea acces la un domeniu mai vast de cercetare şi cunoaştere. Contactul cu diferitele categorii intelectuale şi sociale şi familiarizarea cu lucrările şi rezultatele cercetărilor în domeniul metodelor pedagogice recunoscute, precum şi cunoaşterea teologiei, aşa cum este aceasta predată în instituţiile cele mai renumite de învăţământ, ar constitui un mare beneficiu pentru aceşti lucrători, pregătindu-i să lucreze pentru intelectuali şi pentru a se putea confrunta cu erorile care predomină în gândirea contemporană. Acestea au fost metodele folosite de valdenzii din trecut; şi, dacă sunt loiali faţă de Dumnezeu, tinerii noştri, asemenea copiilor valdenzilor, ar putea realiza o bună lucrare chiar în perioada în care îşi urmează studiile şcolare, semănând seminţele adevărului în mintea colegilor lor. — Testimonies for the Church 5:583, 584 (1885).

Caracterele nu pot fi formate după acelaşi tipar — Profesorii trebuie să ia în considerare faptul că nu se ocupă de îngeri, ci de fiinţe omeneşti, care au aceleaşi defecte şi înclinaţii ca şi ei. Caracterele nu se formează după acelaşi tipar. Fiecare etapă în formarea caracterului dobândit de copii este asemenea unei moşteniri. Defectele şi virtuţile care constituie trăsăturile de caracter sunt evidente. Prin urmare, fiecare profesor este nevoit să ia în considerare aceste aspecte. El trebuie să se confrunte atât cu diformităţile ereditare şi cultivate ale caracterului omenesc, cât şi cu părţile lui frumoase, iar pentru aceasta, este necesară cultivarea unei abilităţi deosebite în tratarea greşelilor, nu doar pentru binele prezent al copiilor, ci şi pentru binele lor veşnic. Dacă este cultivată o atitudine de înălţare

de sine, impulsivă, mândră, nerăbdătoare şi egoistă, se va produce un rău deosebit de grav, care ar putea arunca sufletul în luptă cu Satana, fără să fie înzestrat cu înţelepciunea de a-şi conduce corabia, expus fără apărare în faţa furtunilor ispitelor lui Satana şi condus în cele din urmă la derivă totală. Fiecare profesor are propriile sale trăsături de caracter, asupra cărora trebuie să vegheze pentru a nu ajunge să fie folosit de Satana ca instrument de distrugere a sufletului, tocmai datorită acestor trăsături neconsacrate. — Letter 150, 1893. (Fundamentals of Christian Education, 277, 278).

Cel care lucrează cu mintea omenească are nevoie de un comportament creştinesc — Credinţa care lucrează din iubire şi care purifică sufletul educatorului constituie o însuşire transformatoare ce trebuie transpusă în practică în fiecare zi. Este voinţa revelată a lui Dumnezeu autoritatea supremă a vieţii tale? Dacă chipul lui Hristos, nădejdea slavei, este refăcut în fiinţa ta, atunci adevărul lui Dumnezeu va influenţa temperamentul firesc într-o asemenea măsură, încât puterea sa transformatoare se va manifesta printr-o schimbare a caracterului tău. Atunci tu nu vei ajunge în situaţia de a face ca adevărul lui Dumnezeu să pară o minciună în ochii elevilor tăi, datorită influenţei exercitate prin manifestarea unei inimi şi a unui temperament nesfinţite; atunci nu vei mai lăsa să se creadă că harul lui Hristos este incapabil de a se manifesta în mod absolut în toate timpurile şi în orice situaţie, aşa cum se întâmplă datorită manifestării unui temperament egoist, nerăbdător şi necreştinesc în abordarea minţii omeneşti. Tu vei demonstra că autoritatea lui Dumnezeu nu este numai un cuvânt lipsit de putere, ci este realitate autentică. Oricât de dificil ar părea, adevăratul credincios trebuie să se ferească în mod categoric de orice manifestare care ar putea fi pusă sub semnul întrebării şi considerată necreştinească. — Christian Education, 148 (1893). (Fundamentals of Christian Education, 263.264).

De aceea, trebuie să fie luate în considerare cu mare atenţie toate circumstanţele implicate. Elevii sunt departe de casă, fie la o distanţă mică, fie la o depărtare de câteva sute de mile. Prin urmare, ei sunt privaţi de avantajele unui cămin, iar dacă sunt obligaţi să plece, nu vor mai beneficia de privilegiile şcolii. Toate cheltuielile lor a trebuit să fie plătite de alţii, care au avut speranţa şi încrederea că banii lor nu vor fi investiţi în zadar pentru aceşti elevi. Dacă ajunge să fie ispitit şi cade, elevul trebuie mustrat pentru greşeala lui. El se simte jenat pentru că dosarul lui a fost pătat şi pentru că îi dezamăgeşte pe cei care au avut încrederea că, aflându-se sub influenţa pregătirii şcolare, va dezvolta un caracter deosebit, pe care îl consideră o răsplată pentru tot ce au investit în interesul lui.

Dar dacă elevul este exmatriculat pentru comportamentul lui greşit, ce se va face el? Îşi va pierde orice urmă de curaj. El va deveni o povară, iar timpul preţios investit devine un timp pierdut. Cine are o inimă duioasă şi înţelegătoare, ca să simtă povara acestor suflete? Nu este de mirare că Satana are de cele mai multe ori de câştigat din asemenea situaţii. Aceşti studenţi sunt aruncaţi pe terenul lui Satana; inimile lor omeneşti se umplu de simţăminte dintre cele mai rele, care se accentuează şi rămân pentru totdeauna. — Letter 50, 1893.

Evitarea trezirii simţămintelor de nedreptate în alţii — Când vă exprimaţi împotriva comportamentului manifestat de către aceia care sunt creştini doar cu numele, nu uitaţi că voi înşivă sunteţi creştini. Dacă vă pierdeţi cumpătul şi le oferiţi chiar şi cea mai mică ocazie de a crede că sunt trataţi în mod greşit, vă diminuaţi substanţial puterea de influenţă şi vă prejudiciaţi propria voastră experienţă creştină. Faceţi tot ce este posibil pentru a evita să lăsaţi o asemenea impresie în mintea lor. În acest timp de încercare, noi ne formăm caracterele pentru o viaţă nepieritoare; dar aceasta nu ne priveşte doar în mod personal, deoarece, urmărind procesul zidirii caracterelor noastre, există şi alţii care vor clădi după modelul pe care îl oferim noi şi de aceea trebuie să fim extrem de atenţi cum zidim. — Letter 20, 1892. (Medical Ministry, 209).

În timpul în care trăim, tot ce este fals şi superficial este înălţat mai presus de ceea ce este real, natural şi temeinic. Mintea trebuie păstrată departe de tot ce ar putea să o orienteze într-o direcţie greşită. Ea nu trebuie încărcată cu poveşti ieftine, care nu aduc nici un aport la dezvoltarea capacităţii intelectuale. Gândurile vor avea acelaşi caracter ca hrana care este pusă la dispoziţia minţii. — Letter 27, 1890. (Child Guidance, 188.).

Cărţile scepticilor — Studiul cărţilor scrise de cei necredincioşi este foarte dăunător. Ele seamănă neghină în mintea şi inima elevilor. Cu toate acestea, adesea, creierului îi este oferită o asemenea hrană, în timp ce mulţi nu ştiu decât foarte puţin despre subiecte care sunt legate de interesele lor veşnice şi pe care ar trebui să le înţeleagă.

Talantul timpului este preţios. Fiecare zi ne este încredinţată pentru ca noi să o administrăm şi vom fi chemaţi să dăm socoteală pentru aceasta înaintea lui Dumnezeu. Ea trebuie să fie folosită pentru slava lui Dumnezeu şi, dacă dorim să ne prelungim viaţa, dacă dorim să câştigăm o viaţă tot atât de lungă precum este viaţa lui Dumnezeu, trebuie să-i oferim minţii o hrană curată. Nici un moment, care ar fi putut fi o bună mărturie în favoarea noastră la judecată, nu trebuie să fie irosit. — Manuscript 15, 1898.

Elevii trebuie să poarte cu ei, în viaţa şcolară, iubirea şi teama de Dumnezeu. Valoarea acestei înţelepciuni este mai mare decât ar putea fi spus în cuvinte. Dacă se află în legătură cu Dumnezeu, se va putea spune despre ei aşa cum s-a spus despre Daniel, că Dumnezeu le-a dat înţelepciune şi ştiinţă în toate lucrurile.

Învăţarea este bună. Înţelepciunea lui Solomon este un obiectiv vrednic de dorit; dar înţelepciunea unuia mai mare decât Solomon este cu mult mai vrednică de dorit şi mai importantă. Prin educarea ştiinţifică dobândită în şcoli, nu putem ajunge la Domnul Hristos, dar prin cunoaşterea lui Hristos, putem ajunge pe cele mai înalte trepte ale educaţiei ştiinţifice; deoarece cuvântul inspirat spune: „Voi aveţi totul deplin în El” (Coloseni 2, 10). Interesul nostru primordial trebuie să fie acela de a-L cunoaşte şi de a-L înţelege pe Dumnezeu, iar El ne va călăuzi paşii pe calea ştiinţei. — Letter 120, 1896.

Capitolul 38 — Echilibrul în educaţie

Educaţia are implicaţii veşnice — Educaţia este o lucrare al cărei efect se va vedea de-a lungul interminabilelor veacuri ale veşniciei. — Testimonies for the Church 6:154 (1900).

Dezvoltarea tuturor capacităţilor — Toate însuşirile şi talentele pe care le are fiinţa umană — în minte, suflet şi trup — îi sunt date de Dumnezeu pentru a fi folosite în aşa fel, încât să atingă cel mai înalt nivel de dezvoltare posibil. Dar aceasta nu presupune o cultură egoistă şi exclusivistă; deoarece caracterul lui Dumnezeu, cu care trebuie să ajungem să ne asemănăm, este iubire şi bunătate. Fiecare însuşire, fiecare talent cu care ne-a înzestrat Dumnezeu trebuie să fie folosite în scopul slavei Sale şi în scopul salvării semenilor noştri. Această preocupare constituie cadrul celei mai curate, mai nobile şi mai fericite exercitări a abilităţilor noastre. — Patriarchs and Prophets, 595 (1890).

Adevărata educaţie este vastă — Adevărata educaţie înseamnă mai mult decât a studia anumite materii. Ea este vastă şi include o dezvoltare armonioasă a tuturor capacităţilor intelectuale şi fizice. Ea ne învaţă să Îl iubim pe Dumnezeu şi să ne temem de El şi constituie pregătirea noastră pentru îndeplinirea credincioasă a datoriilor vieţii. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 64 (1913).

Toate capacităţile să atingă potenţialul maxim de dezvoltare — Planul lui Dumnezeu pentru Colegiul Battle Creek este ca acesta să atingă un nivel de cultură intelectuală şi morală mai înalt decât orice alte instituţii de învăţământ din ţara noastră. Tinerii trebuie să fie învăţaţi cu privire la importanţa cultivării capacităţilor lor fizice, intelectuale şi morale, astfel încât să poată dobândi nu numai cele mai înalte cunoştinţe în domeniul ştiinţei, ci şi o educaţie care să-I aducă slavă lui Dumnezeu, prin cunoaşterea Lui; ei trebuie să fie educaţi în aşa fel, încât să poată ajunge la o dezvoltare armonioasă şi echilibrată a caracterelor lor şi să fie pe deplin pregătiţi pentru o viaţă folositoare în această lume şi desăvârşiţi din punct de vedere moral pentru viaţa veşnică. — Testimonies for the Church 4:425 (1880).

Cunoaşterea ştiinţifică în toate domeniile înseamnă putere — Înfiinţarea şcolilor în cadrul bisericii noastre presupune o responsabilitate extrem de serioasă, deoarece în domeniul acesta sunt implicate interese importante. şcolile noastre se află în mod special în atenţia îngerilor şi a oamenilor. Cunoaşterea ştiinţifică înseamnă putere, iar planul lui Dumnezeu este acela ca în şcolile noastre să fie predate cunoştinţe ştiinţifice avansate, în vederea unei pregătiri deosebite pentru lucrarea care urmează să se realizeze în ultimele ceasuri premergătoare încheierii istoriei pământului. Prin intermediul unor oameni bine pregătiţi, adevărul trebuie să ajungă până în cele mai îndepărtate zone ale pământului. Dar, cu toate că ştiinţa înseamnă putere, cunoaşterea pe care Domnul Isus a venit să o transmită lumii a fost cunoaşterea Evangheliei. Lumina adevărului a fost destinată să strălucească până în cele mai îndepărtate zone ale lumii, iar acceptarea sau respingerea mesajului lui

Dumnezeu avea să decidă destinul veşnic al sufletelor. — The Review and Herald, 1 decembrie, 1891. (Fundamentals of Christian Education, 186).

Tinerii să devină adevăraţi gânditori — Fiecare fiinţă umană, creată după chipul lui Dumnezeu, este înzestrată cu însuşiri care îşi au originea şi corespondentul în Creator — personalitate, capacitate de a gândi şi putere de acţiune. Aceia în care se dezvoltă asemenea însuşiri sunt oameni capabili să poarte răspunderi, lideri în întreprinderile lor şi care au o influenţă asupra celor din jur. Scopul adevăratei educaţii este acela de a dezvolta tocmai aceste capacităţi, pentru a face ca tinerii să devină nişte adevăraţi gânditori, şi nu doar nişte oglinzi ale concepţiilor altora.

Adevărata educaţie dezvoltă caracterul — Educarea şi formarea tinerilor este o lucrare solemnă şi importantă. Marele obiectiv care trebuie avut în vedere este corecta dezvoltare a caracterului, astfel încât fiecare persoană să fie bine pregătită pentru a-şi îndeplini în mod corespunzător datoriile vieţii prezente şi pentru a intra, în cele din urmă, în viaţa viitoare, veşnică. Veşnicia este cea care va dovedi modul în care a fost realizată această lucrare. Dacă profesorii şi pastorii şi-ar înţelege pe deplin responsabilitatea, lucrurile ar sta cu totul altfel în lumea de azi. Dar ei sunt prea limitaţi şi înguşti în concepţiile şi obiectivele lor. Ei nu înţeleg nici importanţa lucrării lor şi nici rezultatele ei. — Testimonies for the Church 4:418 (1880).

Cel mai important obiectiv al educaţiei este zidirea caracterului — Elevii muncesc din greu şi conştiincios. Ei se dezvoltă atât din punct de vedere intelectual, cât şi din punct de vedere fizic. Aceasta este o educaţie corectă, care va face să iasă din şcolile noastre oameni eficienţi, puternici şi bine pregătiţi din punct de vedere fizic, intelectual şi moral, beneficiind de o dezvoltare completă, şi nu doar de o instruire unilaterală.

Efortul fizic, combinat cu efortul intelectual, păstrează sănătatea mintală şi morală şi duce la realizarea unei lucrări mult mai bune. Supuşi unui asemenea program de educaţie, tinerii vor ieşi din şcoală pregătiţi pentru a-şi îndeplini responsabilităţile vieţii de zi cu zi şi în stare să-şi exercite însuşirile intelectului la cea mai mare capacitate. Dacă dorim binele elevilor noştri, trebuie să combinăm activitatea intelectuală cu cea fizică. Noi am elaborat un plan în acest sens aici şi am avut satisfacţii depline, fără a lua în considerare condiţiile neprielnice în care elevii sunt nevoiţi să lucreze. — Special Testimonies, Series A 4:16, 27 august, 1895. (Testimonies to Ministers and Gospel Workers, 241).

Mulţi nu reuşesc să înţeleagă adevăratele principii — Mulţi elevi sunt atât de nerăbdători să-şi desăvârşească educaţia intelectuală, încât nu sunt destul de atenţi cu privire la tot ce asimilează. Puţini sunt aceia care au suficient curaj şi stăpânire de sine pentru a acţiona conform principiilor. Cei mai mulţi studenţi nu reuşesc să înţeleagă obiectivul adevăratei educaţii şi de aceea nu se orientează în direcţia priorităţii acestuia. Ei se dedică studiului matematicilor sau al limbilor, în timp ce neglijează un studiu care este cu mult mai important pentru fericirea şi succesul lor în viaţă. Mulţi dintre aceia care sunt în stare să

exploreze adâncimile pământului ca geologi sau să străbată cerurile ca astronomi nu manifestă nici cel mai vag interes faţă de minunatul mecanism al propriului trup. Alţii pot spune numărul oaselor existente în scheletul uman şi pot descrie corect fiecare organ al trupului, dar cu toate acestea, sunt la fel de ignoranţi în ce priveşte legile sănătăţii şi tratarea bolilor, ca şi cum viaţa ar fi condusă de nişte legi oarbe, şi nu de principii bine determinate şi invariabile. — The Signs of the Times, 29 iunie, 1892. (Fundamentals of Christian Education, 71, 72).

Educaţia nu vizează doar intelectul — Elevii care au dobândit o instruire intelectuală prin cunoaşterea cărţilor, fără a obţine şi o cunoaştere a lucrurilor practice, nu pot pretinde că au o educaţie echilibrată şi completă. Însuşirile care ar fi trebuit să fie investite în rezolvarea diferitelor datorii ale vieţii au fost neglijate. Educaţia nu constă numai în folosirea creierului. Dezvoltarea fizică este o parte esenţială a instruirii fiecărui tânăr. Dacă nu este învăţat cum să îndeplinească anumite lucrări practice folositoare, elevul va fi lipsit de o componentă foarte importantă a educaţiei sale. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 307, 308 (1913).

Dacă puterile fizice nu sunt solicitate într-o egală măsură cu cele intelectuale, intelectul va fi suprasolicitat. Puterile minţii nu pot fi utilizate, la maxima lor capacitate, o perioadă mai lungă de timp, decât dacă fiecare componentă a maşinăriei trupului omenesc îşi face partea. Însuşirile naturale trebuie să fie guvernate de legile naturii, iar capacităţile intelectului trebuie să fie educate pentru a funcţiona în armonie şi în conformitate cu aceste legi. Profesorii aflaţi în şcolile noastre nu îşi pot permite să ignore nici una dintre aceste aspecte specifice, crezând că ele nu intră în atribuţiile lor. Mândria ar putea să-i determine să caute atingerea unor înalte standarde lumeşti în privinţa realizărilor intelectuale, dorind ca elevii lor să devină străluciţi; dar când e vorba de a avea realizări intelectuale serioase, pentru ca oamenii să fie pe deplin pregătiţi pentru a face faţă oricărei situaţii de urgenţă în viaţa de zi cu zi, aceşti elevi sunt nepregătiţi pentru a avea succes în viaţă. Adesea, educaţia lor deficitară îi predestinează eşecului în aproape orice domeniu profesional spre care s-ar orienta. — Testimonies for the Church 5:522 (1889).

Nevoia unei dezvoltări armonioase — Cea mai valoroasă lecţie ce poate fi învăţată este aceea de a şti cum să utilizăm în mod corect resursele propriei noastre fiinţe. Noi nu trebuie să îndeplinim doar o activitate intelectuală sau una fizică şi să ne oprim aici, ci trebuie să învăţăm cum să ne folosim, la cel mai mare potenţial, diferitele părţi ce compun maşinăria umană — creierul, muşchii, oasele, capul şi inima. — The Youth's Instructor, 7 aprilie, 1898; (Sons and Daughters of God, 171).

Ignoranţa nu măreşte spiritualitatea — Tinerii nu ar trebui să se lanseze în lucrarea de explicare a Scripturilor, prezentând subiecte care tratează profeţiile, dacă nu cunosc bine adevărurile biblice importante, pe care încearcă să le explice altora. Este posibil ca aceşti tineri să fie deficitari în domeniile obişnuite ale educaţiei intelectuale şi, de aceea, să nu

poată realiza binele pe care l-ar fi putut realiza, dacă ar fi beneficiat de avantajele absolvirii unei şcoli bune. Ignoranţa nu va mări nici umilinţa, nici spiritualitatea celor ce mărturisesc a fi urmaşi ai lui Hristos. Adevărurile Cuvântului divin sunt înţelese cu mult mai bine de un creştin educat din punct de vedere intelectual. Aceia care Îi slujesc lui Hristos în mod inteligent aduc cea mai mare slavă lui Dumnezeu. Marele obiectiv al educaţiei este acela de a ne face în stare să folosim puterile pe care ni le-a dăruit Dumnezeu într-o asemenea manieră, încât să oferim cea mai bună reprezentare a religiei biblice şi să-I dăm slavă lui Dumnezeu. — Testimonies for the Church 3:160 (1872).

Educaţia necesită eforturi obositoare — Profesorii trebuie să-i ajute pe elevi să gândească şi să înţeleagă adevărurile pentru ei înşişi. Nu este suficient ca profesorul să-i spună elevului ce să creadă. Este necesară trezirea unui spirit de cercetare, pentru ca elevul să descopere şi să înţeleagă adevărul în cuvintele lui, dovedind că percepe puterea lui şi îl transpune în viaţă. Adevărurile vitale sunt imprimate în felul acesta în minte, chiar dacă este nevoie de eforturi obositoare. Acest proces de învăţare poate fi lent, dar este cu mult mai valoros decât o parcurgere grăbită a subiectelor importante, fără a li se acorda atenţia cuvenită. Dumnezeu aşteaptă ca instituţiile Sale de învăţământ să exceleze în comparaţie cu cele lumeşti, deoarece acestea Îl reprezintă pe El. Oamenii care sunt cu adevărat în legătură cu Dumnezeu vor demonstra astfel că sunt conduşi de o putere mai mare decât cea omenească. — Testimonies for the Church 6:154 (1900).

Importanţa formării unor obiceiuri corecte — În toate planurile vieţii, fiecare tânăr trebuie să tindă spre o ţintă înaltă şi precisă. Adoptaţi standardul prezentat de Cuvântul lui Dumnezeu ca normă călăuzitoare supremă în toate aspectele vieţii voastre. Pentru creştin, aceasta este atât o datorie, cât şi o plăcere. Cultivaţi respectul de sine, deoarece voi sunteţi proprietatea răscumpărată a lui Hristos.

Dacă motivaţiile voastre sunt curate şi neegoiste, dacă sunteţi în permanenţă dispuşi să faceţi ce simţiţi că sunteţi datori să faceţi, dacă urmăriţi fără încetare să manifestaţi un comportament amabil şi curtenitor, fără să vă daţi seama, voi vă clădiţi propriul vostru monument. Aceasta este lucrarea la care Dumnezeu îi cheamă pe copii şi pe tineri. — Letters to Physicians and Ministers, 1 iulie, 1900, 32.

Autoîntreţinerea este o parte importantă în educaţie — În perioada studiilor şcolare, mulţi studenţi ar beneficia de educaţia cea mai valoroasă, dacă ar ajunge independenţi financiar şi s-ar întreţine singuri. În loc de a face împrumuturi sau de a depinde de sacrificiul de sine al părinţilor, tinerii şi tinerele ar face mai bine să se descurce pe cont propriu. Aceasta îi va ajuta să înţeleagă valoarea banilor, a timpului, a resurselor fizice şi a ocaziilor şi ar fi cu mult mai puţin expuşi ispitei de a cultiva obiceiul risipei şi al trândăviei. Lecţiile economiei, ale sârguinţei, ale renunţării la sine, ale administrării eficiente a banilor şi ale statorniciei în atingerea obiectivelor se vor dovedi a fi cea mai importantă parte a pregătirii lor pentru lupta vieţii. Lecţia autoîntreţinerii, pe care o învaţă studentul, va exercita o

influenţă şi asupra instituţiei de învăţământ în care se află, contribuind la evitarea poverii de datorii care apasă asupra multor şcoli şi care a jucat un rol atât de semnificativ în diminuarea eficienţei acestora. — Education, 221 (1903).

Educaţia modelează structura socială — Pretutindeni în lume, societatea este caracterizată de dezordine şi pretutindeni este nevoie de o schimbare. Educaţia oferită tinerilor trebuie să modeleze întreaga structură socială. — The Ministry of Healing, 406 (1905).

Educaţia continuă de-a lungul vieţii — În şcoala lui Hristos, elevii nu ajung niciodată la absolvire. Printre elevii ei, se află atât tineri, cât şi bătrâni. Aceia care iau aminte la învăţăturile Maestrului divin progresează fără încetare în înţelepciunea, rafinamentul şi nobleţea sufletului şi sunt pregătiţi astfel pentru a fi primiţi în acea şcoală superioară care va continua de-a lungul veşniciei. — Counsels to Parents, Teachers, and Students, 51 (1913).

Adevărata ambiţie — Dragi tineri, care este scopul şi ţinta vieţii voastre? Aveţi voi ambiţia de a obţine o educaţie care să vă confere un nume şi o poziţie în lume? Nutriţi voi gânduri pe care nu îndrăzniţi să le exprimaţi în cuvinte, dorind să fiţi într-o zi printre cei care participă la întrunirile celor mai mari somităţi intelectuale, să ocupaţi un loc în consiliile executive şi legislative şi să contribuiţi la instituirea legilor naţiunii? Nu există nimic greşit în asemenea aspiraţii. Fiecare dintre voi ar trebui să-şi pună o ţintă. Nimeni nu are voie să se mulţumească doar cu realizări mediocre. ţintiţi sus şi nu precupeţiţi nici un efort pentru a ajunge la ţinta propusă. — The Review and Herald, 19 august, 1884 (Fundamentals of Christian Education, 82).

Cea mai importantă cunoaştere — Tinerii trebuie să înainteze cât mai repede şi cât mai mult cu putinţă în acumularea cunoştinţelor.... Iar pe măsură ce învaţă, oferiţi-le posibilitatea să împărtăşească ceea ce ştiu. În felul acesta, mintea lor va deveni disciplinată şi puternică. Numai folosirea cunoştinţelor dobândite îi va ajuta să înţeleagă valoarea educaţiei. Investirea unui timp îndelungat, în exclusivitate în scopul studiului, fără ca informaţiile asimilate să fie împărtăşite şi altora, adesea se dovedeşte a fi mai degrabă o piedică decât un sprijin în vederea unui progres veritabil. Atât acasă, cât şi în şcoală, efortul elevilor trebuie să se orienteze asupra înţelegerii modului în care să studieze şi să transmită altora cunoştinţele dobândite. Indiferent care îi va fi ocupaţia, el va rămâne în acelaşi timp elev şi profesor, până la încheierea vieţii. — The Ministry of Healing, 402 (1905).

Cunoaşterea lui Dumnezeu şi a Aceluia pe care L-a trimis El reprezintă esenţa cunoaşterii.

Fiecare copil şi fiecare tânăr trebuie să se cunoască pe sine însuşi. El trebuie să înţeleagă condiţiile mediului înconjurător pe care i l-a dăruit Dumnezeu şi legile care îi asigură sănătatea. Toţi oamenii au nevoie de o cunoaştere temeinică a acelor lucruri care fac parte din educaţia elementară. De asemenea, au nevoie să cunoască o meserie, care să facă din ei

oameni capabili de a răspunde solicitărilor vieţii de zi cu zi. Pe lângă acestea, trebuie adăugată pregătirea în diferitele domenii ale lucrării misionare şi însuşirea experienţei necesare. — The Ministry of Healing, 402 (1905).

„Care dintre cursurile universitare ar putea egala o asemenea educaţie?” — „Marea zi a Domnului este aproape”, ... iar înaintea noastră se află o lume ce trebuie să fie avertizată.... Mii de tineri ... ar trebui să se consacre acestei lucrări.... Este necesar ca fiecare educator creştin ... să încurajeze şi să-i ajute pe tinerii aflaţi în grija lui să se pregătească pentru a intra în rândurile lucrătorilor lui Hristos.

Nu există nici un alt domeniu de activitate care să le ofere tinerilor posibilitatea de a câştiga un beneficiu mai mare.... Ei sunt conlucrători cu îngerii; chiar mai mult, ei sunt instrumentele omeneşti prin care îngerii îşi îndeplinesc propria lor misiune. Îngerii vorbesc prin gurile lor şi lucrează cu mâinile lor. Iar în această colaborare, oamenii sunt cei care beneficiază de experienţa şi cunoştinţele îngerilor. Care dintre cursurile universitare ar putea egala o asemenea educaţie? — Education, 270, 271 (1903).

În Așteptarea Sfârșitului